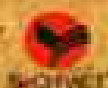

A SECRETS IN SILK NOVEL

CHÀNG CÔNG TƯỚC
BÍ ẨN

~ MICHELLE WILLINGHAM ~

NGHỆ MIỆT BÀN
LÀO ĐỘNG

Chàng Công Tử Bí Ẩn

- Michelle Willingham -

Tên gốc: Undone by the Duke

Công ty phát hành: Bách Việt

Nhà xuất bản: NXB Lao Động

Dịch giả: MI FLI

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

Số trang: 508

Ngày xuất bản: 02/2015

Giá bìa: 115.000 đ

Nguồn sách: Lam Vy

Chụp pic: Bell Jingle

Type:

P1: Viễn Ảnh

P2: Ngân Amber

P3: Bell Jingle

P4: Anh Thu

P5: Lam Vy

Beta & Tạo prc: Annabelle Tran

Nguồn: Hội Chăm Chỉ Làm eBook Free

Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

DTV

Jonathan - một công tước vô cùng giàu có và tài năng nhưng giàu lòng trắc ẩn, không hứng thú với những phụ nữ yêu mình chỉ vì đồng tài sản.

Victoria - một tiểu thư thông minh, sáng tạo, chăm chỉ, biết kiếm tiền dựa trên tài năng của bản thân và cô đã thành công trong việc tiên phong đồ nội y bằng những loại vải độc đáo, đầy quyến rũ. Tuy nhiên, nỗi ám ảnh trong quá khứ khiến cô luôn sống khép kín, không mở lòng với bất kỳ chàng trai nào và chẳng bao giờ muốn bước chân ra khỏi ngôi nhà mình đang ở.

Sau một tai nạn do nhầm lẫn, Jonathan đã được Victoria cứu sống nhờ khả năng khâu vá khéo léo. Những rung động giữa hai người ngay lần đầu gặp gỡ trong tình huống đặc biệt này đã dấy lên nhiều chi tiết thú vị cùng những biến đổi tâm lý tinh tế từ dòng cảm xúc chân thực. Điều gì đang chờ họ ở phía trước khi xung quanh đầy rẫy những nguy hiểm rình rập? Và cả hai sẽ tự đấu tranh như thế nào với mâu thuẫn trong chính con người mình?

Michelle Willingham

Tác giả đạt giải RITA năm 2010

(Giải thưởng danh giá dành cho các nhà văn lãng mạn xuất sắc nhất nước Mỹ)

Michelle Willingham đã xuất bản hơn hai mươi cuốn sách và tiểu thuyết ngắn. Hiện nay, bà đang sống cùng gia đình ở Virginia.

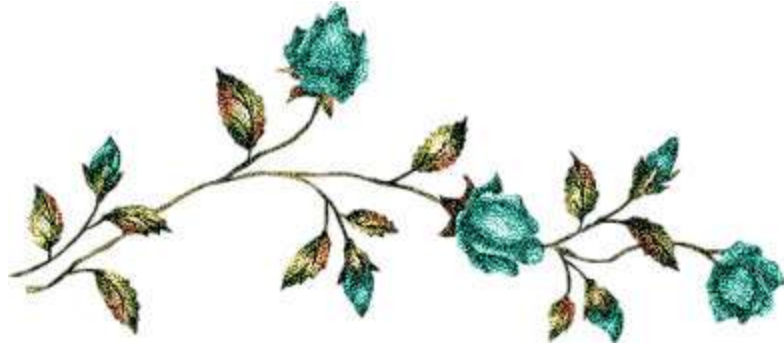
Ghé thăm trang web của bà tại www.michellewillingham.com

Các tác phẩm đã được BachvietBooks giới thiệu tới độc giả:

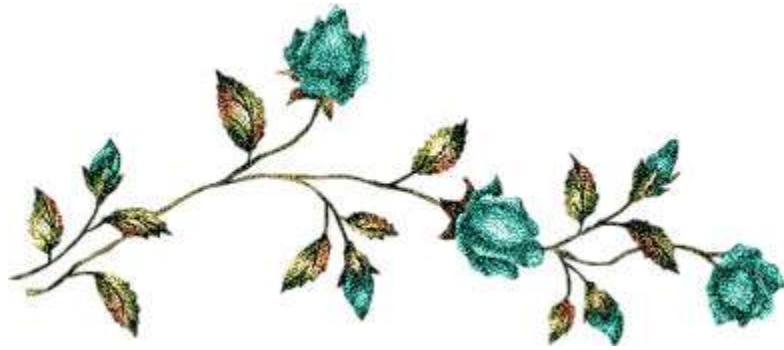
- Chàng công tước bí ẩn (XB 2015)

- Bí Mật Tội Lỗi (XB 2014)

Không ai có thể ngờ được sức mạnh của tình yêu có thể khiến con người ta thay đổi đến mức nào, nhất là đối với những người luôn mang trong mình nhiều bí mật. Các độc giả thân yêu hãy cùng giải mã tình yêu đặc biệt của *Chàng công tước bí ẩn* qua câu chuyện này để có những khám phá thú vị nhé.

Lời giới thiệu

Sinh ra và lớn lên trong một gia đình quân đội, Michelle Willingham đã trải nghiệm cuộc sống của mình ở nhiều nước trên thế giới như Thái Lan, Đức và Anh. Bà bắt đầu viết cuốn sách lãng mạn lịch sử đầu tiên từ năm mười hai tuổi và tỏ ra rất hài lòng khi viết kín tám trang giấy của một cuốn legal pad (loại sổ có giấy màu vàng có dòng kẻ, dành riêng cho các nhà văn, nhà soạn nhạc và luật sư). Michelle bị cuốn theo các câu chuyện và luôn ấp ủ một giấc mơ trở thành một tác giả. Thật may là những câu chuyện đầu tiên của bà đã bị hủy và không nằm trong danh sách bị gửi thư tổng tiền.

Bà từng theo học tại Đại học Notre Dame với ý định theo đuổi ngành Y khoa. Nhưng sau khi bị ngắt do trông thấy máu thì bà quyết định rằng đây không phải một biến chuyển tốt trong nghề nghiệp. Vì thế bà đã chuyển hướng sang chuyên ngành Anh văn và tốt nghiệp với kết quả xuất sắc với ý tưởng trở thành một Biên tập viên. Công việc bán thời gian đầu tiên của bà là biên tập các cuốn sách hướng dẫn thế chấp cầm tay. Sau mười một năm dạy học, bà quyết định nghỉ hưu và dành toàn bộ thời gian ở nhà để chăm sóc con cái và viết lách. Đến nay, bà đã xuất bản hơn hai mươi cuốn sách. Hiện bà đang sống cùng gia đình ở vùng Đông Nam Virginia. Khi không viết tiểu thuyết, bà thích nấu ăn, đọc sách và kiên quyết tránh xa thể dục thể thao bằng mọi giá.

BachvietBooks

-o0o-

Phần mở đầu

Chương 1 * Chương 2

Chương 3 * Chương 4 * Chương 5

Chương 6 * Chương 7 * Chương 8 * Chương 9

Chương 10 * Chương 11 * Chương 12 * Chương 13 * Chương 14

Chương 15 * Chương 16 * Chương 17 * Chương 18

Chương 19 * Chương 20

Phần kết

-o0o-

Phần mở đầu

Ballaloch, Scotland

Tháng 12 năm 1810.

JONATHAN NOTTWAY – Công tước đời thứ tư của Worthingstone – nhìn chăm chăm vào họng súng.

Anh nghĩ đúng ra mình nên sợ hãi hoặc thậm chí là cảm giác như sắp tận thế. Nhưng thay vào đó, số phận lại đang giấu cợt anh. Kẻ tấn công anh chẳng phải là một tên giết người chuyên nghiệp hay một gã tá điền bất bình. Không hề, thật đen đui làm sao khi “nó” chỉ là một cậu bé thậm chí còn chưa đủ tuổi cạo râu.

“Bỏ vũ khí xuống,” anh ra lệnh. “Cậu đâu muốn bắn ta.”

“Có, tôi muốn.” Nỗi thống khổ cùng sự kiên quyết hằn sâu trên gương mặt cậu bé. “Là lỗi của ông. Tất cả đều là lỗi của ông.”

Đôi tay cậu bắt đầu run run và Jonathan cố lùi về sau một bước. Chỉ cần mấy ngón tay kia siết chặt một chút, hoặc thậm chí, chỉ cần dịch một tẹo thì súng sẽ cướp cò.

“VẬY CHÍNH XÁC TA BỊ BUỘC TỘI GÌ?” Jonathan điệu giọng như thể đang trò chuyện với một con thú bị thương. Anh liếc nhìn quanh, không có người giúp việc nào ở gần đó. Không có người giữ ngựa, cũng chẳng có người hầu. Tất cả là do sáng nay anh đã la hét âm ỉ bảo họ rút hết đi để mặc anh một mình. Và bọn họ đã thực hiện chính xác điều được yêu cầu.

Nhiệt độ bên ngoài càng lúc càng giảm, một vài bông tuyết to tướng xuất hiện từ giữa trời. Jonathan đã buộc ngựa lại đằng sau, gần dòng suối đóng băng, vậy là cả cơ hội chạy thoát cũng chẳng còn.

“Ông biết mình đã làm gì chứ,” cậu bé phun một bãi nước bọt. “Đốt nhà chúng tôi và giết hại những người khác.”

Dù Jonathan biết rõ việc thu hồi đất ở vùng Cao nguyên này, cả chuyện những người chủ đất cưỡng ép người Scot^[1] phải rời khỏi ngôi nhà của chính mình, nhưng anh cũng chẳng thể làm được gì. Lý do khiến anh có mặt ở Scotland đơn thuần chỉ là vấn đề tài chính. Một năm trước, anh đã giành được quyền quản lý khu đất này, và giờ anh đến đây để giám sát ngôi nhà đồ nát được xây trên đó.

[1. Viết tắt – Người Scotland.]

Tới lúc này, anh đã hoàn toàn hiểu rõ tại sao người quản lý đất lại cứ muốn tự mình làm đến từng việc nhỏ nhất.

“Ta không phải người đã đốt nhà của mọi người,” Jonathan nói. “Và ta cũng không giết ai cả.”

“Người của ông đã làm chuyện đó,” cậu bé khăng khăng. Nó đưa khẩu súng lên chĩa thẳng vào ngực Jonathan. “Nếu ông chết, việc đốt nhà cũng sẽ chấm dứt.”

“Ta không chắc cậu nghĩ ta là ai,” anh nói với cậu bé, “nhưng ta cam đoan với cậu một điều, cậu đã nhắm lầm người rồi.”

“Ông là Bá tước Strathland,” cậu bé đáp, mắt rung rung lệ. “Và tại ông mà mẹ tôi bị thiêu chết.”

“Ta không phải là bá tước,” Jonathan nói. “Cậu đã lầm rồi. Ta chỉ đến để...”

Lời nói tắt nghẹn cùng với tiếng súng.

Chương 1

Ba ngày trước.

VICTORIA ANDREWS quỳ dưới chân em gái, miệng ngậm đầy kim cúc. Nàng xem xét thật kỹ lưỡng để đảm bảo độ dài chính xác của đường viền.

“Kết thúc được chưa ạ?” Amelia phàn nàn. “Em như đã đứng đây hàng mấy năm trời.”

Victoria lấy một cây kim cúc nữa ra khỏi miệng, mặc kệ mấy lời than vãn cường điệu hóa của em gái. “Đợi chút đã. Chỉ vài mũi nữa thôi.”

Bộ lễ phục ban ngày này trước đây thuộc về Margaret, nhưng Victoria đã dùng ít vải để biến nó thành một chiếc váy hoàn toàn khác. Nàng khâu những miếng lụa xanh thanh nhã lên tấm vải muslin^[1] trắng để nó trông giống như vải sọc. Thất lưng là một điểm nhấn vừa giúp tôn lên những đường nét nữ tính của Amelia vừa theo đúng phong cách hiện hành nhất.

[1. Một loại vải mỏng.]

“Chúng ta có nên hạ cổ áo thấp xuống chút nữa không?” Amelia gợi ý. “Thế này có vẻ nghiêm trang quá.”

“Đây là lễ phục ban ngày, không phải dạ phục.” Đường viền nơi cổ cao đến tận cằm, tay áo dài theo phong cách Vandyke làm tôn lên vẻ nhã nhặn. Cuối cùng, Victoria đính vài bông hồng được làm từ một đôi găng tay bằng satin cũ lên phần eo.

Cô em gái Amelia đứng làm dáng trước gương, chỉnh lại những lọn tóc xoăn màu nâu cho ngay ngắn. “Toria, thật tuyệt. Em không ngờ trông nó lại đáng yêu đến thế.” Amelia mỉm cười hài lòng, vòng tay ôm lấy chị gái.

Victoria đắm mình trong cái ôm ấm áp. “Chúc mừng sinh nhật.”

“Em sẽ mặc nó khi đi với mẹ.”

Amelia không ngừng xoay người thích thú. Em gái nàng quá phấn khích khi được rời khỏi Scotland để đến Luân Đôn, dù đó chỉ là một kỳ nghỉ ngắn đến thăm dì Charlotte nhân lễ Giáng sinh.

“Và có thể khi đến đó, em sẽ trở thành bạn tốt với chị hoặc em gái của một ngài bá tước đẹp trai nào đó... hay thậm chí là một ngài công tước cũng nên! Chàng sẽ trông thấy em từ xa... và lập tức rơi vào lưới tình.”

Giọng nói nhẹ dần, Victoria cố không bật cười khi chứng kiến màn kịch tự biên tự diễn của Amelia. “Em chỉ mới mười sáu thôi, còn chưa đủ tuổi kết hôn đâu đấy.”

“Ôi, em biết *điều đó mà!*” Amelia nhún vai. “Nhưng chàng có thể mòn mỏi chờ đợi vài năm.” Gương mặt nàng sáng bừng lên vì ý nghĩ vừa lướt qua đầu. “Mà có thể chị cũng sẽ tìm được đức lang quân như ý.” Thấy Victoria không trả lời, gương mặt cô bé hơi xị xuống. “Chị cũng sẽ đến Luân Đôn phải không?” Với Amelia mà nói, ý tưởng ở nguyên trong nhà chẳng khác nào cạo hết tóc trên đầu... đó là điều không thể tưởng tượng nổi.

Thành thật mà nói thì Victoria lại hoàn toàn thích ở yên giữa bốn bức tường. Gần như cả đời họ đều sống ở Anh, nhưng năm năm trước, cả nhà chuyển đến miền Tây Cao nguyên này. Và Scotland đã trở thành ngôi nhà mới của nàng, dù mỗi khi nhìn ra cửa sổ, những ngọn núi trọc lại nhắc Victoria nhớ rằng mảnh đất này thật khắc nghiệt và cô lập biết bao. Từ xa, nàng có thể nhìn thấy đỉnh Ben Nevis phủ đầy tuyết vươn cao hơn hẳn những ngọn đồi xung quanh như một người đàn ông nhàn từ bao bọc đàn cháu nhỏ.

“Chị không thể đi với em,” nàng nói với Amelia. “Nhưng giúp chị chuyển lời hỏi thăm đến dì Charlotte, được chứ?”

“Toriam^[2].” Amelia ôm chặt nàng, không giấu được vẻ lo lắng. “Chị không thể cứ ở mãi trong nhà như thế này được. Chẳng hay ho chút nào cả.”

[2. Tên gọi thân mật của Victoria.]

“Không cần lo cho chị đâu.” Nàng vuốt vuốt nếp nhăn vô hình trên áo Amelia. “Bà Larson và anh MacKinloch sẽ ở cùng chị khi mọi người đi vắng.”

Amelia bước lui về sau và nhìn kỹ chị gái, nét mặt cô bé hiện rõ vẻ lo âu. “Chẳng lẽ chị không muốn... tìm một tấm chồng sao?” giọng nàng dịu lại. “Hay có những đứa con chẳng hạn?”

Victoria không nói gì, những giọt nước mắt nóng hổi dâng trào lên khóe mi, đôi mắt nàng dán chặt xuống sàn nhà. Tất nhiên là nàng muốn chứ. Nàng muốn có một cuộc sống bình thường, nàng muốn điều đó hơn tất cả mọi thứ trên đời. Nhưng sau nhiều năm sống trong sợ hãi, chuyện đó đã như một giấc mơ chẳng thể nào có được.

“Chị chưa từng rời khỏi ngôi nhà này,” Amelia tiếp tục, “và em không biết chị sợ cái gì.”

“Chị không thể giải thích. Nhưng chuyện đó là không thể.” Mỗi khi tiến đến gần cửa, lòng nàng lại quặn thắt. Victoria không thể ngừng run rẩy, không khí như tắc nghẽn trong phổi khiến nàng không sao thở nổi. “Ước gì chị có thể đi,” Victoria thì thầm. “Nhưng tốt hơn hết là mọi người cứ đi mà không cần có chị.”

Nàng chẳng thể nào ngăn nổi những phản ứng tâm lý của bản thân dù đã cố gắng bước ra vườn không biết bao nhiêu lần.

Nằm trên một sườn đồi nhỏ nhìn ra cánh đồng hoa kim tước và thạch nam, ngôi nhà trăm tuổi làm bằng đá với những căn phòng ấm cúng có sàn lát bằng gỗ sồi bóng loáng kê cột kẹt. Từ nhà có một con đường vòng dẫn xuống dãy lều dựng tạm của mấy người tị nạn bản địa. Cả tá đàn ông và

phụ nữ đã bị đuổi khỏi nhà mình vài tuần trước, và mẹ nàng đã cho phép họ ở tạm trên đất của gia đình. Victoria thường quan sát và tự hỏi những người này sống như thế nào và liệu rằng họ có ổn cả không dù nàng chưa một lần nói chuyện. Tuy nàng yêu căn nhà của mình, nhưng nó cũng hết như một nhà tù.

Bởi vì nàng đã không hề ra khỏi nhà suốt năm năm nay.

Victoria giúp em gái cởi áo váy và Amelia lại nài nỉ. “Chị nói lỏng một chút thôi, được không? Ngứa quá.”

Chiếc áo nịt ngực của em gái nàng hơi chật còn áo lót được làm bằng bông thô, rõ ràng không thể mang đến cảm giác thoải mái cho làn da. Victoria nói lỏng sợi dây buộc trong khi xem xét lại cấu trúc thiết kế của cái áo. Đó là một chiếc áo nịt ngực đúng nghĩa, không thêu, làm từ phiến sừng cá voi, vải thô hồ và khung độn bằng thép.

Amelia thở phào nhẹ nhõm, cào nhẹ lên da. “Em nghe nói ở Luân Đôn phụ nữ còn không thềm mặc nịt ngực. Chị có thể tưởng tượng nổi không?”

“Không thể nào.” Dù sở hữu vóc dáng mảnh mai đủ để nàng có thể mặc một cái áo nịt ngực ngắn thay vì một chiếc áo nịt dài, nhưng ý tưởng ra ngoài mà chỉ mặc mỗi áo choàng và không có cái gì bên dưới áo thật là kinh khủng. “Mẹ sẽ không bao giờ cho phép chúng ta làm thế.”

“Không đâu, nhưng nếu có thể thì em rất vui được đốt cái thứ dụng cụ tra tấn này.”

Victoria nén cười. “Không thực sự tệ đến thế đâu một khi em đã quen với nó.” Nhưng khi thắt lại dây nịt ngực lần nữa, một ý nghĩ kỳ lạ lướt qua đầu nàng. *Không biết mình có thể tạo ra thứ gì đó tương tự thế này nhưng mềm và thoải mái hơn khi mặc không.*

Nếu áo lót được làm từ những chất liệu nhẹ nhàng như satin hay nhung tơ, nó sẽ ôm sát làn da phụ nữ. Ngay cả khung nịt ngực cũng có thể

được làm bằng lụa.

Tay vẫn đặt trên lưng Amelia, nhưng ý tưởng đang dần hình thành và phát triển. Nàng tự vẽ lên trong đầu những mẫu váy lót dài có thêu hoa văn được làm từ vải gai mịn hay muslin. Nhưng Victoria chưa bao giờ được thấy một cái áo nịt ngực làm bằng chất liệu gì khác ngoài những thứ cứng và thô ráp. Tất cả đều màu trắng, như thế để nhấn mạnh sự trinh nguyên của người phụ nữ.

Victoria chậm chậm buộc chặt sợi dây, không thể ngăn dòng suy nghĩ đang bắt đầu hình thành. Tạo ra một cái áo nịt ngực bằng lụa hay satin liệu có khả thi và nó có dễ bị rách dưới áp lực không? Còn nếu làm bằng vải thô rồi phủ một lớp lụa và may hai lớp lót bên trong ngay chỗ tiếp xúc với da thì sao nhỉ?

Ý tưởng mới hấp dẫn nàng, đồng thời cũng tạo ra một thách thức mới cho Victoria. Nàng không biết cần phải mất bao lâu để có thể tạo ra một thứ phức tạp như thế... nhưng nàng biết mình đang rất muốn làm thử xem sao.

Nàng tận dụng mấy bộ nịt ngực cũ, tháo chúng ra để nghiên cứu cách may vá, và Victoria cũng nhớ là có mấy chiếc áo váy của bà nằm đâu đó dưới đáy rương. Nếu đêm nay nàng tháo một trong mấy cái áo đó ra, có thể...

“Victoria?” Amelia lên tiếng nhắc. “Chị có định giúp em mặc đồ không đây?”

“Ồ, tất nhiên rồi. Chị xin lỗi.” Nàng tròng chiếc váy bằng len lên ngoài áo lót nhưng trong đầu vẫn chỉ toàn hình ảnh cái áo nịt ngực.

Khi Victoria cài xong nút áo, Amelia lại tiếp tục đề tài lúc nãy. “Toria, chị không thể ở lại Scotland được. Phụ nữ mà ở lại đây một mình trong thời gian này thật là nguy hiểm quá. Hôm qua bọn em đã nghe thấy tiếng súng khi đến thăm mấy người ta điền.”

“Họ lại đánh nhau nữa sao?”

Amelia gật đầu. “Không đủ chỗ ở, và cũng không đủ thức ăn cho tất cả mọi người. Có người còn đòi giành lại đất và giết chết Bá tước Strathland.”

Victoria bước đến gần cửa sổ. Ở khoảng cách này, nàng có thể nhìn thấy những cụm khói bốc lên từ khu lán trại. Một đứa trẻ lang thang trong tuyết, tóc cô bé được trùm bằng một miếng vải sọc, quần áo vụn hơn rẻ rách. Nàng thấy lòng mình nặng trĩu khi chứng kiến người ta phải chịu đựng thế này. Nàng ước gì gia đình mình có điều kiện hơn để có thể cho họ, nhưng còn quá nhiều người. Tệ hơn là thức ăn lại quá ít nên cũng chẳng ngạc nhiên gì khi người ta bắt đầu quay sang trộm thức ăn của kẻ khác chỉ để con cái có cái ăn. Mùa đông lại càng khắc nghiệt hơn, và mẹ của Victoria đã gửi thêm tiếp tế từ Luân Đôn, đơn giản là vì mục đích sống còn của họ.

“Chị không thể ở lại đây một mình khi mà mọi người đều đi hết.” Gương mặt Amelia lộ rõ vẻ kiên quyết. “Nếu bọn họ tấn công ngôi nhà thì sao?”

“Chúng ta đã cho họ nơi để trú ẩn,” Victoria nhắc nhở. “Họ sẽ không có lý do gì quay lưng lại với chúng ta. Và cũng chỉ là tạm thời cho đến khi họ tìm được một nơi ở mới.” Nàng muốn tin vào điều đó, và thậm chí cầu mong sao những người nhà MacKinloch đã rời khỏi trước khi mấy vụ đánh nhau trở nên tồi tệ hơn.

“Nhưng làm vậy là không an toàn,” Amelia phản bác. “Không có cha ở đây...” Lời nói như vỡ vụn, mắt nàng ngân ngấn nước. Cha của họ - Đại tá Henry Andrews – giờ là Nam tước Lanfordshire đã chiến đấu ở Tây Ban Nha suốt ba năm qua. Không ai biết khi nào ông sẽ trở lại.

Hay là liệu ông có còn trở lại được hay không.

Victoria nắm tay em gái an ủi. “Hầu hết những người đó đều không biết chị ở đây. Còn những người biết chuyện thì cũng hiểu là chị không bao giờ ra khỏi nhà. Chị cũng đâu phải mối đe dọa cho bất kỳ ai.”

Amelia im lặng và Victoria xem đó như một dấu hiệu cho thấy cuối cùng cô em gái đành phải nhượng bộ. Tốt rồi. Cứ ngồi tưởng tượng những chuyện chưa xảy ra mà có thể thậm chí sẽ không bao giờ xảy ra thì thật là vô lý. Victoria cầm chiếc váy xanh pha trắng, lấy cái đê rồi bắt đầu khâu lại phần vạt áo.

Nhưng Amelia đã bước tới gỡ lấy cái váy. “Em muốn thấy chị mặc cái váy này.”

“Amelia, không đâu. Thực sự là chị...”

“Hai chị em mình có cùng kích cỡ mà. Em muốn biết trông chị thế nào.” Trước khi nàng kịp phản bác, Amelia đã bắt đầu cởi bỏ nút chiếc váy màu xám bằng len cừu merino mà Victoria đang mặc. Nàng miễn cưỡng đứng yên trong khi Amelia giúp chị mặc chiếc váy dài bằng vải muslin. “Cẩn thận đấy, nếu không em sẽ làm rách tay áo cho mà xem.”

Nàng đứng trước gương trong khi Amelia cài bốn chiếc cúc đằng sau rồi buộc lại phần eo. Dù vòng eo khá vừa vặn, nhưng ngực hơi nhỏ khiến phần trên hơi rộng. Nàng nên lót thêm gì đó giúp nâng ngực. Thật đáng xấu hổ vì dù nàng lớn hơn Amelia đến sáu tuổi nhưng cô em gái mới mười sáu này vẫn có vòng ngực trội hơn hẳn.

Suy nghĩ của Victoria lại trôi dạt về cái nịt ngực bằng lụa. Chỉ cần chút thủ thuật và một vài vật liệu hỗ trợ, người ta có thể khiến cho vòng ngực của phụ nữ nhỉnh hơn. Ý tưởng này nghe có vẻ đáng hổ thẹn, nhưng nàng lại không thể không nghĩ về nó. Hiển nhiên Victoria không phải là người phụ nữ duy nhất trên đời có những đường cong khiêm tốn hơn mong muốn.

Càng nghĩ về cái áo, nàng lại càng muốn thử. Nếu nhanh tay, có thể nàng sẽ may kịp một bộ bán cùng chiếc váy vừa xong.

Nhưng cũng có thể phụ nữ không thích nịt ngực bằng lụa, lý trí cũng bắt đầu lên tiếng. Có thể chỉ là một chuyện hoàn toàn phí thời gian mà thôi.

Nhưng nàng lại chẳng thể gạt bỏ ý tưởng đó.

“Đây. Chị ngắm mình đi này!” Amelia quay người nàng đối diện với tấm gương soi, và Victoria nhìn chằm chằm hình dáng người trong gương. Trong trang phục hiện tại, Victoria cảm giác như mình đang nhìn một người xa lạ. Những sọc màu xanh trông rất đẹp, những bông hồng quá nữ tính. Trong gương, nàng thấy một người phụ nữ với nước da nhợt nhạt, sự bối rối khiến đôi má thoáng ửng hồng. Đôi mắt xám càng nổi bật hơn nhờ những đường sọc xanh và vòng eo thanh mảnh hiện rõ dưới những đường xếp ly duyên dáng. Bộ áo váy đã biến Victoria thành một người khác – một người mà nàng rất sợ phải trở thành.

“Chị nên cởi nó ra thôi. Em mặc đẹp hơn,” nàng nhận xét.

“Chị thật đẹp, Victoria. Đừng che giấu bản thân nữa.” Amelia đặt tay lên vai nàng, đề nghị. “Đề em làm tóc cho chị nhé!”

Mặc dù cả hai đều biết nàng chưa từng và sẽ chẳng bao giờ tham dự bất kỳ buổi vũ hội nào nhưng Victoria cũng đành phải đầu hàng với ý tưởng ngẫu hứng của Amelia. Em gái nàng bắt đầu xoắn rồi ghim chặt những lọn râu vàng cho đến khi tất cả đều nằm gọn trên đầu như một vương miện nhỏ.

“Trông chị thật hoàn hảo,” cô em gái tuyên bố, “Và khi chúng ta đến Luân Đôn, mọi người sẽ mua thêm áo váy cho chị.”

“Không đâu, Amelia.” Rõ ràng cô em gái chẳng thêm quan tâm gì đến quyết định vẫn ở lại của bà chị.

Amelia vừa giúp chị cởi những cái cúc còn lại vừa nói, “Chúng ta có thể đến tiệm của bà Benedict.”

“Thà chị không đi còn hơn.” Ý nghĩ như tạo thành một cơn sóng sợ hãi đánh úp vào Victoria. Suốt mấy năm qua này luôn tìm cách ẩn danh, chỉ chú tâm vào việc may áo dạ hội cho bà Benedict ở Luân Đôn. Mỗi thiết kế của Victoria đều mang vẻ độc đáo riêng và nàng thường sử dụng dịch vụ chuyển hàng của người hàng xóm Cain Sinclair để gửi áo váy và nhận tiền

về. Trong thời buổi chiến tranh này, anh cũng là người cung cấp vải cho nàng và Victoria từng nghĩ chắc Sinclair phải buôn lậu mới có đủ nguồn hàng như vậy.

Cho đến giờ, mẹ nàng chưa hề thắc mắc gì về nguồn tài chính bất ngờ của con gái. Beatrice không phải là một người phụ nữ nhạy cảm với con số và bà cũng chẳng thể nào hiểu nổi chuyện tiền nong. Đây là một bí mật mà Victoria muốn giữ càng lâu càng tốt, hiển nhiên, mẹ nàng rồi sẽ tức giận. Con gái một nam tước không thể nào đi làm công việc may vá để kiếm tiền.

“Chẳng lẽ chị không nghĩ là bà Benedict sẽ muốn được gặp chị sao?” Amelia tiếp tục, “Cái áo váy cuối cùng chị gửi cho bà ấy đã mang về một món tiền kékê xù. Và chị xứng đáng có thêm váy mới.”

Victoria lờ đi câu hỏi của em, bởi vì Amelia không thể nào hiểu nổi chuyện cần phải giữ bí mật. “Số áo váy hiện giờ đã đủ rồi.” Nàng vẫn còn mấy chiếc váy chưa hề đụng tới còn đang treo trong tủ. “Chị chẳng cần gì cả vì chị cũng có đi đâu đâu.”

Trong khi giúp nàng cởi áo váy, tâm trạng Amelia càng lúc càng ảm đạm. “Sẽ không có Giáng sinh nếu không có chị ở đó.”

Dù không muốn nhưng mẹ nàng vẫn lộ nét cười. “Khi em quay trở về chúng ta sẽ ăn mừng lần nữa. Giờ thì, chị cần phải sửa lại gấu áo cái đã.”

Amelia thất vọng nhìn nàng. “Chị có cần em giúp chị mặc lại áo cũ không?”

Bởi vì trời đã chuyển sang đêm và họ cũng đã dùng xong bữa tối nên Victoria lắc đầu từ chối. “Giúp chị tháo nịt ngực ra đi, chị muốn chuẩn bị lên giường thôi.”

Amelia vâng lời giúp Victoria mặc vào chiếc áo ngủ bằng cotton dài đến mắt cá chân. Rồi nàng ngồi xuống ghé xích đu, lấy kim và chỉ. Thoáng chốc, tay nàng thoăn thoắt đan thành nhíp, từng mũi từng mũi, đường may

chỉ cần gợn gàng và ngay ngắn. Một lúc sau, Amelia để nàng ở đó một mình.

Victoria dùng để đẩy kim, tự nhủ mọi chuyện rồi sẽ không sao. Đúng thế, không có gia đình cạnh bên, lễ Giáng sinh sẽ cô đơn lắm nhưng nàng có thể tự lo liệu được.

Chỉ cần đắm chìm cả ngày vào việc may vá và cứ để công việc xóa tan đi nỗi cô đơn. Với lại lần này, nàng còn có một thử thách mới. Vấn đề bây giờ là tìm cho được loại vải phù hợp.

Victoria đặt giỏ đồ may vá sang một bên, bước đến phía bên kia căn phòng, mở rương ra. Trong rương chứa đầy nhưng chiếc váy cũ mà nàng và các em thường chơi khi còn nhỏ. Bọn họ thường giả vờ là những tiểu thư trưởng thành, tổ chức những buổi tiệc với đám búp bê của mình.

Nàng lục lọi trong rương tìm kiếm ít vải lụa thì thấy một chiếc váy bằng muslin đỏ sẫm của bà ngoại trước đây ở dưới đáy. Mẹ nàng không thích màu mè, bà bảo nó lòe loẹt quá.

Nhưng nó mềm đến không tưởng. Nàng đưa tay lướt trên mặt vải, tự hỏi có khi nào nó quá mềm mại để mang đi may áo lót không. Victoria cau mày nhìn ra cửa. Nàng nghe tiếng em gái trò chuyện dưới tầng với cả giọng nói trầm thấp của mẹ.

Giờ không phải là thời gian phù hợp nhất nhưng Victoria vẫn đi về phía cửa, khóa cửa lại rồi lấy áo nịt ngực đã mặc lúc nãy, xem xét cẩn thận cách may ráp. Khung áo có xu hướng siết chặt vào sườn của phụ nữ dễ gây khó thở một chút. Nhưng nó lại chắc chắn, với lớp vải thô ráp làm người mặc cảm thấy hơi ngứa ngáy.

Victoria cởi chiếc áo ngủ đứng khỏa thân trong phòng. Trời thật lạnh, nàng rùng mình khi lớp muslin đỏ sẫm chạm vào da thịt. Nàng ước thử chiều dài cái áo, áp nó ngang ngực, rồi thử nâng chúng lên tạo thành một khe rãnh nhỏ.

Victoria ngắm mình trong gương. Đôi gò bồng đảo của nàng trở nên vô cùng gợi cảm vì được nâng đỡ và bao bọc bởi lớp vải mềm mại. Ánh nến chập chờn vẽ lên sắc vàng lung linh trên làn da nàng, khiến màu đỏ của vải muslin càng thêm nổi bật.

Trông nàng như một ả gái điếm, một người phụ nữ sắp được lột trần.

Nếu có một người đàn ông nào đó đứng ngay trước mặt nàng vào lúc này thì sao nhỉ? Liệu anh ta có muốn vượt ve lên lớp sa này không? Nó sẽ quyến rũ anh ta chứ, nó có khiến anh ta muốn nàng như một người đàn ông muốn một người phụ nữ không?

Dù rằng trước giờ chưa từng tự chạm vào cơ thể mình như thế này, nhưng Victoria vẫn di chuyển lòng bàn tay áp lên lớp vải mềm mại. Ngực nàng nhúc nhích, một sự ấm áp nở rộ giữa hai đùi. Qua những lần trò chuyện với mẹ, nàng biết, trong hôn nhân, người chồng sẽ thân mật chạm vào cơ thể vợ mình. Và người vợ sẽ tận hưởng cảm giác thích thú bên cạnh chồng.

Nàng buông tấm vải sa để nó rơi xuống, giờ thì cơ thể nàng hoàn toàn trần trụi trước gương. Từ khi tự chôn vùi bản thân trong căn nhà này, chưa từng có người đàn ông nào chạm vào nàng. Chưa một người đàn ông nào muốn có nàng.

Suy nghĩ đó khiến những giọt nước mắt cay đắng dâng lên nơi khóe mi, đơn giản chỉ vì nàng không biết làm thế nào để vượt qua sợ hãi.

~*~

Beatrice Andrews không phải kiểu người thích can thiệp vào chuyện của người khác. Nhưng với vai trò là mẹ của bốn cô con gái, bà có trách nhiệm tìm cho các con mình những người đàn ông tốt và bà vẫn kiên trì mục tiêu đó bất chấp sự vắng mặt quá lâu của đức ông chồng. Dù không đủ tiền để các con tham dự mùa lễ hội, nhưng em gái bà – Charlotte hiện đang ở Luân Đôn – vẫn không ngừng tìm kiếm những đối tượng phù hợp cho mấy cô cháu gái. Cuộc thăm viếng vào tháng Mười hai này chính là một cơ

hội để gặp được những người đàn ông tuyệt vời. Nếu mọi thứ theo đúng kế hoạch, bà có thể sẽ tổ chức đám cưới cho một trong bốn cô con gái vào mùa hè sau.

Bà mỉm cười với ý nghĩ đó khi mang giỏ quần áo ướt ra ngoài phơi. Bà quản gia Larson có lẽ sẽ lại cần nhờ nếu thấy bà nhúng tay làm việc nhà nhưng Beatrice thường thấy dễ động não hơn khi tay cũng có chuyện gì đó để mà làm.

Chuyện của Victoria có vẻ càng lúc càng tệ và Beatrice thực không biết nên xử lý thế nào. Làm sao bà có thể để con gái ở lại một mình, nhất là trong suốt lễ Giáng sinh? Bà rùng mình nhớ lại năm ngoái khi bà buộc nàng bước ra khỏi nhà. Phải cần đến hai người đàn ông khiêng nàng vào vườn và khi đã đến nơi, Victoria nhắm nghiền mắt lại, má nhòa lệt. Cả người nàng trắng bệch, run rẩy dữ dội rồi cuối cùng ngất đi.

Nếu Beatrice còn cố ép buộc con gái hòa nhập vào cuộc sống xã hội, có khi nào chuyện cũ lại tái diễn hay không? Liệu Victoria có làm chuyện gì khiến bà mất mặt trước đám đông không?

Và nếu người ta lại bắt đầu đàm tiếu về những cô con gái khác thì làm sao đây? Chuyện hôn nhân của Amelia, Juliette và Margaret sẽ chẳng còn gì để mà mong mỏi nếu như chị gái của chúng lại là một người ẩn dật. Ở cái tuổi mười chín đôi mươi, cả Margaret và Juliette đều đã đủ lớn để làm vợ được rồi. Thậm chí còn quá lớn trong trường hợp sự thật về Victoria bị phơi bày. Bản thân Beatrice kết hôn khi mới mười tám.

Bà cầm một cái áo lót vắt lên dây phơi, kẹp nó lại, hy vọng của bà bị phủ bởi một màn sương tuyệt vọng. Không phải Victoria bẩm sinh đã bị thế này. Lúc trước, con bé chỉ hơi nhút nhát, thích im lặng chứ không hay trò chuyện với mấy đứa con gái cùng tuổi. Sau đó, khi cả gia đình chuyển đến đây, cũng là chuyện của gần năm năm trước, cô con gái đầu lòng bỗng dưng thay đổi hoàn toàn. Bà cũng từng tự hỏi liệu khi nào Victoria phát điên sau

khi bị lạc trong khu Cao nguyên Scotland suốt mấy ngày không có thức ăn lẫn nơi trú ẩn chẳng.

Hai mươi năm trước, anh trai của Henry đã mua mảnh đất Ballaloch này với ý định dùng nó làm nơi nghỉ hè. Đây là một nơi mà chồng bà rất thích đến thay vì cứ sống mãi ở Luân Đôn cùng với ông anh trai. Nhưng chỗ này vĩnh viễn không thể là nhà của mấy cô con gái.

Beatrice cầm một chiếc váy bằng muslin còn ướt, treo nó lên rồi cố định bằng một cây kẹp gỗ. Trong lúc phơi từng chiếc áo, một cảm giác kỳ lạ tràn ngập trong lòng bà khi chợt nhận ra rằng suốt ba năm qua mình chưa từng phơi bất kỳ thứ quần áo nào của chồng. Tất cả chỉ có váy và áo lót bay trong gió sớm.

Bà đặt tay lên trên sợi dây phơi đã sờn, cảm giác tội lỗi dấy lên trong lòng. Bà chưa bao giờ nói cho các con biết mình đã vui thế nào khi cha chúng phải rời nhà đi tham chiến.

Ngay cả lúc Henry ở nhà, họ cũng chưa bao giờ để cho ai thấy có vấn đề giữa hai người. Đối với mọi người, đây là một cuộc hôn nhân bền vững – trầm lặng và tôn trọng lẫn nhau. Một cuộc hôn nhân hợp lẽ giáo và đạo đức. Giữa hai người hoàn toàn không có sự tồn tại của cái gọi là tình yêu.

Ngọn gió tháng Chạp lùa vào giữa những tấm khăn trải giường và váy lót trong khi ánh nắng ban mai làm dịu đi cái lạnh của ngày đông. Sau khi phơi xong hết số quần áo còn lại, Beatrice tự hỏi từ khi nào cuộc hôn nhân này dần trở nên mờ nhạt, chỉ còn tồn tại như một thói quen.

Có phải sau khi Amelia chào đời không? Năm đó, bà chỉ ngủ cùng chồng có hai lần. Luôn không có thời gian giữa giấc ngủ chập chờn của Amelia và sự kiệt sức của cả hai. Rồi những nụ hôn chúc ngủ ngon cũng dần biến mất.

Trước đây, bọn họ đã từng rất thân mật. Các con chưa từng nghi ngờ điều gì. Nhưng giờ, sau hai mươi ba năm, cuộc hôn nhân chắc hẳn đang

chết mòn tự như những người lính bị thương trên chiến trận.

Nỗi đau tăng dần khi bà nghĩ đến Henry. Nước mắt bỗng trào lên khóe mi, nghẹn ngào thương tiếc cho chuyện đã xảy ra giữa hai người. Theo cách nào đó, ông đã thôi không còn yêu bà nữa và bà cũng chẳng thể hiểu nổi nguyên nhân. Sau khi chuyển đến Scotland, những cuộc đối thoại thưa thớt chỉ còn xoay quanh chuyện mấy cô con gái hay vấn đề thời tiết. Ông đã cẩn thận ngủ tận phía bên kia giường để không vô tình chạm phải bà. Và rồi sau đó ông đi tham chiến.

Beatrice chạm tay vào một tấm ga giường, cảm nhận lớp lạnh lạnh thấm vào lòng bàn tay. Bà nặng nhọc thở dài, kẹp một cây kẹp khác lên dây phổi. Không hề mong muốn nhưng đúng là bà đang già đi từng ngày. Có lẽ, đó cũng là lẽ thường khi tình cảm của chồng đang càng lúc càng nhạt dần. Tốt hơn cả là cứ dành tình yêu cho mấy cô con gái, làm những chuyện cần phải làm, trao cho chúng thứ mà bà đã đánh mất.

Bà liếc vào nhà và trông thấy Victoria đang ngồi bên cửa sổ. Chắc chắn lại đang khâu vá. Con gái bà có một tài năng kỳ diệu trong việc thêu thùa may vá và chính Beatrice cũng không hiểu nổi sao Victoria lại có thể làm được như thế. Khi nhìn thoáng qua món quà sinh nhật của Amelia, bà rất ngạc nhiên thấy Victoria đã sửa nó thành một cái váy hoàn toàn mới.

Bà chỉ ước Amelia không phải mặc lại áo váy của các chị. Một cô gái cần có tủ đồ riêng chứ không phải cứ mặc những bộ áo váy được truyền tay nhau suốt nhiều năm. Nhưng hoàn cảnh sa sút gần như túng bần ngày càng tệ hơn, nhất là từ khi Henry được thừa hưởng phần tài sản hóa ra lại là số nợ khổng lồ của anh trai. Dù cho chồng bà vẫn thường xuyên gửi tiền về nhà, nhưng Beatrice lại buộc phải dùng số tiền đó để chi trả cho những khoản thuê nhà đất ở Luân Đôn hay tu sửa ngôi nhà ở Norfolk. Một căn nhà xa mịt mù, mãi tận phía đông nước Anh, trong khi bà chẳng thể đến đó và thậm chí còn chưa từng gặp mặt người quản lý đất đai nữa cơ.

Đôi khi Beatrice cũng tự hỏi có khi nào ông ta đang lợi dụng bà không... liệu ngôi nhà có thật sự thảm hại đến vậy không. Nhưng rồi, bà đành vô vọng không thể hiểu nổi các khoản chi dùng để làm gì nữa. Tất cả những gì bà có thể làm là chi tiền và cầu mong ông ta giữ nơi đó trong tình trạng tốt nhất có thể. Bà định gặp cố vấn luật của Henry ở Luân Đôn để hiểu rõ hơn tình trạng hiện tại.

Thêm nữa, ngài Bá tước Strathland cũng đã đôi lần đề cập đến chuyện mua lại ngôi nhà này và toàn bộ đất đai. Mặc dù phần bất động sản này không phải tài sản thừa kế, chỉ được trao lại cho thế hệ sau, và ngài Strathland đã đưa ra một cái giá khá cao nhưng bà vẫn không thể bán nếu không có sự đồng ý của Henry. Nghĩa là phải chờ cho đến khi chồng bà trở về, nếu không thì chẳng thể làm gì được cả.

Nỗi lo âu như siết chặt dạ dày Beatrice. Thời gian tới bà phải tạm quên mấy chuyện này đi và cầu mong sao có thể kéo dài tình trạng này lâu hơn chút. Khi bà trở vào nhà và bước lên lầu thì thấy Victoria đang ngồi bên cửa sổ.

Con gái bà vận một chiếc váy mặc ban ngày màu da nai, gam màu nhạt đó càng làm nổi bật lên màu tóc nâu vàng. Beatrice ước gì mình có thể giúp Victoria vượt qua sợ hãi, bởi vì chẳng có lý do gì con bé lại không tìm được một người chồng tử tế nhất là khi sở hữu một gương mặt xinh đẹp thế kia.

Victoria bận rộn xỏ kim, cái váy bằng muslin có những đường sọc xanh nằm gọn trong lòng nàng. Beatrice ngồi phía đối diện. “Gần xong rồi chứ?”, bà hỏi, chỉ vào chiếc váy. “Amelia nói với mẹ nó rất thích món quà này.”

Victoria gật đầu nhưng vẫn không ngừng tay. Thời gian chậm chậm trôi, Beatrice vật lộn tìm những từ ngữ thích hợp. Bà đã lên kế hoạch cho chuyến viếng thăm Luân Đôn này suốt nhiều tháng, và bà không hề muốn để Victoria ở đây một mình lần nữa. Suốt ba năm qua, cứ mỗi khi trở về

thăm nhà là bà lại tìm cách thuyết phục Victoria đi cùng. Và lần nào cũng vậy, con bé đều từ chối.

Bà cảm thấy nếu lần này lại để Victoria ở lại thì mọi mong mỏi tìm được một đám tốt cho con có thể sẽ vĩnh viễn tan thành mây khói.

“Con biết mẹ tới đây để làm gì,” cuối cùng Victoria lên tiếng, đặt giỏ đồ may vá xuống. “Mẹ muốn con đi đến Luân Đôn với mẹ.”

“Chúng ta là một gia đình. Và chuyện này rất quan trọng với các em con.” Beatrice nắm tay nàng. “Nếu con không vì bản thân mình, thì cũng nên làm thế vì các em. Chúng muốn có con ở đó. Dù sao đây cũng là lễ Giáng sinh mà.”

Gương mặt Victoria trở nên buồn bã. “Con ước gì con có thể.”

“Con có thể,” Beatrice thuyết phục. “Chỉ cần quyết tâm bước ra khỏi cửa. Mẹ hứa với con, con sẽ không bao giờ lạc mất mọi người lần nữa đâu. Mẹ hứa đấy.” Bà đặt tay con gái lên ngực mình, nhớ lại cảm giác kinh hoàng của năm năm trước, khi không tìm thấy Victoria. Mỗi ngày trôi qua cứ như một năm đằng đẵng.

“Khi con bước đến gần cửa,” Victoria lên tiếng. “Tim con lại đập nhanh hơn. Con không thể thở nổi. Dù có tự khinh thường bản thân đến thế nào đi nữa con cũng không thể ngăn được cảm giác đó.”

Beatrice siết chặt tay nàng. “Hãy để mẹ giúp con. Chúng ta sẽ gặp bác sĩ khi đến Luân Đôn. Chúng ta có thể...”

“Bọn họ sẽ đưa con vào viện tâm thần, mẹ biết mà.” Victoria quay trở lại với công việc may vá. “Nếu không sẽ cho con thuốc để ngủ li bì. Con không muốn sống cuộc đời như thế.”

“Nhưng cuộc sống hiện tại cũng đâu phải là sống,” Beatrice phản bác. “Con chọn cách tự bết, cách ly bản thân khỏi cái thế giới này.”

“Đâu phải con muốn thế!” Victoria phản bác. Rồi nàng bình tĩnh lại, mắt rom róm lệ. “Sao mẹ lại có thể nghĩ thế chứ?”

Beatrice cúi đầu, ôm lấy Victoria. “Con muốn mẹ làm thế nào đây?”

“Con vẫn chưa sẵn sàng rời khỏi đây. Nếu mẹ cứ cố ép thì tình hình sẽ chỉ càng tệ hơn thôi.” Nàng thở dài, cố mỉm cười. “Có lẽ chỉ cần thêm một năm nữa. Nhưng giờ đừng phá hỏng kỳ nghỉ lễ của mọi người. Nếu bị buộc phải ở lại đây chắc mọi người sẽ không vui đâu, dù sao đây cũng là chuyện của cá nhân con thôi. Cả nhà cứ đi đi, không cần con theo làm gì, giống như những lần trước là được.”

Chuyện này là không thể, không bà mẹ nào có thể làm thế. Bà định phản đối nhưng Victoria đã ngăn bà bằng một cái ôm.

“Con biết mẹ không muốn thế. Nhưng mẹ phải đi thôi.”

Beatrice vuốt tóc Victoria, rồi bước lùi về sau nhìn con gái. “Giờ con đã trưởng thành, không thể chỉ để mỗi bà Larson và MacKinloch ở lại. Mẹ nên nhờ ai đến chăm sóc con đây?”

“Còn có người hầu nữa mà mẹ.”

Beatrice lắc đầu trước sự ngây thơ của con gái. “Hiện tại có cả tá MacKinloch trên mảnh đất này. Con không thể ở lại đây mà không có ai bảo vệ.”

Bà không nói gì đến những nguy hiểm khác có thể xảy ra, bà không muốn làm Victoria sợ. Nhưng nỗi lo lắng mỗi lúc một tăng, và bà cần có một ai đó giúp mình chăm sóc con gái.

“Mẹ sẽ thấy an tâm hơn nếu có một người nào đó trong nhà ở lại với con,” bà nói. “Nếu mẹ nhờ vợ chồng dì Pauline thì sao?” Ý nghĩ đó phần nào làm dịu đi sự lo lắng trong bà. Chồng Pauline là một con gấu mạnh mẽ, một người đàn ông có thể tự vệ và bảo vệ phụ nữ tránh khỏi mọi mối đe

dọa. Mặc dù phải mất vài ngày để đi từ Northumberland đến đây, nhưng vậy vẫn tốt hơn là để Victoria một mình.

“Nếu làm vậy khiến mẹ dễ chịu hơn,” Victoria lại cầm cái giỏ đựng đồ may vá, bắt đầu thêu mấy cánh hoa màu xanh dọc theo chân váy.

“Mẹ sẽ viết thư ngay cho dì ấy và bảo MacKinloch gửi luôn trong ngày.” Bà mỉm cười, cảm thấy tốt hơn khi biết con gái sẽ không ở một mình. Bà siết nhẹ tay Victoria rồi đứng lên, rời khỏi phòng.

Beatrice xuống lầu, bước vào phòng khách nhỏ. Căn phòng thật ấm cúng dù rèm cửa và thảm xanh có hơi bạc màu. Giấy dán tường cũng cần được thay, chỗ gập cửa sổ đã bị bóc ra một ít. Bà thở dài, đưa tay lấy giấy viết. Chỉ mới bắt đầu những chữ đầu tiên, nhưng khi mắt vô tình lướt qua quyển sổ kế toán mở rộng, tinh thần bà lại chìm sâu xuống thêm chút nữa.

Bà không sao hiểu nổi mấy con số và phát bệnh với cảm giác nhức nhối quặn thắt trong dạ dày khi nhớ đến số tiền đã tiêu tốn. Tệ hơn nữa là những con số chẳng khi nào thấy tăng lên. Cứ mỗi khi bà định tìm cách cân đối thì lại như có một nguồn thu nào đó không biết từ đâu xuất hiện.

Khi Henry trở về mọi việc sẽ ổn thôi, bà tự trấn an. Ông ấy sẽ tìm ra vấn đề ngay.

Bà chạm vào cổ tay trần, nhớ lại chiếc vòng tay bằng sapphire được ông mua tặng mười lăm năm trước. Ông đã khiến bà thực ngạc nhiên với món trang sức đẹp tuyệt đó, rồi ôm bà vào lòng. Beatrice rất thích món quà và đã hôn ông thắm thiết thay cho lời cảm ơn.

Giáng sinh năm ngoái, bà đã gửi cái vòng đến chỗ Charlotte nhờ bán giùm. Và dù cho sự hy sinh đó là cần thiết thì với cổ tay trống rỗng, bà vẫn cảm thấy như mình đã đánh mất một phần linh hồn. Beatrice thầm cầu mong Thượng đế sẽ giúp mấy cô con gái sớm tìm được tấm chồng tử tế.

Trước khi bà không còn chút của hồi môn nào để cho các con.

Chương 2

Ba ngày sau.

Không có mẹ và các em, ngôi nhà dường như trống rỗng, nhưng Victoria vẫn rất cảm kích vì Beatrice đã đồng ý để nàng ở lại. Mẹ nàng đã đưa cho MacKinloch cả một chồng thư bảo đi gửi nhưng Victoria đã chặn tất cả mọi thư từ gửi đến dì Pauline. Dù hiểu rõ ý định của mẹ nhưng chuyện cuối cùng nàng muốn làm là ở bên những người họ hàng mà nàng gần như chẳng biết gì cả. Khi mọi người trở về, nàng chỉ cần bảo với mẹ rằng có lẽ bức thư đã bị lẫn đâu đó.

Sự thật “đâu đó” chính là trong cái lò sưởi mà Victoria đã ném mấy bức thư vào nhưng Beatrice cũng chẳng cần biết chuyện ấy làm gì.

Nàng đưa mắt nhìn ra cửa sổ. Thời tiết càng lúc càng lạnh, tuyết bắt đầu phủ đầy khắp quanh nhà. Dù mới giữa buổi sáng nhưng nàng đoán có lẽ tuyết sẽ tiếp tục rơi cả ngày.

Áo lót ngập kín phòng. Suốt ba ngày nay, Victoria đã dùng những bộ cũ để tạo thành một bộ khung rồi dùng vải muslin đỏ may áo ngực thành một cái áo lót phù hợp với bộ khung vừa tạo. Một ít lụa được dùng làm vải lót, nàng khâu trực tiếp nó vào hai miếng nịt ngực giúp nâng ngực và đồng thời ép chúng lại gần nhau.

Giờ thì ngay cả bộ ngực nhỏ bé của nàng trông có vẻ hấp dẫn hơn nhiều rồi. Nàng gói thành phẩm trong một miếng giấy màu nâu rồi nhờ Margaret gửi cho Sinclair cùng với số áo dạ phục đã may mấy tuần trước mà không hề nói cho các em biết có gì trong gói bưu phẩm đó.

Nhưng nàng vẫn lo lắng phản ứng của người thợ may. Nếu bà Benedict ghét nó thì sao? Hoặc là nếu vì vậy mà bà ấy lại từ chối không thềm mua áo dạ hội nữa?

Cứ gửi bộ áo ngực và áo lót đi thế này thì thật là liều lĩnh. Nàng đâu biết liệu người ta có muốn mua nó không. Theo lẽ thường, phụ nữ chỉ nên mặc những đồ lót màu trắng trinh nguyên và đơn giản. Muslin đỏ ôm sát cơ thể và nâng ngực hiển nhiên chẳng phải là thứ nên được cân nhắc.

Nhưng đã quá trễ để ngăn lại quyết định bốc đồng đó.

Hôm nay nàng định dùng một chiếc áo lụa cũ để tạo một bộ thứ hai, vải có hơi thô cứng nhưng gần như chỉ toàn lụa và ren đen. Màu sắc thì tẻ nhạt đó nhưng nàng làm gì còn có miếng vải nào khác để mà kén chọn. Chỉ mong sao có quý cô nương nào đang trong tang kỳ muốn mua cái áo này.

Lần này, nàng định làm cho bộ áo ngực trông có vẻ yêu kiều hơn. Đây quả là một trong những thử thách khó khăn nhất mà Victoria từng đối mặt, không phải chỉ tạo ra một bộ thứ hai mà còn phải khiến cho cái tông màu u ám này trở nên xinh đẹp. Cho dù kết quả có bằng không thì nàng cũng vẫn vui vẻ tiến hành. Biết đâu được việc này lại mang đến chút tiền cho gia đình thì sao.

Dù mẹ vẫn ra sức tìm kiếm những người đàn ông giàu có cho các em, Victoria vẫn đủ thực tế hiểu rõ rằng những người đàn ông giàu có thường sẽ không đồng ý kết hôn với những người phụ nữ không có của hồi môn đáng giá. Bọn họ đều muốn gia tăng thêm của cải vào phần tài sản của gia tộc. Ngay cả nếu Margaret và Juliette kết hôn thì vấn đề tài chính từ sau cái chết của người bác hồi năm trước vẫn còn đó.

Điều mà họ cần bây giờ là tiền và phải là một khoản khổng lồ. Với lại Victoria không hề có ý định lấy chồng nên nàng có dự định sẽ tận dụng tài năng kim chỉ của mình. Cũng phải có ai đó xem xét việc chăm lo cho mẹ khi mà cha còn đang chiến đấu ở tận Tây Ban Nha. Lòng nàng quặn thắt nghĩ cha sẽ không bao giờ trở lại nữa lướt qua đầu. Chiến tranh là bậc thầy về tính thất thường, người ta có thể chấm dứt cuộc sống chỉ bằng một viên đạn. Nếu điều tồi tệ nhất xảy ra và cha có mất đi thì ít nhất nàng còn có thể

giúp gia đình mình tồn tại nhờ số tiền kiếm được sau khi bán mấy chiếc váy.

Suy nghĩ phải sống suốt quãng đời còn lại trong bốn bức tường khiến tim nàng se lại. Luôn chỉ một mình... không ai có thể thấy gì ngoài sự nhút nhát khiến Victoria gần như tê liệt.

Mình nên đi với mọi người, lương tâm nàng lên tiếng giễu cợt. Mình nên thử đối diện với nỗi sợ hãi này.

Mọi người đều muốn đi, và cùng hưởng một kỳ nghỉ lễ với dì Charlotte cùng các em họ. Mà đến đó thì có hại gì? Nhưng giờ thì đã quá trễ và nàng sẽ phải đón Giáng sinh chỉ có một mình.

Victoria dọn sạch mớ vải thừa, cất lại vào trong rương phòng khi cần dùng tới. Vừa làm việc nàng vừa tự hỏi không biết mọi người đã đến Luân Đôn chưa. Mẹ đã hứa sẽ viết thư kể cho nàng mọi thông tin liên quan đến những bữa tiệc mà các cô em nàng tham dự và chi tiết về bất cứ chàng trai trẻ nào tỏ ra quan tâm tán tỉnh chúng. Có thể Margaret và Juliette sẽ ở lại với dì Charlotte cho đến hết mùa xuân và tham dự mùa lễ hội đầu tiên. Nàng sẽ nhớ mọi người khủng khiếp dù cho mẹ và Amelia có về sớm đi chăng nữa.

Một cơn đau nhói nơi dạ dày, mắt nàng bừng lên khi nghĩ đến chuyện các em dán thân vào thế giới hào hoa ngoài kia. Nàng thực muốn các em được hạnh phúc. Nhưng nàng cũng muốn được đến đó, thức thật khuya để lắng nghe câu chuyện của mọi người. Lắng nghe tiếng thì thầm của các em kể về những quý ông mà họ có cảm tình hay ghê tởm.

Khi còn là những cô bé, mẹ đã cho phép nàng và Margaret tham gia tiệc tối của bác trong khoảng một giờ rồi sau đó bọn họ được gia sư hộ tống về nhà. Victoria đã bị mê hoặc khi nhìn thấy rất nhiều quý ông, quý bà và các tiểu thư trong những bộ quần áo lụa là lộng lẫy. Cả hai hoàn toàn bị choáng ngợp bởi không khí vui vẻ đình đám đó cùng với vô số những chuyện lý thú khác. Nàng không sao quên được những sắc màu sống động

của những chiếc váy dạ hội cùng những đường thêu tinh tế, và kể từ đêm đó, Victoria luôn thức thật khuya, tự vẽ trong đầu hình ảnh về những bộ áo váy.

“Một ngày nào đó chúng ta cũng sẽ giống như họ,” Margaret thì thầm. “Em sẽ mặc áo màu hồng, còn chị mặc màu da trời. Chúng ta sẽ đính ngọc trai lên tóc và cắm lông đà điểu nữa.”

Một nụ cười tiếc nuối vượt qua môi, giờ đây, em gái nàng đã có được cơ hội đó. Nàng thầm mong Margaret sẽ khiêu vũ và tán tỉnh mấy anh chàng cho đến khi chiếm lĩnh thành công trái tim của một quý ông nào đó. Victoria nặng nề thở dài rồi nhóm người đứng dậy. Vừa lúc đó, một âm thanh vang dội từ bên ngoài vọng đến thu hút sự chú ý của nàng.

Là tiếng súng. Nghe có vẻ rất gần nhà, một điều không nên chút nào.

Nàng đưa mắt nhìn ra cửa sổ, băn khoăn không biết chuyện gì đang xảy ra ngoài kia. Trong đầu thầm nghĩ đến những nguyên nhân khả dĩ nhất. Có thể là một người tá điền đang đi săn món gì cho bữa tối. Anh ta lang thang vượt qua khỏi ranh giới và có lẽ đã đi lạc trong rừng. Chỉ là thế mà thôi.

Dù là vậy, các dây thần kinh trong đầu Victoria vẫn như căng ra vì lo lắng. Nàng rời khỏi phòng, bước xuống lầu tìm anh hầu McKinloch của gia đình. Anh ta mặc một chiếc áo khoác dày, trong tay là khẩu súng trường, và đang kiểm tra xem nó đã được nạp đạn chưa.

“Có chuyện gì vậy?” Victoria hỏi.

“Tôi không rõ, thưa tiểu thư Andrews. Nhưng để tôi đi xem thử.” Anh ta lấy một chiếc khăn choàng quấn quanh cổ. “Ở lại với bà Larson, tôi sẽ trở lại nhanh thôi.”

Hai tay Victoria nắm chặt khi anh mở cửa. Tuyết cuồn cuộn và nàng đứng yên trước cửa một hồi, lo sợ không biết anh ta sẽ phát hiện được điều gì.

~*~

Đau. Một nỗi đau không thể diễn tả như đốt cháy cơ thể khiến Jonathan chỉ muốn chết. Anh rất muốn xô đổ bức tường đau khổ và bước đến thiên đường trống rỗng. Nhưng không có bóng dáng của thiên đường dành cho anh, chẳng hề có thiên đường.

Nhiều người đã nguyện rửa anh, và như vậy cũng đúng thôi.

Những đám tuyết khắc nghiệt đang cố chôn sống anh, còn cơ thể anh thì run lên vì lạnh. Con đau ở chân bùng lên như lửa địa ngục.

Anh nắm chặt tay, cố giữ bình tĩnh. Đã bao lâu từ lúc thằng nhóc đó nổ súng bắn vào anh nhỉ? Jonathan không biết nữa, nhưng ít nhất anh đã kịp tỉnh lại trước khi chết cồng. Khi cúi người cố chạm vào chân, cơn đau nơi miệng vết thương khiến anh gằn như ngắt đi lần nữa. Jonathan nghĩ mình nên cảm ơn khả năng ngắm bắn tệ hại của thằng nhóc. Nếu không, có thể anh đã chết hoặc mất một phần chân chỉ vì một viên đạn. Thay vì vậy, có vẻ như đầu đạn chỉ xuyên qua phần ngoài đùi.

Jonathan nghiên rặng cổ chịu. Chuyển đi đến Scotland lần này là một ý tưởng tồi tệ nhất mà anh từng có. Có lẽ mọi người vẫn chưa ai biết anh đã rời khỏi nước Anh bởi vì anh có thói quen thường xuyên đi đây đi đó. Rất ít khi người nhà gặp được anh, có thể tối nay anh chết ngay tại đây nhưng đến tận nửa năm sau gia đình mới biết.

Nhưng Jonathan không muốn cứ thế chết đi mà không cố chiến đấu gì. Chuyện trước tiên cần phải làm là không để bị chết cồng.

Jonathan nghe thấy tiếng la hét của một người đàn ông, nhưng tầm nhìn của anh đang mờ dần. Anh cảm thấy có ai đó đang nâng mình lên. Ai đã tìm thấy anh và người ta định mang anh đi đâu? Không phải anh không còn sức để phản đối. Ít nhất anh vẫn còn có thể nhấc đầu lên dù việc đó không thể giúp anh trốn chạy số phận đang đợi chờ phía trước. Nhưng mang đi đâu thì vẫn tốt hơn nằm trong tuyết thế này.

Rồi bóng tối nhanh chóng ập đến nuốt lấy anh.

~*~

Bà Larson vội vã vào phòng khách, trên mặt lộ rõ vẻ hốt hoảng. “Tiểu thư Andrews, tôi xin lỗi, nhưng MacKinloch tìm thấy một người ở bên ngoài, nơi chúng ta nghe thấy tiếng súng. Người đàn ông đáng thương đang chảy máu nhiều quá.”

Không khí như bị hút cạn khỏi luồng phổi của Victoria. “Ai chảy máu?”

Bà quản gia lắc đầu, nhún vai. “Chúng tôi không biết. Anh ta bị bắn ở chân và ngất rồi. Cũng có thể là anh ta... không còn sống nữa.” Bà vừa thờ hờn hờn vừa thì thầm gì đó như muốn xua đuổi ma quỷ.

Nếu giờ này mẹ có ở đây, bà sẽ lo lắng đến mức siết chặt tay, thậm chí có thể bật khóc. Nhưng một cảm giác bình tĩnh kỳ lạ dâng lên trong lòng Victoria, nàng hít sâu. “Bà và anh McKinloch làm ơn chuẩn bị cho tôi một cái giường trong phòng khách được chứ?”

Bà Larson gật đầu. “Được. Và tôi cũng sẽ cho người đi gọi bác sĩ Fraser.”

Victoria lờ đi nỗi sợ hãi đang khiến nàng phát run lên, áp chế lòng can đảm. Cuộc sống của một người đang phụ thuộc vào nàng. Nàng không thể hèn yếu và để mặc anh ta chết vì mất máu dù sự thật là nàng chỉ muốn bỏ chạy lên lầu vùi mặt vào gối.

Thay vào đó, Victoria hít một hơi thật sâu cố giữ bình tĩnh. Bà Larson sẽ cần tới khăn và chăn sạch. Nàng có thể chuẩn bị những thứ đó và cả những miếng vải muslin còn thừa sau khi cắt sửa lại lai áo dạ hội của Amelia. Mấy miếng vải đỏ có thể dùng thay băng gạc khá tốt. Nàng lấy hết số vải rồi chạy vội xuống lầu trong đầu quay cuồng hàng nghìn ý nghĩ khác nhau.

Nàng biết gì về chuyện săn sóc vết thương? Không gì cả.

Victoria vội vã quay lên lầu lần nữa và vào phòng làm việc của mẹ, hy vọng có thể lục lợi được cái gì đó hữu ích trong tủ sách. Chỉ có duy nhất một cuốn hướng dẫn chăm sóc gia súc. Nàng lật nhanh qua các trang sách, hy vọng có thể thấy cách chăm sóc vết thương nhưng thật vô ích.

Minh đang lê mê quá, nàng tự nhắc nhở bản thân. Trong khi anh ta đang chảy máu.

Victoria thềm đếm đến mười rồi đi xuống lầu. Bà Larson và MacKinloch đã chuẩn bị xong giường trong phòng khách cho người đàn ông lạ mặt. Anh ta vẫn nằm bất tỉnh ở đó.

Nỗi hoảng loạn sục sôi trong cổ họng nhưng Victoria vẫn tự buộc bản thân tiến lên một bước. Rồi lại một bước nữa. Nàng nhận ra mình vẫn còn cầm trên tay quyển sách hướng dẫn chăm sóc súc vật và mớ vải muslin. Khi tiến gần đến phía trái anh, nàng đặt quyển sách lên trên cái bàn gần đó.

Người đàn ông lạ mặt tóc vàng và có một chiếc cằm mạnh mẽ. Anh lớn tuổi hơn nàng, có thể là gần ba mươi. Hàm râu lún phún phủ kín má, Victoria thềm hỏi không biết nếu chạm vào đó thì cảm giác sẽ như thế nào. Sẽ sắc và hơi ngứa? Hay mịn và êm mượt như lụa?

Đây là lần đầu tiên nàng quan sát một người đàn ông gần đến như vậy. Lúc này đây, nàng chỉ mong sao anh ta sẽ lập tức mở mắt ra. Nhưng chỉ nghĩ đến đó thôi đã đủ khiến nàng run bắn lên.

“Anh ta sẽ sống chứ?” Victoria hỏi, cảm thấy xấu hổ khi nhận ra giọng mình đang run run.

“Anh ta đang bước một chân xuống mồ rồi,” bà Larson đáp rồi nhìn Victoria, mím môi. “Chắc, có thể là thế. Nhưng giờ khi thấy cô đứng bên trái anh ta, tôi không chắc nữa.”

“Bà nói vậy là sao?” Nàng biết bà quản gia có hơi mê tín nhưng trước giờ nàng chưa bao giờ nghe thấy chuyện gì như thế cả.

Bà Larson chỉ nhún vai. “Tôi sẽ vào bếp và xem có thể làm gì để xua đuổi các linh hồn đi.”

MacKinloch đưa mắt dõi theo bà. “Tôi sẽ đi gọi bác sĩ Fraser.” Chỉ trong chốc lát, cả hai người đều trốn mắt tăm.

Victoria cố giữ cho chân mình đứng yên khi nhận ra bọn họ đang để lại mỗi mình nàng với người bị thương. Nàng nắm chặt mớ vải muslin trong tay bước đến bên anh. Bên dưới khăn trải giường, chỗ gần chân, lộ ra màu máu đỏ hồng.

Phải làm gì để giúp anh ta đây?

Nàng nhìn ra phía sau nhưng vọng lại chỉ là tiếng mấy cái nôi đồng khua vang. Victoria đưa đôi bàn tay run rẩy, tháo mảnh ga giường mà MacKinloch đã dùng để phủ lên người anh ta. Bông tuyết vẫn còn đọng trên quần áo, vài hạt trắng lóng lánh dính trên áo khoác ngắn.

Nàng chuyển ánh nhìn xuống cổ anh ta nơi có chiếc cà vạt bằng lanh nhàu nhĩ. Bên dưới áo khoác dài là một bộ quần áo đất tiền với áo gi lê đồng điệu, tay áo xắn cao, áo đuôi tôm với những nếp gấp to. Một kiệt tác tinh xảo nhất mà nàng từng được thấy. Victoria chỉ muốn được chạm vào áo khoác ngoài, xem thử đường may và chất liệu vải.

Điều rõ ràng duy nhất là người đàn ông này có rất nhiều tiền nên mới có thể vận một bộ y phục cắt may khéo léo đến thế.

Khi đẩy phần còn lại của tấm ga giường ra, nàng thấy MacKinloch đã kịp băng bó vết thương trên chân anh. Nó thấm đẫm máu và cảnh tượng đó mới khủng khiếp làm sao.

Victoria nhận ra *anh ta sắp chết*. Còn nàng lại không biết mình có thể làm gì để cứu anh.

~*~

Jonathan ngửi thấy mùi chanh. Không phải một hương vị chua mà là hương cam chanh tươi giống như những đóa hoa miền nhiệt đới. Anh cảm nhận được làn vải cotton mềm mại, mát lạnh của tấm đệm lót lưng chạm vào da thịt.

Anh nghĩ là mình nhớ những gì người ta bàn luận về chuyện đã xảy ra với anh, nhưng một cơn đau nhói ở đùi như phá tan cơ thể. Vết đạn bắn như cháy bùng lên khi bị ai đó chạm phải, da thịt căng cứng. Anh không biết người đang chăm sóc mình là ai, nhưng từ hương thơm thoảng đến, anh biết đó nhất định phải là một người phụ nữ.

Sao cô ta lại không nói gì? Phụ nữ lúc nào cũng huyền thuyên đủ chuyện như lũ bướm bướm rập rờn, khiến anh phát điên lên được, và đó cũng là lý do mà anh muốn tránh xa bọn họ.

Thô lỗ là từ phụ nữ thường dùng sẽ nói về anh. Rồi còn kiêu ngạo đến khó ưa. Nhưng anh cóc cần quan tâm. Anh còn nhiều chuyện tốt đẹp khác đáng làm hơn là để ý đến mấy cô nàng trong đầu chỉ toàn chuyện chồng con và chăm chăm lo tìm cách bắt được một ngài công tước nào đấy.

Sự im lặng bao trùm căn phòng khiến Jonathan bắt đầu thấy không thoải mái. Anh nghe có tiếng váy áo sột soạt và mở mắt nhìn. Một người phụ nữ đang đứng quay lưng về phía anh, và từ góc độ này thì chẳng thể nhận xét được gì nhiều. Nàng bận một chiếc váy màu xanh mềm mại, mái tóc vàng nổi bật với những sợi nâu.

Quay lại xem nào. Nhưng nàng không buồn quay lại, tay phải đặt lên tường, tay trái chống ngang eo. Cơ thể với những đường nét mảnh dẻ và nền nã gợi nhớ đến một chú chim nhỏ.

Hệt như mẹ anh.

Nỗi tức giận xen lẫn thất vọng ngập tràn khi ý nghĩ không mong đợi đó thoáng qua đầu. Mọi chuyện đều đã qua và kết thúc rồi. *Đừng nghĩ về mẹ nữa*, anh tự nhắc nhở bản thân. Anh không thể thay đổi quá khứ dù cho mặc cảm tội lỗi sẽ dai dẳng theo anh suốt cả cuộc đời.

Tạ ơn Chúa vì cha anh đã chết. Anh đã không hề than khóc mảy may cho người đàn ông khôn nạn đó. Bàn tay anh siết chặt tấm khăn trải giường như muốn bóp nghẹt quá khứ.

Người phụ nữ vẫn quay lưng về phía anh như thể không muốn anh nhìn thấy. Nàng bước đến chỗ cây dương cầm được phủ khăn trắng có viền quanh đặt sát tường. Rồi anh thấy nàng lấy ra một chai rượu mạnh.

Là cho mình sao? Trời ạ, anh muốn lúc này chính là được uống. Anh muốn tìm quên trong men rượu để không còn cảm thấy đau đớn nữa.

Ánh mắt nàng vẫn nhìn xuống như đang sợ hãi. Jonathan nhắm mắt lại không biết khi nào nàng sẽ quay lại chỗ mình. Nệm lông phủ quanh như một vòng tay ôm ấp và anh thầm mong sự giúp đỡ của nàng. Nhưng bản năng ngăn không cho anh mở mắt lần nữa. Anh đoán nếu mình mở mắt lần nữa đối diện với người phụ nữ này, chắc sẽ khiến nàng sợ chết khiếp.

Vài phút sau, hương chanh quay trở lại. Có bàn tay đặt ngang lông mày, Jonathan buộc bản thân phải cố nằm im. *Thật chu đáo*, anh nghĩ. Nàng đã tận tâm chăm lo cho anh còn anh thì lại chẳng biết chút gì về người phụ nữ này.

Nhưng rồi tay nàng dịch xuống má, vuốt ve chỗ râu chưa cạo. Nàng chạm vào anh với sự ngây thơ của một cô gái trẻ, tò mò muốn được khám phá. Lòng bàn tay mềm mượt, và hương chanh phả vào anh lần nữa. Sự mon trón dịu dàng kéo anh ra khỏi vòng luẩn quẩn của cơn đau nơi chân. Chỉ là một sự tiếp xúc bình thường, nhưng người phụ nữ này có thể khiến anh xao động. Thoáng trong giây phút đó, vẫn nhắm chặt mắt, Jonathan thầm tưởng tượng gương mặt của của một thiên thần.

Nàng lật mảnh ga giường, vết thương ở đùi hiện ra rõ ràng. Cảm giác hơi man mát, anh đoán, có lẽ nàng đã cắt phăng một phần cái quần ốm túm.

“Tôi không biết anh là ai? Nhưng anh không phải một tá điền.” Giọng nàng mượt như nhung, trầm ấm và gợi cảm. Anh cố nằm bất động, chăm chú lắng nghe. “Tên tôi là Victoria Andrews,” nàng thì thầm.

Jonathan mở mắt nhìn nàng. Đôi mắt xám mở to hoảng hốt và nàng vội lùi tránh xa anh. Trong mắt chỉ toàn là kinh hãi như thể chưa từng nghĩ anh sẽ tỉnh.

“Ta không làm hại cô đâu,” anh nói, giọng cứng nhắc. “Cô không cần phải sợ. Ta thậm chí còn không nhắc nổi chân.”

Sự cam đoan của anh có chút tác dụng làm giảm đi phần nào sự căng thẳng nhưng tay nàng đan chặt vào nhau.

“Anh MacKinloch đã đi mời bác sĩ Fraser,” nàng nói, “nhưng không biết phải mất bao lâu mới trở lại.”

Jonathan cố ngồi dậy để ngó miệng vết thương. Miếng vải lạnh buộc quanh đùi giờ đã đẫm máu. “Viên đạn đã bắn xuyên qua chân sao?”

Nàng gật đầu. Thật cảm tạ trời đất cho chút may mắn đó. Chuyện cuối cùng anh muốn làm là để ai đó đào xới chân mình tìm cho được viên đạn chì kia. Con đau không hề thuyên giảm và anh nghĩ hình như máu vẫn không ngừng chảy.

“Tệ lắm sao?”

Hàng mi nàng rủ xuống đoan trang, đôi môi mím chặt, còn hai vai hơi rụt lại. Những sợi tơ sợ hãi đầu tiên run lên trong anh. Anh cứ tưởng viên đạn chỉ gây ra chút bất tiện chứ đâu phải một vết thương trí mạng thế này.

“Rót cho ta một ly,” anh nói. “Có vẻ như ta cần uống một chút.”

Nàng nắm chặt chai rượu mạnh, nhìn xuống chân anh. “Không phải tôi đem rượu đến vì mục đích đó đâu. Chỉ là nghĩ mình nên...” nàng ngập ngừng, trông hơi ngượng nghịu, “...đổ nó lên miệng vết thương. Để làm sạch thôi mà.”

“Và cô có ý tưởng đó từ đâu vậy?”

“Trong... sách, tôi đã từng đọc qua.”

Anh cũng từng nghe nói chuyện tương tự thế nhưng ý nghĩ chạm vào chân mình khiến anh nhăn nhó. Anh chẳng thà đợi cho ông bác sĩ đến còn hơn.

“Đó là một chai rượu brandy Pháp đắt tiền,” anh lưu ý. “Thật lãng phí khi dùng nó đổ vào chân ta. Chồng cô sẽ giận lắm đây.”

“Là của cha tôi,” nàng trầm giọng chỉnh lại. “Và ông ấy còn đang bận đánh nhau ở Tây Ban Nha.”

“Vậy là thêm lý do để chúng ta không nên trộm rượu của ông ấy.” Anh quan sát nàng, lớn tiếng hỏi. “Còn những người khác trong gia đình đâu?” Nàng không trả lời, chỉ mở nút chai rượu, có vẻ như thực sự muốn dùng đến nó. “Cô không nghĩ là chúng ta nên đợi thêm chút nữa sao?”

“Bão đang càng lúc càng tệ hơn. Tôi không biết mất bao lâu ngài Fraser mới đến được đây, mà anh thì đang chảy máu mỗi lúc một nhiều.” Mặt nàng lộ vẻ khó chịu, trông như thể sắp ốm. “Tôi không muốn anh chết trong khi chúng ta đợi ông ấy đến.”

“Dù cho là vậy thì ta cũng sẽ không...” Giọng anh ghen lại rồi anh hét lên một tiếng thật to như thể có ngọn lửa xấu xa đang hùng hực cháy trong cơ thể.

Chương 3

Rượu Brandy ngấm vào vết thương rỉ xuống mảnh khăn trải giường bên dưới. Victoria không hề nghĩ nó lại có thể khiến anh đau đến vậy, và nàng ước gì mình đã cẩn thận hơn.

“*Cô đang cố giết chết tôi sao?*” anh hỏi, buông ra một tràng những lời thô tục. “*Cô có biết chút gì về việc chăm sóc vết thương không vậy?*”

“*Không, tôi không biết.*” Nàng đưa anh một miếng vải lạnh sạch, băng qua phòng đến chỗ cây dương cầm. Đúng vậy, nàng đã phạm phải một sai lầm nghiêm trọng. Nhưng dù vậy thì cũng đâu đến nỗi phải làm như muốn ăn tươi nuốt sống nàng vậy chứ. Những giọt nước mắt nóng hổi tràn khóe mi nhưng nàng sẽ không khóc trước mặt anh ta. Khóc thì cũng chẳng ích gì cho cả hai.

“*Đến đây!*” anh ra lệnh. Victoria lờ đi, co ro cạnh bên cây dương cầm đặt sát tường như thể muốn tan chảy vào nó.

“*Không muốn.*” Ý nghĩ bước đến gần anh ta dù chỉ một bước cũng là chuyện bất khả thi. “*Tôi sẽ đứng đây đợi cho tới khi bác sĩ tới.*”

“*Đợi đến lúc ông ta tới thì ta chết rồi. Và ta cũng muốn cô băng bó lại vết thương ở chân cho đàng hoàng chút.*”

Nàng trừng mắt nhìn anh ta. “*Tôi đâu định làm anh đau. Tôi chỉ muốn giúp.*”

Khóe miệng Jonathan cong lên, “*Vậy sao?*”

Anh nghiêng người, chống tay, tựa đầu. Tấm ga giường tuột xuống một bên thân. Dù anh vẫn mặc chui chu nhưng dáng vẻ đó khiến nàng liên tưởng đến hình ảnh một người vừa ngủ dậy. Mắt Victoria dán vào chiếc cà

vạt hơi nhàu để lộ một vùng da nam tính và nàng tự hỏi không biết phần cơ thể bên dưới cái áo kia trông như thế nào.

“Đến đây nào, tiểu thư Andrews,” anh lặp lại. Cách gọi của anh khiến nàng như nghẹn lại. Giọng nói du dương như một tiếng còi vẫy gọi nàng tiến đến khu vực cấm.

“Tôi thấy cứ đứng đây thì hơn. Tự anh cũng có thể cầm băng giữ chặt miệng vết thương mà.”

“Cô bảo một người đàn ông bị thương phải chịu đựng đau đớn cố mà giữ chặt miệng vết thương sao?” anh hỏi. “Trong khi thay vì vậy, anh ta có thể nhờ một người phụ nữ xinh đẹp chăm sóc vết thương hộ mình?” Biết anh đang giễu cợt nhưng Victoria vẫn cảm nhận được những đau đớn nghèn nghẹn trong giọng nói. Dù vậy, nàng vẫn tránh xa anh, cảm thấy ngượng ngùng trước những lời trêu chọc.

“Tôi không xinh đẹp. Và tôi cũng không nên chạm vào anh... ở chỗ đó.”

Một ánh nhìn tinh quái lóe lên trong mắt anh khiến nàng đỏ mặt. Và rồi anh nhắm mắt lại, cố nén đau. “Ta đang chảy máu,” anh nhắc nhở nàng, “và thật sự là ta rất cần sự giúp đỡ của cô.”

“Tôi không có thói quen chạm vào người lạ,” nàng cảnh giác cố trì hoãn chờ bác sĩ đến. Anh ta ở đâu rồi không biết? Cả bà Larson nữa? Không thể hiểu được sao bọn họ lại lâu thế.

Người đàn ông ngập ngừng như thể không muốn cho nàng biết tên mình. Đó là gương mặt của một người hoàn toàn mất lòng tin với thế giới này, như thể chỉ một cái tên đơn giản cũng có thể khiến nàng chiếm thế thượng phong. Nhưng rồi anh lên tiếng, “Cô có thể gọi ta là Jonathan.”

Ý tưởng gọi anh bằng tên hoàn toàn không phù hợp. Victoria cứ có cảm giác như người đàn ông này đang muốn che giấu thân phận. Có khi nào

anh ta cũng thuộc bọn Strathlands không? Nàng thầm mong sự thật không phải thế. Chuyện cuối cùng nàng muốn làm là chứa chấp một kẻ thù.

Nàng nói nhanh, “Tôi không thể gọi anh bằng tên trống không thế được.”

“Ta nghĩ chúng ta có thể bỏ qua mấy trò xã giao. Thậm chí cô đã nhìn thấy ta khi không mặc quần ống túm rồi còn gì.”

“Tôi có thấy hết đâu.”

Lạy Chúa, có thật nàng vừa nói thế không?

Khóe miệng anh hơi nhếch nét cười dù đôi môi vẫn mím chặt vì đau đớn. “Có vẻ như chuyện này xúc phạm khái niệm trinh bạch của cô nhỉ.”

“Đúng thế còn gì.” Lúc này đây, nàng chỉ muốn chạy bỏ lên lầu và vờ như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Nhưng đó là chuyện không thể nào, chẳng phải sao? “Cảm phiền, tôi nghĩ mình muốn biết họ của ngài hơn.” Nàng muốn phân định khoảng cách giữa hai người, cần phải thế. Nàng phải khẳng định bản thân và nhất định phải khiến anh ta hiểu rõ. “Nếu không, tôi đành phải gọi ngài là ngài Smith vậy,” Victoria nói tiếp, “Nhưng tôi tuyệt đối sẽ không gọi ngài Jonathan.”

Ngay cả khi bị đe dọa đến thế anh vẫn không buồn cho nàng biết họ của mình. Thay vào đó, anh cong ngón tay, ra hiệu bảo nàng tiến lại gần. “Ta muốn cô sửa giúp miếng băng gạc.”

Victoria biết cách làm việc đó. Nhưng chút hy vọng nhỏ nhoi giữ nàng đứng chôn chân tại chỗ, nàng thầm cầu nguyện bác sĩ Fraser sẽ ngay lập tức xuất hiện và bước qua ngưỡng cửa kia.

Đôi mắt xanh lá của anh khóa chặt mắt nàng trong cuộc chiến thầm lặng. Rồi anh nghiêng răng, “Không phiền chứ.”

Chẳng có chút khiêm nhường trong giọng nói cả, nhưng anh ta nói đúng. Có thể anh ta cần được khâu vài mũi để cầm máu.

Victoria rời khỏi bức tường, tiến một bước về phía anh. Rồi lại thêm một bước. Mỗi bước chân cứ như đeo chì, và nàng cũng không dám rời mắt khỏi anh. Nhìn anh phải chịu đựng thống khổ là một việc không nên, nhất là khi bản thân nàng có thể làm được gì đó.

Anh ta có thể không phải là người hoàn toàn lịch sự hay tao nhã như những người đàn ông thường được mô tả trong truyện. Ý chí mạnh mẽ và kiên quyết, anh ta là loại người biết cách đạt được cái mình muốn. Nhưng anh ta cũng là một người điển trai, nếu cạo lớp râu này đi. Có gì đó trong ánh mắt anh khiến tim nàng lỡ nhịp. Anh nhìn nàng như thể muốn chạm vào nàng theo cách hoàn toàn không được phép.

Mình không thích anh ta.

Phản ứng mạnh mẽ của Victoria khiến anh cảm thấy không thoải mái. Bên dưới chiếc váy, làn da nàng trở nên nhạy cảm hơn, đôi má bắt đầu ửng hồng. Dù có vẻ ngoài bảnh bao nhưng ngài Smith vẫn toát ra vẻ đe dọa mơ hồ. Anh ta đâu cần đặt ngón tay lên người nàng, chỉ nói thôi cũng được mà.

Nàng bước đến bên cạnh anh, nhận thấy anh đang lịm dần đi. Và rồi Victoria trông thấy vết máu đỏ lan rộng trên bề mặt tấm khăn trải giường.

~*~

Jonathan đang dần mất đi ý thức. Con đau âm ỉ ở đùi đã thu hút mọi cảm giác của anh. Hơi thở trở nên dồn dập trong khi anh đang cố chống chọi để bản thân không ngã quỵ.

“Ôi, Chúa ơi.” Tay Victoria chạm vào vầng trán mướt mồ hôi.

Dù ánh nhìn đã trở nên đờ đẫn vì đau, anh vẫn đưa mắt trấn an như cố bảo nàng không cần phải sợ, anh sẽ không gây hại gì cho nàng đâu. Nhưng giờ đây, sống sót có vẻ quan trọng hơn trò chuyện nhiều. Thế nên, anh nắm tay nàng, giữ chặt, như thể sự tiếp xúc này có thể giúp anh níu lấy sinh mệnh mình.

Khi Victoria lấy tay kia kéo tấm khăn trải giường ra, một cơn gió lạnh phả vào da thịt. Nàng hoảng hốt nhìn anh, cả cơ thể như tê liệt. Rồi đột ngột, nàng giật tay mình khỏi tay anh.

Anh không biết mình chảy máu nhiều thế nào nhưng anh biết miếng vải lạnh nàng dùng ép chặt miệng vết thương không cầm máu nổi. Victoria vừa thở vừa thềm thì đọc danh xưng Chúa.

Cầu nguyện thì giúp được quái gì. Linh hồn anh đã bị tước đi mất rồi.

Đột nhiên nàng đứng bật dậy. Một biểu hiện kỳ lạ thoáng qua trên mặt và anh không thích biểu cảm đó chút nào.

“Cô định ...”

“Đợi một chút.” Nàng đưa tay, nhìn quanh phòng tìm kiếm. “Tôi nghĩ tôi biết cách giúp anh.”

Lúc này máu vẫn tiếp tục chảy. Bức màn đen ý thức dần buông. Một tiếng chuông vang lên bên tai Jonathan.

Anh dần mất đi tri giác không biết trong bao lâu. Rồi một cái gì đó đâm thẳng vào vết thương. “Quý tha ma bắt!”

“Đừng báng bỏ thế chứ. Ráng một tí thôi, để tôi khâu vết thương lại đã.”

“Ta có phải cái gỏi cắm kim đâu,” anh phản đối. “Cô không thể may ta như thế được.”

“Nếu tôi không làm thế thì anh sẽ mất máu tới chết đấy!” nàng ngắt lời.

Vậy ra cún con giờ cũng biết cách phục thù qua da. Từng mũi, từng mũi, anh cố gắng chịu đựng từng mũi một. Bắt đầu từ một bên đùi, rồi rút ra ở phía bên kia miệng vết thương. Anh ngất đi một hồi, khi tỉnh lại, nàng

đang ngồi phía bên kia căn phòng. Tấm khăn trải giường được kéo lên đắp ngang eo.

“Xong rồi sao?”

“Xong rồi.”

Jonathan kéo tấm khăn trải giường ra, rồi tới lớp băng thấm bằng vải lanh. “Cô làm cái quái gì thế?”

Nàng liếc mắt nhìn anh. “Không cần cảm ơn.”

Vết thương của anh giờ đã khép miệng bằng những mũi khâu nhỏ. Và cô ta còn dùng chỉ hồng nữa chứ.

~*~

Trong suốt cuộc đời mình, chưa bao giờ Victoria từng nghĩ sẽ có ngày nàng cắm kim vào da thịt của một ai đó. Nàng rùng mình. Chẳng lời nào có thể diễn tả được cảm xúc của nàng lúc này. Không, ngài Smith không hề công khai đe dọa nàng. Nhưng đôi mắt xanh đang nhìn trừng trừng kia khiến cả người nàng như run lên. Nàng không hiểu tại sao mình luôn cảm nhận được từng chuyển động dù là nhỏ nhất của anh, hay thậm chí chỉ là một hơi thở nhẹ. Trước khi bất tỉnh, anh đã nắm chặt tay nàng, và nàng cũng cứ để mặc anh tìm kiếm niềm an ủi từ nàng. Với nàng, những tiếp xúc như thế thường là điều cấm kỵ.

Giờ đây, Victoria thấy run lên khi nghĩ về chuyện đó. Từ trước tới giờ chưa từng có người đàn ông nào chạm vào nàng, má nàng ửng hồng khi nhớ lại giây phút đó.

Nàng đã phải chạm vào đùi anh để khâu lại miệng vết thương. Cơ bắp săn chắc hoàn toàn khác hẳn với đùi nàng. Tệ hơn nữa là cảm giác đó lại đánh thức sự tò mò vốn ngủ sâu trong lòng nàng. Victoria nhận ra mình chỉ muốn đưa tay chạm vào phần cơ thể săn chắc và cảm nhận làn da anh. Tập trung vào miệng vết thương không làm giảm đi sự khó chịu cũng không thể

giảm nỗi những cảm giác đang trôi dạt trong lòng nàng. Nó đã đánh mạnh vào sâu thẳm trong tiềm thức.

Đúng lúc đó, cửa trước bật mở và Victoria vội vã tiến ra. MacKinloch đứng trước mặt nàng, tuyết bám đầy vai áo. Vẻ mặt anh ta thật âm đạm và cũng chẳng thấy bóng dáng bác sĩ Fraser đâu cả. “Anh ấy không đến.”

“Anh nói anh ấy không đến là sao?” Victoria hỏi lại. “Người đàn ông này cần có bác sĩ.”

“Anh ta không thể tới. Tôi qua có một vụ cháy ở Strathland. Melford, tên quản lý của Strathland, đã đốt mấy căn nhà. Một vài tá điền cố cứu lấy tài sản của mình nên giờ bác sĩ Fraser có khoảng nửa tá bệnh nhân bị bỏng.”

“Vậy nhà của anh thế nào?” Victoria dè dặt hỏi.

Anh hầu nhún vai, ánh mắt lạnh như băng. “Em gái tôi cũng bị bỏng. Nhưng không nghe thấy anh ấy nói nó bị gì khác.”

“Anh MacKinloch, bác sĩ phải đến,” nàng nhấn mạnh. “Tôi không thể một mình giải quyết chuyện này.”

Anh hầu cười mỉa, phui phui tuyết. “Giờ thì không thể đi đâu được nữa, đường đi ngập đầy tuyết. Cho dù anh ấy có muốn cũng không thể đến được nữa rồi.” Ánh mắt âm đạm, MacKinloch nói thêm, “Tôi nhìn thấy một con ngựa và xác của một người đàn ông cách đây hơi xa, về phía Đồi Eiloch. Tôi đoán có thể anh ta là người hầu của người mà chúng ta tìm thấy.”

Bao tử nàng thất lại vì tuyệt vọng và sợ hãi. Nàng thông cảm với sự giận dữ của những người tá điền, nhưng sống giữa kẻ sát nhân và phóng hỏa... Amelia nói đúng. Bây giờ ở lại đây thì không an toàn chút nào. Chính lúc này đây, hơn bao giờ hết, nàng ước chi lúc đó mình đã có đủ can đảm để đi cùng mọi người đến Luân Đôn.

MacKinloch đi vào bếp và Victoria nhận ra rằng bà Larson đã văng mặt gàn một tiếng rồi. Theo chân anh hầu, nàng thấy bà quản gia đang

chuẩn bị một mâm thức ăn.

“Tôi cứ tưởng bà chuẩn bị nước nóng,” Victoria cố giữ giọng nói bình tĩnh, tự hỏi chuyện gì lại khiến bà quản gia ở trong bếp lâu đến vậy.

“Đầu tiên tôi lấy than nóng đi vòng quanh nhà ba lần để xua đuổi tà ma. Tôi đã làm hết sức để xua thần Chết đi chỗ khác. Việc anh ta sống nổi hay không phụ thuộc vào vị bác sĩ giỏi ấy.” Bà Larson xếp lại khăn ăn đặt vào trong khay rồi múc súp nóng cho vào tô.

“Bà để tôi một mình với anh ta trong khi...”

Nàng định nói *mê muội trong cái trò mê tín ngớ ngẩn của mình*. Nhưng dù sao đi nữa, với bà Larson thì đó cũng là sự thật. Bà quản gia người Scotland đã được dạy nên tin vào những điều như thế. Và chẳng điều gì có thể thay đổi được chuyện đó.

“...trong khi bà nấu bữa tối cho anh ta sao?” Victoria nói lái đi.

Bà Larson hơi xấu hổ. “Thưa tiểu thư Andrews, không phải bây giờ anh ta cần ăn chút gì sao?”

“Sẽ không cần nếu như anh ta chết rồi,” giọng nói nàng chứa đựng sự thất vọng trong khi hai tay đặt lên bàn bếp. “Tôi đã rất cần bà. Tôi không biết gì về chuyện khâu miệng vết thương.”

Gương mặt của bà quản gia hơi thất thần. “Tôi xin lỗi, tiểu thư Andrews, nhưng tôi có bệnh sợ máu.”

Victoria nhìn bà nghi hoặc. “Và bà nghĩ rằng để tôi lại một mình với một người đàn ông xa lạ là chuyện thích hợp sao?”

Người phụ nữ già nghếch cằm cố chấp. “Chẳng lẽ sẽ tốt hơn nếu tôi đem bữa ăn nhẹ lên và dòm ngó xung quanh sao. Không phải là bà Lanfordshire thường quở trách người hầu về tội chọc mạch sao? Tôi chỉ là người giúp việc, không phải y tá.”

Victoria nắm chặt tay. “Tôi cũng đâu phải y tá. Nhưng tôi đang làm hết sức trong khả năng có thể.”

“Tôi xin lỗi, tiểu thư Andrews. Thành thật xin lỗi.” Bà Larson đỏ mặt chìa khay thức ăn ra. “Anh ta... khỏe chưa, có thể ăn chút gì chứ?”

“Nếu sống thêm được mấy tiếng nữa, chắc là anh ta sẽ thấy đói đấy.”

Bà quản gia có vẻ hồi lỗi. “Tôi sẽ cầu nguyện cho anh ta, tôi thề. Và... nếu cô muốn tôi chăm sóc cho anh ta, tôi sẽ cố không bị ốm.” Bà mang cái khay vào phòng khách, đặt nó xuống, khi trông thấy người bệnh, mặt bà trở nên trắng nhợt như sáp. Không nói được lời nào, bà lánh tới tận bên kia phòng và tháo tấm gương treo duy nhất xuống.

Thấy Victoria tò mò nhìn sang, bà Larson giải thích, “ Nếu một tấm gương bị rơi xuống, nghĩa là Thần Chết đang đến gần. Tốt nhất chúng ta nên cẩn thận một chút.”

Rõ ràng là bà quản gia và mấy trò mê tín dị đoan của bà ta chẳng có chút công dụng gì. “Bà làm ơn đi gọi anh MacKinloch giúp tôi,” Victoria yêu cầu. “Vói lại, anh ta cũng cần ít quần áo mới. Bà vui lòng đem mấy bộ quần áo của cha tôi đến đây được chứ? Tôi sẽ sửa lại cho phù hợp.”

Bà quản gia gật đầu. “Tôi sẽ đi lấy ngay.” Rồi nhìn nàng với vẻ thông cảm, bà Larson nói thêm, “Có thể đến tận mai bác sĩ mới đến được.”

Nhưng tin tức đó chẳng giúp ích gì cho nàng vào lúc này. Khi bà quản gia bỏ đi và để cửa khép hờ, Victoria mang xúp đến chỗ ngài Smith. Gương mặt anh trông vẫn còn nhợt nhạt nhưng ít nhất đã không còn chảy máu nữa.

Nhớ lại khoảnh khắc phải khâu miệng vết thương, dạ dày nàng lại quặn thắt. Trong đời mình, chưa bao giờ Victoria gặp phải chuyện gì kinh khủng đến thế. Nhưng giờ anh ta đang thanh thản nghỉ ngơi, và quan trọng nhất là anh ta vẫn còn sống. Vấn đề bây giờ là nàng nên làm gì với anh ta đây?

~*~

Mùi gà nướng giúp tri giác Jonathan dần hồi phục. Anh có cảm giác như dạ dày mình đã bị những con dao bào cắt nạo bên trong và cơn đói thì lại đang gầm gào lên tiếng. Giờ thì anh sẵn sàng bỏ cả khoản tiền kêch xù cốt chỉ để có được một miếng thịt bò. Hoặc bánh mì cuộn phủ bơ. Anh cố mở mắt nhưng hai mi nặng như đeo chì.

Một cái muỗng chạm vào miệng anh đổ dành. Nước canh ấm áp trượt qua đầu lưỡi càng khơi dậy cơn đói trong anh. Anh uống cạn tới muỗng xúp cuối cùng. “Ta nghĩ mình sẽ lấy người phụ nữ nấu món xúp này bất kể người đó là ai.”

“Vậy thì đó là một người hầu sáu mươi hai tuổi và bà ta góa chồng.”

Jonathan cố mở mắt và trông thấy Victoria đang ngồi cạnh bên mình. Trong khay vẫn còn thức ăn, anh không biết mình phải làm sao để ăn hết phần còn lại.

Nàng xé một miếng bánh mì nướng, phết mứt dâu rồi đưa lên miệng anh. Anh nắm lấy tay nàng kéo về trước. Mứt thật ngọt nhưng anh thấy mình thích thú với bàn tay của nàng hơn. Lòng bàn tay mềm mại nhưng những ngón tay lại thô và chai sần.

“Cô là một thành viên của gia đình này, hay chỉ là người hầu?” anh hỏi.

Victoria rút tay. “Tôi không phải là người hầu. Tay tôi bị thế là vì tôi hay may vá. Tôi thích làm những việc có ích.”

Jonathan nhìn nàng, đáng giá bộ váy xanh mềm mại cùng mái tóc mật ong. Victoria không đeo trang sức, nhưng ở nàng toát ra một vẻ đẹp tự nhiên. Đôi mắt xám dù đang nhìn anh ngờ vực nhưng vẫn không làm giảm đi nét quyến rũ mê người của gương mặt. Gò má hơi ửng hồng vì bối rối khi nàng cắn nhẹ bờ môi. Anh tưởng tượng thấy mình đang tiến gần đến bờ

môi đỏ, khơi gợi sự nhạy cảm kiêu hãnh của nàng khiến nàng vứt bỏ hoàn toàn lý trí và đáp trả lại nụ hôn của mình.

Vẻ ngây thơ của nàng quán lấy Jonathan và anh không thể hiểu nổi tại sao chỉ có thế mà anh đã dễ dàng bị quyến rũ đến vậy. Có lẽ vì nàng không biết địa vị của anh. Với nàng, anh chỉ là một người đàn ông bình thường.

Ý nghĩ đó mê hoặc anh theo nhiều hướng. Với nàng, anh có thể là bất kỳ ai. Và Victoria sẽ không bao giờ biết được sự khác biệt.

“Tôi nên đi thôi,” nàng thì thầm, “tôi nghĩ anh có thể tự mình dùng hết bữa.”

Có thể, nhưng anh không muốn ở một mình. Bởi vì ở một mình khiến Jonathan cảm nhận cơn đau rõ rệt hơn. “Ở lại với ta.”

Nàng đưa cho anh miếng bánh mì nướng cuối cùng. “Không nên đâu.”

“Có thể là không.” Anh thở dài nhắm mắt lại. “Cứ để ta nằm yên ở đây đợi chết, chẳng phải sao?” Không nghe nàng trả lời, anh mạo hiểm hé mắt. Một nụ cười nhẹ thoáng trên môi tiểu thư Andrews.

Anh hất đầu chỉ một quyển sách nằm trên bàn. “Sao cô không đọc cho ta nghe? Cái gì đó tẻ nhạt khiến ta dễ ngủ một chút.”

Nàng cầm sách lên mặt đỏ bừng. “Không, anh sẽ không thích quyển này đâu. Đây là cuốn *Thói quen sinh sản của động vật*.”

“Ta có thể đảm bảo với cô là ta rất quan tâm đến vấn đề sinh sản.”

Nàng tròn tròn mắt và ngồi sang một bên. “Có lẽ tôi nên đọc Kinh Thánh cho anh nghe thì hơn. Biết đâu anh sẽ học được điều gì đó.”

“Nguyện người hôn tôi bằng cái hôn của miệng người. Vì ái tình chàng ngon hơn rượu,” anh nói.

Victoria đứng lên, bước đến chỗ đặt Kinh Thánh và lấy ra một quyển.
“Tôi sẽ không đọc Nhã ca đâu.”

“Còn Samson và Delilah thì sao?”

Nàng mở phần đầu cuốn Kinh Thánh còn anh thì nằm nghiêng một bên. Một lọn tóc nhỏ rơi ra khỏi búi tóc và trượt xuống má nàng. Anh nhận ra rằng dù mình bị bắn thì có một hộ lý như Andrews cũng không phải là điều tồi tệ.

“Adam và Eva thì sao?” anh đề nghị.

Victoria lắc đầu. “Anh muốn tôi đọc cái gì đó tẻ nhạt mà. Tôi nghĩ tôi có thứ phù hợp với yêu cầu đó.” Mắt nàng ánh lên tia ương ngạnh. “Rồi Enoch sinh ra Irad, Irad sinh ra Mehujael, Mehujael sinh ra Methusael, và Methusael sinh ra Lamech.”

Rồi nàng tiếp tục đọc hết những cái tên trong cuốn *Sáng Thế*, Jonathan vội cắt ngang, “Mọi người trong gia đình cô đâu?”

Nàng bỏ qua câu hỏi đó, tiếp tục đọc, “Lamech cưới hai người vợ: một người tên là Adah, còn người kia tên là Zillah.”

“Cô ở đây có một mình thôi sao? Ta chỉ thấy cô và vài người hầu.”

Tiểu thư Andrews gấp sách lại. “Anh có muốn tôi đọc sách cho anh nghe không?”

“Tôi chỉ muốn biết sao mọi người lại để cô ở lại đây.” Anh không thể nào hiểu nổi chuyện này. “Chẳng lẽ họ không sợ sẽ có chuyện gì xảy ra với cô sao?”

Nàng đặt quyển sách lên bàn. “Tôi không muốn đi. Tôi không muốn ăn vận như những con búp bê giấy và diễu hành trước mặt mọi người.” Má đỏ bừng, nàng nói tiếp, “Dì dưỡng tôi sẽ đến ngay thôi. Có thể là chỉ trong ngày mai.”

Jonathan nhận ra Victoria đang nói dối nhưng tạm thời anh không nói gì. “Ta cứ tưởng mục tiêu của tất cả phụ nữ trên đời là kiếm một ông chồng giàu có.”

“Không phải tất cả.” Nàng nhét tấm khăn trải quanh người anh và anh lại nắm tay nàng lần nữa. Thêm một lần anh ngửi thấy hương chanh tươi mát tỏa ra từ cơ thể Victoria. Jonathan nhìn đôi môi hé mở, còn hai mắt mở to cho thấy sự sợ hãi của cô gái trẻ. Anh nhận ra rằng nàng thực sự nghĩ thế. Victoria không muốn kết hôn.

Điều này hấp dẫn anh. Như một sự thách thức. Anh muốn biết nguyên nhân. “Có lý do gì không?”

Nàng nhìn vai tỏ ý không có gì. “Tôi chưa gặp được người khiến tôi muốn kết hôn.”

Jonathan nhận ra trong giọng nói nàng chứa đựng ưu phiền và ẩn chứa một bí mật. Anh thăm dò xa hơn. “Chưa từng có ai cầu hôn cô đúng không? Ta cá là cô cũng chưa từng hôn ai cả.”

Ánh mắt anh ngừng lại ở đôi môi Victoria và một lần nữa, Jonathan tưởng tượng cảnh mình chiếm lấy đôi môi đó, dạy cho nàng biết làm thế nào để hôn một người đàn ông. Liệu nàng có ngọt ngào hơn tính cách của mình không?

“Có hay không thì cũng chẳng liên quan gì đến anh cả.” Tiểu thư Andrews cố giữ tay ra nhưng anh vẫn níu chặt.

Cơn đau ở chân càng tệ hơn và anh cố nghĩ về chuyện khác. Bất kỳ chuyện gì miễn sao không nghĩ đến cơn đau đang hành hạ mình. Anh không muốn cho ai thấy sự yếu đuối hay đau đớn mình đang cố chịu. Chẳng thà để cho nàng nghĩ chuyện khâu vá của nàng hữu hiệu còn hơn cho nàng thấy anh đang khó chịu.

Anh giữ chặt những ngón tay của nàng, cọ lên má mình trong nỗ lực điều hòa hơi thở của bản thân. Quan sát phản ứng của tiểu thư Andrews có

thể làm tâm trí anh sao nhãng và không nghĩ về bất kỳ điều gì khác. Gương mặt nàng khẽ cử động trước tiếp xúc đó. Victoria không nói gì, nhưng đôi má dần ửng hồng. Anh nhẹ nhàng nắm tay nàng, giờ thì nàng có thể thu tay lại bất cứ lúc nào. Nhưng bàn tay nàng vẫn giữ yên.

“Anh ... Anh đang làm gì vậy?” cuối cùng Victoria lên tiếng hỏi.

“Cố không nghĩ tới cơn đau.” Miệng anh chạm vào lòng bàn tay nàng, nụ hôn trần trụi lướt trên da thịt. Bàn tay phụ nữ thật mềm.

Khi đôi môi chạm vào cổ tay Victoria, Jonathan đưa mắt nhìn trộm nàng. Đôi mắt xám của cô gái trẻ khẽ lay động như thể bị giằng xé giữa việc tiếp tục cảm nhận sự tiếp xúc da thịt hay kéo tay về. Anh vẫn giữ môi ở đó, hơi thở ấm áp phả vào làn da mềm mại. Những ngón tay Victoria run lên và cuối cùng Jonathan buông tay nàng ra.

Tiểu thư Andrews siết những ngón tay vào nhau, bước lùi về sau. “Tôi nghĩ tốt nhất anh nên đi ngủ n... ngay đi.” Và không chờ trả lời, nàng chạy như bay ra khỏi phòng.

~*~

Về đến phòng mình, Victoria nằm cuộn tròn trong chiếc ghế đặt trên bệ cửa sổ, mắt hướng ra ngoài ngắm những bông tuyết đang trút khỏi bầu trời. Tay nàng lạnh cóng dù tâm trí vẫn đang dẹt lên những ảo ảnh về đôi môi anh mơn man da thịt.

Tại sao anh ta lại làm thế? Họ chỉ là những người xa lạ. Anh ta đã biết gì về nàng đâu, và nàng cũng chẳng biết chút gì về anh, dù chỉ là chút hình ảnh mờ lung.

Anh đã hôn lên những ngón tay nàng, đối xử với nàng như thể anh muốn chạm vào nàng. Victoria tựa đầu vào tường, cảm giác muốn chết quách đi vì bị sỉ nhục. Chỉ trong vài giờ, hầu hết mọi quy tắc nàng từng biết đều đồng loạt bị phá vỡ.

Nàng đã ở một mình với một người đàn ông, hoàn toàn không có ai khác bên cạnh.

Nàng đã cắt một phần ống quần tùm của anh, và thậm chí còn chạm vào đùi trần của anh nữa chứ.

Anh đã hôn nàng như hôn một người yêu.

Nếu mẹ biết chuyện này thì chỉ trong vòng một giờ bà sẽ bắt cả hai phải đính hôn. Tạ ơn trời đất, không ai biết được những hành động của anh ta. Chỉ có lương tâm tội lỗi đang quở trách, và có vẻ như nàng đang gặp rắc rối khi buộc nó phải im tiếng. Ngài Smith là một quý ngài lịch thiệp. Anh ta quá tùy tiện, và nàng không muốn quay trở lại phòng khách chút nào.

Có tiếng gõ cửa, rồi bà Larson bước vào. Trong tay bà là một cái khay đựng đồ ăn khuya, Victoria bảo bà để cái khay trên bàn.

“Lẽ ra tôi không nên để cô ở lại một mình, tiểu thư Andrews.” Bà quản gia háng giọng. “Tôi xin lỗi vì đã làm thế. Tôi đã nhờ MacKinloch mang ít trà hoa cúc đến cho vị khách của chúng ta. Trà sẽ giúp ông ấy ngủ ngon hơn.”

Victoria cảm ơn bà quản gia và trước khi bà bước ra, nàng hỏi, “Bà giúp tôi thay quần áo được không? Tôi mệt mỏi quá, tôi định sẽ ngủ sau khi ăn xong.”

Bà Larson giúp nàng cởi áo váy, rồi tới áo ngực, sau đó bà xuống lầu. Sau khi đã sẵn sàng đi ngủ, Victoria ngồi xuống cạnh khay thức ăn và bắt đầu dùng bữa.

Đầu nàng rối bời với đủ thứ suy nghĩ về ngài Smith. Cứ như thế nàng vừa ăn trái cấm, nếm thử vị ngọt ngào khi tiếp xúc với đàn ông. Có quá nhiều bối rối, Victoria vừa muốn tránh xa anh... vừa cảm nhận sự cám dỗ muốn được ở bên anh.

Anh đã thành thật với nàng... nụ hôn trên tay chỉ là chút xung động nhất thời, không gì khác cả. Có lẽ sau khi ngủ dậy, anh sẽ quên hết mọi chuyện.

Victoria ngả người trên ghế dài, nhớ lại hình ảnh đôi môi anh đặt trên những ngón tay mình. Rồi nàng cứ để cho những hình ảnh đó quay cuồng trong đầu, thậm chí sẽ ra sao nếu nụ hôn đó trườn dần lên cánh tay, lên vai... rồi lướt xuống ngực.

Victoria đưa tay, chạm vào đầu ngực sung mềm, tưởng tượng nụ hôn anh đang đặt vào nơi đó. Nàng run rẩy khẽ di di ngón tay cái nơi đầu ngực, hơi thở bắt đầu loạn dần.

Victoria mở choàng mắt nhận ra mình đang khép chặt hai chân, trong đầu là những hình ảnh nhạy cảm khác. Nàng cảm thấy có điều gì đó thật mờ mông lung, day dứt, thứ cảm giác khiến cô gái trẻ không sao hiểu nổi. Nàng nghĩ đến cái đêm mình hoàn toàn khóa thân đứng trước gương, trên người chỉ khoác một miếng sa đỏ thắm. Hoàn toàn không nghi ngờ gì cả, một người đàn ông như ngài Smith sẽ bị mê hoặc bởi thứ đồ lót gợi cảm kia. Nàng tưởng tượng đôi bàn tay anh lướt trên người mình, những ngón tay vuốt ve da thịt.

Victoria đứng dậy và bước về phía cửa, ép tay lên khung gỗ. Con tim như rộn lên dù nàng thật không hiểu nổi sao mình lại nghĩ đến những chuyện như thế.

Anh ta không hề biết gì về những lo sợ của mình, một giọng nói bên trong nàng thì thầm. Anh ta vẫn tin là chỉ vì mình muốn ở lại.

Với tình trạng thương tích hiện giờ, có thể anh phải ở lại mấy ngày trước khi người hầu hoặc gia đình đến đón. Ngài Smith có thể trở thành... bạn của nàng. Hay còn hơn thế nữa.

Victoria đặt tay lên nắm cửa. Một phụ nữ đứng mực thì nên quay về chỗ ngồi, dùng cho xong bữa tối và đi ngủ. MacKinloch và bà Larson sẽ

chăm sóc ngài Smith. Nàng không cần phải ngồi cạnh một người xa lạ. Anh ta cũng đâu cần nàng.

Nhưng có gì đó buộc nàng phải mở cửa. Và dù đó có là quyết định sai lầm nhất trong đời mình thì Victoria cũng không thể ngăn bản thân chậm chậm bước xuống lầu.

Chương 4

Đồng hồ điểm mười giờ. Jonathan có thể cảm nhận thấy chân mình đang sung mọng, mạch máu căng phồng. Con sốt càng lúc càng trở nên tồi tệ, anh đặt tay lên trán giờ đã thấm đẫm mồ hôi.

Mỗi giây trôi qua là thêm một khoảnh khắc tra tấn. Jonathan nhìn chằm chằm vào bức tường, tự hỏi làm thế nào để sống sót qua mấy ngày sắp tới. Anh loáng thoáng nghe thấy người hầu nói gì đó về việc tìm thấy xác của một người nào đó. Dù không rõ người chết là ai, nhưng anh lờ mờ đoán có thể đó là người giữ ngựa hoặc anh hầu của mình. Nếu một trong hai người có ai còn sống thì giờ này người ta sẽ tìm thấy anh. Nhưng không thấy ai đến.

Lần đầu tiên, Jonathan bắt đầu suy nghĩ về những mối nguy hiểm. Anh là Công tước xứ Worthingstone, và nếu có ai đó biết được điều này, chắc hẳn anh sẽ bị bắt cóc tống tiền. Tốt nhất nên giữ kín thân phận của mình và cứ để cho mọi người tin rằng anh đã bị mất tích.

Dù đã mua lại mảnh đất này từ Bá tước Strathland để gán nợ cờ bạc, anh vẫn không tìm được lý do để hợp tác với người đàn ông đó. Nhất là khi mọi cư dân ở đây đều muốn bá tước phải chết.

Và dù cá nhân không hề có mâu thuẫn gì với mấy người tá điền, Jonathan cũng không muốn đứng giữa chiến tuyến. Tất nhiên, mọi thứ sẽ chẳng còn là vấn đề nếu anh chết vì sốt cao.

Jonathan cúi xuống chạm vào làn da nóng hổi, nhớ lại cách Victoria đã may lại miệng vết thương. Có thể công việc thủ công đó đã cứu mạng anh nhưng có quá nhiều nghi vấn về người phụ nữ này. Tại sao cô ta muốn ở lại trong hoàn cảnh nguy hiểm thế này? Có phải cô ta muốn tránh một vụ bê bối nào đó không?

Nhìn qua thì cô ta có vẻ là một người khiêm tốn. Căn phòng được bài trí trang nhã, ghế bằng gỗ gụ chạm khắc, tròng kỷ lót nệm nhung đỏ thẫm, những bức tranh sơn dầu vẽ chân dung nhiều người đàn ông, có thể là thành viên trong gia đình. Nhưng khi quan sát kỹ hơn thì anh thấy trong phòng không hề có chân nến bằng bạc hay bất cứ thứ gì thể hiện sự giàu có.

Tiểu thư Andrews đã từng nói cha mình đang chiến đấu ở Tây Ban Nha. Có vẻ như ông là một sĩ quan, nếu căn cứ vào diện tích của ngôi nhà và điền trang. Nhưng anh không nghĩ lại có người cha nào tự nguyện để con gái ở lại đây với chỉ hai người hầu.

Qua khóa mắt, Jonathan nhận thấy có cái gì đó đang di động gần cửa. Tiểu thư Andrews cầm một ngọn nến trong tay, khoác một chiếc áo xanh bên ngoài áo ngủ trắng cứng nhắc. Mái tóc không được thắt bím, xõa thoải mái như suối mật ong dài ngang thắt lưng. Trong ánh nến, anh nhìn thấy mọi biểu cảm thoáng qua gương mặt nàng – bối rối, căng thẳng và tò mò.

“Cô định đến kết liễu ta luôn sao?” anh hỏi.

“Tôi cứ tưởng là anh ngủ rồi.”

“Ta nghĩ có lẽ mình sẽ là một người bạn đồng hành tốt hơn khi bất tỉnh. Gia đình ta chắc sẽ đồng ý với cô ở điểm này.” Anh ra hiệu bảo cô đến gần. “Đáng tiếc phải khiến cô thất vọng.”

Nàng vẫn đứng ở cửa ra vào như thể sợ anh. Ánh nến chập chờn leo lắt trong bóng tối và khi anh không nói thêm gì nữa, nàng ngấp ngừng tiến lên một bước. “Anh thấy khá hơn chút nào không?”

“Không. Nhưng ta sẽ cố không chết trước sáng mai.”

Câu nói đùa nhạt nhẽo của anh chẳng làm nàng nản lòng, nàng tiến đến gần hơn. Anh uể oải trong bộ quần áo màu trắng nhòe. Dù cho nàng đã phá vỡ cả đồng quy tắc xã hội khi xuất hiện trước mặt anh trong bộ váy ngủ nhưng anh vẫn hiểu tiểu thư Andrews khác hẳn hoàn toàn so với những người phụ nữ mà anh từng biết.

Hầu hết bọn họ đều sẽ hét toáng lên và ngất xỉu ngay tại chỗ khi nhìn thấy máu của anh. Bọn họ chắc chắn cũng chẳng tốn thời gian mà ngồi khâu lại miệng vết thương cho anh.

Trái lại, nàng hoàn toàn khác hẳn, anh nhìn dải đăng ten đen. "Cô mang đến trang phục chuẩn bị cho tang lễ của ta sao?"

"Chỉ là đồ... may vá thôi. Tôi nghĩ có lẽ tôi không nên để lại anh một mình suốt đêm." Nàng kéo ghế và ngồi xuống, cách anh độ một sải tay. Anh thật sự không biết dải đăng ten đó dùng để làm gì, nhưng hình như ngoài ra còn có nhiều hay một vài loại vải vóc nào đó.

"Cô không lo lắng chuyện ở lại một mình với ta sao?" Hay đặc biệt quan tâm đến chuyện ở cạnh anh mà chỉ mặc độc chiếc áo ngủ.

"Tôi lo anh sẽ mất máu tới chết nhiều hơn, tới lúc đó lại phải lo giải thích về xác của anh với chính quyền."

Thật can đảm, anh nghĩ. Một lúc sau, anh tự tiêu khiển bằng cách tưởng tượng nàng mặc trên người một chiếc áo khêu gợi hơn, ví như hoàn toàn chỉ là ren đen. Hiện giờ, dáng người nàng hoàn toàn bị che phủ bởi bộ váy áo kín kẽ, nên anh chẳng thể nói được gì nhiều. Thân hình hơi mảnh dẻ nên chẳng nghi ngờ gì việc nàng hẳn phải sở hữu một vòng eo thon thả và những đường cong khiêm tốn.

"Mẹ cô sẽ nói gì nếu như bà biết cô đang ở dưới này với một người đàn ông hoàn toàn xa lạ, trên người chỉ khoác mỗi chiếc áo ngủ?"

Victoria ghim kim vào lớp vải đen rồi chậm chậm may. "Có thể bà sẽ vui mừng và mong sao tôi bị tổn thất gì đó, và thế là anh buộc phải kết hôn với tôi."

"Nếu dự định của cô là thế thì ta xin lỗi phải làm cô thất vọng rồi, ta không phải loại người dễ dàng sập bẫy rồi bị ép cưới thế đâu."

"Còn tôi thì cũng chưa bao giờ có ý định lấy chồng." Nàng gấp một góc vải lại rồi tiếp tục khâu. "Cho nên có vẻ như chẳng có ai trong chúng ta gặp nguy hiểm gì cả."

Thật là nhẹ nhõm khi biết nàng không hề có ý định gài bẫy anh. Nhưng nếu mẹ nàng biết về chuyện này... nhất là nếu bà ta phát hiện ra thân phận của anh... thì chắc chắn bà sẽ tìm mọi cách buộc anh phải kết hôn. Chính vì vậy anh phải mau hồi phục và không được để cho bất kỳ ai biết chuyện anh là một công tước.

Jonathan nhìn bàn tay cầm kim của nàng di chuyển thì thấy cứ như thể cây kim là một phần cá thể nàng vậy, không ngừng đâm vào kéo ra khỏi miếng vải với một sự linh hoạt điêu luyện. "Ta sẽ không nói nếu cô cũng không nói."

Đôi mắt xám của nàng thoáng ánh lên tia ngạc nhiên và một nụ cười lộ nơi khóe miệng rồi nàng tập trung vào miếng vải.

Jonathan chống khủy tay, tựa người ngồi dậy nhìn nàng. "Vậy thì, cho ta biết, sao cô lại không muốn kết hôn? Ta chắc rằng ít nhất cô có thể khiến cho một phú ông nào đấy nhũn ra."

"Tôi hạnh phúc được là một phụ nữ độc thân."

"Cô không muốn có con cái gì sao?"

Nàng đặt kim xuống, nhìn anh. "Tôi không phải một người vợ tốt."

Anh không tin điều đó. Jonathan chẳng thể nào tưởng tượng nổi người phụ nữ này lại có thể không kết hôn. Khi anh hôn tay nàng, anh thoáng thấy mắt nàng khẽ động, và rõ ràng nàng có phản ứng trước sự tiếp xúc đó. Miệng nàng đã hơi mở ra, trong khi đôi má ửng hồng. Nàng cũng không hề rút tay về. Anh có thể dễ dàng tưởng tượng ra thiên thần này hoàn toàn trần trụi với mái tóc buông ngang vai, mắt khép hờ hưởng thụ.

Hình ảnh khiêu khích đó khiến anh xoắn chặt mảnh ga giường. Chuyện quái gì với anh thế này? Rõ ràng, vết thương đã gây cho anh ảo giác.

"Ta thấy khát," anh nói, tìm cách đổi chủ đề.

"Đề tôi mang cho anh ít nước." Có một sự nhẹ nhõm khi nàng nghe thấy yêu cầu đó và nhanh chóng bước vào bếp.

Jonathan nghiên rằng cố chống lại cơn đau, thà nàng cứ đưa cho anh ít rượu mạnh còn hơn. Anh muốn say để quên đi mọi đau đớn. Một cơn co giật giáng mạnh xuống khiến anh phải nắm chặt ga giường cố không chế lại những phản ứng của cơ thể. Nỗi đau đớn và cảm giác sung phòng ở chân bắt đầu đánh trực tiếp vào ý chí của anh, cảm giác mà anh chưa hề có trong đời. Đến cả việc thở cũng cần anh phải nỗ lực thật nhiều.

Khi quay trở lại, Victoria ngồi xuống cạnh bên anh và đỡ đầu anh lên. Khi anh uống, nàng thì thầm, "Anh đang phát sốt rồi. Lẽ ra anh nên cho tôi biết."

"Đâu có gì đáng ngạc nhiên." Trong anh có một nỗi sợ hãi lớn hơn, đó là có thể vết thương sẽ từ từ đầu độc anh. Anh đã thấy rất nhiều người lính trở về từ chiến trường, chỉ còn lại một chân, vết đạn bắn đã bị hoại tử. "Cô nghĩ ngày mai bác sĩ có đến không?"

"Tôi mong là có." Nàng giúp anh ngồi lên rồi hỏi, "Anh có cần gì nữa không?" Nàng đặt tay ngang trán anh, và anh nhắm mắt lại, cố chống lại cơn đau càng lúc càng dữ dội.

"Không." Trừ khi cô có cách giúp tôi giảm đau. Nhưng nếu có thì có lẽ nàng đã nói với anh rồi. Victoria ngồi cạnh bên anh, tiếp tục may vá miếng đăng ten đen.

"Cô nên quay trở lại giường và ngủ thôi, tiêu thư Andrews. Chúng ta đều biết là cô không nên ở đây một mình với tôi."

"Có thật anh muốn thế không?"

Anh không nói gì, ngay cả chuyện thừa nhận là anh muốn nàng ngồi lại. Anh nhắm mắt, thì thầm, "Đi thôi. Ta không sao đâu."

"VẬY thì nhắm mắt lại đi." Nàng rút tay khỏi trán anh, lướt xuống mí mắt anh cho đến khi anh làm theo lời nàng. "Tôi sẽ ngồi lại một lúc cho tới khi anh ngủ."

Sự tiếp xúc mềm mại khiến anh cảm nhận được rõ ràng mùi hương nữ tính tỏa ra từ nàng. Sự hiện diện của nàng khiến anh bị phân tâm và anh thật vui khi nàng có mặt ở đây, cạnh bên anh chứ không phải bà Larson ghé góm kia. Dù vậy, ngay khi vừa khoẻ lại đủ để có thể rời khỏi Scotland, anh sẽ đi ngay. Người của anh có thể sẽ kiểm tra đất đai mà anh đã mua và cả ngôi nhà nữa.

Anh vờ ngủ, nhưng thời gian dần trôi, và anh bắt đầu chú ý có điều gì đó khác lạ. Khi anh mở mắt, Victoria vẫn chưa đi. Nàng vẫn tiếp tục làm việc bên ngọn nến, dường như không hề biết gì đến mối hiểm họa đang lơ mờ xuất hiện.

Mùi cay nồng tràn khắp nhà, tỏa lan trong không khí một mùi khói thoang thoang.

"Cô có người thấy không?" Anh nhăn mũi. "Có lửa cháy ở đâu đó?"

"Lúc nào cũng có cháy," nàng trả lời. "Một vài người tị nạn cố trở về nhà lấy lại tài sản. MacKinloch nói bá tước đã ra lệnh đốt nhà." Dù cho giọng nói cố làm ra vẻ bình tĩnh, gương mặt nàng đã tái nhợt vì sợ hãi.

Jonathan không thích cái ý nghĩ bị vây quanh bởi đám người tị nạn. Những người mất nhà thường hiếm khi bỏ đi mà không nghĩ gì đến chuyện trả thù. Và nếu họ ở lại thì chỉ cần một tia lửa nhỏ cũng đủ nhen lại ngọn lửa tức giận trong lòng họ.

Trước khi kịp hỏi thêm về mấy vụ cháy, anh nghe thay tiếng đập cửa.

Victoria đứng dậy khỏi ghế nhưng anh đã ra lệnh cho nàng, "Đừng ra mở cửa. Giờ này đã quá trễ nếu có khách muốn đến thăm."

"Đề tôi gọi bà Larson dậy," nàng nói với anh. "Có thể là ông bác sĩ."

Anh không nghĩ thế. Và nếu như họ thật sự rơi vào cuộc nổi dậy chống lại Stratland, thì anh không muốn bị bắt trong trạng thái hoàn toàn bị động, không có vũ khí gì.

"Có súng trong nhà chứ?"

Nàng nhìn anh chăm chăm rồi bước lùi về sau. "Cha tôi có một bộ hai cây súng lục. Nhưng tôi nghĩ không cần đâu."

"Mang một cây đến cho ta."

Victoria lắc đầu. "Tôi không mang vũ khí cho anh đâu. Lỡ anh vô tình bắn phải một người hàng xóm cần giúp đỡ thì sao."

"Ta bị một cậu bé bắn vì nghĩ rằng ta là Bá tước xứ Strathland."

Khi nghe anh nhắc đến cái tên đó, nàng trở nên tái nhợt. "Tất cả chỉ là nhầm lẫn thôi."

"Và một hoặc vài người của ta đã chết." Anh cố ngồi dậy, bên ngoài tiếng gõ cửa càng lúc càng lớn. "Chuyện cuối cùng mà ta muốn làm là ngồi yên ở đây đợi bọn họ đến kết liễu mình. Giờ thì mang súng đến đây."

Ánh mắt anh trở nên nguy hiểm. Victoria cắn cắn môi dưới, lại bước lùi về sau một bước. Nàng không muốn mang vũ khí đến cho anh, nhất là cặp súng lục không đúng chuẩn kia.

Lặng lẽ, nàng vội rời khỏi phòng và thấy bà Larson đang đứng trước cửa. "Là bác sĩ Fraser. Tôi để ông ấy vào được chứ?"

Victoria thở phào nhẹ nhõm rồi gật đầu đồng ý. Paul Fraser là một người bạn của gia đình kể từ khi họ chuyển đến Scotland. Anh ấy đặc biệt

rất thân với Juliette và suốt thời gian học y ở Edinburgh, anh không ngừng viết thư qua lại với cô. Cho dù thỉnh thoảng Victoria mới trò chuyện với anh, nhưng nàng tuyệt đối tin tưởng anh. Và quan trọng nhất là, nàng muốn nhờ anh xem qua vết thương trên chân ngài Smith.

"Đợi đã," nàng thì thầm, tìm một cái áo choàng để che lại bộ váy ngủ. Chỉ khi đã hoàn toàn được bọc kín từ cổ tới mắt cá chân, nàng mới gạt đầu ra hiệu bà quản gia mở cửa cho anh vào.

Đôi mắt xanh lục của bác sĩ Fraser giờ đỏ ngầu, mặt anh dính đầy mồ hôi trong khi mái tóc mang một màu nhò nhò hoang dã. Trông như thể anh vừa trở về từ chiến trường với đôi tay đầy máu. Anh gọi to ra lệnh cho mấy người theo sau. "Mang họ vào."

"Họ?" Victoria thì thầm.

"Tôi dẫn theo mấy người cần nơi trú ẩn vì lạnh. Tôi đã đưa mấy người bị thương vào trong kho của cô, nhưng chuyện này quan trọng hơn. Bọn họ sẽ không thể sống nổi qua đêm nếu ở trong lều. Mẹ của cô chắc sẽ không phiền gì đâu, đúng không?"

"Bà ấy đang ở Luân Đôn với các em tôi." Victoria áp sát vào tường, kéo áo choàng quấn chặt quanh người. Ý nghĩ đưa những người bị thương vào nhà khiến nàng bối rối, nhưng nàng cũng không muốn có ai phải chết vì sự nhút nhát của mình.

"Tốt. Chúng ta dọn một chỗ trong phòng khách, và..."

"Không. Ở đó không được." Nàng cố giữ bình tĩnh. "Tôi... tôi có một bệnh nhân trong đó. Chiều nay MacKinloch đã đưa anh ta về đây, anh ta bị trúng đạn. Và là... một người Anh," nàng nói nhanh.

Gương mặt bác sĩ Fraser nhăn lại. "À, anh hầu của cô có nói qua. Cô đã làm gì với anh ta rồi?"

"Chỉ chút ít. Tôi nghĩ chắc anh ta là một quý ông và bị lạc đường. Anh ta gần như suýt chết vì mất máu sau khi bị một cậu bé bắn."

Cái nhìn giận dữ trong mắt người bác sĩ khiến nàng lùi về sau một bước. Victoria thầm hỏi nàng đã nói gì, nhưng rõ ràng rằng bác sĩ Fraser có vẻ tin rằng ngài Smith có liên quan đến mấy vụ cháy.

"Anh ta không liên quan gì đến những chuyện xảy ra với mấy người tá điền," nàng khẳng định.

"Strathland thuê một gã người Anh đốt nhà các tá điền rồi đuổi họ ra khỏi nhà," bác sĩ Fraser lạnh lùng nói. "Có thể hẳn ta là một trong số họ."

Nàng muốn phản đối nhưng không thể nói thành lời. Sự giận dữ trong mắt anh khiến nàng chùn bước. Từ sâu thẳm trái tim mình, nàng không hề tin chuyện đó. Người lạ mặt bị thương dù khá lỗ mưng nhưng chưa bao giờ có ý định làm tổn thương nàng. Không hiểu tại sao nhưng nàng cảm thấy muốn bảo vệ anh.

"Tôi muốn nhờ anh chữa vết thương ở chân anh ấy," nàng nói, cố che giấu nỗi sợ hãi thực sự trong lòng. "Chỉ khi đó tôi mới đồng ý cho anh đưa các bệnh nhân khác vào nhà."

"Cô đâu biết chuyện gì đang diễn ra ngoài kia," bác sĩ Fraser phản đối. "Những người này sắp chết, một số còn có vợ con. Cô không thể mong đợi tôi lại đi giúp đỡ cho người đã gây ra chuyện này. "

"Tôi hy vọng anh có thể cứu một người đàn ông bị thương, anh ta chẳng hề liên quan gì đến chuyện này. Hoặc là anh không được quyền sử dụng ngôi nhà này."

Không đợi nghe câu trả lời, nàng bước lên cầu thang và vẫy tay gọi bà Larson đi theo. Và khi đã về đến phòng nàng vùi mặt vào giữa hai bàn tay, thầm mong tất cả bọn họ đều đi hết đi. Bién mất hết, chỉ để lại nàng cùng với sự cô độc của mình. Nàng không chịu nổi khi nghĩ về những người bị thương đang ở quanh mình, xâm chiếm nơi gọi là nhà của nàng.

Nhưng giờ nàng phải tỏ ra dũng cảm hơn nàng có thể.

"Giúp tôi mặc quần áo," nàng ra lệnh cho bà Larson chọn một chiếc váy đơn giản. Chiếc váy xám lưng cao dù không làm lộ rõ những đường cong cơ thể nhưng giờ điều nàng muốn là có thể trở nên càng trong suốt càng tốt.

Tiếc là nàng vừa chợt nhớ ra mình đã để quên bộ áo nịt ngực đen trên ghế cạnh ngài Smith.

~*~

Bác sĩ Paul Fraser chùi tay vào một miếng vải lạnh ướt, kiểm tra người đàn ông bị thương vẫn đang nằm im trong phòng khách. Suốt ba tháng qua, anh đã chữa cho rất nhiều người bị bỏng và anh thực sự không bao giờ muốn nghĩ thấy mùi thịt cháy nữa. Sự thống khổ của họ chỉ càng làm tăng thêm quyết tâm trừng phạt Bá tước Strathland trong lòng anh. Hàng trăm người, cả đàn ông, phụ nữ lẫn trẻ em đã bị đuổi khỏi mảnh đất của mình, và còn vô số những người khác đều đã chết. Tất cả chỉ vì một lũ cừu chết tiệt.

Nhưng bệnh nhân mới này không phải một nông dân, cũng không phải một ngư dân. Quần áo của hắn gọn gàng một cách bất thường dù màu sắc khá là đơn giản. Áo đuôi tôm bằng len nâu ôm khít thân người như thể được cắt may cho riêng hắn.

Nhưng gã này là ai mới được chứ? Không phải thuộc hạ của Strathland, cũng không phải một chủ đất địa phương. Paul chưa từng thấy người đàn ông này.

Chắc hắn phải là một người thuộc giới quý tộc Anh. Anh dám đánh cược cả sinh mạng mình cho chuyện đó.

"Anh tìm thấy anh ta ở đâu vậy?" anh hỏi anh hầu MacKinloch vẫn đang nấp sau cửa.

"Gần Loch Monel," anh hầu trả lời. "Người hầu của ông ấy cũng đã chết rồi."

Qua sự căng thẳng của cơ thể người bệnh, Paul đoán người đàn ông đang lắng nghe họ nói. Anh không bao giờ tin rằng anh ta chẳng qua chỉ là có mặt ở một nơi không phù hợp vào đúng thời điểm không phù hợp. Người ta không bao giờ đến Scotland vào giữa mùa đông mà không có lý do gì cả.

"Anh ta là một nhân vật quan trọng," Paul quan sát, anh nhìn kỹ chiếc nhẫn vàng chằm chằm trên tay người lạ. "Là một chiếc nhẫn khắc dấu^[1]."

[1. Giới quý tộc Anh thường khắc dấu tên hoặc ký hiệu của mình làm mặt đeo nhẫn.]

"Tôi có hỏi thăm mấy người bà con nhưng không ai biết ông ấy cả. Ông ấy cũng không phải là người nhà Sinclair."

Paul mở túi, chọn một con dao phẫu thuật. "Gọi bà Larson đi."

Anh hầu làm theo và khi anh ta bước đi, Paul nhận được một sự tĩnh lặng tuyệt đối đang phong tỏa đằng sau mình. Liếc mắt nhìn về sau, anh trông thấy Victoria đang đứng ngay cửa. "Cô định đến hỗ trợ tôi sao?"

Nàng lắc đầu, lui về sau. Điều Paul thấy ngạc nhiên là nàng đang cố bảo vệ người đàn ông này trong khi bình thường nàng luôn nhút nhát. Anh không chút nghi ngờ việc có mối liên hệ nào đó giữa người đàn ông lạ và lão Bá tước Stlathland. Vấn đề là mối liên hệ đó thuộc dạng gì?

"MacKinloch nói với tôi là anh ta bị bắn trúng chân," anh ước lờ, hy vọng nàng sẽ tiết lộ nhiều hơn.

"...Vâng. Anh ấy bị chảy máu nhiều lắm, tôi đã phải may miệng vết thương lại. Tên của anh ta là Jonathan."

"Thế họ của anh ta là gì?"

"Anh ta không chịu nói nên tôi đành phải gọi anh ta là ngài Smith."

Nếu người đàn ông không muốn nói tên thật, nghĩa là anh ta muốn che giấu điều gì. Paul im lặng không hỏi thêm gì nữa mà kiểm tra vết thương kỹ hơn. "Sao anh ta lại tới đây?"

"Tôi cũng không biết nữa."

Hẳn nhiên người đàn ông lạ mặt này sẽ chẳng bao giờ chịu nói sự thật. Nhất là nếu anh ta thật sự định đuổi thêm nhiều tá điền nữa ra khỏi đất đai của họ.

Lạy Chúa, anh thấy mệt mỏi quá. Nếu như anh nhắm mắt lại dù chỉ một giây, có lẽ anh sẽ ngủ đến tận năm sau mắt. Anh đã mất hàng tiếng đồng hồ chăm sóc người bị thương, rất nhiều người đã phải chịu đau đớn và chết đi. Anh đã cứu một bé gái bốn tuổi khỏi ngôi nhà đang bốc cháy chỉ để chứng kiến con bé chết trên tay mình một giờ sau đó.

Những kẻ như Strathland đáng bị thiêu cháy trong lửa địa ngục vì những gì bọn chúng đã gây ra. Và nếu người đàn ông này có liên quan...

Paul siết chặt nắm tay cố kìm nén cơn giận dữ. Khi anh đưa mắt nhìn người đàn ông giàu có nằm bất tỉnh, anh gần như có thể ngửi thấy mùi tiền. Những kẻ như hắn làm sao biết được cái gì là dối.

Nhưng anh có nên lợi dụng người đàn ông xa lạ này để giúp đỡ những người khác không? Anh có nên thỏa hiệp với quỷ dữ, yêu cầu một khoản tiền chuộc để cứu những con người đang đói rách sống sót qua mùa đông này không? Định mệnh đã cho anh một cơ hội nếu như anh chịu tận dụng thời cơ này. Anh phải chiến đấu với sự yếu đuối của bản thân dù cho phải đối mặt với hậu quả tồi tệ nhất.

Trước hết, anh cần phải giành được sự chú ý của người đàn ông này đã. Anh biết cách để kéo anh ta khỏi trạng thái bất tỉnh này nếu quả thật anh ta chỉ đang giả vờ. "Chắc tôi phải cưa chân của anh ta," anh nói dối. "Cha cô có cây cưa nào có thể cho tôi dùng tạm được không?"

Victoria thấy máu đang dồn lên mặt mình. “Anh không được cưa chân anh ta trong nhà tôi. Anh... Anh ta không bị nghiêm trọng đến thế.”

Nghe thấy câu nói đó, người lạ mở choàng mắt nhìn anh trừng trừng. Đúng như Paul nghi ngờ, anh ta nghe thấy từng lời từng chữ, “Ta rất muốn giữ lại chân mình bác sĩ ạ.”

“Mọi người đều muốn thế.” Anh đưa mắt nhìn Victoria rồi mở túi ra. Sau khi chọn một cây kéo và một con dao phẫu thuật, anh đưa dụng cụ cho nàng rồi hướng dẫn. “Cho chúng vào nồi nước và đun thật kỹ. Đừng chạm vào chúng. Tôi cũng cần xà phòng có chất tẩy mạnh và nước sạch để rửa tay nếu tôi cần phải cứu người đàn ông này.” Mẹ của anh là một người có khả năng đoán điềm gở, bà đã từng nói rằng đờ bản có thể thu hút những linh hồn tội lỗi. Bà thề rằng nước sôi có thể đuổi chúng đi. Dù cho chuyện đó nghe có vẻ như mê tín dị đoan, nhưng quả là Paul mất ít bệnh nhân hơn các đồng nghiệp. Anh gần như không quan tâm đến chuyện có thật là đờ bản có thể khiến cho những điều huyền hoặc cướp đi linh hồn con người hay không, anh chỉ biết làm theo cái kinh nghiệm giản đơn ấy vì lẽ như có chút gì đó đúng đắn trong chuyện này thì sao.

Anh kéo tấm khăn trải giường ra, kiểm tra vết thương. "Đường chỉ hồng mới đẹp làm sao!" anh nhận xét với người bệnh. "Anh chọn màu này à?"

Người lạ nhìn anh. "Nếu cần, ta chọn màu tím."

Paul quan sát bệnh nhân của mình. Đôi mắt xanh lục thông minh nhìn anh như thể đang ngẫm đánh giá. "Trong lúc cô ấy đi khỏi, tôi muốn nói riêng với anh một chuyện."

"Về chuyện tại sao anh lại đưa mấy người bị thương xâm nhập vào nhà cô ấy sao?" Người được gọi là ngài Smith tựa đầu lên một cách tay nhìn thẳng vào Paul. "Nếu cha mẹ cô ấy biết anh chiếm dụng nhà của họ như thế này, không biết họ sẽ thấy thế nào nhỉ?"

"Họ sẽ thấy hết như khi biết cô con gái lớn của mình lại đi chữa chấp một kẻ lừa gạt," anh phản công.

"Ta không phải là một kẻ lừa gạt."

"Anh không cho tiểu thư Andrews biết tên thật của mình. Anh bị bắn và tôi ngờ là anh có mối quan hệ gì đó với Strathland." Paul trừng mắt nhìn lại người đàn ông, quan sát từng cử động dù nhỏ nhất. Nhưng không có chút xao động nào.

"Ta sở hữu một số đất đai ở đây, nhưng chuyện đó thì cũng chẳng liên quan gì đến anh." Người lạ đưa mắt nhìn trần nhà. "Nhưng nếu anh chữa khỏi chân cho ta, anh sẽ được đền bù xứng đáng."

Paul nhận ra đó là một lời hứa hẹn của đồng tiền nhưng anh không cần tiền cho riêng mình. Có hàng tá gia đình cần nó hơn anh. Trước khi anh kịp lên tiếng trả lời Victoria đã trở lại với dụng cụ và một bình nước nóng. Nàng đặt hết lên thảm, cạnh bên người lạ trong khi bà Larson mang theo một cái chậu khác cùng với xà phòng cho anh rửa tay. Anh xắn tay áo, rửa hai tay trong khi hai người phụ nữ lui rạ khỏi phòng.

"Em gái Juliette của cô thế nào?", Paul hỏi Victoria trong khi lấy kéo cắt đường chỉ may ở miệng vết thương. Cô gái trẻ không hề hồi âm ba lá thư cuối mà anh đã gửi, sự im lặng đó khiến anh khó chịu. Cứ như anh đã làm gì đó xúc phạm nàng nhưng anh thật không biết mình đã nói gì sai.

"Juliette đang ở Luân Đôn với mẹ tôi và các em," Victoria đáp. Paul nhả mặt, không biết có phải bà Lanforshire đang muốn tìm chồng cho các cô con gái không. Đâu cần phải thế chứ, nhất là khi anh đã cầu hôn Juliette hai lần rồi. Nàng không từ chối... nhưng cũng không cho anh biết tại sao lại có vẻ hơi miễn cưỡng. Kể từ lần đầu tiên gặp mặt, họ đã trở thành bạn bè... và nếu phải nói thật thì tình cảm giữa họ không chỉ là như thế.

Nếu nàng không quan tâm gì đến mình, nàng sẽ từ chối, anh tự nhắc nhở bản thân. Khi nàng trở lại, anh sẽ làm tất cả để giành lấy trái tim nàng.

Paul tập trung vào vết thương của người lạ, banh miệng vết thương ra. Tạ ơn trời đất, chỉ là một viên đạn từ một khẩu súng nòng nhỏ và nó không phạm phải động mạch. Chỉ là xuyên qua lớp da mềm trên đùi anh ta, nhiều khả năng là anh ta sẽ qua khỏi. Nhưng xét theo độ sưng tấy của da, anh ta chắc sẽ phải chịu đau đớn suốt cả đêm đây.

"Cô lại cương quyết ở lại sao?" anh vừa hỏi Victoria vừa kiểm tra xem có còn sót lại mảnh đạn nào không. "Tôi không nghĩ đó là một ý kiến khôn ngoan đâu. Tôi đã cảnh cáo bọn họ tránh xa nhà này ra và để yên cho gia đình nhưng tôi không thể kiểm soát được người của Strathland."

Anh biết Victoria không hề rời khỏi nhà từ khi dọn đến đây. Sự nhút nhát của nàng không giống hầu hết những người phụ nữ khác, nó giữ nàng ở rịt mãi trong nhà. Dù cho đã từng được nghe qua tình trạng này khi học ở trường Y, nhưng anh lại thiếu kinh nghiệm để có thể giúp nàng. Tâm trí con người phức tạp hơn người ta nghĩ. Và nếu như anh cứ cố làm rồi thất bại thì Juliette sẽ chẳng tha thứ cho anh đâu.

"Tôi không sao," nàng trả lời. Paul không nói gì nhưng anh định nhờ nhà MacKinloch để ý tới nàng kỹ hơn.

Gương mặt người lạ đanh lại vì đau, và Paul cắt bỏ phần vải rách quanh vết thương. "Tôi sẽ để hở miệng vết thương cho máu chảy ra bớt để giảm tấy mủ. Khâu lại sớm như vậy, miệng vết thương sẽ khó lành hơn."

"Tôi không thể để anh ấy chảy máu tới chết," Victoria lý luận.

"Không cần để cả đêm đâu," anh đồng tình. "Nhưng để một lúc thì tốt hơn." Anh đưa mắt nhìn người bệnh vẻ mĩa mai, nói thêm, "Tôi có thể dùng chỉ tím, nếu cô có."

Victoria dịch về phía bên kia phòng trong khi anh tiếp tục để hở miệng vết thương. Nhận thấy nàng đã ở khá xa, không thể nghe rõ những gì họ nói, Paul hạ giọng nói với người bệnh, "Tôi vẫn còn nhiều người cần được giúp đỡ."

"Đừng mang họ vào đây," người lạ cảnh báo. Anh ta nghiêng rặng ngời đây. "Có thể anh nghĩ chẳng hề gì khi tiếp quản nhà của tiểu thư Andrews nhưng đừng bắt nạt nàng nữa."

"Đây là chuyện sống còn."

"Và nàng chỉ là một người vô tội." Con giận khiến tròng mắt anh tối sầm lại. "Đùng phòng khác mà làm bệnh viện dã chiến. Đừng có lấy phòng này."

"Anh thì có quyền gì mà ra lệnh ở đây," Paul nhắc nhở. Dù vậy, giọng nói lạnh lùng của người đàn ông vẫn khiến người khác buộc phải phục tùng.

Hất đầu về phía Victoria, anh ta thấp giọng thì thầm, "Đừng làm nàng sợ."

Paul nhìn sang và thấy Victoria đang nhặt một mảnh vải đen. Nàng gấp nó lại, nhét vào trong cái giỏ đựng đồ may vá. Dù nàng không nói một lời, nhưng anh thấy nàng có vẻ cẩn trọng. Đôi má đỏ ửng vì ngượng ngùng và điệu bộ ấy khiến anh nhận ra là nàng không muốn gây chú ý. Khi Paul đưa mắt nhìn lại người lạ, anh nhận thấy người đàn ông này đang cố bảo vệ Victoria bằng mọi cách có thể. Chuyện này thật không hợp lý chút nào, bọn họ chỉ mới gặp nhau thôi mà.

"Có những chuyện chẳng hay ho gì và nàng không cần phải chứng kiến điều đó," người bệnh nói.

Thái độ của Paul với người đàn ông có chút thay đổi nhưng anh vẫn không thể tin được anh ta. "Tối nay tôi sẽ để bọn họ ở lại trong phòng ăn." Dù vết thương của người lạ đã bớt viêm tấy và khô dần, nhưng đau đớn vẫn còn ở phía sau, còn phải theo dõi để xem xem phần viêm tấy có trở nên tệ hơn không. Anh quay đầu về phía Victoria nói, "Nếu anh ta bắt đầu bị rét thì đến gọi tôi ngay."

Mắt nàng mở to, nhưng rồi nàng gật đầu. Anh không cần nói thêm cho nàng hiểu điều đó có nghĩa gì.

"Anh có thứ gì có thể giảm đau không?" nàng hỏi.

Paul muốn cười. Dù chỉ đặt mua một ít thảo dược trong vườn bách thảo của Hoàng gia trong chuyến đi lần trước tới Edinburgh, anh vẫn không nhận đủ số mình cần. "Còn tùy vào chuyện anh ta có sẵn sàng trả tiền không thôi."

"Anh nên tự cảm thấy xấu hổ, bác sĩ Fraser," Victoria trách. "Nếu đã có thuốc giảm đau thì anh không nên đề cập đến chuyện tiền nong làm gì."

"Tôi có một ít thuốc phiện nhưng tôi phải tốn không ít để mua được đó," Paul thừa nhận. "Tôi định dùng nó cho một người tá điền, nhưng nếu anh ta chịu trả tiền, tôi có mua được thêm. Cain Sinclair có thể thu xếp chuyện này."

Ngài Smith mở áo khoác, đề nghị, "Mấy cái nút này bằng vàng. Coi như là tiền thanh toán đi."

Mặt anh ta trở nên nhợt nhạt hơn, và Paul thấy máu nơi miệng vết thương đã chảy hết. Anh gật đầu với Victoria, "Mang chỉ đến đây, tôi sẽ khâu miệng vết thương lại."

"Làm ơn đi, bác sĩ," giọng nói của một đứa trẻ vang lên. Bác sĩ Paul quay người và anh thấy một cậu bé đang đứng ngay cửa. "Ông vui lòng đến xem mẹ cháu được không ạ? Tình trạng của mẹ đang... xấu đi." Đôi mắt cậu bé ngập tràn sợ hãi và Paul gật đầu. Do đã được đào tạo và phải chứng kiến nhiều nên anh mới có thể chịu đựng được tình cảnh này, bởi vì anh biết người phụ nữ kia đang hấp hối. Vết thương của bà quá nặng, tất cả những gì anh có thể làm chỉ là giúp bà ra đi nhẹ nhàng hơn.

"Ta sẽ đến ngay, cậu bé ạ." Paul nhận lấy kim chỉ và bắt đầu khâu miệng vết thương. Khi đã hoàn tất mũi cuối cùng, anh thay băng trên miệng vết thương. Anh lấy một lọ nhỏ đựng thuốc phiện ra khỏi túi và đưa cho

Victoria. "Cho vài giọt vào trong trà. Đừng cho nhiều quá nếu không anh ta sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa."

Sau khi đưa thuốc cho nàng, anh lấy kéo cắt mấy cái nút như giao kết. Không phải một món lớn nhưng cũng đủ để anh mua được thêm ít thuốc phiện. Với tình trạng chiến tranh kéo dài, càng lúc sẽ càng khó mua được thuốc.

Anh cáo lỗi hai người nhưng trước khi anh đi cùng với cậu bé, người lạ lên tiếng hỏi, "Mẹ cháu đau lắm sao?"

Mái tóc nâu của thằng bé rũ xuống khi nó gật đầu. "Mẹ bị phỏng, thưa ngài. Mẹ đang nóng bừng và... mẹ đang khóc." Nắm tay nhỏ siết chặt như thể cậu bé đang cố kìm lòng không để nước mắt rơi xuống.

Ngài Smith bắt gặp ánh mắt đó, còn Paul không nói gì, chỉ để anh ta tự mình đoán định. Rồi người lạ thở dài, ngời dậy tựa mình vào gối. "Đến chỗ bà ấy đi. Ta có thể tự lo cho mình được."

Cảm thấy cứ như mình đang bị xua đuổi, Paul rời khỏi họ, vẫn ngón ngang thầm hỏi không biết người lạ đó là ai.

Chương 5

"Lấy lọ thuốc phiện đưa cho cậu bé," ngài Smith nói, chỉ cái lọ thuốc anh vừa mua.

"Nhưng nó là của anh mà," Victoria phản đối. "Bác sĩ Fraser nói..."

"Ta có nghe." Khi nói những lời đó, đôi mắt xanh nhìn nàng dịu dàng. "Cứ đưa thuốc cho bà ấy."

Cổ nàng nghẹn lại, rồi nàng cũng hiểu ra. Anh không muốn thằng bé trông thấy mẹ phải chịu đựng. Victoria khép tay giữ chặt cái lọ rồi kiên định bước thẳng về trước. Nàng hoàn toàn không muốn thử tìm hiểu xem có tất cả bao nhiêu đàn ông, phụ nữ và trẻ em bị thương đang ở trong nhà. Cái ý nghĩ phải đối diện với máu và da thịt bỏng cháy khiến nàng phát ốm.

"Tôi sẽ đem phần còn lại về chứ?" nàng phải cố hết sức mới có thể nói hết câu nói đó.

Ngài Smith không trực tiếp trả lời câu hỏi mà chỉ bảo, "Nếu còn dư thì đưa cho những người khác. Chắc chắn đêm nay ta sẽ thấy hối hận với quyết định này."

Anh nhắm mắt, nằm lại xuống giường, hai tay nắm chặt khăn trải giường. Trong ánh sáng lò mờ của căn phòng, dáng người nàng như đang đổ ập lên anh. Gương mặt với những đường nét góc cạnh, gò má lún phún râu; nỗi đau đớn nơi miệng vết thương làm cho những đường nét trên mặt anh như căng ra. Nàng từng nghĩ mình hiểu con người này, miệng lưỡi sắc bén, thái độ gần như lúc nào cũng đầy vẻ châm biếm.

Nhưng nàng lại chưa từng nghĩ anh sẽ sẵn sàng đem thuốc của mình cho người khác.

"Tôi có thể nhỏ vài giọt vào ly trà của anh," nàng đề nghị. "Trước khi đem phần còn lại cho bà ấy."

"Không cần đâu. Ta nghĩ dù sao mình cũng sẽ sống sót qua hết đêm nay thôi."

Không giống mẹ cậu bé, đó là những lời anh không hề nói ra thành lời.

Victoria đứng ở cửa, nắm chặt cái lọ trong lòng bàn tay. Sự hy sinh của anh khiến nàng có một cái nhìn mới về con người này, nàng tự hỏi không biết thực sự anh ta là loại người như thế nào. Nàng nhìn anh, nhớ lại cách anh nắm tay mình, đưa nó đến gần đôi môi ấm áp. Có điều gì đó bí ẩn trong con người này... khiến nàng không thể tránh xa anh ta được.

Suốt nhiều năm, nàng gần như chỉ là chiếc bóng chìm hẳn sau các em. Chưa từng có ai đến cầu hôn nàng, hay thích thú nhìn thoáng qua nàng. Nàng đã quen với cuộc sống không hề được ai chú ý... và đôi lúc còn cô đơn nữa.

Nhưng sự xuất hiện của ngài Smith đã làm xáo trộn người phụ nữ bên dưới lớp vỏ bọc tĩnh lặng suốt ngàn ấy năm trời. Và chuyện này còn nguy hiểm hơn nàng nghĩ. Nếu như nàng tiếp tục ở cạnh anh, giúp anh chịu đựng một đêm dài thống khổ, khoảng cách giữa hai người sẽ càng gần nhau hơn. Nó sẽ xâm phạm tất cả những quy tắc mà mẹ nàng đã dạy trong suốt hai mươi hai năm tồn tại.

Dù vậy, Victoria vẫn muốn ở lại.

"Đưa thuốc của anh cho bà ấy..." nàng nói, tìm cách sắp xếp từ ngữ trong đầu. "Quả là một hành động cao quý."

Anh bật cười. "Ta không phải là một người hào hiệp thế đâu, thưa tiểu thư Andrews. Ta là một bạo chúa cáu bẳn chẳng hề có chút kiên nhẫn nào."

Nàng không sao tin nổi điều đó. Một bạo chúa thật sự sẽ không bao giờ lấy thuốc của mình tặng cho một người hoàn toàn xa lạ.

"Tôi sẽ trở lại," nàng thì thầm, đi nhanh về phía phòng ăn.

Cầm lọ thuốc phiện quý giá trong tay, nàng thấy bác Fraser đang đi giữa các bệnh nhân. Có ba người đàn ông và một phụ nữ, tất cả đều đang nằm trên sàn trong khi bàn ghế đều được xếp sang bên. Cậu bé mà nàng gặp khi nãy đang nắm chặt tay mẹ, nước mắt chảy dài trên mặt. Anh trai cậu đang đứng cạnh bên tường, những ngón tay chạy dọc trên giấy dán tường.

"Lại gì nữa thế?" bác sĩ Fraser nghiêng răng. "Giờ tôi không thể bỏ mặc những bệnh nhân này."

"Ngài Smith bảo tôi mang cái này đến cho bà ấy," nàng nói, đưa mắt nhìn về phía người phụ nữ. Nàng đưa lọ thuốc ra nhưng anh vẫn chưa đưa tay đón lấy. "Để giúp bà ấy giảm đau," nàng lặp lại.

Bác sĩ Fraser cúi thấp xuống và nhỏ giọng, "Bà ấy đang hấp hối, tiểu thư Andrews ạ. Nếu bà ấy sống qua hết đêm nay thì quả là phép lạ."

"Ngài Smith yêu cầu tôi làm thế. Con trai bà ấy không nên thấy mẹ mình phải đau đớn thế này," nàng thì thầm. Mắt hai người giao nhau và nàng nhìn thấy vẻ ngạc nhiên trong đôi mắt người bác sĩ.

Anh cầm lấy lọ thuốc, vẻ trầm ngâm "Chắc, cô nói đúng." Anh thò tay vào túi áo gi lê, lấy mấy cái cúc áo ra. "Trả nó lại cho anh ta."

"Anh cứ giữ đi," Victoria khuyên. "Mua thêm thuốc cho những người khác nếu còn có thể."

Qua nét mặt của anh, nàng có thể nhìn ra một chút nhẹ nhõm. Trước khi quay trở lại với các bệnh nhân, anh nói, "Cảm ơn cô, tiểu thư Andrews, vì đã cho chúng tôi được phép vào nhà. Thực sự tất cả chúng tôi đều rất biết ơn cô."

Nàng ngượng nghịu gật đầu trước khi ra khỏi phòng dáng vẻ đường hoàng. Khi quay trở lại hành lang, tay run lên, nàng tựa lưng vào tường thả lỏng. Dù đã cố không đưa mắt nhìn những con người đang đau đớn, nhưng chỉ cần nhìn thoáng qua nàng đã hiểu rõ xung đột đang càng lúc càng tệ hơn. Họ đã cung cấp chỗ ở cho những gia đình lân cận, cố giúp những người khác nhiều nhất có thể.

Nhưng có quá nhiều người cần giúp đỡ.

Nàng ngồi xuống bậc cầu thang, tựa đầu vào tay nắm. Thế giới của nàng như đang bị xé thành từng mảnh chỉ còn lại những vết sần khó lòng hàn gắn. Cảm giác sợ hãi quen thuộc ngập tràn trong suy nghĩ và đôi tay nàng lại bắt đầu run lên.

Hèn nhất.

Nếu nàng là một người phụ nữ quả cảm, nàng đã đề nghị giúp đỡ bác sĩ Fraser. Hay bảo bà Larson đi chuẩn bị thức ăn cho mọi người. Hoặc giữ lại ít thuốc phiện cho ngài Smith có một đêm ngon giấc thay vì đưa tất cả cho những người khác.

Nhưng mà đó cũng là điều anh muốn làm. Anh ta đã trả tiền thuốc cho bác sĩ rồi tặng nó cho người khác dù biết rằng mình sẽ phải đau đớn suốt cả đêm. Cả anh cũng can đảm hơn nàng nhiều.

Mình phải trở lại, lương tri lên tiếng nhắc nhở. Mình đã hứa với anh ta mình sẽ trở lại.

Lúc trước, chỉ cần nhìn thấy cái dáng vẻ kiêu căng ngạo mạn của anh ta thì thật dễ để giữ đúng lời hứa đó. Chỉ cần ngồi đó khâu vá, vờ như không hề nhìn thấy anh ta là được.

Nhưng sự thật là nàng đang dần cảm thấy anh thật thú vị. Và cũng điển trai nữa. Số phận đã mang anh đến trước cửa nhà nàng như ném một cái găng tay trên đất.

Sự lạnh lẽo vắn xoắn bên trong nàng, nhắc nhở nàng rằng nàng chỉ là một người phụ nữ cô độc, vụng về, quá sợ hãi với chuyện bước ra khỏi nhà. Làm thế nào một người như anh lại thấy thích thú với loại người như nàng được chứ? Và nếu như anh ta biết được sự thật nàng đang sợ điều gì, có thể anh ta sẽ cảm thấy nàng thật đáng ghê tởm.

Không. Nàng không muốn thế. Thật dễ giấu đi sự hấp dẫn của bản thân và chỉ để lộ ra con người thực tại. Khi đã hồi phục, anh ta sẽ rời khỏi Scotland và nàng sẽ chẳng bao giờ gặp lại anh ta nữa. Tốt nhất là như thế đi.

Mỗi bước đi cứ nặng dần nhưng Victoria cũng nhận ra mình đã về tới phòng khách. Phòng khách tối om, giờ thì nàng chẳng thể trông thấy ngài Smith được nữa. Nàng lọ mọ tìm đường đến chỗ cây đàn dương cầm, thấp sáng một ngọn đèn dầu rồi vặn nhỏ tim.

Gương mặt anh nhăn lại vì đau đớn. Hai tay nắm chặt khăn trải giường rồi lại buông ra, môi anh mím lại thành một đường.

"Cô đưa thuốc cho họ rồi chứ?"

"Rồi." Nàng kéo một cái ghế rồi ngồi xuống. "Câu cho bà ấy không phải chịu đau đớn suốt cả đêm."

"Còn ta thì cầu cho mình không còn đau nữa," anh phản kích. "Có thể đến lúc phải lấy khẩu súng lục ra rồi."

"Anh mạnh mẽ hơn thế này mà." Victoria vươn người lấy cái giỏ đựng đồ may vá chỉ để có cái gì đó trong tay. Nàng xỏ chỉ, giữ chặt miếng vải ren đen trên áo ngực. Khi gấp mép vải lại và may những mũi đầu tiên, nàng thấy bản thân mình dần bình tĩnh hơn.

"Chúng ta nói chuyện nào," ngài Smith yêu cầu. "Kể cho ta nghe về cô và gia đình đi. Kể về chuyện gì cũng được."

Nàng lúng túng bắt đầu câu chuyện, không biết nên nói gì. "Tôi có ba em gái. Margaret, Amelia và Juliette."

"Ta thì không có anh chị em gì cả. Chỉ có họ hàng thôi," anh đáp lời. Rồi anh hít thật sâu, đưa tay chạm vào chân như thể làm vậy có thể kiềm chế được cơn đau.

"Anh có muốn uống ít rượu mạnh của cha tôi không?" Victoria đề nghị.

"Một tiếng trước ta sẽ nói không. Nhưng giờ có vẻ say sẽ tốt hơn, cô không ngại giúp ta chứ." Giọng nói thô ráp nhuốm đầy đau đớn và nàng cảm thấy mình cần phải đi lấy cái chai cùng cốc thủy tinh ngay lập tức. Chai rượu chỉ còn một nửa, nàng lại không biết phải uống bao nhiêu thì một người mới có thể say được. Với cả nàng cũng thật không chắc chắn cho anh say có phải là một ý kiến sáng suốt hay không.

Nàng rót đầy ly rượu rồi đưa cho ngài Smith.

"Ngồi xuống cạnh ta," anh nói. "Ta muốn nhờ cô giúp nâng đầu lên một chút để dễ uống."

Victoria do dự, tim nàng đập nhanh hơn trước lời nói đó. "Để tôi đi lấy thêm gối cho anh." Nàng đặt cái ly xuống, lấy hai chiếc gối trên ghế sofa để giúp anh tựa vào. Trong khi đó, đôi mắt anh vẫn dõi theo nàng. Anh uống một ngụm brandy rồi nhanh chóng nuốt hết nhưng khi bắt đầu say, ánh mắt anh giờ chẳng còn nhân nhượng nữa.

"Cô sợ ta sao?"

"Chúng ta đâu cần phải ngồi gần thế làm gì." Nàng lại chúi đầu vào việc may vá, vờ như mình chẳng hề lo lắng chút nào. Nếu cứ liên tục tự nói với mình như thế, trái tim nàng có thể sẽ bình tĩnh lại.

"Rót cho ta thêm ly nữa."

Nàng rót cho anh thêm ly nữa, nhìn đôi môi anh cong cong giữ chặt miệng ly. Trong vô thức, nàng tưởng tượng đôi môi đó lướt trên da thịt. Đầu óc nàng như hoàn toàn mù mịt. Dù vậy, nàng vẫn thăm hỏi, *Nụ hôn của anh sẽ có vị thế nào, có phải vương vít vị brandy còn đọng nơi đầu lưỡi? Nếu đôi môi đó chiếm hữu nàng, đó sẽ là nụ hôn đầy mạnh mẽ và đòi hỏi? Hay nhẹ nhàng đầy dãi dành dịu ngọt?* Bất thần, mũi kim đâm trúng tay.

"Cô đang may gì vậy?" ngài Smith hỏi, nốc cạn ly rượu. Nàng rót thêm ly thứ ba và cố tránh trả lời trực tiếp.

"Chỉ là... đồ của phụ nữ thôi mà."

"Dành cho tang lễ sao?" Anh hóp thêm một ngum và nàng có thể nhận ra cái nhìn của anh cố định trên cơ thể mình.

"A, thì... đúng vậy." Nàng còn có thể nói gì khác được chứ? Cho đến khi Sinclair từ Luân Đôn trở về và mang theo vài vốc nàng cần, nàng phải dùng tạm bất cứ thứ gì sẵn có. Nàng thích làm thay đổi mọi thứ, và bắt đầu đính ren lên vạt áo.

"Ta luôn nghĩ đen là một màu sắc phù hợp, nhất là đối với phụ nữ có làn da hơi tái. Thật đẹp."

Anh nói như đang thì thào đọc thần chú, lời nói đủ khiến nàng ngồi im bất động. Ngàn vạn lời cảnh báo vùn vụt tăng lên trong đầu, báo cho nàng biết tại sao nàng không nên ở lại đây. Victoria dịch cái bàn nhỏ đến cạnh bên anh để anh có thể tự rót rượu cho mình. "Anh đã say chưa đấy?" nàng hỏi đầy hy vọng.

Tay anh run run khi đưa ly nhấp thêm ngum nữa. "Đáng tiếc là chưa. Ta uống được khá lắm. Chắc là sáng mai thế nào cũng đau đầu lắm đây."

"Anh có muốn tôi đem thuốc về lại không? Bác sĩ Fraser chắc sẽ không phiền đâu."

Ngài Smith lắc đầu. "Cứ để anh ta đưa cho những người cần hơn." Rồi anh lại lặng im, đặt ly rượu xuống. Trong ánh sáng màu hổ phách, da anh lóng lánh mồ hôi và nàng nhận ra chiếc áo đuôi tôm chỉ khiến con sốt càng tệ hơn mà thôi. "Đề tôi giúp anh cởi áo khoác nhé."

"Làm ơn."

Gần như ngay khi vừa mở miệng nàng đã lập tức nhận thấy là mình vừa phạm phải một sai lầm. Giờ thì nàng không chỉ ngồi cạnh anh, mà còn chạm vào người anh nữa.

Đôi mắt anh có màu xanh như cỏ mùa hè pha chút sắc đen xám. Khi nàng đỡ anh ngồi dậy, anh đưa tay vòng ngang thắt lưng nàng để giữ thăng bằng. Nàng cố cởi áo qua vai nhưng anh lại cong lưng lên như thể không muốn cho nàng làm thế. Khuôn mặt anh kề sát với nàng ở một khoảng cách khá nguy hiểm và mùi brandy phả theo hơi thở của anh.

"Ta thích cô buông tóc xuống," anh thì thầm. Anh đưa tay chạm vào mái tóc nàng, và nàng bắt đầu cảm thấy bị mê hoặc, bàn tay nóng ẩm của anh di chuyển xuống lưng nàng. Sự tiếp xúc dù qua lớp vải áo vẫn như đốt cháy da thịt.

Suy nghĩ của nàng vỡ vụn thành muôn ngàn mảnh, giờ thì chẳng thể nắm bắt được dù chỉ một phần ý tưởng liền mạch. Nàng đang cảm nhận anh một cách hoàn toàn và chính anh đã đánh thức một khát vọng mới ẩn sâu trong nàng.

"Tôi nghĩ anh đã say khi nói những lời như thế." Nàng biết chẳng thà nghĩ thế còn hơn là tin vào những gì anh nói.

"Phải là đau quá mới đúng," anh chỉnh lại. "Bất kỳ sự điên khùng nào cũng vẫn tốt hơn vết thương này." Môi anh mím chặt, đôi mắt dần đờ đẫn vì sốt, và nàng biết anh cần nói chuyện.

Nàng cố kéo cái áo đuôi tôm ra và anh thoải mái thả lỏng vai. Cuối cùng, Victoria cũng đã kéo được cái áo ra khỏi tay anh, để lộ chiếc áo gi lê

và sơ mi may bằng thứ vải lanh thượng hạng.

"Cả áo gi lê luôn," anh nhắc. Nàng có thể cảm nhận được sức nóng tỏa ra qua lớp vải bên dưới những ngón tay mình. Khi anh chỉ còn mặc độc một chiếc áo sơ mi, nàng đỡ anh nằm lại trên gối.

"Anh muốn uống thêm chút brandy chứ?"

"Gần cạn hết rồi, mà ta lại không thể nói là nó có hiệu quả giảm đau." Anh nhắm mắt lại, "Nhưng mà ta cũng không ngại nếu cô chịu nói chuyện với ta. Có thể sẽ phân tâm được đôi chút, chỉ cần cô không đọc Kinh Thánh là được."

Môi nàng giãn ra cùng nét cười phớt nhẹ. Trong bầu không khí tĩnh lặng treo lơ lửng giữa hai người, nàng nhận ra mình không thể rời mắt khỏi anh. Qua trang phục, nàng biết anh là một người giàu có nhưng anh vẫn kiên trì giấu tên họ của mình.

"Thật ra anh là ai vậy?" nàng hỏi.

Anh không nhìn nàng nhưng lại cất tiếng phá tan sự im lặng, "Cũng có ai quan tâm làm gì."

~*~

"Giờ thì," Charlotte Larkspur - Nữ Bá tước xứ Arnsbury - nhìn chằm chằm chị gái như một đại tướng chuẩn bị ra trận, "Em chỉ mời khoảng hai chục khách để không quá ồn ào. Tất cả những gì em có thể làm là mời hai nam tước, một hiệp sĩ và một bá tước. Nếu không có nhiều của hồi môn, mấy cô gái đừng nên nghĩ nhiều đến chuyện giành được một bá tước... nếu không phải ông ta góa vợ và đang có ý định tái hôn. Tuy nhiên, khi nhìn vào tủ quần áo..."

"Chị không đủ khả năng mua quần áo mới cho chúng," Beatrice thừa nhận. Ý nghĩ đó khiến mặt bà đỏ bừng vì xấu hổ. Bà ước gì căn nhà ở Norfolk đã không ngốn quá nhiều tiền sửa chữa và họ không phải trả cho

quá nhiều hóa đơn chồng chất. Tạ ơn trời đất, căn nhà ở Luân Đôn có thể xem như một tài sản nhỏ vẫn còn trong tình trạng tốt. Nhưng mọi khi nhìn vào những cột số, bao tử bà lại nhộn nhạo vì lo lắng. Bà đã thực sự thất bại trong việc quản lý tiền bạc và giờ thì các con bà phải chịu khổ vì điều đó. "Chúng ta đành phải làm trong khả năng thôi," bà nói với cô em gái.

Charlotte thở dài. "Chị biết là không thể mà, Beatrice. Có thể lúc này có chút túng quẫn, nhưng cuối cùng, chị vẫn phải đảm bảo cho bọn chúng có một cuộc hôn nhân tốt đẹp."

"Chị biết," bà thừa nhận. "Nhưng chị đâu thể biến rom thành vàng được. Với lại Henry sẽ rất tức giận nếu biết bọn chị đã trở nên nghèo khó thế nào từ khi anh ấy ra trận. Chị biết anh ấy luôn nghĩ rằng tiền lương sĩ quan của anh là quá đủ cho cuộc sống của bọn chị. Tuần trước ông Gilderness lại gửi thêm một lá thư, báo rằng ngôi nhà ở Norfolk cần được sửa lại mái."

"Em sẽ giúp chị," em gái bà khẳng định. "Em sẽ xem lại những bộ quần áo không còn mặc được nữa. Rồi sáng nay chúng ta sẽ đến tiệm của bà Benedict để may quần áo mới cho các cô gái. Đó là quà Giáng sinh em tặng cho bọn trẻ."

"Em thật hào phóng," Beatrice thì thầm, bà biết mình nên từ chối. Nhưng lòng kiêu hãnh của bà giờ đã bị tiêu hủy. Bà không còn đủ tiền để mua quà cho chính con cái của mình. Sự sợ hãi đang dần trở dậy, chế giễu bà. *Mày là đồ vô dụng. Không có Henry mày chẳng thể làm gì được cả.*

Charlotte nắm lấy tay chị. "Mọi chuyện sẽ tốt thôi, Beatrice."

"Nhưng nếu Henry biết..."

Anh ấy sẽ không biết đâu. Khi anh ấy giải ngũ trở về, mọi thứ sẽ trôi tuột như một cơn mưa thôi mà."

Bà muốn tin vào điều đó. Năm rồi, bà đã tuyệt vọng bám vào thứ hy vọng giả tạo ấy. Nhưng ngoài thế ra thì bà còn có thể làm gì được chứ? Bà

gần như đã bán hết mọi thứ có giá trị để đủ chu cấp cho cuộc sống của họ. Và một khi không còn gì nữa...

"Mẹ," là tiếng của Margaret. Qua đôi má ửng hồng, bà biết nàng đã nghe được một phần chuyện họ đang nói.

"Có chuyện gì vậy?" Beatrice buộc bản thân phải mỉm cười. "Vui không con? Con có ra ngoài đi dạo với các em không?"

Margaret đưa tay lên vuốt mái tóc màu nâu nhạt, hất mấy sợi tóc lòa xòa ra sau. Dù mới sáng, nhưng nàng đã bỏ khá nhiều công sức cho dáng vẻ bề ngoài. Nàng đeo một nhánh cây ngựa ruồi ở thắt lưng, và Charlotte mỉm cười tán đồng.

"Con xin lỗi, con không cố tình nhưng con đã nghe..." Mặt nàng đỏ ửng. "Con biết nghe lén là bất lịch sự nhưng cửa thì mở. Và, uhm, con biết lý do thực sự mẹ muốn đưa Juliette và con đến Luân Đôn."

"Không có gì bí mật về chuyện chúng ta muốn các cháu có được một cuộc hôn nhân tốt đẹp," Charlotte đồng tình, vẫy tay gọi Margaret cùng tham gia. Beatrice nheo mắt nhìn cái túi lưới xách tay Margaret đang cầm. Rõ ràng con gái bà đang muốn giấu điều gì đó.

"Đúng," Margaret ngẩng lên. "Đó là điều mà con vẫn luôn muốn. Ý con là một cuộc hôn nhân tốt đẹp. Và có thể là con sẽ chẳng còn cơ hội nào nữa để có thể gặp được một người đàn ông tử tế." Nàng quay sang Beatrice trong khi vẫn giữ chặt cái túi. "Con biết mẹ vẫn nghĩ là không có tiền để mua quần áo mới cho bọn con tham dự lễ hội."

Beatrice cảm thấy mặt mình nóng bừng. "Không, không phải thế."

"Mẹ nhầm rồi," Margaret thốt lên. "Chúng ta có đủ tiền để mua quần áo mới. Và thậm chí có thể còn có đủ tiền cho một người trong bọn con chung diện suốt cả mùa lễ hội."

Từ sự bối rối của con gái, Beatrice hiểu Margaret muốn "một người" mà nàng đang nói chính là bản thân mình. Rõ ràng, trong số các con gái, Margaret là người có tham vọng hôn nhân lớn nhất. Nàng là một người tuyệt vời, hoa hồng chỉ dành cho người xứng đáng.

"Con yêu, nếu thực sự có cách chu cấp cho con cả mùa lễ hội thì mẹ sẽ làm," Beatrice vừa nói vừa lắc đầu. "Nhưng dì Charlotte đã chuẩn bị vài bữa tiệc. Dì ấy sẽ giới thiệu cho con những người phù hợp để lấy làm chồng, và đó cũng gần như là một cuộc hôn nhân tốt đẹp."

"Chỉ một hai buổi gặp mặt thôi thì chưa đủ," Margaret phản đối. "Con muốn ở lại lâu hơn. Làm ơn đi mà, mẹ." Nàng chìa cái túi ra và khi Beatrice cầm lấy nó, bà nhận ra trong đó chứa đầy tiền.

"Cái này là cho mẹ. Victoria và con đã làm một số việc may vá, và bọn con đã xoay xở bán một ít... trang phục cho tiệm của bà Benedict. Đây là số tiền kiếm được."

Charlotte thở dài rồi ngồi sụp xuống ghế. "Không phải chứ. Cháu yêu, chẳng lẽ cháu không biết rằng nếu như... nếu như cháu đem bán thứ gì đó, thì cháu sẽ trở thành một con buôn sao?"

Margaret đứng thẳng người như thể xương sống của nàng được làm bằng thép. "Tất nhiên là cháu biết điều đó. Cho nên cháu mới phải nhờ người khác làm thay. Sẽ không ai biết chuyện này liên quan đến bọn cháu."

Beatrice mở túi ra, nhìn chằm chằm vào đồng tiền đồng gi lê và những xấp bảng Anh. Lẽ ra bà nên cảm thấy vui với số tiền đó dù rằng khiêm tốn, nhưng thực ra nó lại chỉ nhắc bà nhớ rằng đó là khoản tiền mà các cô con gái của bà phải làm lụng vất vả mới kiếm được. Và tất cả chỉ vì bà đã quá thất bại trong việc quản lý tiền bạc của chồng. "Không phải các con đã bán hết quần áo cũ đi đấy chứ?"

Margaret có hơi do dự trước khi thừa nhận. "Không ạ, chỉ là Victoria may mấy cái váy và..." mặt nàng ửng đỏ, "...một cái náo nịt ngực mới."

Nàng đan hai tay vào nhau. "Bọn con không định nói ra... nhưng vì mẹ nói như thể chúng ta chỉ ở đây hai tuần thôi. Con không muốn trở lại Scotland. Và rằng số tiền này có thể có ích."

Dù chưa đếm số tiền trong túi, nhưng bà biết nó không đủ. Bà cân nhắc cẩn thận. Margaret đã hơi hấp tấp khi vội tìm cách cải thiện tình trạng tài chính hiện tại. Bà không muốn có bất kỳ vụ bê bối nào có thể gây ảnh hưởng đến danh tiếng của gia đình.

"Các con không nên bán áo váy của Amelia," Beatrice khiển trách. "Con cũng biết con bé rất yêu quần áo của nó, chẳng lẽ con không biết làm thế sẽ khiến nó đau lòng sao?"

"Bọn con đâu có bán áo váy sinh nhật của Amelia," Margaret khẳng định. "Là cái khác."

"Làm sao các cháu tìm được người chịu bán giùm?" Charlotte ngắt ngang. "Không phải là kiếm đại một người tiện đường đó chứ?"

Margaret mún chặt môi, nàng phải cố để không đưa mắt liếc xéo bà bác một cái. "Là người mà bọn cháu có thể tin tưởng được. Một người quen của anh MacKinloch, người ta gọi anh ấy là Cain Sinclair."

Beatrice biết người đàn ông này. Cha mẹ của anh ta đều đã qua đời, và anh ta phải tự làm lụng để nuôi nấng cậu em trai. Không nghi ngờ gì, anh ta rõ ràng là một người nghèo khổ, ít được kính nể, nhưng bà vẫn hy vọng anh ta biết suy xét chín chắn.

"Tuyệt đối không thể nào," Charlotte cắt ngang. "Phụ nữ không được tham gia vào việc mua bán. Đó là hành động thiếu văn minh."

"Vậy thì ở đó mà đợi chết đói đi vậy," Margaret lạnh lùng phản bác.

Những lời nói thoát ra từ miệng con gái thật quá kinh khủng. Beatrice đứng lên, chen vào giữa hai người. "Thật là, không tệ đến thế đâu, Margaret, con nên cảm thấy hổ thẹn vì đã thốt ra những lời như thế."

Má cô gái đỏ bừng. "Vậy thì con xin lỗi vì đã quá thẳng thừng. Nhưng con cam đoan là bọn con chưa hề làm chuyện gì có thể tổn hại đến danh dự của gia đình. Thậm chí ngay cả trong suy nghĩ."

"Đôi khi những lời ngòi lê đôi mách cũng đủ ảnh hưởng đến danh tiếng của một dòng họ," Charlotte cảnh cáo.

Beatrice tán thành ý kiến của em gái. Các con bà không thể tự gây nguy hiểm cho tương lai bằng cách tham gia vào một chuyện mạo hiểm thế này. "Mẹ rất cảm động khi thấy con và Victoria rất tháo vát, Margaret, nhưng thành thật mà nói, mẹ không thể nào tha thứ cho chuyện này. Các con sẽ không bao giờ được bán bất cứ thứ gì cho bà Benedict nữa."

Trông con gái bà như muốn tranh luận, nhưng rồi khi bắt gặp ánh mắt của người bác, nàng im lặng. Beatrice nhét cái túi trở lại vào túi cô con gái. "Giờ thì con giữ nó đi. Và con yêu..." bà nắm tay con gái, "Cảm ơn vì các con đã cố gắng. Các con đã rất chu đáo."

Dù có thì thậm chí nói mấy lời xin lỗi cho phải phép, Margaret trông chẳng vui vẻ gì khi rời phòng. Sau khi cánh cửa đóng lại, Beatrice quay sang em gái, cảm thấy mình thật nhỏ bé và yếu đuối. "Chị không hề nhận ra là bọn chúng biết chuyện."

"Chúng là con gái của chị. Tất nhiên chúng phải biết chứ." Charlotte khoanh tay trước ngực. "Và dù cho bọn trẻ có hành động thiếu khôn ngoan, thì trái tim của chúng vẫn được đặt đúng chỗ."

Bà cũng nghĩ thế. Dù cho bà không thể cho các con có một cuộc sống giàu sang và có nhiều quyền lợi, bà vẫn luôn cho chúng thấy bà yêu chúng biết bao nhiêu.

Charlotte đưa mắt nhìn sang vẻ hiếu kỳ. "Lần cuối chị nhận được thư của Henry là từ khi nào vậy?"

"Chị không nhớ nữa," bà nói dối. Đã bảy mươi chín ngày rồi, chính xác là như thế. Ông chỉ gửi cho bà một lá thư ngắn gọn hỏi về bọn cừ. Bọn cừ đây, lạy Chúa lòng lành. Không phải hỏi thăm mấy cô con gái hay bà. Chuyện duy nhất mà ông muốn biết là tình trạng của bọn gia súc. Và chẳng lẽ điều này còn không đủ đại diện cho cuộc hôn nhân của bọn họ sao?

"Beatrice, em có thể nói chút chuyện hơi nhạy cảm được không?"

Dù đã gạt đầu, bà vẫn không chắc đây sẽ là khởi đầu cho một cuộc trò chuyện vui vẻ.

"Em muốn may cho chị một chiếc váy mới," Charlotte nói. "Tuy đã kết hôn nhưng như vậy cũng không có nghĩa là chị có thể mặc kệ dáng vẻ bề ngoài của mình được."

Má bà nóng bừng trước lời cáo buộc đó. "Nhưng chị không..."

"Chiếc váy chị đang mặc may từ bao lâu rồi vậy? Em cá là nó hơn phải được năm năm rồi."

"Mười năm," Beatrice thừa nhận. "Nhưng vẫn còn tốt. Với lại chị cũng đâu cần phải kiếm thêm một ông chồng nữa làm gì."

"Ngày mai chị không muốn làm cho mấy cô con gái xấu hổ chứ?" em gái bà khiển trách. Beatrice nhìn xuống chiếc váy xanh lá bà đang mặc. Màu nguyên thủy của nó sáng như ngọc lục bảo nhưng giờ trông hết như màu rêu. Gấu áo lấm tấm những lỗ nhỏ có thể nhìn thấy rõ, nhưng bà lại chưa từng chú ý đến chuyện đó, mà có người nào lại đi để ý tới gấu váy làm gì?

Lẽ ra bà định mượn một chiếc váy của Charlotte nhưng trong suốt ba năm vừa qua, bà ngày càng gầy đến độ chiếc váy choàng lủng lẳng qua vai. Em gái bà lại có những đường cong tròn trịa, nên chắc là bà chẳng thể nào mặc vừa bất kỳ chiếc váy nào của Charlotte.

Charlotte nhìn bà thương hại. "Ít nhất chúng ta nên tới chỗ bà Benedict. Có thể bà ấy sẽ có đề nghị gì đó. Hay là chị cứ sử dụng khoản tiền mà Margaret đã đưa đi. Chỉ lần này thôi mà."

Đôi má bà càng đỏ ửng vì bối rối bởi vì Beatrice biết em gái mình đang nói đúng. Đã nhiều năm rồi bà không đặt may cho mình một chiếc váy nào cả.

"Chị thật gầy quá," em gái bà lên tiếng. "Giờ, nếu đã tới đây thì chị nên chăm lo cho sức khỏe của mình một chút. Cố làm cho mình có da có thịt chút đi. Đến khi trở về, Henry chắc sẽ ngạc nhiên khi thấy chị xinh đẹp nhường nào."

Ý nghĩ đó bắt đầu ăn sâu vào trong đầu bà. Hình như Henry chưa từng quan tâm gì đến vẻ bề ngoài của bà. Thế cho nên dần dần bà cũng thôi không cần cố gắng trau chuốt nữa. Nhưng vì vậy, bà lại tự đánh mất bản thân. Giờ thì thậm chí khái niệm thế nào là xinh đẹp nào bà cũng chẳng nhớ nổi.

"Đúng đấy," bà nghe thấy tiếng nói trong lòng đang trôi dạt. "Chị cũng thích vậy."

~*~

Margaret đi xuống cầu thang, suy nghĩ của nàng như vỡ vụn, nàng đang phải chịu sự giằng xé giữa hứng khởi và sợ hãi. Chưa bao giờ nàng nghĩ đến chuyện này, nhưng những gì bọn họ đã làm, thật đúng là khủng khiếp. Nếu có ai đó phát hiện ra chuyện này thì mọi thứ sẽ bị hủy hoại hết.

Nhưng số tiền thu được từ việc bán chiếc áo nịt ngực đó nhiều hơn hẳn toàn bộ số tiền có được từ việc bán ba chiếc váy dài.

Cô em gái Amelia đã viết một bức thư ngắn, giải thích với bà Benedict rằng bộ áo lót là một phần của bộ sưu tập độc quyền, cho nên chỉ bán với giá cao nhất. Thậm chí con bé còn nghĩ ra một cái tên cho tác phẩm mới này nữa - Aphrodite's Unmentionables^[1].

[1. Có thể dịch là “Bí mật Aphrodite”.]

Theo quan điểm cá nhân, Margaret nghĩ bộ áo lót đó là thứ đồ đòi trụ nhất mà nàng từng trông thấy. Nó khiến ngực của phụ nữ trông to hơn. Và nếu chuyện đó còn chưa đủ tai tiếng, thì màu đỏ cũng đủ nói lên tất cả, đó là màu chỉ bọn gái điếm mới mặc. Không phải là nàng đã từng gặp qua bọn gái điếm đâu, chỉ là nàng tưởng tượng cái áo lót đó sẽ hấp dẫn bọn họ thôi.

Nàng bước vào phòng khách, thẳng lưng buông mình xuống ghế, chìm vào suy tư. Nàng đưa tay lên che mặt, thầm hỏi tại sao mình lại đi làm những chuyện thế này. Amelia thì hẳn nhiên phát điên lên với số tiền kiếm được, cả Juliette cũng thế. Với tình trạng tài chính hiện tại, nàng chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài việc tiếp tục bí mật bán quần áo.

"Cô sẽ hôn từ biệt trước khi tôi đi chứ?" một giọng nam trầm vang lên.

Ngay lập tức, nàng ngồi thẳng lên, và Margaret nhìn chăm chăm vào cái màn. Nàng sợ người đàn ông đó. Nàng nghĩ hẳn ta nên rút xéo ngay đi. Trên đời này chẳng có người đàn ông nào khiến nàng khinh thường hơn Cain Sinclair. Nếu thật sự quý dữ đã xuống trái đất, vậy thì quý dữ đó chắc chắn phải là anh ta. Chẳng thèm quan tâm gì đến cử chỉ và phép tắc bao giờ. Sự thật là hình như anh ta thích thú với việc khiến nàng đỏ mặt. Đôi khi nàng ước gì anh ta biến đi thật xa... nhưng họ lại cần nhờ anh ta giúp mua hàng và bán số sản phẩm làm ra. Anh ta là một con quỷ hữu dụng.

"Anh Sinclair, những dịch vụ của anh thật là hữu ích," nàng bình tĩnh nói. "Tôi phải yêu cầu anh trở về Ballaloch ngay và lập tức giao số vải mà anh đang có. Victoria sẽ đưa cho anh thêm quần áo để tiếp tục bán trong hai tuần tới." Nàng chỉ vào túi tiền đặt trên bàn gần đó. "Tiền của anh tôi để hết ở đó."

Anh nghiêng đầu. "Nếu cô không tin tôi thì tôi có thể đếm hết số tiền." Anh xuất hiện từ sau tấm rèm che, chống một tay lên tường, mỉm cười lười biếng.

Mái tóc đen xõa xuống ngang lưng như thể anh chẳng thèm quan tâm gì đến chuyện cắt nó đi. Anh cao lớn một cách khác thường, và bộ quần áo đã bạc màu theo thời gian mà anh đang mặc vẫn không thể khiến anh trông nhỏ bé hơn chút nào. Gương mặt anh ta hiện rõ dấu hiệu của xấu xa và nàng không bao giờ có ý định ném trái cấm đó.

"Cô biết tại sao tôi muốn giúp cô mà, đúng không?" vừa nói anh vừa tiến đến gần hơn.

Nàng hoảng loạn vội nhìn đằng sau, không biết liệu có ai trông thấy bọn họ không. "...Bởi vì tiền thôi. Anh được trả tiền để làm việc."

"Chỉ một lý do thôi. Cô không đoán được còn lý do khác nữa sao?" Anh bước đến gần hơn, đặt tay lên thành ghế.

Ồ, dĩ nhiên nàng phải biết lý do đó là gì. Chỉ là nàng không muốn liên quan gì đến anh ta hết. Margaret héch cằm lên. "Cứ đi mà giữ lý do đó cho riêng mình, anh Sinclair ạ. Tôi không cần mấy lý do đó làm gì."

Anh chăm chú nhìn nàng, má nàng như bị thiêu cháy dưới cái nhìn đó. Dù đã tỏ rõ với anh ta hết lần này đến lần khác là nàng không hề có hứng thú gì với loại đàn ông như anh... nhưng anh cứ tiếp tục ngỏ lời. Đôi mắt xanh màu biển nhìn nàng soi mói như có thể xuyên thấu qua làn da nàng. Phần quai hàm rắn rỏi và mạnh mẽ cùng nụ cười như lúc nào cũng biết hết mọi chuyện thu hút ánh nhìn của nàng. Căn phòng chột như nhỏ lại, và anh bước vội cho đến khi đứng ngay trước mắt nàng, mặt nàng giờ đối diện với vòm ngực anh.

"Các cô đang chơi một trò chơi nguy hiểm đấy, cô bé," anh nói. "Tôi đã trông thấy cái áo ngực."

"Nó ch... chỉ là một bộ đồ thôi mà," nàng lấp bắp. "Chỉ là trang phục thôi."

"Không đâu." Tay anh đưa ra đặt ngay sau gáy nàng, mồ hôi thành dòng đổ xuống cột sống nàng trước sự tiếp xúc đó. Nàng cố thoát ra, nhưng anh đã giữ chặt. Giờ giữa họ chỉ còn khoảng cách một bàn tay, và không khí như bị nén chặt trong phổi Margaret. Như một con người của vùng Cao nguyên Scotland hoang dã, anh đã hoàn toàn áp chế được nàng. Lúc nói chuyện, hơi thở ấm áp của anh phủ vào da thịt nàng. "Chị gái cô đã tạo ra một hiện tượng. Cô ấy sẽ phải làm thêm nhiều hơn nữa, với đủ thứ màu sắc."

"Lẽ ra chị ấy không nên may cái thứ đồ đó, khi thảo luận về món đồ đó, tôi đã nói với chị ấy như thế."

"Đừng làm hỏng niềm vui sướng của cô ấy bằng những suy nghĩ đạo mạo của mình, tiểu thư Andrews ạ. Chẳng lẽ cô không biết cái áo ngực đó dùng để làm gì sao?"

Nàng cố dịch ra xa anh, nhưng bàn tay anh đang luồn vào tóc nàng, nói lỏng búi tóc. "Anh không nên nói thế."

"Nó là để cho một người đàn ông chiêm ngưỡng. Một gã nhân tình hay một ông chồng." Giọng anh trầm thấp dần. "Một người đàn ông sẽ muốn ngắm người phụ nữ của mình từ từ tháo món đồ đó ra."

Nàng vội tránh xa anh, chỉ về phía cửa. "Lấy tiền của anh rồi rút đi, anh Sinclair. Việc làm ăn của chúng ta xong rồi."

Nhưng nụ cười tự mãn của anh nói cho nàng biết anh vẫn chưa xong.

~*~

Jonathan kinh ngạc nhận ra mình vẫn chưa chết.

Anh nhăn nhó vì cảm giác đầu đau như búa bổ, còn miệng thì như thể bị nhét đầy bông. Giờ phút này mà nói, chết tựa như sự giải thoát tuyệt vời.

Anh cố mở mắt, tay chạm phải thứ gì đó mềm mại.

Phải cố hết sức anh mới có thể quay đầu, nhưng khi mở mắt, anh thấy Victoria đang ngủ, đầu đặt lên tay anh. Đồ khâu vá rơi trên sàn, có vẻ như nàng chỉ định gục đầu xuống gà gật một hồi.

Từ góc nhìn này, anh thoáng thấy chiếc mũi tinh tế và xương gò má nhô cao. Mái tóc vàng chen lẫn những sợi nâu như không thể quyết định được nên nâu hay vàng.

Nhưng cái cuốn hút anh lại chính là đôi môi nàng. Môi trên có hơi mỏng hơn môi dưới, hệt như một nụ hồng. Anh mừng rỡ thấy mình đang chiếm hữu đôi môi đó, sẵn sàng để nó mở ra dành riêng cho anh. Sự rụt rè vô tội của Victoria quyến rũ anh, khiến anh tự hỏi liệu có bí mật nào ẩn giấu bên dưới dáng vẻ đó. Mùi hương toả ra từ da thịt và hơi ấm cơ thể đó khiến anh không còn nhớ đến vết đạn trên người mình.

Và tựa như trả lời cho giấc mơ giữa ban ngày của anh, tay nàng di chuyển lên ngực anh như muốn được anh bảo vệ. Tay anh đưa lên chạm vào mái tóc mềm mượt rồi vuốt ve gương mặt nàng. Má nàng nóng ấm, mắt nhắm nghiền như một đoá hoa tĩnh lặng.

Chiếc váy nàng đang mặc có màu sắc của sương mù Luân Đôn, với hầu hết phụ nữ, xám không phải là một màu phù hợp. Nhưng thay vì phá bỏ sự hấp dẫn của Victoria, nó chỉ khiến anh thấy kích thích hơn. Nàng không giống như những phụ nữ mà anh từng biết, những người luôn bị ám ảnh bởi xu hướng thời trang và trang sức mới nhất. Trên tay nàng không có ngọc trai cũng chẳng có nhẫn. Từ góc nhìn không thoải mái này, anh có thể nhìn thấy những ngón tay ram rám vì phải cầm kim. Nàng rõ ràng hoàn toàn không hợp với kiểu người như anh.

Có lẽ chính vì thế nên anh mới thích nàng.

Nàng đã giữ đúng lời hứa ở cạnh bên anh, dù đây là một việc không hợp với quy tắc. Và chỉ cần biết nàng vẫn ở đây, đêm trôi qua như dễ dàng

hơn.

Thần kinh của tiểu thư Andrews rõ ràng vững vàng hơn mong đợi rất nhiều. Một trí thông minh khiến anh ngưỡng mộ. Bằng miệng lưỡi sắc bén, nàng đã hạ gục hoàn toàn cái tính tình nóng nảy khó chịu của anh, hoàn tất việc may anh bằng cái thứ chỉ hồng kia.

Ngón tay cái nhẹ nhàng lướt qua thái dương của Victoria, chờ đôi mắt xám dần hé mở. Thật ngạc nhiên là nàng không hề động đậy khi bị anh chạm vào. Bàn tay anh giữ yên, bởi vì anh vừa chợt nhận ra mình đang làm gì... thừa cơ hội trong lúc nàng thiếp đi. Nếu đôi mắt xám kia mở ra, anh sẽ thấy được sự sợ hãi và bối rối của nàng.

Chẳng biết lý do gì, chỉ là anh không muốn khiến nàng sợ hãi. Anh rời tay khỏi tóc nàng và ho nhẹ. Nàng vẫn không cử động và anh nhận ra nàng đang ngủ rất sâu.

"Tiểu thư Andrews," anh kêu, hãy nhẹ đầu nàng. Có lẽ anh huých hơi mạnh tay một chút vì nàng lập tức bị trượt khỏi mép nệm và ngã úp xuống mặt thảm.

Jonathan nhăn mặt, anh không hề muốn làm tổn thương nàng.

"Oái," nàng rên rỉ, cố đứng dậy, xoa xoa mũi rồi ngồi xuống trở lại. "Chắc là mình ngủ gục rồi trượt khỏi ghế."

Có lẽ bây giờ không phải lúc nói cho nàng biết thực ra nàng vừa thiếp đi bên cạnh mình, còn mặt thì vùi trong lòng ngực mình. "Cô không sao chứ?" anh hỏi.

Nàng bẽn lẽn cười, gật gật đầu. "Chỉ là lòng kiêu hãnh bị tổn thương." Má ửng hồng, nàng nói thêm, "Sáng nay chân anh thế nào rồi?"

Anh quyết định nên nói thật. "Đau lắm. Ước gì có chút thuốc giảm đau, hôm nay còn đau hơn hôm qua nữa."

"Anh còn sốt không?" Tay nàng hướng lên trán anh nhưng nàng bỗng khựng lại trước khi áp vào đó.

Thay cho câu trả lời, anh kéo tay nàng đặt lên trán mình. Những ngón tay mát lạnh áp lên da như xoa dịu, anh ngả người về sau, nhắm mắt lại.

"Vẫn chưa giảm sốt," nàng nói, những ngón tay di chuyển dọc theo trán, vô tình vuốt nhẹ lên mái tóc. "Anh cần uống thuốc và nghỉ ngơi nhiều hơn."

"Ta không thể ngủ được khi chân cứ như bị tháo ra." Anh nhìn nàng.

"Anh có muốn tôi đi xem xem có còn chút thuốc phiện nào không?" Nàng đứng lên khỏi ghế, trông có vẻ nhẹ nhõm vì tìm được lý do để rời đi. Anh lại không muốn nàng đi đâu cả. Chân đau thế này quả là tệ thật, nhưng bị bỏ lại một mình trong bốn bức tường thì lại càng tệ hơn.

"Cô đi xem người đàn bà hôm qua thế nào rồi," anh yêu cầu nhưng vẫn không trực tiếp trả lời câu hỏi. Vết đau ở chân như giết chết anh nhưng khi nghĩ đến người đàn bà bị bỏng, gương mặt của mẹ lại hiện lên. Vì lỗi của anh mà Catherine Nottoway mới lìa đời. Anh đã không thể cứu được bà, và bất chấp mọi cố gắng tìm cách chuộc lại lỗi lầm đó cảm giác tội lỗi vẫn đeo bám lấy anh.

Anh chẳng thể làm gì để mang bà trở lại. Tất cả những gì anh có thể làm là gây dựng sản nghiệp, bằng cách đó, anh có thể chứng minh anh tuyệt vời hơn hẳn so với suy nghĩ của cha. Tiền bạc có giá trị hơn bất cứ thứ gì trên đời. Một khi có thể tạo dựng được sản nghiệp vượt quá sức tưởng tượng của con người, anh sẽ không còn cảm thấy xấu hổ khi mang cái họ này nữa. Quyền lực của sự giàu có sẽ nhấn chìm mọi lời thì thầm ngòi lê đôi mách, bịt miệng bất kỳ kẻ nào dám chỉ tay vào anh.

Đó là tất cả những gì anh có.

Nhưng tiểu thư Andrews chưa kịp đi thì người quản gia đã trở lại với một mâm đầy ắp thức ăn. Gương mặt dữ tợn, đôi mắt đỏ hoe, không nói

một lời, bà gỡ bỏ toàn bộ các bức chân dung trong phòng rồi mở cửa sổ.

"Bên ngoài lạnh lắm," anh phản đối.

"Và ngài muốn ở đây với những linh hồn lay lắt sao?" Bà bước đến gần một cửa sổ khác, cố mở ra, để gió tuyết thổi ùa vào phòng.

Nhưng phản ứng của tiểu thư Andrews lại thu hút sự chú ý của anh. Nàng cố gắng tránh xa cửa sổ hết mức có thể, rồi bất thành linh kêu to, "Tôi phải đi đây." Tiếng bước chân vọng lên từ cầu thang khi nàng chạy như muốn trốn.

Nhưng hình như bà quản gia không hề ngạc nhiên về điều đó. "Chúng ta sẽ đợi vài phút cho đến khi tất cả linh hồn đều đi hết, tôi sẽ đóng cửa sổ lại. Rồi tiểu thư Andrews sẽ trở lại, vậy chắc cũng được rồi. Trong lúc đó, bác sĩ Fraser sẽ đưa xác người phụ nữ đã chết vào kho thóc rồi để đó. Gia đình bà ấy sẽ ở cạnh bà ta mà than khóc."

Mặc cho không khí lạnh vẫn không ngừng thổi vào phòng, bà quản gia đặt mâm thức ăn lên chiếc ghế kê cạnh bên anh rồi rắc vài giọt nước lên ghế.

"Tôi có nấu ít cháo cho ngài, cả bánh mì nướng nữa."

Jonathan cầm cái đĩa lên và thấy một cây đinh sắt được ấn vào trong miếng bánh mì. "Cái này để làm gì vậy? Bà định để ta mắc nghẹn sao?"

"Đừng ngốc thế chứ, chàng trai trẻ. Cái đó là để cho những người đã chết không thể xâm nhập." Bà quản gia bước đến chỗ cái đồng hồ đứng to và dừng con lắc lại. "Hôm nay cũng không có sữa vì tôi đã đổ hết rồi." Bà chùi tay vào tạp dề rồi quay lại đóng cửa sổ.

"Chẳng lẽ bà thực sự tin mấy chuyện vô nghĩa này sao?" anh hỏi.

"Chà, tôi vẫn chưa chết, phải không? Vậy thì chuyện đó là đúng chứ còn gì nữa?"

Jonathan gỡ bỏ cây đinh ra rồi đặt sang một bên. "Chắc là thế."

Bà hạ giọng gần như là thì thầm nói thêm, "Tôi có cho khoảng một cốc thuốc phiện vào trà. Ông bác sĩ không thấy những người khác cũng không."

Anh tỏ vẻ biết ơn, lấy trà và uống cạn, bỏ qua cái vị đắng đắng. Bà Larson bỏ đi và chỉ vài phút sau, tiểu thư Andrews quay trở lại. Nàng quấn một chiếc khăn len quanh vai, đưa mắt nhìn qua mấy cái cửa sổ kiểm tra xem đã đóng chưa.

"Xin lỗi," nàng nói. "Chỉ là... tôi bị lạnh."

Ánh mắt né tránh của nàng cho anh biết có chuyện gì đó nàng không nói ra, nhưng anh cũng không muốn ép buộc nàng. Anh tìm cách thay đổi đề tài. "Ta còn một số đồ đạc để ở nhà trên Đồi Eiloch. Ta sẽ rất cảm kích nếu cô có thể bảo ai đó đến lấy cho ta ít quần áo. Với lại ta cũng muốn biết người của ta có còn ai ở đó không."

"Tôi sẽ bảo anh MacKinloch đến đó," nàng đồng ý. Đoạn nàng quay người cau mày. "Mà này, có phải anh vừa nói là Đồi Eiloch không?"

Có cái gì đó như đau đớn trong giọng nói của nàng, anh tự hỏi không biết liệu có chuyện gì đã xảy ra trong ngôi nhà mình mua không. "Đúng vậy. Nhưng sao cô lại hỏi thế?"

"Trước đây nó thuộc về Bá tước Strathland. Những người tá điền đã bị đuổi khỏi đất đai của mình trước khi anh đến đây."

Anh thấy khó chịu khi biết Stratland lại dám vượt quyền sau khi đã bán hết đất đai cho anh. Với tư cách một người chủ đất mới, Jonathan có toàn quyền quyết định số phận những người tá điền.

Thay vào đó, bởi vì chuyện trục xuất của lão bá tước, giờ thì anh cũng gián tiếp chịu trách nhiệm về những đau đớn mà những người đàn ông và

đàn bà này đang phải gánh chịu. Nếu còn ở lại tình huống tốt nhất là gặp nguy hiểm còn tệ nhất chính là chết.

"Anh không định cho tôi biết thực ra anh là ai sao?" nàng trầm tĩnh hỏi, "Và tại sao anh đến đây?"

"Ta chỉ là một người chủ đất," anh dè dặt. "Ta đến đây để khảo sát đất đai, nhà cửa rồi sau đó lại đi, tiếp tục công việc như cách mà ta thường làm." Anh cố gắng ngồi dậy nhưng cứ mỗi khi cố cử động, căn phòng lại như chao đảo. Theo những triệu chứng mơ hồ trong đầu, anh nghĩ chắc là thuốc phiện đang bắt đầu phát huy tác dụng.

"Nhà của anh ở Luân Đôn sao?"

"Ta có nhiều chỗ ở." Anh không nghĩ những tài sản kia là nhà. Chỉ là một đồng đá và gạch với cả đồng người luôn vui sướng khi thấy anh biến đi.

"Nhưng còn gia đình thì sao? Vợ và các con anh?"

"Chưa có. Nhưng ta đã định kết hôn và sớm có con nối dõi. Ta cần có ai đó thừa kế mấy chỗ kia nữa chứ."

Một nụ cười gượng gạo thoáng qua mặt nàng. "Anh nói về vợ mà cứ như thể anh đang định mua một con ngựa về để phối giống."

"Chẳng lẽ lại có gì khác nhau sao?" anh giễu cợt nhận xét. "Ta thà cưới người phụ nữ kế tiếp bước qua cánh cửa đó hơn là để ông anh họ hưởng quyền thừa kế." Anh đã trốn tránh việc kết hôn trong suốt bao nhiêu năm trời, nhất là sau sự ra đi của cha mẹ. Những lời thì thầm về vụ bê bối đó thường trở nên xôn xao hơn khi có sự hiện diện của anh, và vậy nên anh lại càng dễ dàng tập trung vào việc quản lý mớ bất động sản của mình. Anh chôn mình vào những chuyến du lịch và cổ phiêu, tìm cách tránh xa khỏi bóng tối của mặc cảm tội lỗi. Người ta càng bàn tán nhiều hơn về sự giàu có đang không ngừng gia tăng, và tất nhiên, dần dần người ta cũng đã thôi

không nhắc lại quá khứ đen tối của anh mà chỉ nói về một tương lai tương sáng.

Bà Larson thật biết chọn thời điểm bước vào phòng khách. "Ngài có muốn uống thêm trà không ạ?"

Victoria bật cười to thích thú. "Người phụ nữ tiếp theo sao?" nàng trêu.

Sự hài hước trong mắt nàng lan đến toàn thân. Nếu bỏ qua sự nhút nhát quần quít thường lệ trên khuôn mặt, vẻ mặt của nàng thật sống động đến không ngờ. Jonathan không cười cùng nàng nhưng ánh mắt anh lại đang dán vào những đường cong cơ thể kia Anh để mặc cho trí tưởng tượng lang thang nhớ lại hình ảnh mái tóc nâu vàng buông xõa xuống vai, thả dài xuống phần hông thon thả.

Nụ cười dịu dàng của nàng hơi nhạt đi như thể nàng có thể đọc được những suy nghĩ không đúng đắn. Nàng vội vàng đứng dậy, suýt vấp phải chiếc váy của chính mình. "Cám ơn," nàng nói, nhận một tách trà trong tay bà Larson. "Có trà là tốt rồi." Nàng nhìn xuống anh rồi nói thêm, "Thật xin lỗi. Ở Cao nguyên Scotland này thật khó tìm được lá trà. Bởi vì không thể mua được trà ở đây nên mỗi khi anh Sinclair đi Luân Đôn, anh ấy sẽ mua giùm chúng tôi một ít." Bà Larson mang ra thêm kem và đường rồi rót thêm trà vào tách của Jonathan. Trước khi bà đi khỏi, Victoria lên tiếng nhắc, "Bà vui lòng nói anh MacKinloch đến Đồi Eiloch lấy đồ đạc cho ngài Smith."

"Đồi Eiloch sao?" Bà quản gia đứng khựng nơi cửa, lẩm bẩm nguyên rủa gì đó bằng thứ ngôn ngữ lẫn lộn giữa tiếng Gaelic và tiếng Anh.

"Không phải ngài Smith đã ra lệnh đốt những ngôi nhà đó đâu, bà Larson." Victoria cam đoan. "Đều là lệnh của bá tước."

"Vậy ra chúng ta không nên đổ lỗi cho anh ta vì những gì đã xảy ra với những con người đáng thương này sao. Ngã giá với *ma quỷ* thì đều là những thứ có sừng." Bà quản gia giận dữ quay người bỏ đi.

Khi bà ấy đã đi xa, Victoria nhìn anh cười hời hợt. "Tôi lo là sau khi đề cập đến căn nhà, thì cái dự định kết hôn cùng bà Larson có thể sẽ chẳng thành rồi." Nàng lấy tách của anh, rót đầy rồi hỏi, "Anh dùng đường chứ?"

"Ba viên nhỏ là được."

Nàng nhưong mày. "Chắc là anh thích ngọt lắm."

Ánh mắt anh dán vào mặt nàng rồi di chuyển dọc theo những đường cong mảnh dẻ ẩn bên dưới chiếc váy. "Thỉnh thoảng."

Mặt nàng đỏ bừng vì hiểu rõ ẩn ý trong lời nói đó. Nàng khuấy đều rồi đưa cái tách đến chỗ anh nhưng anh không đưa tay ra đón.

"Tay của ta còn run lắm. Chắc phải nhờ cô giúp ta uống thôi," anh đáp. Nàng thổi thổi vào cái thứ chất lỏng nóng hổi kia lấy tay đỡ đầu anh rồi giúp anh uống một ngụm. Sau khi nàng chuyển tách trà sang chỗ khác, anh nắm lấy tay nàng. "Cảm ơn vì đã ở lại với ta suốt đêm qua."

Mặt đỏ bừng nhưng nàng vẫn gật đầu. Ngược đôi mắt xám nhìn anh, nàng bảo, "Người phụ nữ đó đã ra đi không hề đau đớn. Các con trai đã ở cạnh bên bà và cho họ phần thuốc đó cũng tựa như anh đã ban cho họ một món quà."

Nàng nói như thể anh là một vị thánh trong khi thực chất hoàn toàn không phải thế. Được nàng coi trọng như vậy lại khiến anh lúng túng. "Ta sợ người ta sẽ nói xấu cô nếu biết cô ở cạnh bên ta suốt tối qua."

Nàng mỉm cười buồn bã. "Sự sợ hãi của anh không đúng chỗ rồi, bởi vì tôi là người quyết định ở lại." Nàng khoanh tay trước ngực, nhìn về phía phòng ăn. "Anh sở hữu Đồi Eiloch, mảnh đất mà những con người này đã bị xua đuổi. Nếu anh muốn sửa chữa sai lầm thì tìm cách giúp họ đi." Nàng chỉ vào bàn ăn, sắc mặt nghiêm trang, "Họ cần tất cả những thứ này hơn tôi nhiều."

Chương 6

“Thưa ngài, có người muốn gặp,” bà Larson nói khi Jonathan có ngồi dậy. “Tôi nghĩ có lẽ là một trong số người hầu của ngài. Từ đòi Eiloch.” Bà thì thầm gì đó về những linh hồn xấu xa và ra hiệu cho người đàn ông bước vào.

Anh thở phào nhẹ nhõm khi thấy anh hầu Giles Franklin. Franklin vội vã bước tới, cúi chào thật thấp. Trước khi anh hầu kịp nói chuyện, Jonathan đã mở miệng trước, bảo bà quản gia, “Không còn chuyện gì nữa, bà Larson.”

Anh ra hiệu cho Franklin đến gần hơn, đặt một ngón tay lên môi. Bà Larson có vẻ thất vọng rõ rệt nhưng cũng lập tức đi về phía hành lang.

“Thưa Đức ngài, tôi thật xin lỗi về tất cả chuyện này”, anh hầu nói. “Tuyệt khiến chuyện tìm ra ngài khó khăn hơn, và sau vụ cháy, tôi thực sự lo sợ chuyện khủng khiếp nhất có thể xảy ra. Carlson không... là, cậu ấy...”

“Cậu ta chết rồi phải không?” Sự nghi ngờ càng lúc càng tăng. “Còn những người khác thì sao?”

“Những người khác sao?” Franklin tỏ vẻ bối rối khi nghe câu hỏi đó.

“Những người hầu khác mà cậu phải thuê. Bọn họ không đến sao?”

Anh hầu lắc đầu. “Không, thưa ngài công...”

“Ở đây đừng gọi ta như thế,” anh nhỏ giọng ngắt lời. “Nếu muốn thì cứ gọi thưa ngài thôi.”

“Thưa ngài”, Franklin sửa lại. “Những người tôi thuê đã không đến. Có vẻ như, chà, không ai muốn đến làm việc ở Đồi Eiloch. Họ nói đó là một ngôi nhà bị nguyền rủa.”

Lại trò mê tín dị đoan. “Vậy thì cứ thuê người Anh nếu cần.”

“Tất nhiên, thưa ngài. Chỉ là, mưa tuyết thế này, việc đi lại sẽ hơi khó khăn. Nhưng tôi có ngựa, nếu ngài muốn đi, tôi có thể sắp xếp.”

“Chưa phải lúc.” Chân của anh vẫn chưa hoàn toàn khỏe hẳn, và nếu không có người giúp đỡ, việc hồi phục sẽ khó khăn hơn. “Ta sẽ ở lại thêm một khoảng thời gian nữa.” Anh nhìn chăm chăm Franklin. “Khi MacKinloch tới gặp cậu, cậu có tiếc lộ tước hiệu của ta không?”

Gương mặt anh hầu đờ ửng. “Xin lỗi, thưa ngài. Lẽ ra tôi nên làm thế, nhưng... có vẻ không được an toàn lắm. Khi tìm thấy xác Carlson và biết được ngài bị thương và bị đưa đến ngôi nhà này... Tôi thấy có vẻ hơi thiếu thận trọng nếu đi tin những người Scotland.” Anh nhìn xuống sàn, thì thầm, “Những người này thật đáng thương, tôi chỉ sợ họ tìm cách bắt ngài làm con tin nếu biết sự thực ngài là ai. Tôi chỉ nói với anh ta rằng ngài là con út của một hiệp sĩ.”

Jonathan thở phào nhẹ nhõm khi nghe anh hầu thú nhận, thậm chí cảm kích vì cậu ta đã giữ im lặng. “Cậu đã đúng khi giữ kín thân phận của ta. Cậu có mang theo quần áo ta yêu cầu chứ?”

“Vâng, thưa ngài. Ngài có muốn tôi mang thêm gì nữa không ạ?”

Đúng ra là có, nhưng làm vậy nghĩa là phải cho người tới Luân Đôn, thế là phải mất cả tuần. Vào lúc này mà nói, anh hầu cứ ở lại đây thì hơn.

“Khóa cửa nhà lại và mang hết tất cả mọi thứ đến đây”, anh nói thêm, “Sau đó, ta muốn cậu tới Luân Đôn tìm người đến sửa sang lại nhà cửa.” Vừa cúi xuống chạm vào chân, anh vừa nói thêm, “Và mang cả thuốc phiện đến”. Dù cho thuốc không thể làm giảm cơn đau nhưng ít nhất, nó giúp anh có thể ngủ một chút.

“Vâng, thưa ngài.”

Anh hầu đưa quần áo đến chỗ Jonathan nói thêm, “Ngài có muốn tôi giúp ngài thay quần áo không, thưa... Ngài?”

“Không cần đâu.” Có vẻ như anh sẽ không mặc vừa quần ống túm cho đến khi chỗ sụng giảm bớt. “Bạn có thể đi được rồi.” Anh vẫy tay ra hiệu và anh hầu bước đi.

Vài phút sau, Victoria xuất hiện nơi ngưỡng cửa. “Anh sẽ trở lại Đồi Eiloch chứ, ngài Smith?”

“Chưa đâu. Có vẻ như có chút khó trong việc tìm người để sửa chữa lại chỗ đó. Ta nghĩ cũng lại là những chuyện mê tín dị đoan thôi.”

Tiểu thư Andrew tái mặt gật đầu. “Có mấy người đã từng bị treo cổ ở Đồi Eiloch, kể cả cha của bác sĩ Fraser. Xác của họ được dùng để cảnh cáo những người khác và không còn ai muốn đến gần ngôi nhà đó nữa.”

Lời giải thích của nàng có vẻ hợp lý. Dù vậy, Jonathan vẫn muốn tìm dân địa phương thay vì thuê người ngoại tỉnh. “Ta đã bảo Franklin tới Luân Đôn để đưa người quản lý đất đai và một số người khác đến đây, bắt đầu chuẩn bị cho việc tu sửa”, anh nói. “Chỉ là nếu cô không phiền ta sẽ phải ở lại đây lâu hơn một chút.” Anh vẫn thấy mình chưa tiện di chuyển.

“Anh có thể ở lại đây cho tới khi nào tùy ý.” Nhưng nàng vẫn cố tránh xa anh, đôi vai tựa chặt vào cửa.

“Không phải ta muốn khiến cô thấy không thoải mái. Nhưng ta rất cảm kích vì cô đã đến đây. Nói thật là không thể đi lại hay di chuyển gì cả thật là tệ nhạt quá”, anh thừa nhận. “Ngoại trừ những lúc quái đản khi bà Larson đến mở cửa sổ, tháo kiếng xuống và phủ kín mấy tấm chân dung. Ta chắc rồi cũng có lúc mình sẽ tìm thấy mấy cây đinh sắt thay vì muỗng bạc để khuấy trà”, anh nói. “Giả như có nàng tiên thất thường nào đó lên trôn vào nhà chẳng hạn.”

“Bà ấy chẳng định làm hại ai đâu.” Nụ cười nhẹ trên môi nàng mang đến cho anh chút mơ màng và nàng bước đến gần hơn. “Anh đã bớt sốt chút

nào chưa?”

Vẫn chưa, nhưng anh không phiền gì nếu đôi bàn tay kia đặt lên trán anh lần nữa. Mùi hương trên người nàng thật dễ chịu và anh thích có nàng bên cạnh. “Cô có thể kiểm tra nếu muốn.”

Nàng do dự tiến đến gần anh như thể anh là một con sói chuẩn bị vồ lấy mình. Anh vẫn ngồi im, chờ đợi tay nàng đặt lên trán, lần nữa. Những ngón tay mát lạnh như xoa dịu, và nàng thừa nhận, “Anh vẫn còn nóng, nhưng không tệ như tối qua.”

Anh giữ chặt tay nàng, cố tìm lý do để giữ nàng ở lại. Thuốc phiện bắt đầu có tác dụng giảm đau, nhưng anh không muốn ngủ. Vẫn chưa phải lúc này.

“Ta muốn giải trí một chút”, anh lầm bầm.

“Ý anh là sao?” Môi nàng bặm lại lo âu, và anh đưa tay nàng đặt lên mặt mình, ngả người về sau. Anh không nên thấy thích thú khi trêu nàng, nhưng anh thấy mình bắt đầu thích người phụ nữ này. Và hiển nhiên là quan sát nàng thú vị hơn việc cứ nhìn chằm chằm vào bốn bức tường rất rất nhiều.

“Cô có bàn cờ không?”

Nàng gật đầu, sự nhẹ nhõm trên mặt nàng chút nữa khiến anh bật cười. “Nhưng tôi không biết chơi. Cha tôi thì biết.”

“Mang nó đến đây”, anh nói. “Ta sẽ dạy cô chơi. Dễ học lắm nhưng nếu muốn trở thành bậc thầy về chiến thuật thì phải mất nhiều năm.”

“Hay để sau đi. Tôi phải may xong cái này trước đã”, nàng phản đối.

Jonathan mặc kệ lời phản đối, tiếp tục nói, “Trong khi cô đi lấy bàn cờ, ta sẽ thay áo. Ta không ngại nếu cô mang giúp một chậu rửa mặt.”

“Anh có cần tôi gọi anh MacKinloch đến giúp không?” nàng đề nghị.

“Ta nghĩ mình vẫn có thể tự lo được.” Anh chỉ bị thương phần dưới thắt lưng nên chuyện thay áo có lẽ sẽ dễ dàng thôi.

Victoria bước ra khỏi phòng còn anh với tay lấy gói quần áo mà Franklin để lại. Khi tay anh đưa lên mở nút thắt, một cơn chóng mặt ập đến khiến anh váng cả đầu. Có lẽ anh đã đánh giá thấp hiệu quả của thuốc phiện. Anh cố chống lại sự khó chịu, cởi áo rồi chọn một cái sơ mi sạch. Với cái vẻ hốc hác hiện tại, anh chắc rằng mình có thể dọa bất kỳ người phụ nữ nào, nhất là tiểu thư Andrews. Anh đã chẳng hề cạo râu suốt mấy ngày nay.

Một chuyển động nhẹ thu hút sự chú ý của anh, nhưng anh không quay người lại. Nàng đang đứng đó, quan sát anh. Anh biết là thế qua tiếng váy sột soạt. Khi nàng không lên tiếng, một ham muốn xấu xa trỗi dậy.

Vậy ra, nàng muốn nhìn anh sao?

Thật sai lầm khi đi nhìn một người đàn ông bán khóa thân, Victoria cầm trong tay bàn cờ gỗ và những quân cờ của cha, nhưng ngài Smith vẫn chưa mặc xong quần áo. Anh cầm áo sơ mi trong tay, quay lưng về phía nàng.

Da anh ánh lên màu nâu đồng, tương phản hoàn toàn với chiếc áo trắng tinh. Tám lưng rộng để lộ phần vai rắn rỏi với những đường nét mạnh mẽ như tạc tượng kéo dài đến xương sườn. Nàng tưởng tượng thấy mình đưa tay chạm lên đôi vai đó rồi trườn dọc xuống phần lưng.

Ánh mắt nàng dán chặt vào ngài Smith khi anh mặc áo sơ mi và đưa mắt nhìn về sau. Trong bóng tối, nàng chắc rằng anh chẳng thể thấy mình. Nhưng không hiểu sao tim nàng lại rộn lên lỗi nhịp.

Mi sẽ chẳng bao giờ có được một người đàn ông như thế, nỗi sợ hãi giấu cọt nàng. Nhất là anh ta biết hết sự thật về mi.

Làn ranh giới giữa sự dũng cảm mỏng manh lại đổ gục thêm chút nữa. Tất nhiên anh sẽ chẳng bao giờ muốn có một người phụ nữ luôn sợ hãi với việc hòa nhập vào thế giới ngoài kia. Thật ngu ngốc khi đi mơ về một điều như thế.

Nàng đưa mắt nhìn cánh cửa chính của ngôi nhà ngay phía sau mình. Dù nó chỉ là cánh cửa gỗ được trang trí bằng đồng thau, nhưng với nàng nó tựa như thép cứng. Đằng sau cánh cửa đó là những ngọn đồi và thung lũng hẹp phủ trong tuyết lấp lánh. Nàng không biết mình có thể bước ra ngoài hay cảm nhận ánh nắng ấm áp mơn man da thịt thêm lần nào nữa không. Không biết mình còn có thể lại cảm thấy những nụ hôn của mưa vẫn vớt trên người hay bàn chân trần có bao giờ còn được vấn vương hương cỏ?

Nàng rất muốn được có những cảm xúc đó, muốn đến điên cuồng. Nhưng hơn tất cả, nàng muốn nắm lại quyền kiểm soát cuộc sống của chính mình, đẩy lùi hết mọi nỗi sợ hãi và trở về là cô bé trước kia.

Victoria nắm chặt bộ cờ, thu hết cam đảm bước vào phòng. Bà Larson bước theo sau nàng, mang theo một bình nước ấm, xà phòng và một chiếc khăn. Bà quản gia nhìn nàng nghiêm khắc rồi cất giọng khiển trách, “Tiểu thư Andrew, cô không nên ở đây khi ngài ấy đang rửa mặt.”

Nàng chưa kịp trả lời thì ngài Smith đã lên tiếng cắt ngang. “Tôi hoàn toàn đồng ý. Tôi sẽ không sao tự tha thứ cho bản thân nếu để gương mặt ướt đẫm của mình khiến cho sự yếu đuối của quý cô đây bị tổn thương.”

“Ngài là một người xấu xa, thưa ngài. Đi đùa cợt nột thiếu nữ như thế”, bà quản gia gắt gỏng, đặt cái chậu xuống, đổ nước nóng vào rồi đưa anh cục xà phòng. “Phải có ai đó rửa sạch miệng ngài mới được.”

“Tôi thấy hình như bà sẵn sàng tình nguyện nhận nhiệm vụ đó?”

Victoria bước lên đứng giữa họ trước khi cả hai bắt đầu bước vào cuộc chiến tay đôi. “Bà Larson, thế đủ rồi.”

“Nếu còn chút tử tế thì ngài nên bảo MacKinloch giúp mình”, bà Larson cảnh báo. “Bà Lanfordshire rồi sẽ biết chuyện này.”

Và Victoria có thể tưởng tượng ra mẹ nàng sẽ nói gì. Dù cho là vậy, rời khỏi phòng trong khi ngài Smith chẳng làm gì khác ngoài chuyện rửa tay và rửa mặt thì quá là buồn cười.

“Ta thích bà quản gia của cô”, anh nhận xét. “Cho dù bà ấy có cho dính vào thức ăn. Nhưng bà ấy là kiểu người chẳng ngần ngại nói thẳng ra suy nghĩ của mình.”

Victoria quay lưng mở hộp cờ, cố dành lại chút riêng tư cho anh. Nàng đặt những quân cờ trắng đen lên trên bàn cờ. Còn anh thì hướng dẫn cặn kẽ vị trí từng quân cờ nhưng nàng gần như chẳng hiểu gì cả.

Nàng nghe thấy tiếng nước sóng sánh, thâm tưởng tượng hương thơm hòa lẫn giữa mùi hương nam tính và mùi xà phòng. Tâm trí nàng vẽ nên hình ảnh thân mật như đang nhìn thấy một người chồng rửa mặt mỗi sáng. Và hình ảnh thật sự thì đẹp hơn trong trí tưởng tượng rất nhiều lần.

Lý trí lên tiếng, cảnh báo nàng nên tránh xa những suy nghĩ đó. Càng ở gần bên người đàn ông này bao nhiêu, nàng lại cảm thấy sự gần gũi tăng lên bấy nhiêu. Anh khiến cho nàng muốn có được tất cả mọi thứ mà nàng từng nghĩ cả đời này mình sẽ không sao có được.

Khi bàn cờ được sắp xếp xong, Victoria không thể cưỡng lại việc quay sang nhìn anh. Một giọt nước từ thái dương lăn dài xuống đôi má mịn màng của anh trên khuôn mặt ẩm ướt. Nàng chỉ muốn đưa tay chạm vào làn da đó, và nàng ước sao anh chẳng bao giờ có thể đọc được suy nghĩ của mình.

“Cô cứ nhìn ta như thế làm ta lại chẳng muốn chơi cờ nữa”, anh nhẹ giọng. Giọng nói đầy quyến rũ, chất giọng trầm thấp lướt qua như khiến nàng muốn tiến tới gần anh hơn.

“Ý anh là sao?” Nàng đặt bàn cờ lên cái bàn gần đó.

Anh đưa tay giữ lấy đôi má nàng. Nàng có thể cảm nhận được sự ấm nóng từ bàn tay anh và thấy như không thở nổi. “Cô biết rõ ta muốn nói gì mà, tiểu thư Andrew.”

Nàng chẳng thể trả lời

“Ta sẽ chẳng thể cho cô bất cứ lời hứa suông nào”, anh thừa nhận. “Cũng chẳng phải ta đang cố dùng lời nói bóng bẩy để dụ dỗ cô.” Ngón tay anh chạm nhẹ vào môi nàng. “Nhưng nếu không thừa nhận ta đã bị cô mê hoặc thì đúng là nói dối.”

Nàng bước lùi về sau làm đổ quân hậu. “Đừng nói thế chứ. Anh đâu chủ định nói những lời như vậy.”

“Sao cô biết là không?”

“Bởi vì một người như anh sẽ không bao giờ bị hấp dẫn bởi kiểu phụ nữ như tôi.” Nàng sắp lại quân hậu rồi hít thật sâu. “Chúng ta chơi một hồi để tôi còn tiếp tục việc may vá nữa chứ.”

Anh tựa người lên cánh tay, ánh mắt dán vào người nàng chăm chú. “Yên tâm đi, ta chẳng phải loại người có kinh nghiệm với rất nhiều kiểu phụ nữ đâu.”

“Anh uống thuốc phiện nhiều rồi”, nàng phản bác. “Anh chỉ đang nhìn tôi vì anh thấy mệt. Nếu em gái của tôi ở đây, anh sẽ...”

“Đừng coi thường chính mình thế chứ”, anh bảo. “Đánh cờ thôi.”

Anh chỉ cho nàng những quy tắc cơ bản, nhưng chỉ có vài quy tắc là hợp lý. Nàng quyết định trước hết cứ xem anh chơi trước đã, Tốt tiến hai. “Ta thích ngắm cô”, anh nói. “Đôi mắt và gương mặt cô tràn ngập vẻ thu thái.”

Lẽ ra phải cảm thấy lâng lâng vì những lời tâng bốc đó, trái lại, nàng chỉ cảm thấy mất hết can đảm. Nàng tự hiểu rõ bản thân mình... có thể xem

là thu hút nhưng không thể gọi là xinh đẹp. “Anh đang định làm tôi phân tâm để thắng ván này sao”, nàng nói.

“Ta đâu cần phải khiến cô phân tâm. Dù sao thì ta cũng thắng thôi”, anh nói, đi thêm bước nữa.

“Tôi không phải kiểu phụ nữ có thể bị sập bẫy bằng vài lời nói đâu. Tôi biết rõ là anh thua tới nơi rồi”, nàng phản đối, di chuyển quân Tốt.

Tay anh dừng trên quân Tượng, “Ta cũng thế.”

“Nếu cho phép mình tin vào những cảm xúc không thực, tôi sẽ làm thương tổn chính mình thôi.” Nàng lại đi thêm một nước nữa, cố tìm đường lui khỏi sự công kích của anh. “Cho nên, tốt nhất tôi nên giữ đúng vai trò chỉ là một người chăm sóc cho anh.”

“Nước này đi sai rồi”, anh thông báo, chạm vào quân Mã. “Chiếu tướng.”

Họ chơi thêm một hồi trước khi anh thật sự giành được chiến thắng. Victoria đang dọn dẹp những quân cờ thì anh lại nắm tay nàng lần nữa, lồng những ngón tay anh vào tay nàng. “Sự hiện diện của ta làm cô khó chịu sao?”

“Kh... Không phải.” Trái lại. Nàng bị cuốn hút bởi mái tóc màu nắng và đôi mắt xanh lá như thiêu đốt. Cứ mỗi lần chạm vào anh, tim nàng lại rộn lên nhưng nàng vẫn chưa hiểu anh muốn gì từ mình.

“Tốt.” Anh cọ nhẹ vào lòng bàn tay nàng, đôi mắt vẫn dán chặt lấy nàng. “Tiểu thư Andrews, một ngày nào đó ta sẽ hôn cô, một ngày gần thôi. Khi cô không để ý.”

~*~

“Juliette”, Beatrice gọi lớn từ cửa. “Chúng ta đến chỗ bà Benedict. Con đi với mẹ chứ.”

Con gái bà đang ngồi trên sàn trong phòng trẻ, ngắm nhìn cậu em học đang lắc lắc cái trống bằng một tay. Con trai của Charlotte chỉ mới bảy tháng, là một hồng ân không ai ngờ tới, bởi vì sau khi kết hôn đã rất nhiều năm Charlotte vẫn chẳng có chút tin tức gì. Thằng bé có mái tóc đen và đôi mắt xám, trông giống hệt cha nó. Tính cách vui vẻ của thằng bé hấp dẫn tất cả mọi người, nhất là Juliette. Cứ mở mắt là nàng lại đến chơi với thằng bé.

“Một ngày nào đó, con sẽ có một cậu con trai như thế.” Beatrice tiên đoán. “Nhưng phải tìm một ông chồng trước đã.” Bà mỉm cười hiền hậu nắm tay con gái. “Có thể trong thời gian chúng ta ở tại Luân Đôn này, con sẽ gặp ai đó.”

“Có thể.” Khi nàng đứng lên, mắt nàng đỏ hoe như vừa khóc. Beatrice kinh ngạc nhìn thấy những giọt nước mắt đó vì bà không thể tưởng tượng điều gì khiến nàng buồn khổ đến vậy.

“Có chuyện gì vậy, con yêu?” Beatrice hỏi. “Có chỗ nào không ổn sao?”

“Không, con ổn.” Juliette sụt sịt, lau nước mắt. Nàng vừa nhún vai vừa hát đầu ra cửa sổ. “Con quên cho tay vào mắt sau khi vuốt ve con mèo. Không có gì phải lo đâu.” Nàng đưa khăn tay lên chấm lệ nhưng khi đứng lên, ánh mắt nàng vẫn không rời thằng bé.

“Tối nay chúng ta sẽ tham gia vũ hội”, Beatrice nói. “Đây là cơ hội đầu tiên gặp gỡ những người đã được bác Charlotte chọn lựa. Hứa với mẹ là con sẽ cho họ một cơ hội nhé.” Bà vuốt mái tóc nâu nhạt của con gái, sửa lại mấy sợi tóc bướng bỉnh, đính chặt lại trên búi.

Ánh mắt bí ẩn không để lộ ra suy nghĩ trong đầu. “Con sẽ không khiến mẹ thất vọng đâu.”

Khi Beatrice nắm tay nàng, Juliette hỏi, “Con còn lo lắng một chuyện. Ông... Ông bá tước xứ Strathland có gây khó khăn gì cho mẹ về chuyện nhà cửa không?”

Bà nhún vai. “Ông ta vẫn muốn mẹ bán nó, nhưng con cũng biết là không thể mà. Chúng ta không thể làm thế nếu cha con không đồng ý. Với lại, Victoria sẽ không bao giờ rời khỏi nơi đó.” Nghĩ đến chuyện Victoria, bà rùng mình lo lắng.

“Con không phiền nếu rời khỏi Scotland đâu”, Juliette thừa nhận. “Nơi đó quá cô lập và con cũng không thích chuyện xảy ra với những người tá điền. Con thật lo khi chị Victoria còn ở đó.”

Nụ cười của Beatrice chìm xuống vì bà cũng thật sự lo lắng cho Victoria. Bà thật không muốn bỏ đi trước khi cô em gái Pauline đến, nhưng con gái của bà lại quá kiên quyết.

“Chỉ vài tuần thôi mà”, bà an ủi Juliette. “Với lại, nếu tối mai con tìm được đôi tượng kết hôn, vậy là con có thể rời khỏi Scotland rồi.” Beatrice nói, nụ cười trở lại trên môi, bà cố chuyển chủ đề theo hướng lạc quan, “Vậy chúng ta đi may cho con ít áo váy mới chứ?”

Có một sự không chắc chắn lộ rõ từ Juliette. “Số tiền Margaret đưa... không phải mẹ dùng chúng trả tiền váy áo cho con đó chứ? Đừng làm thế khi chúng ta còn phải lo trả nợ.”

“Váy mới là quà tặng của dì Charlotte”, Beatrice thú nhận, không thể giấu cảm giác xấu hổ đang trào dâng. Cứ nhận quá nhiều thế này từ em gái thật không nên chút nào, nhưng bà lại không thấy có sự lựa chọn nào khác. “Đừng lo lắng. Chúng ta sẽ trả hết số nợ thôi, chỉ là vấn đề thời gian.”

“Nếu Victoria có thể tiếp tục may quần áo”, Juliette lên tiếng. “Mẹ có đến nói chuyện với ông Gilderness chưa ạ?”

“Tất nhiên rồi”, Beatrice nói dối. Bà vẫn còn chưa gặp luật sư riêng, bà không muốn để những tin xấu phá hủy lễ Giáng sinh. “Mọi thứ đều ổn. Con không cần lo đâu.” Bà nắm tay Juliette mỉm cười rạng rỡ. “Con muốn mặc màu gì?”

“Mẹ cứ mua đồ cho Margaret thôi”, cô gái trẻ khuyên. “Trong bọn con thì chị ấy là người có nhiều khả năng kết hôn nhất.”

“Con cũng có cơ hội như chị mà”, Beatrice trách. “Con chỉ mới mười chín, còn tương lai mở rộng trước mắt.” Bà đưa mắt nhìn cậu con nhỏ của Charlotte nói thêm, “Rồi con sẽ có một đứa bé giống thế này trước cả khi con kịp nhận ra điều đó.”

Gương mặt Juliete dịu xuống. “Con cũng mong được thế.” Khi cô bảo mẫu đến đưa thằng bé đi, nàng trao cho nó một nụ hôn gió còn thằng bé thì chỉ biết phun phì phì đáp trả lại.

Beatrice kéo con gái tránh xa một chút. “Chúng ta sẽ đi may quần áo cho cả ba và nếu đến lúc phải về Scotland mà con vẫn muốn ở lại thì mẹ nghĩ dì Charlotte cũng sẽ không phản đối đâu.”

Juliette gật đầu. “Con thích ở lại đây hơn.”

Amelia và Margaret cũng đi chung, Charlotte gọi xe cho cả bọn. Beatrice nắm chặt cái túi trong tay, cô quyết định nên làm gì với số tiền các cô con gái kiếm được. Bà thấy xấu hổ khi nghĩ đến chuyện sử dụng số tiền mà các con đang cố gắng hết sức làm ra để giải quyết các khó khăn tài chính... nhưng hiện tại, họ thật sự rất cần có những bộ quần áo mới. Có lẽ bà nên lấy hết can đảm để viết thư cho Henry, đề nghị ông cho một lời khuyên nào đó. Nhưng cái suy nghĩ thừa nhận thất bại thậm chí còn nhục nhã hơn.

Không, tốt nhất bọn họ nên tự mình giải quyết các vấn đề khó khăn về tài chính này thôi. Trong hai ngày tới, bà nên sắp xếp thời gian hẹn gặp luật sư và tìm cách khiến cho mấy chuyện này đi đúng hướng.

~*~

Một tuần sau.

Người tá điền cuối cùng cũng đã đi, và Victoria thở phào nhẹ nhõm. Đúng là bảy ngày mệt mỏi, vừa phải lo lắng chăm sóc vết thương của mấy người tá điền, vừa phải chăm lo cho ngài Smith. Thật lòng mà nói, nàng hài lòng với khoảng thời gian ở bên cạnh anh bởi vì đó cũng là một cách giúp nàng không cần phải tiếp cận với những người bị thương. Nàng cố tránh xa người lạ dù vẫn cung cấp cho bác sĩ Fraser mọi thứ anh cần để chữa trị cho người bị thương.

Vị bác sĩ đã bảo một người nhà MacKinloch làm một cây nạng cho ngài Smith, và một ngày trước anh đã bắt đầu sử dụng tới nạng đỡ. Dù chân đã khá hơn, anh vẫn chưa thể đi lại bình thường.

“Ta thấy là tất cả bệnh nhân đều đã đi hết”, anh nói, tựa vào cây nạng. “Chắc là cô vui lắm khi thấy nhà mình trở lại tình trạng bình thường.”

“Tôi không phủ nhận, đúng là thế. Và tôi thật vui vì hầu hết mọi người đều được chữa khỏi.” Nàng đan hai tay vào nhau, mắt nhìn về phía cái bàn trong phòng ăn đã được đưa về vị trí cũ. Bàn ăn đã được dọn cho một người nhưng hình ảnh chiếc đĩa cô đơn đánh mạnh vào tâm hồn nàng. Nàng không muốn ngồi trong một căn phòng trống, nhớ thương mẹ và các em trong khi vẫn còn cách lựa chọn khác.

“Tôi không muốn ăn một mình,” nàng nói. “Anh không phiền... dùng bữa cùng tôi chứ?”

Ngay khi đưa ra lời đề nghị, nàng nhìn thấy ánh mắt anh lóe lên sự tự vệ. “Còn tùy vào nguyên nhân cô muốn ta dùng bữa cùng cô, tiểu thư Andrews?”

Nàng không hiểu ý anh nghĩa là gì. “Chỉ một bữa ăn thôi mà.”

“Là một mình dùng bữa cùng ta”, anh nói thêm. Anh tiến tới một chút nhưng vẫn không xa cửa phòng ăn. “Ta chỉ cần đứng yên ở đây thôi thì cũng đủ tổn hại danh tiết của cô rồi.”

“Anh chỉ đang chữa trị vết thương do đạn bắn”, nàng nói. “Chúng ta chẳng làm gì sai cả.”

“Cho tới lúc này”, anh thừa nhận, chóng gậy tiến đến gần hơn. Giọng nói đầy ẩn ý khiến nàng tự hỏi anh muốn nói gì. “Nhưng ta càng ở đây lâu hơn thì cô lại càng bị nguy hiểm hơn.”

“Tôi không quan tâm những chuyện người ta nói về mình”, nàng khẳng định. Đó là sự thật. Nàng chưa bao giờ rời khỏi nhà, cho nên nếu ai có ai đó nói gì, nàng cũng không bao giờ trực tiếp nghe thấy những lời nói đó.

“Ta không nói về những chuyện ngòi lê đôi mách.” Ngài Smith đứng ngay trước mặt nàng, sự gần gũi khiến nàng nóng lên vì ngượng ngùng. “Ta nói về chuyện này.”

Anh vuốt một sợi tóc nàng hất ra sau gáy, và muôn ngàn lời cảnh báo réo gọi trong đầu. Nhưng nàng không tránh ra. Bàn tay nóng ấm của anh lướt dọc sống lưng, kéo nàng lại gần hơn trong khi đôi mắt xanh giữ chặt lấy nàng. Nàng gần như nằm trọn trong lòng anh trước khi anh đưa tay vuốt ve gương mặt nàng. Sự cảm đoán càng thúc giục nàng tiến thêm bước nữa.

Anh ta sẽ rời khỏi mình, trong đầu nàng vang lên tiếng răn đe, trong khi tim nàng cứ thì thầm rằng không cần quan tâm gì đến điều đó.

Anh chính là lời giải đáp cho sự cô đơn của nàng và Chúa trời đã lên tiếng, nàng không muốn anh đi. Sự khát khao có được một mối quan hệ đã được đánh thức, nàng đã dần quen với việc được nhìn thấy anh hàng ngày. Nàng chỉ muốn giữ lại từng giây từng phút ở cạnh bên anh dù có xảy ra bất cứ chuyện gì đi nữa. Mỗi sáng được nhìn thấy anh thức dậy, khám phá ra rằng anh thích ăn bánh mì với mứt hơn là bơ và đêm về chuyện trò với anh cho đến khi nàng thiếp đi trên ghế.

“Giữa chúng ta đâu có chuyện gì,” nàng dối lòng, lách người khỏi tay anh.

Ngài Smith nhìn qua bàn nói thêm, “VẬY chúng ta cũng nên ăn thôi và tiếp tục vờ như là thế. Ta chẳng thà dùng bữa tối ở đây hơn ở một mình trong phòng khách”. Anh chống nạng bước theo nàng vào trong căn phòng nhỏ. Khi bước đến chỗ bàn, anh kéo ghế cho nàng.

“Lẽ ra tôi mới là người nên làm thế”, nàng nói, thấy xấu hổ vì đã không kéo ghế. “Nhất là anh lại đang bị thương.” Nhưng nàng vẫn ngồi xuống, hơi nhích về phía trước, đợi anh đẩy ghế giúp mình. Anh ngồi xuống ghế chủ tọa ngay bên trái nàng.

“Anh thấy thế nào?” nàng hỏi.

“Không đau như trước. Nhưng phải vài tháng nữa ta mới có thể khiêu vũ bình thường trở lại.” Khóe môi nghiêng nghiêng giấu cợt.

“Thật không thể tưởng tượng nổi một người như anh sẽ khiêu vũ,” nàng thừa nhận.

“Ta là một bạn nhảy tốt đấy. Hay phải nói đã từng nhỉ, trước khi chân ta gần như bị thổi tung.” Anh đưa mắt nhìn nàng. “Ta cá là cô chưa bao giờ khiêu vũ.”

“Tôi biết các điệu nhảy nhưng khiêu vũ không phải chuyện tôi thường làm. Tôi chắc chắn mình chính là Nữ Hoàng Không Người Mời đấy.”

Anh vớ tay lấy cái bình, rót một vại bia. Nàng giật mình thấy anh thử một ngụm rồi nốc cạn. Và rồi, cái ly bị tước đi.

“Có thể cô là Nữ Hoàng Không Người Mời”, anh tán đồng. “Nhưng đâu phải chỉ vậy, đúng không?”

“Sao anh lại nói thế?”

“Theo kinh nghiệm của ta thì những người phụ nữ tĩnh lặng nhất thường là những người có xu hướng thích mạo hiểm nhất. Trong họ có cái khuynh hướng dữ dội, nhiệt tình mà họ ít khi để lộ cho người khác thấy.”

“Tôi không phải là một người nhiệt tình.” Nhưng nàng lại lo không biết anh có thoáng thấy chiếc áo ngực đen nàng đang may hay không. Khi ướm thử áo lên người, sự tương phản giữa màu da và sắc đen của áo sống động một cách đáng kinh ngạc. Nàng đã lỡ cắt phần ngực áo hơi thấp và phải dùng lụa và ren đen để che bớt, nhưng vẫn lộ rõ những đường cong của vòng ngực.

Nàng uống vội một ngụm bia. Đây không phải là thức uống yêu thích của nàng nhưng lại là thứ luôn sẵn có ở vùng Cao nguyên Scotland này. Anh chồm sang lấy cái ly của nàng, xoay ly để môi mình chạm vào đúng nơi nàng đã đặt môi.

Anh nắm trọn lấy tay nàng, lặng lẽ nâng cái ly lên kề sát miệng nàng mời gọi. Cùng nhau chia sẻ thức uống là một cử chỉ thân mật, và khi nhấp một ngụm nàng như mừng tượng thấy sự tiếp xúc với môi anh.

Ánh nền mềm dịu như tỏa ra vàng sáng rực rỡ bao phủ cả hai, và anh nhận xét, “Cô đang giấu kín chuyện gì đó, đúng không?”

“Cả anh cũng như thế,” nàng nhắc. “Tôi vẫn không biết anh là ai. Anh chưa cho tôi biết tên thật của mình.”

Victoria đã không truy hỏi vì so với chuyện cứu tính mạng anh thì tên thật có vẻ không quan trọng mấy. Nhưng giờ, nàng muốn biết thật ra anh là ai và tại sao anh không muốn nói về bản thân.

“Ta đã nói cho cô biết tên”, anh nói, “vẫn chưa đủ sao?”

Nàng lắc đầu. “Anh biết là không mà.” Nàng đưa cho anh vại bia, nghiêng đầu sang bên. “Tôi biết anh là người giàu có nhưng tôi không biết rõ tước hiệu của anh,” nàng thử đoán. “Chẳng lẽ anh là một huân tước sao?”

“Nếu cô muốn thì có thể ta là một hoàng tử cũng nên.”

“Ôi trời, không thể nào.” Nàng quan sát anh một lượt cố xác định tước hiệu của người đàn ông này. “Một hiệp sĩ sao?”

“Lại sai rồi,” anh đáp. “Ta quan trọng hơn nhiều. Tất cả các mệnh phụ phu nhân sẽ sẵn sàng quăng mình dưới móng ngựa chỉ để ta chịu ghé mắt nhìn con gái họ một lần.”

Nàng lắc đầu trước lời nói đùa của anh. “Tôi không tin đâu.” Nàng nhìn anh kỹ hơn rồi hỏi, “Nhưng trông có vẻ như anh không thích trở lại Luân Đôn lắm thì phải.”

“Hay biết đâu ta còn có lý do để ở lại.”

Lời nói quả có thể khiến con tim nàng như mềm nhũn nhưng nàng không dám đưa mắt nhìn anh. Anh ta sẽ chẳng ở lại đâu. Chỉ là nói mà thôi, không gì khác cả.

Giờ thì nàng nhận ra tốt hơn cả mình không nên biết con người thật của anh hay tại sao anh lại có vẻ bí mật thế. Những chuyện đó chẳng quan trọng nữa. Nó chỉ càng khiến cho cảm xúc của nàng vụn vỡ, vẽ nên một lỗ hổng trong tim mà thôi.

“Cô có thất vọng vì ta không phải là một hoàng tử không?” anh hỏi.

“Thật ra thì tôi thấy nhẹ nhõm.” Nhưng, nếu như thật sự là một người quan trọng, vậy thì anh làm gì có thời gian để trò chuyện với một người như nàng.

Anh đột ngột lên tiếng, “Tiền bạc không quan trọng gì với cô hết, đúng không? Ta có thể là một kẻ ăn xin không đồng xu dính túi mà cô lại đối xử như thể ta là một ngài công tước.”

“Một người đàn ông có bao nhiêu tiền đâu phải là điều quan trọng. Điều quan trọng chính là... ở đây.” Nàng dịu dàng đặt tay lên tim anh. Nhưng lần này anh không giữ lấy tay nàng. Thay vào đó, anh nhìn nàng, đắn đo quyết định.

Có phải nàng đã nói nhiều quá rồi không? Anh vẫn chỉ là một người xa lạ, dù cho suốt tuần qua nàng đã quan tâm chăm sóc anh như một người

vợ lo lắng cho chồng.

Rồi đến cuối cùng, tất cả cũng chỉ là nằm mộng giữa ban ngày, sẽ chẳng còn lại gì ngay khi anh vừa bước ra khỏi cửa. Anh sẽ trở về với cuộc sống bí ẩn còn nàng thì bị giam vĩnh viễn trong ngôi nhà mà cảm xúc mang đến đang dần là ghét bỏ. Không có anh nơi này chỉ là trống vắng.

“Nottoway,” cuối cùng anh nói. “Tên ta là Jonathan Nottoway.” Anh nhìn thẳng nàng và nàng nhận ra đó là sự thật. Anh chờ đợi một hồi, chờ nàng nhận ra cái tên đó.

“Rất vui được biết ngài”, nàng đáp, không biết nên nói gì khác.

Đôi mắt màu xanh lá chứa đầy cảnh giác nhưng anh không cố thăm dò thêm nữa. Đúng lúc đó, bà Larson bước vào mang theo một bát xúp, bà đặt cái bát ngay trước mặt Victoria. “Tôi cứ nghĩ anh ta đang ở trong phòng khách.”

“Anh ta muốn được dùng bữa trong phòng ăn như một người văn minh”, ngài Nottoway phản đối. “Và nếu như không có vấn đề gì, ta muốn có bộ đồ ăn bằng bạc dành cho riêng mình. Trừ khi bà nghĩ rằng ta nên dùng chung với tiểu thư Andrews.” Anh không nhắc gì đến chiếc cốc cả hai đã cùng uống.

“Đúng là đồ đều cằng xác xược,” bà Larson lẩm bẩm vụn lại. Nhìn thấy sự khiêu trách lặng lẽ của Victoria, bà lớn tiếng lấp liếm, “Vâng, thưa ngài. Chỉ cần tiểu thư Andrews muốn ngài ở lại.”

“Anh ta đến đây theo lời mời của tôi, bà Larson”, nàng đáp. Khi bà quản gia đi khỏi, nàng xin lỗi, “Đừng khó chịu với bà ấy. Có thể miệng lưỡi của bà có hơi sắc bén nhưng bà có một trái tim nhân hậu.”

Anh nhún vai, uống trộm một ngụm bia trong cốc của nàng. “Bà ấy đã phục vụ gia đình cô được bao lâu rồi?”

“Năm năm. Trước đây chúng tôi sống ở Luân Đôn với bác.” Dù đã cố nói bằng giọng đều đều, Victoria vẫn không cưỡng lại được đưa tay siết chặt khăn choàng quanh vai.

“Thật ngạc nhiên cô có thể ở lại nơi này lâu vậy. Scotland là một mảnh đất khô cằn.”

“Có thể nó khắc nghiệt nhưng xinh đẹp.” Nàng đưa mắt nhìn màn tuyết đang rơi bên ngoài. Trời đã sụp tối, nên trong phòng chiếu sáng những khung cửa sổ bám bụi. “Đôi khi tôi ngồi trong phòng mình và nhìn về phía núi.”

“Mùa hè cô có ra ngoài đi dạo không?” anh hỏi.

Nàng không trả lời chỉ đưa mắt nhìn lại bàn. Dù cho có thể gạt đầu hay nói dối về chuyện đó, nàng vẫn không thể nói đến đề tài này. Cứ mỗi khi tưởng tượng cảnh mình bước đi trên đồng cỏ, nàng lại nhớ đến chuyện mình bị lạc trong rừng và giữa thung lũng hẹp. Nàng đã chẳng tìm được đường ra, và sau một ngày không có thức ăn, nàng càng thêm mất phương hướng. Những ngọn đồi cỏ trở thành hoang mạc, còn những thung lũng bất tận thì chẳng khác gì mê cung khổng lồ đối với cô gái mười bảy tuổi đang lạc hướng.

Anh vẫn đang chờ câu trả lời, nên nàng đành tìm cách chuyển đề tài. “Tôi biết anh sẽ đi. Nhưng... anh sẽ trở lại thăm nhà trên Đồi Eiloch chứ?” Nàng cố nói bình thường như thể không có ý gì khác cả.

Liệu nàng có thể nào được gặp lại anh lần nữa không?

Anh lắc đầu. “Ta không bao giờ ở lại một nơi quá lâu. Ta đã thuê một người quản lý đất để chăm sóc Đồi Eiloch.”

Nàng cố giấu đi sự thất vọng nhưng ít nhất anh đã chịu thành thật với nàng. Thật lạ khi nghĩ anh lại thích thường xuyên thay đổi chỗ ở như thế. Suy nghĩ đó chỉ khiến nàng rùng mình. “Tôi ghét đi du lịch. Tôi thích ở yên trong nhà hơn.”

“Chắc cô sẽ thích một vài chỗ mà ta đã qua. Bờ biển Amalfi của Ý rất đáng yêu. Mặt trời ấm áp, nước biển trong xanh đến nhức mắt.” Anh tiếp tục tả và qua giọng nói của anh, nàng nghe thấy sự khát khao. Dù chưa bao giờ nghĩ mình lại có thể một mình đi dạo trên bãi cát, nhưng với anh, cảnh tượng hoàn toàn khác hẳn. Nàng không hề có chút đam mê khám phá những vùng đất lạ hay rời khỏi thiên đường ẩn dật này của mình... nhưng ngài Smith, không là ngài Nottoway mới đúng... muốn cho nàng thấy thế giới này, nàng sẽ làm điều đó vì anh.

Trong khi anh nói, nàng nhận ra mình đang quan sát từng đường nét cơ thể anh như muốn giữ nó mãi trong đầu. Mái tóc đỏ sẫm cắt ngắn gọn gàng, và nàng nhìn thấy trong đôi mắt màu lá nhấp nháy sự phấn nộ rồi dịu lại. Giờ đôi mắt đó đang nhìn nàng chờ đợi lời hồi đáp.

“Đó có phải là nơi yêu thích của anh không?” nàng hỏi, chuyễn bát xúp và cái thìa cho anh.

“Một trong số những nơi tôi thích thôi.” Anh ném thử một thìa xúp rồi để cái thìa trở lại trong bát. Đầu gối anh vô tình chạm vào gối nàng dưới bàn, và cơ thể nàng như run lên.

Bà Larson quay trở lại mang theo bát xúp thứ hai, món xúp giả ba ba và một cái thìa dành cho ngài Nottoway. Dù việc dọn món ăn của bà Larson có làm Victoria hơi phân tâm nhưng nàng vẫn cảm nhận được rõ ràng đôi mắt anh đang quán lấy mình. Cả hai im lặng dùm bữa, một lúc sau, anh phá tan sự im lặng. “Tôi không thấy cô may tiếp cái áo đen. Đã xong rồi sao?”

Nàng không nói rõ cho anh biết mình đã may gì mà chỉ gật đầu. “Tôi sắp may một cái khác.”

“Làm sao cô mua được vải và các thứ khác? Ở miền Bắc xa xôi này thì thứ đó hẳn là hiếm lắm.”

“Tôi dùng lại vải cũ,” nàng giải thích. “Thỉnh thoảng Sinclair cũng giúp tôi mua ít vật liệu từ Luân Đôn.”

“Hình như cô rất thích công việc của mình, đúng không?”

Gương mặt nàng trở nên rạng rỡ khi nghĩ về chuyện đó. “Cảm giác như mình nắm trong tay quyền lực... khi có thể tạo ra những thứ xinh đẹp đến vậy, dù cho có nhiều người không hề muốn làm những chuyện thế này.”

Ánh mắt anh đầy thấu hiểu như thể nàng đang nói không chỉ về chuyện vải vóc. “Đúng là thế.”

Khi bà Larson bước vào lấy món xúp và dọn món bánh cá tuyệt tươi nướng, nàng rơi vào tĩnh lặng. Hơi tỏa lên từ lớp vỏ bánh khi bà đưa dao cắt xuống, rồi chia cho mỗi người một phần. Ngài Nottoway đợi cho đến khi bà quản gia đi khỏi mới lên tiếng, “Cô đã giúp ta chữa vết thương và chăm sóc ta. Ta sẽ đền đáp cho cô xứng đáng. Nói đi, cô muốn gì.”

“Tại sao tôi lại cần được đền đáp khi cứu mạng một người?” Victoria phản đối, giật mình trước lời đề nghị đó. “Chẳng lẽ việc anh vẫn thở được không phải là một phần thưởng đáng giá rồi sao? Và chuyện anh vẫn giữ được chân mình.” Từ ánh nhìn bí ẩn trên mặt anh, nàng tự hỏi không biết liệu có phải mình vừa xúc phạm anh ta không. Nàng cảm thấy hơi thẹn thùng nhưng vẫn buộc lòng nói ra thành lời, “Mấy ngày nay, ở cạnh bên anh, tôi thấy... ờ... thú vị. Được ở cạnh anh cũng là món quà đáng giá của tôi rồi”. Mặt nàng đỏ bừng vì bối rối, nhất là khi đôi mắt xanh của anh cứ dán chặt lấy nàng như thể cố đọc ý nghĩ ẩn đằng sau những từ ngữ đó.

“Chắc hẳn cô phải muốn gì chứ?”

“Anh đã đối xử tử tế với tôi. Và điều đó là vô cùng giá trị rồi.” Tử tế không phải một từ đúng nhưng làm sao nàng có thể nói rằng anh là người đàn ông đầu tiên chịu chú ý tới nàng? Người đàn ông đầu tiên cho nàng thấy anh có hứng thú với mình, dù chỉ là một chút thôi, dù chỉ là những chuyện vô thưởng vô phạt.

“Tử tế không phải là một từ người ta sẽ dùng để nói về ta đâu”, anh phản bác. Giọng nói trở nên cay độc và đầy chua chát.

“Có lẽ họ nên nói thế.”

Anh chậm rãi đứng dậy, dùng cây nạng tiến về phía lò sưởi ở bên kia phòng. Còn hơn một tuần nữa sẽ đến lễ Giáng sinh và bà Larson đã trang trí lò sưởi bằng thông và mấy cành ô rô. Nến tỏa ra ánh sáng rực rỡ khắp cả phòng và cả ở bậc cửa sổ. Victoria bước theo anh, không hiểu sao anh lại tự dung rời khỏi bàn ăn. Dưới ánh lửa, gương mặt anh như phủ một vàng hào quang dù những biểu cảm vẫn được che giấu cẩn thận. Nàng không biết anh có muốn nói chuyện với mình không, hay nàng nên trở lại bàn ăn.

“Sao anh lại nhìn tôi như thế?” nàng thì thầm.

Đôi mắt xanh như vây chật lầy Victoria. “Chẳng lẽ cô không biết câu trả lời sao?”

Nàng không thể tự trả lời câu hỏi đó vì trái tim đang đập rộn ràng. Nàng muốn tin rằng anh quan tâm tới mình nhưng lại sợ lý do thực sự đó.

“Ta thích được ngắm cô,” anh nói.” Và ta không phải là một người nhất mực tuân thủ mọi quy tắc.”

Lời khen tặng len lõi chìm vào sâu trong tim nàng khiến nàng thấy lúng túng không biết nên đáp lời thế nào. Những bông tuyết xoay tròn bên ngoài cửa sổ, và anh đưa mắt nhìn ra. “Ta thích ngắm tuyết rơi. Nhất là khi ở một nơi ấm áp, với lửa tí tách trong lò sưởi.”

“Lẽ ra nó phải ấm hơn,” nàng nói vẻ có lỗi. “Lửa hơi thấp và trong phòng có hơi lạnh vì căn nhà này đã cũ kỹ lại còn bị gió lùa. Tôi xin lỗi, nhưng...”

“Ta khiến cô bối rối sao?”

“Đúng là thế.” Nàng chỉ muốn duy nhất một điều là quay lại bàn ăn, ngồi xa anh ra một chút và chân chính lại mớ suy nghĩ hỗn loạn của mình.

Ngài Nottoway bước ra xa nàng một chút, đứng cạnh bên cửa sổ, vẫn nhìn tuyết tung bay ngoài trời. “Cô không cần sợ ta đâu, tiểu thư Andrew. Sau một tuần ở cạnh bên nhau, ta nghĩ cô hẳn phải hiểu rõ điều đó.”

Thời gian chậm chậm trôi, nàng vẫn đứng im nhìn anh. Anh cao lớn hơn nàng nhưng không đến nỗi nàng phải ngửa đầu mới có thể thấy được mặt anh. Mái tóc anh nhạt màu hơn tóc nàng, và giữa cảnh tuyết ngập tràn ánh trắng, trông như nó tỏa ra ánh sáng bằng bạc dịu dàng. Nhưng gương mặt anh lại chẳng có chút biểu cảm nào, cứng nhắc như thể không muốn để cho người khác đọc được suy nghĩ ẩn sâu trong lòng. Một gương mặt hoàn toàn khóa kín biểu cảm, không chút dấu vết của cảm xúc.

Nàng hơi dịch người về phía trước thăm dò nhưng hình như anh không hề chú ý. Có một sợi dây vô hình như kéo nàng tiến đến gần hơn cho đến khi nàng đứng sát sau anh.

Bóng tối lơ mờ hiện lên sau lớp kính, và đôi tay nàng đặt hai bên nắm chặt lại như muốn xua tan đi sự sợ hãi. Suốt tuần rồi, nàng dần xem anh như một người bạn, còn ngài Nottoway thì lại không biết gì về thói quen sống ẩn dật của nàng. Anh không nhìn nàng như nàng là một mục tiêu, và trước anh, nàng cảm thấy mình gần như là... bình thường.

“Tuyệt thật đẹp làm sao”, nàng thú nhận. Và mặc dù bóng tối bao phủ, ánh nến lập lòe cũng đủ soi rõ hình ảnh những bông tuyết lớn rơi khỏi bầu trời.

Lần này, anh quay về sau nhìn nàng. “Đúng là đẹp thật.”

Nhưng anh không nhìn màn tuyết. Thay vào đó, đôi mắt anh dán lên người nàng với sự khao khát mà nàng không sao hiểu nổi. Anh chống cây gậy vào tường và chậm chậm đưa tay đặt lên má nàng. Sự tiếp xúc bất ngờ với lòng bàn tay anh khiến nàng như chôn chân tại chỗ, và da nàng dấy lên một sự rạo rức không ngăn nổi.

“Thật là sai lầm làm sao”, anh thì thầm. “Ta đã hủy hoại em, vậy mà thậm chí ta còn chưa chạm vào em.”

“Anh không hề hủy hoại tôi.”

“Phải không?” giọng anh êm mượt ấm áp như một cái vuốt ve trong đêm tối. Nàng đưa tay phủ lấy tay anh, say sưa cảm nhận sự tương phản giữa cái lạnh trên da thịt và sự ấm áp tỏa ra từ những ngón tay anh. Chưa bao giờ nàng nghĩ tới việc mình có thể đứng trước mặt một người đàn ông, và anh ta lại có thể nhìn nàng theo cái cách mà anh đang thể hiện. Như thể anh muốn có nàng.

“Cho ta biết nếu em muốn ta dừng lại,” anh cúi người, đôi môi nóng bỏng cướp lấy môi nàng.

Chương 7

Victoria đứng im bất động không biết nên làm gì. Sự kinh ngạc từ nụ hôn nóng bỏng phong tỏa mọi cảm giác còn lại trong cơ thể. Nàng chấp nhận áp lực từ đôi môi anh nhưng lại không biết làm thế nào để đáp trả.

“Hôn ta,” anh ra lệnh, hai tay ôm chặt khuôn mặt nàng. Má nàng đỏ bừng nhưng vẫn vâng lời, ngập ngừng di chuyển đôi môi mình đáp trả nụ hôn của anh. Nàng chưa từng hôn ai nhưng thái độ lười biếng của anh lại kéo nàng vào sự cám dỗ mãnh liệt hơn. Victoria mở miệng, và nụ hôn của anh mỗi lúc một mạnh mẽ hơn, phá tan mọi ngập ngừng bối rối trong nàng. Cơ thể như cháy bùng lên, ngọn lửa thắt chặt lấy ngực chỉ khiến nàng càng muốn... nhiều hơn nữa. Nàng như đánh mất bản thân mình khi đứng trước anh và nàng cũng chẳng thêm bận tâm gì về điều đó.

Đột nhiên, nàng giữ chặt cổ anh, ép cơ thể dán lấy anh. Có cái gì đó rắn chắc ấn mạnh lên bụng nàng, và nàng bối rối, không biết chuyện gì đang xảy ra.

“Đừng sợ”, anh nói qua làn môi nàng, rồi lại cúi đầu hôn lên đôi môi đó. “Ta sẽ không bao giờ làm em đau đâu.”

Nàng tin anh, nhưng sâu thẳm trong lòng nàng muốn cảm nhận nhiều hơn sự cám dỗ này. Chẳng bao lâu nữa, anh sẽ rời khỏi nơi này. Và rồi nàng sẽ lại chẳng còn bao giờ có thể biết nụ hôn của một người đàn ông là thế nào. Suy nghĩ đó như khiến con tim nàng vụn vỡ.

Nụ hôn kết thúc, anh kéo nàng vào lòng, ôm chặt. “Lẽ ra ta không nên làm thế này. Nhưng từ ngày đầu tiên, khi vừa gặp, ta đã muốn hôn em.” Anh lùi về phía sau, đưa tay vuốt một lọn tóc nàng hất ra sau tai. “Em không phải kiểu phụ nữ mà ta thường tiếp xúc.”

Không rõ đây có phải là một lời khen hay không nữa. “Trước đây anh thường hôn kiểu phụ nữ như thế nào?”

Miệng anh xoắn lại chế giễu. “Cánh phụ nữ cứ luôn giả vờ là một người khác. Họ diễn như thể họ muốn thu hút sự chú ý của ta nhưng ta biết sự thực không phải thế. Tất cả những gì bọn họ muốn chỉ là tiền mà thôi.”

Dù cho anh ra vẻ như chẳng hề quan tâm, nàng vẫn cảm nhận được bóng ma đau đớn ả sau lời nói đó. “Anh đã bao giờ yêu ai chưa?”

Anh gật đầu, ánh mắt trở nên xa xăm.

“Có chuyện gì với cô ấy?”

“Cha ta đã có một vụ đầu tư tồi và bị nợ nần ngập đầu. Cô ấy đã chấm dứt hôn ước vì nghĩ rằng ta sắp thành một kẻ không một xu dính túi.”

“Vậ thì không có cô ta càng tốt hơn.” Nàng thấy giận khi nghĩ rằng người anh yêu lại có thể nhả tâm đến vậy, xem tiền bạc còn quan trọng hơn anh. Dù nàng và các em vẫn luôn mong muốn tìm được một cuộc hôn nhân đáng giá, nhưng chưa bao giờ nàng lại nghĩ đến chuyện từ bỏ một người đàn ông mà mình quan tâm.

“Dù ta đã nói cho cô ấy biết ta vẫn còn tiền riêng, cô ấy vẫn không chịu tin. Ta vẫn còn những khoản thu nhập riêng mà cha ta không hề biết.” Anh chòm người tới, đặt tay lên vai nàng, và nàng đứng im bất động hưởng thụ sự tiếp xúc đó.

“Giờ thì em không cần lo lắng về ta, tiểu thư Andrews ạ. Ta sẽ trả hết những khoản nợ của cha em và tiền bạc sẽ chẳng còn là vấn đề gì nữa cả. Yên tâm đi, ta sẽ bù đắp chi phí em đã chăm sóc cho ta.”

“Em không hề lo lắng về điều đó.” Nàng không hề di chuyển khi tay anh chạm lên làn da trần sau gáy, rồi xuống dưới. Nàng cảm thấy hơi thờ như nghẹn lại nơi cổ và nàng nhắm mắt tận hưởng cảm giác đó.

“Em hấp dẫn ta,” anh thì thầm, đôi môi cúi thấp xuống gần chạm đến vai nàng. “Ta muốn biết bí mật của em.”

“Cũng chẳng có gì đáng nói.”

“Nói dối,” từ ngữ rung lên phả vào cổ nàng, khiến da thịt nàng rùng mình run rẩy. Suy nghĩ của nàng chạy biến đi đâu mất trong khi cơ thể lại bắt đầu đáp trả. Nàng chạm vào tóc anh, cảm thấy mình giống loại phụ nữ bừa bãi. Anh khuyến khích nàng bằng cách kéo nàng tiến sát mình hơn. Sự mạnh mẽ rắn rỏi của anh hoàn toàn tương phản với sự mềm mại của nàng và anh cúi người xuống như thể muốn hôn nàng lần nữa.

Nhưng lần này, môi anh tìm đến vùng da thịt mềm mại dưới cằm, và từ giữa hai chân, nàng cảm thấy một sự nóng ấm mơ hồ. Phần nhiều là đau nhức, hơn hết thảy, lương tâm nàng đang lên tiếng kêu gào cảnh báo chuyện này thật sai lầm biết bao.

“Ta sẽ rời khỏi đây”, anh thì thầm trên cổ nàng. “Nhưng vậy không có nghĩa là chúng ta không thể tận hưởng những giây phút cuối cùng ở bên nhau.” Tay anh di chuyển dọc theo thắt lưng nàng, tiến dần lên ngực, tìm nàng đập rộn ràng hơn. “Nếu như em sẵn sàng.”

Như một dòng sông băng vừa tràn qua từng mạch máu khi nàng nghe thấy lời nói đầy ẩn ý đó. Anh ta đang đề nghị nàng cư xử như một tình nhân, chấp nhận để anh tự do hơn. Có phải đó là những gì anh nghĩ về mình không? Rằng mình sẽ chào đón sự quyền rũ của anh?

Tại sao lại không nhỉ? Lương tâm nàng lên tiếng khiển trách. Anh ta đã đánh cắp nụ hôn của nàng. Và nàng lại không làm gì để buộc anh ta giữ đúng khoảng cách. Và giờ nàng lại khiến anh ta tin rằng mình khao khát có anh.

Cứ mỗi khi ở bên cạnh người đàn ông này, nàng lại cho phép sự cô đơn của mình lên tiếng điều khiển mọi cảm xúc. Anh lấp đầy mọi khoảng

trống trong tim nàng, để nàng có cảm giác như mình cũng có một người chồng.

Nhưng anh chưa từng yêu nàng và cũng không có ý định kết hôn cùng nàng. Và nếu nàng để anh ta chạm vào cơ thể mình, để cho bản thân đối diện với khát khao thì khi anh ra đi, nàng sẽ chỉ càng tổn thương nhiều hơn mà thôi.

Victoria bất động rồi tự thoát ra khỏi vòng ôm áp của anh. Cảm xúc dần phục hồi nơi cổ, mong muốn được giải phóng. Nàng cần phải thở, cần phải suy nghĩ. “Không”, nàng thì thầm. “Tôi không muốn trở thành một người phụ nữ như thế.”

Tám mắt nạ dừng dung trượt khỏi mặt anh và nàng lùi ra xa. Áo ngực như siết chặt hút hết không khí khiến nàng muốn ngất. “Tôi không thể.” Nàng nhấc váy lên, cố giữ bình tĩnh rời khỏi nơi đó, nhưng tay nàng run run. Có thể anh sẽ nghĩ nàng như một thứ gì tồi tệ lắm nhưng nàng không quan tâm.

Nàng bước vào đại sảnh, hai gối như muốn khuỵu xuống khi nàng bước lên hai bậc một lên cầu thang. Nàng chạy bỏ vào phòng ngủ, đến bên cửa sổ và gục đầu xuống.

Những giọt nước mắt vốn được giữ chặt trong lòng bùng nổ. Giờ đây nàng chỉ muốn đập vỡ tấm kính ngăn cách mình và thế giới ngoài kia. Tại sao anh có thể nói một điều như thế? Cả tuần vừa qua nàng đã phá vỡ đủ loại quy tắc, đúng là như thế, nhưng như vậy không có nghĩa là nàng là một người phụ nữ trác nết.

Victoria cắn môi, cổ vùi lấp cơn bão giận dữ đang bùng lên trong lòng. Nụ hôn của anh đã chạm đến ranh giới cuối cùng, đánh thức những ham muốn mà nàng chỉ dám tưởng tượng trong đầu. Thậm chí giờ đây khi nghĩ về điều đó, nàng vẫn thấy rùng mình ghê sợ.

Nàng đã đáp trả, chịu thua trước sự căm dỗ đó. Nàng không còn nhận ra bản thân mình nữa và khi đôi môi anh mon man nơi cổ, nàng có thể tưởng tượng ra đôi môi đó đang vuốt ve trên da thịt... đi dần xuống dưới, chạm vào nơi tội lỗi hơn.

Nàng kinh hoàng nhận ra chuyện có thể xảy ra đêm nay. Nếu nàng rơi vào sự quyến rũ của anh, có thể lúc này đây anh đã hiện diện trong phòng ngủ của nàng.

Nhưng anh không hỏi nàng có muốn kết hôn với anh không... anh chỉ muốn hưởng thụ nàng như những người phụ nữ mà anh từng có và rồi vứt sang một bên. Và nàng thì lại chưa bao giờ khiến anh nghĩ rằng nàng sẽ từ chối. Sự bối rối dâng lên trên má, nàng chỉ muốn treo cổ chết đi vì xấu hổ.

Một tiếng gõ cửa nhẹ vang lên. “Tiểu thư Andrews, cô không sao chứ?”

“Vào đi.” Nàng cần bà Larson giúp thay quần áo. Đúng hơn là nàng muốn chui sâu vào trong chăn, vờ như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Nàng không biết làm thế nào để giải thích cho ngài Nottoway hiểu được là mình đã để cho trí tưởng tượng lang thang lạc lối. Con tim bướng bỉnh của nàng đã từng hy vọng rằng anh sẽ yêu nàng, và rằng anh sẽ có thể giải phóng nàng khỏi sự cầm tù của sợ hãi. Chỉ cần nàng có một lý do để rời khỏi căn nhà này, chỉ cần anh muốn kết hôn với nàng... thì điều đó có thể xảy ra.

Nàng bước tới đứng cạnh cửa sổ, chạm tay vào mặt kính lạnh lẽo. Bên ngoài, tuyết vùn vũ bao quanh ngôi nhà, phủ trên mặt đất bức màn đông băng giá. Trên mặt kính hiện rõ nỗi sợ hãi sâu kín nhất trong lòng nàng và cả tương lai mà nàng muốn. Chỉ khi nào có ý định trở thành một người vợ, một người mẹ, nàng mới có đủ dũng khí mạo hiểm vượt qua chuyện này.

Ngài Nottoway không biết gì về sự bất lực của nàng với thế giới ngoài kia. Và nàng không biết liệu bản thân có thể tự tiết lộ điều đó hay không. Có thể anh ta sẽ cho rằng chuyện đó là điên khùng chứ không phải sợ hãi. Chứa lòng thành, nàng chỉ muốn được anh nhìn bằng ánh mắt khao khát chứ không phải như nhìn một ca bệnh truyền nhiễm.

Khi bước vào, bà quản gia đưa mắt nhìn Victoria, và sự đồng cảm trên gương mặt bà đã đủ phá tan lá chắn đau đớn trong nàng. Một giọt nước mắt lăn dài trên má, một biểu hiện cảm xúc không thể giải tỏa.

“Tôi sẽ kể cho mẹ cô chuyện này”, bà Larson nhấn mạnh. “Và nếu cần phải dần cho tên lừa đảo khốn nạn đó một trận, tôi sẽ sẵn sàng làm điều đó cho tiêu thư.”

Nàng bật cười trong nước mắt. “Không, không cần đâu. Anh ta cũng sắp đi rồi, và tôi nghĩ là chuyện này cũng sẽ kết thúc.” Dù cho Victoria không muốn anh rời khỏi. Nàng nắm chặt tay, thở thật sâu và thật chậm. Trong đời mình, nàng muốn rất nhiều thứ, và nàng sẽ chẳng bao giờ chạm được vào bất cứ điều gì nếu như không có can đảm thử một lần. “Dù sao thì tôi cũng không phải kiểu phụ nữ mà anh ta muốn kết hôn.”

“Cô thì có vấn đề gì chứ?” bà Larson gặng hỏi, “Cô là một thiếu nữ xinh đẹp, đáng yêu và nếu anh ta không nhận ra điều đó thì anh ta cũng chẳng thể nhận ra điều gì hết.”

“Anh ta không hề biết gì về... con người thật của tôi.”

“Đó, đó cũng à”, bà Larson bước đến đứng sau lưng nàng, bắt đầu giúp nàng thay quần áo. “Cô cũng tốt như những người phụ nữ khác, chỉ là có chút khó khăn thôi. Khi người đàn ông phù hợp xuất hiện, mọi thứ sẽ ổn thôi. Rồi cô sẽ quên chuyện này ngay ấy mà.”

Victoria không nói gì nhưng ánh mắt nàng rơi trên gói bưu kiện bằng giấy màu nâu được chuẩn bị sẵn để gửi đến Luân Đôn. Đó là chiếc áo ngực màu đen nàng vừa may xong. Dù rằng thiết kế không khác mấy so với bộ

áo lót của nàng nhưng chất liệu lại mềm mượt hơn hẳn và nàng còn cố tình nhấn thêm ren lên áo. Chính vì thế, giờ trông cái áo có vẻ đắt tiền và sang trọng, một chiếc áo lót hoàn toàn có thể làm hài lòng bất kỳ người phụ nữ nào, dù là những người đang trong thời kỳ đau thương nhất của cuộc đời.

Nhưng giờ đây, chiếc áo chỉ khiến nàng nhớ lại những xúc cảm đã bị ngài Nottoway khuấy động. Khi bà Larson cởi bỏ chiếc áo ngực và phân thân áo nặng nề, Victoria đưa tay lên đôi môi sưng phồng. Chính anh ta đã khiến nàng thành ra thế này, anh đã mang đến cho nàng những rung động khi được một người đàn ông chạm vào. Từng lời anh nói cứ không ngừng vang vọng trong đầu nàng hết lần này tới lần khác, nàng chỉ muốn hiểu anh hơn mà thôi.

Anh muốn nàng, và lời đề nghị của anh khiến nàng khó chịu. Anh muốn nàng như muốn một tình nhân... trong khi điều nàng muốn là một người vợ.

Trong đầu nàng không ngừng kêu gào rằng đó là điều chẳng thể nào, rằng anh sẽ chẳng bao giờ thềm nghĩ đến chuyện đó. Nhưng chính anh lại đốt lên những cảm xúc mà nàng chưa từng biết đến. Nàng cần tìm lại can đảm và thú nhận sự thật, dù có mạo hiểm đến thế nào đi chăng nữa.

Nàng mặc vội áo ngủ. “Đợi đã”, nàng nói khẽ với bà quản gia, “Tôi có chuyện cần nói với anh ấy.”

~*~

Jonathan ngồi trong phòng khách cạnh bên lò sưởi, cây nạng đặt gần đó. Anh không nên đưa ra một đề nghị mà không biết hậu quả thế nào. Victoria không như những người phụ nữ hám tiền thường tham gia các buổi vũ hội ở Luân Đôn, cứ luôn tìm cách bày một ngài công tước nào đó. Nàng hoàn toàn chẳng biết chút gì về số tài sản khổng lồ của anh.

Anh có thể tặng nàng cả ngàn bảng mà cũng chẳng làm sa sây chút nào trong số tài sản của mình. Nhưng chuyện đó cũng chẳng thể thay đổi

cuộc sống của nàng. Nàng đã từng nói rằng không cần nhận bất cứ thứ gì để trả ơn cho việc đã cứu sống anh, và điều đó đã khiến anh bối rối. Ngôi nhà này đã cũ nát, nó cần được sửa chữa. Quần áo của nàng thì rách nát và lỗi thời. Hẳn nhiên là gia đình nàng đang rất cần tiền.

Nhưng khi nàng đáp trả lại nụ hôn của anh, mọi lý lẽ để biện dẫn cho chuyện anh nên rời khỏi nơi này đơn giản đều bị tan chảy trong đôi môi ngọt ngào tựa mật ấy. Vẻ đẹp của nàng hoàn toàn tương phản với anh, và khi nàng vòng tay choàng qua cổ anh, anh chỉ muốn đưa nàng lên lầu. Anh muốn hiểu rõ hơn người phụ nữ này, muốn chạm vào nàng và nhìn gương mặt nàng dần chuyển sang đam mê vô hạn.

Anh muốn giữ nàng lại, cho dù đó là điều không thể. Là con gái một viên chức, nàng chưa chắc đã có thể thích nghi được với cả đồng quy tắc phức tạp của giới quý tộc. Đưa nàng đến thế giới đó cũng chẳng khác gì ném nàng vào giữa bầy sói đang nhe nanh gầm gừ. Nàng sẽ không bao giờ có thể thuộc về nơi đó.

Nhưng ở đây thì lại khác. Nụ hôn ngây thơ của nàng đã làm sụp đổ những năm tháng cô đơn cùng những hình ảnh kinh hoàng trong quá khứ. Trong vòng tay nàng, anh đã quên mất cả bản thân.

Nhưng anh lại phá hủy đi tình bạn vừa chớm nở giữa hai người bằng những phát ngôn bất cẩn và anh không biết nên làm thế nào để sửa chữa sai lầm đó. Nàng... có một ý nghĩa nào đó với anh, dù rằng anh vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ cái cảm xúc không tên đang được che giấu đó là gì.

Không phải cảm xúc mà anh từng có với tiểu thư Meredith Baldwin. Xinh đẹp, thanh lịch, và với tư cách con gái của một ngài hầu tước, tiểu thư Meredith đã quyến rũ anh bằng sự ngọt ngào đầy toan tính. Nàng kín đáo trao anh những nụ cười ngọt ngào từ bên kia phòng khiêu vũ, khiến anh tin rằng nàng không cần ai khác ngoài anh cả. Anh đã đắm chìm sâu vào tình yêu với nàng và rồi nhận ra rằng lời hứa của nàng cũng trống rỗng và vô hồn như những lời nàng từng nói với anh.

Nhưng tiểu thư Andrews lại chưa bao giờ nói với anh những điều anh muốn nghe. Từ phút đầu tiên, nàng đã không làm gì khác cũng chẳng nói gì khác ngoài sự thật.

“Tôi có chuyện muốn nói với ngài”, giọng nàng vang lên từ cuối phòng. “Nếu ngài có thời gian.”

Anh quay người và trông thấy Victoria đang đứng trong vùng tối. Chiếc áo choàng màu kem khoác trên người khiến nàng trông như đang được bao phủ bởi ánh trăng. Mái tóc nâu vàng buông xuống vai chưa kịp tết. Cái khóa áo nằm im trên ngực khiến cho những suy nghĩ của anh muốn rơi xuống vực sâu tội lỗi.

“Ta rất tiếc vì những gì mình đã nói”, anh mở lời. “Và tất nhiên, cô có thể nói tất cả những gì mình muốn, chỉ là ta thật sự hối hận về những gì đã làm.”

Nàng nắm chặt chiếc áo ngủ như để tự bảo vệ mình. “Tôi không biết ngài đã quen với những kiểu phụ nữ như thế nào, thưa ngài Nottoway, nhưng nếu chỉ vì đã hôn tôi thì cũng không có nghĩa là ngài có thể đi xa hơn thế.”

“Cô nói đúng. Và cũng đã lâu lắm rồi ta mới lại hôn một người phụ nữ”, anh thừa nhận. “Ta thật tệ trong chuyện này.”

Câu nói đùa đầy ẩn ý của anh khiến nàng cau mày. “Đó là nụ hôn đầu đời của tôi.” Có một thoáng hối tiếc khi nàng nói điều đó, như thể nếu có cơ hội nàng sẽ không làm thế. Và điều đó lại chỉ khiến anh thấy tội tệ hơn mà thôi.

“Ta nghĩ mình có cách giải quyết,” anh nói. “Một cách có thể làm hài lòng cả hai chúng ta.”

Nàng cau mày như thể đã đoán được anh đang nghĩ gì. Jonathan không cho phép nàng nói, không muốn nàng phản đối cho đến khi anh nói

xong suy nghĩ của mình.

“Ta biết cô chỉ muốn ta rời khỏi chỗ này, nhưng thật không may là ta chẳng thể làm thế cho đến khi người hầu của ta quay trở lại.” Anh mỉm cười nhìn nàng về hồi lỗi rồi nói tiếp, “Dù rằng ta biết cô sẽ rất vui nếu có thể thoát khỏi ta. Ta là một người có xu hướng nghĩ gì nói đó mà không hề quan tâm gì đến hậu quả. Cho nên rất ít người nói ta là một người tốt bụng.”

Vẫn dựa lưng vào tường, nàng lắc đầu. “Sau khi bị bắn thì tâm tính ai cũng sẽ trở nên khó chịu.”

Anh nhăn mặt đứng lên, vịn vào đồ đạc trong phòng bước lần về phía tường. “Tính ta là thế. Không có người phụ nữ đầu óc bình thường nào lại thích một người đàn ông như ta.”

Tiểu thư Meredith chính là một minh chứng cho điều đó. Nàng đã bỏ rơi anh ngay khi việc nợ nần của cha anh bị tiết lộ. Và cuối cùng khi vụ bê bối lên tới đỉnh điểm và cha mẹ anh lần lượt qua đời thì cô nàng không còn muốn liên quan gì đến anh nữa. Nếu cô nàng thực lòng muốn quan tâm, dù chỉ một chút thôi thì hẳn đã chọn đứng bên cạnh anh rồi. Thay vào đó, cô nàng không thèm nói thay anh một lời nào.

“Sao anh lại nói thế?” Victoria hỏi. Nắm tay buông lỏng không còn giữ chặt quanh váy, khiến anh có thể nhìn thấy rõ ràng những đường cong cơ thể và phần hơi nhún ngang eo.

“Thành thật một chút, thưa tiểu thư Andrews. Khi ta vừa đến cô cũng đâu thích gì ta, và chắc chắn lúc này đây cô cũng chẳng thích ta hơn chút nào. Cho nên ta chẳng thà xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Chúng ta cứ giữ như trước là được.”

Không cho nàng có cơ hội trả lời, anh nằm xuống giường lẳng lẳng nghỉ ngơi. Anh đợi một hồi, chờ cho nàng bỏ đi nhưng rồi anh cảm nhận được nàng không hề rời bước. Thay vào đó, anh nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng tiến đến gần, rồi nàng ngồi xuống cạnh bên anh.

Sự yên lặng và kiên định của nàng khiến anh quay đầu nhìn lại.

“Nó khiến tôi tổn thương, những lời ngài đã nói khiến tôi tổn thương.” Nàng khoanh tay vòng trước ngực, giọng run run, “Tôi biết tôi đã có một lựa chọn mà không một tiểu thư danh giá nào sẽ làm thế. Thậm chí là ngay lúc này đây, lẽ ra tôi không nên có mặt ở đây, không nên ngồi cạnh giường ngài.”

“VẬY THÌ ĐI ĐI.”

Nàng cúi người gần bên anh, đôi mắt xám dán chặt vào anh như thể muốn tìm hiểu quá khứ qua những lời nói thô lỗ lúc này. “Nếu ngài muốn trở thành bạn của tôi, vậy thì cứ làm thế đi. Nhưng đừng đối xử với tôi như thể tôi là loại phụ nữ sẵn sàng mua bán tình cảm chỉ vì tiền.”

“Ta thật xin lỗi vì những gì đã nói. Nhưng cho ta biết”, anh nói, ngồi thẳng dậy, đối mặt với nàng, “Nếu cô chỉ muốn là bạn bè, vậy thì sao lại hôn ta?”

Đầu tiên nàng không trả lời câu hỏi này nhưng rồi nàng thừa nhận, “Bởi vì có thể anh là người đàn ông duy nhất chịu làm điều đó. Tôi chỉ muốn biết một nụ hôn sẽ là thế nào thôi.”

Nàng nghĩ chỉ cần nhìn thấy mặt mình anh hẳn nhiên sẽ tin chuyện đó. Trong khi anh lại chẳng thể nào hiểu nổi tại sao nàng lại nói thế, “Cô là một phụ nữ xinh đẹp, tiểu thư Andrews. Thật không thể nào tin nổi ta lại là người đàn ông duy nhất muốn hôn cô.”

Anh nằm xuống, tựa đầu, nó khiến anh thấy thân thuộc hơn khi đối diện nàng. Nó khiến anh nhớ lại tình cảnh một buổi sáng nào đó, khi thức dậy, gương mặt nàng ép vào ngực mình.

Một nụ cười lạ lùng nhếch lên nơi khóe môi, “Tôi thật nghi ngờ là lại có thể xuất hiện một người đàn ông nào khác muốn làm điều đó.” Nàng ngồi thẳng người trên ghế. “Giờ thì mọi chuyện đều giải quyết xong, chúc

ngài ngủ ngon.” Khi nàng định rời khỏi phòng, bóng nàng đổ nghiêng theo ánh sáng tỏa ra từ sảnh.

“Đó là một nụ hôn tuyệt vời.” Anh nói khi nàng đứng lên, “Nếu cô muốn thử lần nữa, ta rất sẵn lòng.”

Trong ánh sáng le lói của căn phòng, anh nhìn thấy sự ngạc nhiên trên mặt nàng. Nàng không trả lời, nhưng sự im lặng khiến anh tự hỏi liệu có phải nàng đang cân nhắc đề nghị đó không.

~*~

Sáng hôm sau, có tiếng gọi cửa rầm rầm. theo cường độ, Jonathan nghĩ đó chắc chắn không phải từ một vị khách được chào đón. Anh chống nạng đi về phía cửa và mở ra trước khi bà Larson kịp ra tới.

Jonathan nhìn chằm chằm người Scotland đứng trước mặt. Anh ta cao to, tóc dài sẫm màu, mặc một chiếc áo sọc nâu, đỏ và xanh. Áo khoác ngoài màu đen, và từ đôi mắt lóe lên như muốn giết người, anh biết người khách không nghĩ sẽ thấy một người đàn ông xuất hiện trong nhà Andrews.

“Và mày là thằng khôn nào thế hả?” gã Scotland hỏi.

“Ta cũng muốn hỏi câu tương tự,” Jonathan phản kích. Người đàn ông không trả lời, nhưng hắn đẩy anh sang một bên, thả một cái bao gì đó xuống sàn.

“Tiểu thư Andrews!” anh ta gầm lên. “Cô có cần tôi giết gã này giùm cô không?”

Chưa kịp nghe câu trả lời thì bà Larson đã hồi hả vào phòng, đóng cửa lại. “Này, cậu Sinclair, cậu đang để tuyết thổi tung vào nhà đó. Nếu cậu có mang trà từ Luân Đôn tới, tôi sẽ pha cho cậu một ly.”

“Tôi có bao giờ uống trà đâu. Và cái thằng lỏi Anh này là ai thế?”

Jonathan gần như không đủ thời gian dùng nạng chống lại con dao găm vừa được Sinclair rút khỏi vỏ. Dù không thể trách gã đàn ông đã đưa ra kết luận không căn cứ, nhưng như vậy cũng không có nghĩa là anh chịu để cho người ta xiên như xiên thịt. Anh chặn con dao găm lại, dùng hết sức lực ngăn không cho nó ghim thẳng xuống cổ họng mình.

“Tiểu thư Andrews đã cứu mạng ta”, anh nói. “Và chuyện đó chẳng liên quan gì đến anh cả.”

Đôi mắt người đàn ông lấp lánh. “Tôi có thể kết thúc chuyện đó và cô ấy sẽ chẳng còn gặp rắc rối gì nữa hết.”

Jonathan đẩy cái nạng về phía cô người đàn ông, đẩy anh ta về sát tường. Dù cho có dùng tới hơi sức cuối cùng, anh cũng không muốn mình trở thành nạn nhân. Hoặc cho phép gã này đe dọa tiểu thư Andrews dù là bằng cách gì đi chăng nữa.

Từ phản ứng mạnh mẽ của gã, Jonathan ngờ rằng gã quan tâm tới Victoria. Một sự ghen tị sơ khai trào lên trong anh, một phản ứng vô lý mà anh chẳng thể nào kiểm soát nổi. Cái ý nghĩ có người đàn ông nào đó có thể chạm vào Victoria chỉ khiến cơn giận càng thêm bùng nổ.

“Nào các quý ông”, giọng Victoria vang lên từ đầu cầu thang. Cả hai ngừng lại khi nghe thấy tiếng gọi của nàng. “Anh Sinclair, nếu anh không phiền, vui lòng để vãi ở chân cầu thang. Tôi chắc là em gái tôi đã đưa cho anh phần của mình rồi.”

Đến lúc đó Jonathan mới nhớ ra Victoria đã từng đề cập đến Sinclair, người thường hay tới Luân Đôn để mua đồ giúp họ. Sinclair vừa là một thương gia, cũng là một người đưa tin, nhưng hiện tại, anh ta xuất hiện như một tên cướp biển. Jonathan thả anh ta ra và một sự thỏa mãn hiện rõ trên gương mặt người đàn ông ấy.

“Đúng rồi, cô ấy đã trả cho tôi.” Sinclair phui phui cái áo chèn, nheo mắt nhìn Jonathan. “Thật khó mới tìm được số vãi này, và tôi phải mua một

ít quần áo cũ. Giá đắt lắm đây.”

Jonathan nhìn người đàn ông tự hỏi trong lúc chiến tranh thế này không biết anh ta lại có thể “tìm” đâu ra được vải vóc. Và cái gợi ý mập mờ về chuyện có thể anh ta sẽ thu thêm phí phục vụ khiến Jonathan nghĩ đến chuyện có hay không người đàn ông này đang tìm cách lừa gạt nhà Andrews.

Nhưng có vẻ Victoria không thất vọng gì lắm. “Anh có thể đưa tới thứ gì thì tôi sẽ dùng thứ đó vậy. Áo váy bán được chứ?”

Sinclair nghiêng đầu nhìn nàng một hồi trước khi trả lời. “Là... cái màu đỏ bán được giá nhất”, anh ta nói. “Hai mươi bảng.”

“Hai mươi?” Victoria thì thầm, ngồi bệt xuống bậc thang trên cùng. “Nhưng... vậy là nhiều quá. Cho...” giọng nàng nhỏ dần, chìm vào suy tư.

“Bà Benedict muốn loại đó nhưng nhiều màu hơn”, Sinclair nói. “Tôi có đơn hàng và đã mua thêm cho cô ít vải vóc cùng chất liệu.”

Victoria đưa tay lên che miệng, cố chặn tiếng cười chực thoát ra. “Chắc anh đã đưa hết số tiền đó cho mẹ và các em tôi rồi đúng không. Tất nhiên, sau khi trừ đi phần của anh và tiền mua vải.”

“Hẳn nhiên, tôi đã đưa rồi.”

Mắt nàng lấp lánh. “Vậy là cuối cùng mọi người sẽ có một Giáng sinh vui vẻ.” Nàng mừng tượng gương mặt Margaret khi Sinclair đưa số tiền đó cho cô. Bọn họ có thể mua quà cho mọi người mà vẫn còn dư tiền. Một chút băng khuâng, nàng ước chi mình có thể ở đó với mọi người.

“Cô có món hàng nào khác muốn tôi bán giúp không?”, Sinclair nhắc.

Victoria gật đầu, má ửng hồng. “Tôi... có làm thêm một cái, giống như... cái màu đỏ.”

“Màu gì?”

Mặt nàng hơi nhăn lại vẻ hối lỗi. “Không may lại là màu đen. Tôi không còn gì, chỉ còn ít lụa đen từ áo tang cũ. Tôi đã thử cắt và dùng ren để làm cho nó trông tạm được chút.”

“Ren đen sao?” Sinclair chửi tục bằng tiếng Gaelic, lắc lắc đầu.

“Anh nghĩ là không được à? Tôi nghĩ có lẽ nếu có người nào đang trong tang kỳ...”

“Nó sẽ bán được. Và cô có thể nâng giá lên gấp đôi.”

“Nhưng đen không phải là một màu tốt lành”, nàng lập luận. “Tất nhiên tôi không...” Mặt nàng ửng hồng và từ biểu hiện xấu hổ đó, Jonathan ngờ rằng bọn họ không phải đang nói về mấy cái áo váy.

“Chính xác là cô đang may thứ gì vậy?”, anh hỏi.

Sinclair không trả lời nhưng Victoria đứng bật dậy. “Chi... là vài món đồ cho phụ nữ thôi mà.”

Sự miễn cưỡng của nàng lại càng khiến anh nghi ngờ hơn. Victoria bước đến gần, và Sinclair lấy trong áo choàng ra một lá thư. “Em gái cô, Amelia viết cho cô.”

Victoria định đưa tay lấy nhưng người đàn ông ngăn lại. “Tiểu thư Andrews, gã này có làm phiền cô không?”

Nàng lắc đầu, quay sang nhìn Jonathan. Jonathan có thể nhìn thấy vẻ bối rối trong đôi mắt xám khi nàng dịu giọng trả lời, “Không, ngài Nottoway không làm gì cả.”

“Nottoway?” Sinclair lặp lại, giọng nói đầy cảnh báo.

Jonathan lắc lắc đầu, và may mắn là Victoria đã không trông thấy. Anh ngậm trao đổi với Sinclair, rất có thể phải lo thu xếp cho túi tiền của gã này để gã im lặng.

“Sao cô không thử nhìn qua vải vóc và vào phòng khách đọc lá thư này đi?” Sinclair đề nghị. “Ngài Nottoway và tôi cũng nên làm quen với nhau một chút. Dù sao hai người cũng là bạn bè.”

Victoria trấn tĩnh khi nghe thấy lời ngụ ý đó. “Anh Sinclair, làm ơn. Anh không được nói cho mọi người trong nhà chuyện này. Ngài Nottoway bị thương và tôi chỉ giúp ngài ấy. Không gì khác cả, và lúc nào bà Larson cũng có mặt.” Nàng nhận lá thư trong tay anh rồi đi về phía bao đựng đồ.

Sinclair chặn nàng lại và giúp mang túi đồ vào phòng khách. “Tùy cô thôi, tiểu thư Andrews.” Dù anh ta cố nói với vẻ chắc chắn, nhưng đôi mắt anh ta lại ánh lên đầy dụng ý. Kiểu như *ra là thế*.

Jonathán để hai người họ lại với nhau và đi về phòng ăn đối diện phía cuối nhà, hiển nhiên Sinclair sẽ tìm thấy anh đang ở đây thôi. Và đúng như anh dự đoán, chỉ vài phút sau, gã đã xuất hiện ở cửa.

Gương mặt anh chàng Scot này cho thấy anh ta chẳng ngần ngại gì mà nói ra mọi suy nghĩ trong đầu. Một dáng vẻ đầy đe dọa.

“Tôi có nghe nói về ngài”, Sinclair bắt đầu, không thềm rào trước đón sau. “Cả Luân Đôn đều biết chuyện cha mẹ ngài đã qua đời.”

“Tiểu thư Andrews không cần biết về chuyện đó.”

“Không sao?” Gã vòng tay trước ngực, nhìn anh. “Ngài nghĩ cô ấy sẽ nói gì nếu biết Jonathan Nottoway – Công tước xứ Worthingstone – đang đứng ngay trong nhà mình? Ngài vẫn chưa nói cho cô ấy biết, đúng không?”

“Và cả anh cũng sẽ không nói gì cả.” Anh thấp giọng phòng có ai nghe lén bọn họ, “Cái giá của im lặng là bao nhiêu?”

Cain Sinclair nhìn lại bằng đôi mắt kẻ săn mồi. “Tôi sẽ cho ngài biết.” Rồi gã quay đầu rời đi, không nói thêm lời nào nữa.

Chương 8

Victoria đã đọc lá thư của Amelia đến ba lần mà vẫn chẳng thể nào tin nổi. Có vẻ như bà Benedict hết sức thích thú với cái áo ngực mà nàng đã gửi và tăng giá lên cao đến nỗi người ta chỉ đủ tiền để được ngắm nó. Bà đã ca ngợi chuyện lựa chọn chất liệu và cả việc tạo nó ra như thế nào.

Họ muốn có thêm hai mươi lăm chiếc nữa với đủ màu sắc. *Hai mươi lăm*. Nàng không dám tin vào điều đó và không biết liệu mình có khả năng may được nhiều đến thế không. Thật không thể nào.

Sinclair đã mang chiếc màu đen đi và có lẽ nó cũng sẽ được bán với mức giá tương tự. Khi nàng mở cái túi đựng vải vóc mà anh ta đã mua, nàng thấy trong đó không chỉ có satin, lụa, nhung... mà còn cả muslin lẫn tơ mịn. Còn có cả ren và đặngten, phiến sừng hàm cá voi và dây – tất cả đủ để nàng bị giằng xé giữa chuyện cười to vui sướng và hoảng sợ khi nghĩ đến khối lượng công việc cần phải thực hiện.

Những lời cuối thư của Amelia đủ khiến nàng bưng tỉnh. Có vẻ như Margaret và Juliette đã quyết định gọi tên của sản phẩm mới – Aphrodite's Unmentionables. Cái tên Aphrodite gợi nhớ đến nữ thần tình yêu. Và Aphrodite's Unmentionables ám chỉ đây là một thứ trang phục gợi cảm và có tính cảm đoán.

Những thứ trang phục mà kiểu phụ nữ như nàng sẽ chẳng bao giờ đựng tới. Mà nàng cũng có biết gì về tình yêu đâu? Nàng chỉ mới trải qua nụ hôn đầu, nhưng sẽ không đi xa hơn thế. Cuộc sống của nàng là ở đây. Còn cuộc sống của ngài Nottoway sẽ là một nơi khác.

“Cô không nên để cho những người như Sinclair trở thành người đưa tin cho mình.” Ngài Nottoway chống nạng trở lại phòng khách, anh đưa mắt nhìn ra hành lang.

“Anh ấy rất hữu ích với chúng tôi”, Victoria phản đối. “Có thể anh ấy không phải một quý ông, nhưng chúng tôi có thể tin anh ấy.”

“Cô đã biết anh ta được bao lâu rồi?”

“Cũng mấy năm rồi.” Nàng không trực tiếp trả lời, không muốn cho anh ta biết toàn bộ câu chuyện. Dù nàng biết Cain Sinclair còn có một cuộc đời gai góc, nhưng em gái Juliette đã thuyết phục mọi người rằng anh ta là một người đáng tin cậy. Và theo thời gian, anh ta thực sự đã chứng minh điều đó. Với nàng, thế là đủ.

Ngài Nottoway đặt cây nạng qua một bên và ngồi xuống đối diện. “VẬY nếu số vải này là hàng ăn cắp thì sao?”

“Ồ, anh ấy không phải một tên trộm. Chúng tôi trả tiền để mua vật liệu và anh ấy giữ lại một phần cho mình.” Theo biểu hiện thận trọng trên mặt anh, nàng có thể nhận ra Jonathan nghĩ Sinclair không chỉ là một kẻ tội phạm thông thường.

“Sao cô lại biết hẳn ta không phải trộm những thứ này và giữ lại tiền cho mình? Cô chẳng có lí do gì để tin gã cả”

“VẬY tôi có lí do gì để tin tưởng ngài không?” Victoria phản bác. Nàng gấp lá thư lại và đặt nó lên ghế sofa. “Tôi thật lòng rất cảm kích trước sự quan tâm của ngài, nhưng ngài không cần phải lo lắng thế. Sinclair giúp tôi bán số quần áo tôi đã may và rất kín đáo về chuyện đó.”

“Có thể anh ta đã giữ lại phần lớn lợi nhuận cho riêng mình.”

“Em gái tôi đã xác nhận số tiền trong thư.”

Nàng nhìn thấy vẻ nghi ngờ trên mặt anh. Nhưng anh không hỏi thêm gì, chỉ lấy bàn cờ của cha nàng và sắp xếp lại các quân. Anh cầm một con Tốt trắng đi hai bước. “Là lựa chọn của cô thôi, tất nhiên. Nhưng hai người không phải đang thảo luận về mấy cái váy, phải không?”

Anh nói như thể biết gì đó, và má nàng đỏ bừng vì sợ rằng anh có thể đoán ra sự thật. “Sao ngài lại nói thế?” Nàng vờ quan sát bàn cờ, chọn một con Tốt đen, đi một bước để đánh lạc hướng sự chú ý của anh.

“Vì chuyện mà gã Sinclair đó nói lại khiến cô đỏ mặt.” Anh di chuyển quân Sĩ đen vào đúng vị trí, nhìn xem nàng mím môi trong khi cân nhắc câu trả lời.

“Một vài... mẫu áo có hơi táo bạo. Và bản thân tôi sẽ không bao giờ mặc những kiểu đó.”

Nói dối, lương tâm lên tiếng khiến trách nàng. Khi nàng thử chiếc áo ngực bằng lụa, nàng đã cảm nhận được nó thoải mái hơn thứ nàng thường mặc rất nhiều. Nàng đã nghĩ đến chuyện tự làm một chiếc cho mình, mặc dù có lẽ màu sắc sẽ hơi nghiêm trang một chút.

“Khi mặc màu đỏ thậm chí trông cô sẽ đẹp hơn”, anh nói, ăn một con Tốt. “Màu đỏ hợp với cô.” Cho dù không nhìn thẳng vào nàng nhưng giọng nói của anh vẫn trầm thấp không giấu được sự thân mật. Như thể anh chỉ đang tưởng tượng nàng khoác lên người mỗi chiếc áo bằng lụa đỏ vậy.

Tay nàng run rẩy, di chuyển quân cờ, nhưng lại không thể nhận ra hai người bọn họ đã đi những bước nào. “Tôi thích màu xám hơn.”

“Vì cô nghĩ sẽ không có ai chú ý tới mình khi mặc màu đỏ sao?”, anh hỏi.

“Tôi đâu cần được chú ý làm gì.” Đó là sự thật, nàng chẳng mảy may có chút mong chờ gì chuyện ấy. Từ sâu thẳm con tim mình, nàng cảm thấy run rẩy khi nghĩ đến chuyện khoác trên người một màu sắc nào đó có thể trở thành tâm điểm của mọi sự chú ý.

“Theo kinh nghiệm của ta thì những người phụ nữ càng không muốn được chú ý lại càng là những người xứng đáng nhận được nhiều sự chú ý. Và ngược lại.” Anh lại ăn thêm một quân nữa, rồi nói tiếp, “Sao cô lại muốn bí mật may những thứ quần áo này?”

“Cha tôi sẽ không cho phép tôi làm thế.” Ván này nàng thua rồi mà thậm chí còn không biết mình đã đi những nước cờ hoảng loạn ra sao. “Cha không biết hiện tại tình hình khó khăn đến thế nào. Mẹ đã chẳng nói gì với cha và trong chừng mực số tiền kiếm được từ công việc này còn đủ để trả nợ thì chúng tôi không cần cha biết.” Nàng di chuyển quân Xe, nói thêm, “Vội lại, vấn đề của chúng tôi thì là có gì so với những thứ mà cha đang phải chịu trên chiến trường. Khi cha trở về, sẽ chẳng cần phải may vá làm gì nữa. Khi đó thì thỏa thuận giữa chúng tôi và Sinclair cũng sẽ chấm dứt.” Anh hạ một nước cờ và ngay lập tức, nàng ăn một con Tốt, di chuyển quân cờ sang một hướng khác.

Một nụ cười ngượng ngập hiện lên nơi khóe môi. “Chiếu.”

Nàng thất vọng nhìn bàn cờ. “Giờ thì anh có thể kết thúc ván cờ này rồi nói chiếu Tướng, hạ cờ được rồi. Tôi chẳng thể nào thắng được. Tôi chơi trò này tẻ nhạt, vậy mà không hiểu sao anh lại thích chơi với tôi.”

“Vẫn còn tốt hơn ngồi nghe cô đọc sách.” Nhưng anh vẫn đẩy bàn cờ sang bên như một thỏa thuận ngầm. Ánh nến lung linh nhảy múa trên mặt anh, đôi mắt màu xanh lục nhìn nàng chăm chú. Chiếc áo sơ mi trắng hoàn toàn tương phản với vùng da ngăm ở cổ, nút trên cùng của cái áo gi lê không được cài. Dù cà vạt được thắt đơn giản, anh vẫn có vẻ gai góc vì chưa cạo râu. Trông anh có vẻ nguy hiểm, như một tên cướp đường.

“Cô còn làm gì khác để giết thời gian?” anh hỏi. Dù đó chỉ là một câu hỏi bình thường, nàng lại không cảm thấy thế.

“Tôi nên đi thôi,” nàng nói, vội đứng lên, làm đổ mấy quân cờ. “Tôi còn phải may vá và... anh có thể đọc gì đó tùy thích.”

Rồi không đợi trả lời, nàng vội chạy ra khỏi phòng khách. Trong thâm tâm, nàng hy vọng người hầu của anh sẽ sớm đến. Ngài Nottoway còn kẹt lại đây lâu chừng nào thì tâm trí phản bội của nàng lại càng mong muốn anh ở lại nhiều chừng ấy.

~*~

Giữa đêm, Jonathan nghe thấy tiếng gì đó. Anh mở mắt và bắt gặp ánh đuốc bên ngoài cửa sổ phòng khách. Qua tiếng tranh cãi, có vẻ như một đám đông đã được hình thành ngoài kia. Anh không biết bọn họ định làm gì, nhưng anh không có ý định trở thành nạn nhân lần thứ hai.

Anh giật mạnh tấm khăn trải giường, trượt xuống sàn, vói tay lấy cây nạng. Sau cảnh báo lần trước, anh biết cha của Victoria có hai khẩu súng lục đặt trong ngăn tủ cuối của bàn làm việc. Anh nhanh chóng xác định vị trí của chúng dù không thể nấp đạn trong bóng tối. Tuy nhiên, họ sẽ chẳng biết nó chưa được nạp đạn.

Anh nguyên rửa cái chân bị sưng của mình, hiểu rõ tình trạng hiện tại không thuận lợi chút nào. Một tay cầm khẩu súng lục, anh khập khiễng băng qua hành lang, tiến đến chỗ cửa trước.

Victoria vội bước xuống lầu, trên người khoác một chiếc áo ngủ, choàng khăn xám quanh vai. Mắt nàng đầy kinh hoàng khi trông thấy khẩu súng lục. “Anh đang làm cái gì vậy?”

Anh chỉ ra bên ngoài và đặt một ngón tay lên môi.

“Anh không thể đối đầu với bọn họ,” nàng khẳng định bằng giọng thì thầm hơi to. “Chỉ cần... vờ như không có ai ở đây. Họ sẽ đi ngay thôi.”

“Bọn họ biết chúng ta ở đây, và họ có đuốc, thừa tiểu thư Andrews. Ta không định để bọn họ phóng hỏa đốt trụ căn nhà này đâu.” Anh đặt cây nạng chống lên tường, vói tay cầm nắm cửa.

“Và anh nghĩ là chỉ cần bắn bọn họ thì có thể kết thúc chuyện này sao?” Nàng giữ chặt tay nắm lan can, kinh hoàng nghĩ đến chuyện anh sắp làm.

“Ta sẽ làm chuyện cần phải làm. Nếu bọn chúng muốn tìm cách phóng hỏa đốt nhà, cô mau chạy ra lối cửa sau, và đợi chỗ gần tường trong

vườn. Ta sẽ đến đó tìm cô và...”

“Không”, nàng lắc đầu, ngồi sụp xuống cầu thang. “Không, tôi không thể rời khỏi đây.”

“Nếu bọn chúng đốt cháy ngôi nhà này thì cô phải đi.”

Nỗi sợ hãi từ lâu đã thấm vào xương tủy đang dần hiện lên và nàng thấy tay mình run rẩy. “Tôi không thể.”

Tiếng thì thầm chứa đựng nhiều hoảng loạn và kinh khiếp mà anh không sao hiểu nổi. Nhưng anh không có thời gian để hỏi nhiều hơn, nên chỉ nói, “Có thể sẽ không tới mức đó”.

Anh đưa tay lên nắm cửa và thấy tiếng la hét lớn hơn. Dù chưa bao giờ phải đối mặt với một đám đông giận dữ, nhưng anh đã thường xuyên chứng kiến cơn thịnh nộ của cha. Anh đẩy lùi mọi lưỡng lự, chỉ để cho lý trí lạnh lùng lên tiếng. Dù cho lý do của lần tập kích này có là gì đi nữa, anh cũng sẽ tìm được cách để dập tắt nó.

Khi anh mở cửa, ánh sáng tỏa ra từ vô số ngọn đuốc như bùng cháy lên giữa khung trời đầy tuyết. Có gần hai mươi người, đủ mọi lứa tuổi. Dù cho đều mặc quần áo kẻ sọc giống hệt nhau, nhưng bọn họ chính là một tập hợp của đủ mọi gia đình bị buộc phải rời bỏ đất đai của mình. Sự thịnh nộ của bọn họ trước những bất công này quá hiển nhiên, và thậm chí còn có vài người mặc quần áo hoàn toàn rách rưới hầu như không chút phù hợp với thời tiết giá rét này.

Jonathan cố bình tĩnh đối mặt với chuyện sắp tới, anh biết mình phải bảo vệ Victoria. Mong muốn đó cao hơn hết thảy. Anh đóng cánh cửa lại sau lưng, mặc kệ gió lạnh đến buốt da, anh gật đầu chào bọn họ.

“Các quý ngài. Chẳng lẽ có chuyện gì khiến mọi người đến làm phiền giấc ngủ của tiểu thư Andrews sao?” Anh giữ chặt khẩu súng lục áp sát bên sườn, để bọn họ thấy khẩu súng nhưng không để lộ chút đe dọa nào.

“Gã chính là kẻ đã mua đất của Strathland và đuổi chúng ta đi”, một người lên tiếng, gương mặt đầy giận dữ.

Jonathan bình tĩnh nhìn người đàn ông. “Ta chỉ mới đến đây một thời gian ngắn thôi. Sự giận dữ của anh đặt không đúng chỗ rồi.”

“Chúng tôi không thể sống ở đây được nữa”, một người lên tiếng. “Không có đủ chỗ ở và ở trong lều thì quá lạnh với bọn trẻ con.”

Jonathan không cãi lại chỉ nói, “Ta nhớ là mới đây thôi tiểu thư Andrews đã sắp xếp chỗ trong nhà kho cho những người bị thương. Ta nghĩ chắc cô ấy sẽ không phiền gì nếu bọn trẻ cũng vào đó ở chung đâu.”

“Trong khi cô ta lại được ở trong một ngôi nhà tốt như thế này sao?” người đàn ông đầu tiên lên tiếng. “Tao nói bọn tao sẽ chiếm căn nhà. Hoặc là đốt trụi nó.”

Sự hoang dã trong đôi mắt người đàn ông cho thấy gã không sẵn sàng lắng nghe chuyện phải trái gì. Jonathan nâng súng lên, chĩa thẳng về phía người đàn ông. “Anh nên đi đi.”

“Mày chỉ có một khẩu súng”, gã nhắc nhở anh. “Còn bọn tao thì đông.”

“Thì ra đây là cái mà các người trả cho gia đình cô ấy sau khi cô ấy cho các người một chỗ để trú chân sao?”, Jonathan nói. Anh cố tìm một luận điểm khác đủ có lý với bọn họ.

“Một nơi để trú chân sao?” Người đàn ông dậm mạnh chân xuống đất. “Có cái quái gì ở đây ngoài một khoảnh đất đầy người đến nỗi không đủ chỗ để đặt bô. Bọn họ đã cho tao cái gì kia chứ?”

Jonathan nhìn thẳng đám tá điền giận dữ không muốn thôi lui. Tiền bạc không thể giải quyết được vấn đề của bọn họ và nếu anh định dùng tiền để mua chuộc, bọn họ sẽ đòi nhiều hơn. Nào anh không ngừng hoạt động cố tìm một cách để dẹp yên đám người này, và một ý tưởng chợt nảy lên.

“Tiểu thư Andrews có thể cho vợ của các anh một công việc. Cô ấy đang may áo váy và người ta đặt hàng nhiều hơn. Ta biết cô ấy sẽ hoan nghênh nếu nhận được sự giúp đỡ từ những người biết may vá.” Một sự ngờ vực bao phủ gương mặt họ nhưng anh vẫn tiếp tục nói, “Sinclair sẽ mang chúng lên Luân Đôn bán và cô ấy không thể tự mình làm hết tất cả. Cứ đi hỏi anh ta nếu các anh không tin.”

“Sinclair đã quay trở lại phương nam”, một người nhắc.

“Nếu vậy thì các anh cũng biết là tôi đang nói thật.” Dù cho có thành công hay không thì anh vẫn tiếp tục, “Nếu có lời, mọi người sẽ được chia phần.”

“Chúng tôi không thể lấy tiền mà ăn được”, người đàn ông phản bác, nhưng sự giận dữ của anh đã dịu đi phần nào. Đám đông đã thay đổi, họ bắt đầu trao đổi với nhau bằng tiếng Gaelic.

“Không, nhưng Sinclair có thể mang thực phẩm về, trả bằng chính những đồng tiền đó. Vậy thì gia đình của các anh sẽ có thực phẩm qua hết mùa đông. Nhưng nếu các anh muốn thiêu trụi ngôi nhà này và để cho cơ hội đó biến mất, vậy thì tùy thôi.”

Một lúc sau, một người đàn ông cao lớn tiến về trước, có vẻ như ông ta là người đại diện cho bọn họ. “Sáng mai tôi sẽ đưa vợ tôi và một vài người nữa đến. Nếu anh nói thật, và tiểu thư Andrews có thể tạo việc làm cùng tiền bạc cho gia đình chúng tôi...”

“Đó là sự thật.” Jonathan hạ súng xuống. “Sáng mai hãy quay lại và tự mình nói với tiểu thư Andrews.”

Và thế là một số người bắt đầu giải tán. Anh nhìn theo cho tới khi mọi người đều đi hết nhưng người đàn ông đầu tiên không đi theo bọn họ. “Chuyện này chưa xong đâu”, gã nói. “Tốt nhất là mày coi chừng đấy, thằng lỏi Anh.”

Khi ngài Nottoway trở vào nhà, Victoria thở phào nhẹ nhõm tạ ơn trời đất. Anh ta vẫn còn sống. Và qua tiếng ồn ào càng lúc càng nhỏ dần, nàng biết anh thật sự đã khiến bọn họ bỏ đi.

“Bọn họ đi hết rồi sao?” nàng thì thầm.

Anh gạt đầu, cầm cây nạng. “Lúc này, bọn họ đồng ý giải tán.”

Một tiếng động nhẹ ở hành lang cho biết MacKinloch và bà Larson đang ở đó. Cả hai đều không có vũ khí trong tay, nhưng sau khi nhìn ngài Nottoway một hồi, bọn họ trở lại khu dành cho người hầu.

“Cám ơn,” nàng thì thầm khi chỉ còn lại hai người.

Tim nàng đập liên hồi, nàng không biết đêm nay nàng có còn ngủ nổi không. Đám đông có thể sẽ phóng hỏa đốt nhà buộc nàng hoặc phải rời đi hoặc sẽ bị thiêu sống, lay Chúa, nàng thật ngu ngốc khi ở lại đây. Nàng đã không hiểu hết những nguy hiểm mà một đám đông giận dữ có thể mang tới. Nàng đã tự nguyện rửa bản thân cả triệu lần vì đã sợ chuyện rời khỏi bốn bức tường này.

Ngài Nottoway đón nhận lời cảm ơn của nàng bằng một cái gạt đầu, nhanh nhẹn chống nạng di chuyển đến gần nàng. Dù anh đã tìm cách làm giảm đi những mối đe dọa nhưng nàng vẫn nhận ra vẻ lo lắng trên khuôn mặt anh. “Sáng mai, sẽ có mấy người phụ nữ đến giúp cô. Ta nói với bọn họ cô cần người giúp may vá. Đổi lại, cô sẽ chia bớt lợi nhuận cho những người tới giúp.”

Trước đây Victoria chưa từng nghĩ đến nhưng nó có thể giúp giải quyết vấn đề của nàng. Nếu nàng đưa cho họ chỉ dẫn đơn giản, bọn họ hoàn toàn có thể giúp được nàng. Nếu bọn họ thật sự giỏi trong việc may vá, vậy thì nàng sẽ có nhiều thời gian để thiết kế thêm nhiều kiểu mới thay vì tự mình phải làm hết mọi chuyện. Chuyện này còn tốt hơn mong đợi rất nhiều.

Nhưng mà... bọn họ không biết nàng đang may gì. Má nàng ửng hồng khi nghĩ về việc đó.

“Bọn họ cần có việc làm và tiền bạc”, anh nói. “Ta đã nói là cô có thể cho bọn họ những thứ đó.”

“Có thể chứ”, nàng vẫn giữ kẽ không muốn nói quá nhiều.

Anh đặt cây nạng chống lên cầu thang và giữ chặt lan can, quan sát nàng. “Ta có một câu muốn hỏi.” Thấy nàng chờ đợi, anh nói tiếp, “Sao cô lại nói là không thể rời khỏi nhà? Ta đã nói bọn họ có thể thiêu trụi ngôi nhà này... và cô lại khẳng định là mình không thể đi.”

Nàng thấy cơ thể lạnh như băng vì sợ hãi nghĩ đến chuyện có thể anh sẽ đoán được bí mật của mình. Nàng không thể trả lời anh. Anh tiến đến gần nàng hơn rồi ngồi xuống dưới, cách chỗ nàng vài bậc thang. Vai của anh như sát ngay bên cạnh, gần đến nỗi tưởng như chỉ cần đưa tay là có thể chạm vào. “Có phải cô sợ mấy người đó không?”

Nàng lắc đầu không nhìn thẳng vào anh. Lí do lơ lửng nơi đầu lưỡi và nàng không biết mình có thể che giấu chuyện này tới chừng nào.

“VẬY CÔ SỢ TA SAO?”, anh dịu dàng hỏi.

“Không.” Nàng co gói bên dưới chiếc áo ngủ, cảm thấy bản thân thật yếu đuối, nàng chỉ muốn biến mất hẳn vào giữa bức tường kia. “Chỉ là tôi quá nhút nhát thôi.”

Anh nhích lên thêm một bậc, vị trí của anh giờ cách nàng chỉ một bậc thang, khuôn mặt hai người kề sát nhau. “Ta sẽ không để ai làm tổn thương em đâu, Victoria.”

Cách anh trực tiếp gọi tên khiến ranh giới che phủ nỗi sợ hãi hoàn toàn bị lộ. Nàng hít một hơi và khi bắt gặp ánh mắt anh, nàng không hề thấy vẻ lên án trong đôi mắt đó. Vậy thì...

“Vài năm trước đã từng có... một số chuyện xảy ra.” Nàng bắt đầu, “Tôi không thích nói về chuyện đó”. Ký ức về chuyện bị lạc khỏi gia đình,

bơ vơ giữa Cao nguyên là một nỗi sợ hãi kinh hoàng mà nàng luôn tìm cách vùi sâu tận tâm khảm.

Anh không nói gì, chờ cho nàng nói tiếp. Khi anh dựa lưng vào tường, gương mặt anh bị khuất sâu trong vùng tối. Nàng không thể biết hiện giờ anh đang nghĩ gì nhưng nàng buộc bản thân phải kết thúc chuyện này.

“Từ ngày đó trở đi, tôi chưa từng rời khỏi ngôi nhà này.” Nàng hít thêm một hơi thật sâu, rồi ngược lên nhìn anh. “Suốt năm năm nay tôi chưa từng ra khỏi nhà. Mỗi lần cố thử làm chuyện đó, cả cơ thể tôi không thể di chuyển được. Tôi không thể thở nổi cứ như có ai đó đang nghiền nát phổi mình.” Môi nàng run rẩy và nàng quay mặt đi. “Tôi ước gì mình có thể ép buộc bản thân. Nhưng điều đó thật khó, và tôi cũng không biết làm thế nào để vượt qua chuyện này.”

Từ trong bóng tối, anh chìa tay cho nàng. Anh không nói lời nào, chỉ lẳng lẳng nắm chặt ngón tay nàng. Ngón cái của anh lướt qua mu bàn tay nàng như một sự vuốt ve thâm lặng.

Những ngón tay nàng luồn vào trong tay anh và anh đưa tay nàng đặt lên môi. Hơi thở nóng ấm của anh khiến nàng như say mê và trong bóng tối, nàng không thấy chút chỉ trích nào khi tiếp nhận sự tiếp xúc đó. Tất cả chỉ là thấu hiểu.

“Nhất định anh nghĩ tôi là một con ngốc”, nàng thì thầm. “Hoặc là một kẻ điên khùng.” Từ ngữ đang đào sâu vào lòng tự tin của nàng, và nàng đã chuẩn bị tinh thần sẵn sàng đón nhận câu trả lời mà bản thân chẳng hề muốn nghe.

“Sợ hãi là cảm xúc bình thường. Đâu có gì phải xấu hổ.” Giọng anh có hơi căng thẳng, điều mà lúc trước nàng chưa từng cảm thấy, “Có ai đó khiến em thấy sợ nếu phải rời khỏi nhà sao? Là cha em sao?”

“Không. Không liên quan gì tới cha. Chuyện cũng lâu rồi. Tôi lại không biết làm thế nào để thay đổi được chuyện này.”

“VẬY NHỮNG BỨC TƯỜNG NÀY HÓA RA LẠI LÀ NHÀ TÙ CỦA EM.” ANH VUỐT VÀ THẢ LÔNG CÁC NGÓN TAY NÀNG.

“TÔI KHÔNG HỀ MUỐN MỌI THỨ THEO HƯỚNG NÀY”, NÀNG THÌ THÂM. “NHƯNG SAU NGÀN ẤY NĂM, MỌI CHUYỆN CÀNG TRỞ NÊN TỆ HƠN. MẸ VÀ CÁC EM TÔI KHÔNG HIỂU NỖI TẠI SAO TÔI LẠI CHẴNG THỂ BƯỚC RA NGOÀI VÀ MỌI NGƯỜI CŨNG KHÔNG MUỐN ĐỀ CẬP ĐẾN CHUYỆN NÀY NỮA. CỨ ĐỂ MỌI CHUYỆN... RA SAO THÌ RA.”

Nàng không biết tại sao lại thú nhận với anh điều này, nhưng có lẽ khi ở trong bóng tối, người ta sẽ có ít cảm giác bị xâm phạm hơn và càng dễ dàng tiết lộ những bí mật luôn được giữ kín suốt bao năm qua.

“TRỐN TRÁNH NỖI SỢ HÃI SẼ KHÔNG THỂ LÀM CHO NÓ BIẾN MẤT ĐƯỢC ĐÂU.”

“TÔI ƯỚC GÌ NÓ BIẾN MẤT LUÔN CHO RỒI.”

Anh im lặng hồi lâu. Giờ thì anh đã biết mọi chuyện, nàng đoán có lẽ anh sẽ muốn sớm rời khỏi chỗ này. Ý nghĩ đó như giáng thẳng vào tâm hồn nàng, và nàng tuyệt vọng cầu mong sao cho mình có thể thay đổi được mọi chuyện. Những năm tháng cô đơn kéo dài trước mặt và những cột trụ cầu thang đột nhiên tựa như những thanh trụ sắt.

Cuối cùng anh lên tiếng. “EM ĐÃ CỨU MẠNG TA”, ANH THỪA NHẬN, “VÀ TA LÀ NGƯỜI MANG ON THÌ SẼ TRẢ”. ANH DỊCH NGƯỜI NGỒI SÁT BÊN NÀNG, ĐẦU GỐI ANH CHẠM VÀO ĐẦU GỐI NÀNG. “TA NGHĨ TA CÓ THỂ GIÚP EM. NHƯNG NẾU LÀM THẾ, TA SỢ RẰNG CÓ THỂ EM SẼ CÀNG KHÔNG THÍCH TA HƠN BÂY GIỜ.”

“TÔI CÓ BAO GIỜ KHÔNG THÍCH ANH ĐÂU”, NÀNG PHẢN BÁC. “NHƯNG ĐÚNG LÀ ANH CỨ LUÔN THÍCH LÀM THEO Ý MÌNH.”

“TẤT NHIÊN LÀ THẾ. BỞI VÌ TA LUÔN ĐÚNG.”

SỰ NGẠO MẠN TRONG GIỌNG NÓI CỦA ANH KHIẾN NÀNG MỈM CƯỜI TRONG BÓNG TỐI. ĐẦU GỐI ANH THÚC NHẹ VÀO GỐI NÀNG VÀ NÀNG CHO PHÉP BẢN THÂN HƯỞNG THỤ SỰ GẦN GŨI VÀ THOẢI MÁI TỪ NHỮNG TIẾP XÚC NHẹ NHÀNG ĐÓ. “ANH

ngữ mình có thể”, nàng nhẹ giọng đáp. “Nhưng anh không thể giúp tôi đâu. Chỉ có chính tôi mới là người có thể giúp mình thoát ra khỏi chuyện này.”

“Đó có phải là lối sống của gia đình em không? Giáo dục em theo cách đó.”

“Đúng vậy.”

“Ta thì không như thế”, anh nói. “Đôi khi cần phải được ép buộc.”

Tự dung nàng cảm thấy anh có thể sẽ kéo nàng ra ngoài bằng cái cách hoang dã sơ khai đúng nghĩa. Bản chất, sự tự tin đã ăn sâu vào trong máu và anh luôn muốn mọi mệnh lệnh của mình cần phải được tuân phục.

“Và anh nghĩ cách đó có thể giúp tôi thoát khỏi sợ hãi sao?” Nàng thật không sao tin nổi.

Tay anh vòng qua eo nàng, một hành động gần như vô thức, như thể không nhận ra mình đang làm gì. “Cách của người nhà cô không hiệu quả, đúng không? Vậy thì thử cách này cũng có hại gì đâu?”

Nàng không thể nghĩ ra nên trả lời anh thế nào, nàng chỉ cảm thấy điều tốt nhất bây giờ là anh đừng tham gia gì vào chuyện này hết. Nhưng khi tìm kiếm lý do để thoái thác, nàng nhận ra một sự thật khác. Sự tự cao mới thật là lí do trong trường hợp này. Nàng không muốn bị ngài Nottoway chứng kiến nỗi sợ hãi của mình. Nàng không muốn để anh thấy mặt yếu đuối trong con người mình.

“Nếu em muốn, chúng ta có thể đặt cược”, anh đề nghị. “Ta sẽ khiến em có thể bước ra ngoài chỉ trong vòng hai tuần.”

Không, anh không thể. Lời phản bác ngập ngừng nơi khóe môi nhưng nàng cố buộc mình không thể cứ chấp nhận thất bại dễ dàng như vậy. “Vậy nếu tôi không thể thì sao?”

“Vậy thì ta sẽ chu cấp cho em vì em đã lo lắng chăm sóc ta, rồi sau đó trở lại Luân Đôn.”

Đề nghị của anh thật cảm động. Nàng rất, rất muốn rời khỏi ngôi nhà này, thoát khỏi sợi dây vô hình trói buộc nàng với chỗ này.

“Nếu ngài thành công, có phải đó là... tất cả những gì ngài muốn?”, cô thì thầm. “Chỉ là để trả ơn?”

Trong bóng tối, anh đưa tay giữ lấy cằm nàng. Anh cúi xuống thật gần, gần đến nỗi nàng có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của anh phả vào da thịt. “Ta vẫn còn muốn một thứ nữa từ em, tiểu thư Andrews.” Nàng cảm thấy rùng mình, giọng nói của anh khiến nàng nghĩ đến những hình ảnh không sao mơ tới. “Nhưng có muốn lợi dụng sự thích thú này của ta hay không hoàn toàn phụ thuộc vào em.”

...

“Làm ơn đi. Con phải đi”, giọng của mẹ vang lên trong đầu anh. “Nếu ông ta thấy con ở đây...”

“Con không quan tâm. Mẹ là người duy nhất mà con lo lắng.” Jonathan đã nhìn thấy vết bầm tím trên mặt Catherine Nottoway. Mẹ anh đã bị cha anh đánh đập dã man rất nhiều lần đến nỗi bà quyết định không xuất hiện ở nơi đông người nữa.

“Mẹ sẽ ổn thôi. Chỉ là tính khí của ông ấy có hơi thất thường một chút. Mẹ có thể lo liệu được như trước giờ vẫn thế.”

“Con không tin đâu.” Anh chồm tới nắm tay mẹ, xoay lại, kéo tay áo lên. Trên cánh tay bà lộ đầy những vết bầm tím, dấu những ngón tay giữ chặt.

“Chỉ vì mẹ đã không nghe lời ông ấy. Mẹ đáng phải chịu trừng phạt vì chuyện đó.” Gương mặt ngập tràn sợ hãi nếu như không được giáo dục cẩn thận chắc hẳn anh đã buông lời chửi rủa ngay trước mặt bà. Làm sao bà lại có thể tin vào những chuyện như thế được chứ?

Jonathan muốn mẹ rời khỏi cha, trốn đi thật xa, đến nơi mà ngài công tước sẽ không bao giờ có thể tìm thấy được. Suốt hai năm qua, anh đã bí mật mua một số bất động sản, và không để cho cha biết chút gì về số tài sản này. Anh dự định sẽ đưa mẹ đi, đến một nơi bí ẩn mà không gã đàn ông nào có thể giờ nắm đấm với bà.

“Mẹ không nên bị đối xử thế này”, anh nói, dịu dàng nắm tay mẹ.

“Mẹ sẽ là một người vợ tốt”, bà nhấn mạnh. “Nếu biết vâng lời. Ông ấy thực sự là một người đàn ông tốt, Jonathan.”

“Ông ta chính là hiện thân của Ác quỷ.”

Trông bà như mất trí đến nơi rồi. “Không, không phải thế. Ông ấy yêu mẹ, Jonathan.” Bà che những vết bầm trên cánh tay và cố mỉm cười. “Con không hiểu ông ấy bằng mẹ đâu.”

“Ông ta là một kẻ đê tiện và chỉ biết bắt nạt người khác. Không có ông ta, mẹ sẽ sống tốt hơn nhiều.” Rồi anh nhỏ giọng nói thêm. “Con sẽ mua đất đai cho mẹ. Chỉ cần mẹ chịu rời khỏi ông ta...”

“Không, con đừng bao giờ nói thế.” Sự bướng bỉnh trong ánh mắt cho thấy bà kiên quyết không bao giờ từ bỏ cuộc hôn nhân này. “Mẹ bằng lòng với cuộc sống hiện tại.”

Dù anh có cố thuyết phục bà hết lần tới lần khác, nhưng cuối cùng bà vẫn quyết định ở lại với người đàn ông khốn nạn đó.

...

Jonathan mở mắt, cảm thấy sức nặng đang đè lên cơ thể mình. Anh muốn mua một ngôi nhà ở Scotland để dành cho mẹ. Anh thích thú tìm được một chỗ ở vùng Cao nguyên xa xôi này, thậm chí mong nơi đây có thể cho mẹ một ít tự do mà bà không thể có khi ở Luân Đôn. Nhưng Catherine không muốn bỏ lại ngôi nhà trong thành phố, và cũng không bao giờ nghĩ mình có thể sống xa ngài công tước.

Nếu như khi đó anh buộc bà phải ra đi thì có lẽ mọi chuyện đã khác. Mỗi ngày, anh đều sống trong cảm giác tội lỗi, biết rằng mình có năng lực bảo vệ mẹ nhưng cuối cùng anh vẫn để bà ở lại cái nơi quá nguy hiểm đó.

Anh tôn trọng mong muốn của mẹ và kết quả là mọi thứ đã kết thúc... theo cách thật tồi tệ. Jonathan nhắm mắt, cố xua đi những ký ức đen tối. Anh đã không cứu được mẹ mình.

Nhưng anh có thể cứu Victoria

Tình trạng của nàng lúc này rất không an toàn. Quanh nàng toàn là những kẻ nổi loạn, tuyệt vọng và liều lĩnh, sẵn sàng chọn phương án thiêu trụi ngôi nhà hơn là tìm một nơi ở mới. Và chuyện gia đình nàng lại đồng ý để mặc cô con gái ở lại một mình với một bà quản gia cùng một anh hầu cũng đủ khiến anh muốn phát điên lên đi được. Chẳng lẽ bọn họ thực sự ngây thơ không hiểu được nguy hiểm sao? Hay thực ra họ không thèm quan tâm gì đến chuyện đó? Sau đêm hôm qua, anh không muốn để Victoria ở lại một mình. Anh muốn nàng rời khỏi vùng đất này, tốt nhất là đến Luân Đôn, nơi gia đình có thể lo lắng, chăm sóc cho nàng.

Jonathan ngồi tựa về sau, ngẩng đầu nhìn trần trần lên trần nhà, tự hỏi phải làm thế nào mới có thể giúp nàng vượt qua được sự sợ hãi. Hàng chục sách lược lướt qua trong đầu, và trong số đó nhất định sẽ có một phương án tối ưu. Anh đã từng nói với nàng mình không phải là người tốt. Rõ ràng anh đã không hề xử sự tử tế trong quá khứ. Nhưng anh cũng không muốn trở thành một gã lưu manh vô lại như cha mình. Anh cân nhắc các khả năng và lên danh sách những phương án có thể thực hiện.

Mục tiêu chính là giúp nàng vượt qua nỗi sợ hãi. Nàng không muốn sống như một người ảm đạm, và đó là một lợi thế.

Giải pháp phần lớn nằm ở niềm tin. Nàng phải học cách tin tưởng anh, phải nhận ra được nguy hiểm thực sự là từ cuộc nổi dậy chứ không phải các yếu tố tự nhiên ngoài kia.

~*~

“Phu nhân Lanfordshire.” Cain Sinclair nghiêng mũ và chờ Phu nhân Lanforshire nhận ra mình. Cạnh bên bà, Margaret Andrews chăm chú nhìn anh ta. “Tiểu thư Andrews”, anh nói tiếp.

“Thật là ngạc nhiên khi gặp anh, anh Sinclair. Tôi không bao giờ nghĩ có thể gặp được anh vào gần dịp Giáng sinh như lúc này, nhất là khi em trai anh vẫn còn ở Scotland.”

Cain lờ đi lời nhận xét đó. Anh ta đã hứa với Jonah sẽ trở về trước đêm Giáng sinh, và anh ta sẽ làm thế dù có phải trả thêm nhiều đồng xu quý giá cho người đánh xe. Dù em trai của anh ta đã được mười bốn tuổi và luôn khẳng định mình chẳng khác gì một người đàn ông trưởng thành, nhưng Cain vẫn không thích rời xa Jonah quá lâu.

“Tôi mang thêm tiền đến cho cô”, anh ta nói, đưa cái túi đựng những đồng xu cho Margaret. “Từ một bộ y phục khác mà chị cô đã làm. Lần này là ba mươi bảng.”

Đôi mắt của Margaret mở to khi nhận lấy số tiền, bàn tay anh chạm vào những ngón tay đeo găng của nàng. Trong tâm trí anh, tiểu thư Margaret Andrews đại diện cho cái mà người ta gọi là nghiêm trang. Mái tóc nâu được buộc chặt về sau như không có một sợi dư thừa nào thoát khỏi búi tóc ấy. Mỗi phân vuông trên cơ thể đều thật chỉnh chu và hoàn hảo, từ phần mũi giày được đánh bóng kỹ lưỡng cho đến bộ váy áo nàng đang mặc trên người cũng được chăm chút cẩn thận, không tí vết. Margaret thuộc kiểu phụ nữ cầu toàn, và hoàn toàn khó gần. Chính vì thế, anh rất thích trêu chọc nàng, quan sát những biến đổi trên khuôn mặt nàng.

“Chưa gì mà con bé đã may một bộ váy áo khác rồi sao?” Phu nhân Lanforshire há hốc miệng nhìn túi tiền và Sinclair đưa mắt nhìn Margaret dò hỏi, nàng lắc đầu như muốn bảo anh đừng nói cho mẹ nàng biết, nếu không nàng sẽ giết anh ta chết ngay lập tức.

Thật thú vị.

Cian nhún vai. “Tất cả đều ở đây. Và nếu bà muốn biết thì tôi đã mang thêm vài cho tiểu thư Andrews.”

“Cậu Sinclair, cậu thật tốt nhưng chúng tôi không còn cần những dịch vụ của cậu nữa. Con gái tôi không thể tham dự vào những chuyện mua bán thế này, nó sẽ ảnh hưởng đến chuyện hôn nhân sau này của con bé.”

Lại thêm một cái nhìn cảnh cáo từ Margaret. Có vẻ như anh bị kẹt giữa vụ này rồi.

Khi tiểu thư Andrews đưa trả lại phần của Sinclair, trong một phần của giây, những ngón tay nàng giữ chặt lấy tay anh ta. Chỉ một phần của giây nhưng cũng đủ cho anh ta biết nàng có chuyện muốn nói.

Sinclair chào từ biệt và bỏ đi theo lối riêng dành cho người hầu. Anh ta đứng bên ngoài đợi gần năm phút. Hơi thở phả một làn khói nhẹ vào không khí buổi sớm mai và anh đứng tựa lưng vào tường nhà cho đến khi Margaret xuất hiện, ngoái đầu nhìn lại sau lưng để chắc chắn không ai theo sau mình.

Nàng nấp sau một cây trắc bá, vẫy tay ra hiệu anh đi theo mình. Anh bước tới gần, nàng thì thầm, “Ba mươi sao? Làm sao lại có người chịu trả tới ngàn ấy tiền?”

“Tôi đã nâng giá”, anh thông báo. “Chị gái cô gửi một chiếc áo ngực ren đen.”

“Đen sao?” Gương mặt nàng lộ rõ vẻ không thể tin nổi. “Nhưng màu đó chỉ dùng cho tang lễ.”

Sự ngây thơ của nàng khiến anh thấy thích thú. “Bất kì gã đàn ông còn hít thở bình thường nào cũng thích nhìn phụ nữ khoác lên mình loại lụa đen. Đặc biệt là cái thứ vải ren lại chẳng thể che phủ nổi...”

Nàng đưa tay che miệng lại. “Đừng nói.” Má nàng đỏ bừng nhưng anh không thể cưỡng nổi ý muốn đặt lên tay nàng một nụ hôn nhẹ. “Anh Sinclair.” Nàng đứng thẳng, ngẩng lên. “Chúng tôi sẽ không bán thứ gì khác ngoài những chiếc váy mà Victoria may.”

“Áo ngực sẽ bán được nhiều tiền hơn”, anh ta nhận xét. “Tôi đã dùng tên mà em gái cô đặt – Aphrodite’s Unmentionables. Bà Beatrice đã giới thiệu món hàng mới này tới tất cả các tiểu thư và phu nhân.”

“Lương tâm tôi không thể cho phép chị mình tiếp tục bán thứ trang phục tai tiếng như thế nữa. Nó không... không quý phái.”

Cain không thể không mỉm cười. “Cho nên tất cả các quý cô nương đều muốn có nó.” Anh đặt hai tay hai bên nàng, ép sát nàng tựa vào tường. “Không gì kích thích bằng nhìn thấy một người phụ nữ có vẻ ngoài đứng đắn nhưng bên dưới lớp quần áo lại là một kẻ tinh quái và phóng đãng.”

Margaret ngược mắt nhìn anh, đôi mắt xanh xám đầy vẻ lo lắng. “Tôi không muốn chuyện này làm ảnh hưởng đến danh tiếng gia đình. Đúng là chúng tôi cần tiền, nhưng nếu ai đó phát hiện ra chuyện này... chuyện hôn nhân của tôi coi như xong.”

“Bí mật của cô sẽ được tôi giữ kín”, anh hứa chắc.

“Anh sao?” Môi nàng mím chặt, cúi đầu nhìn xuống đất. “Anh là người không bao giờ thềm quan tâm đến bất cứ ai hay bất cứ thứ gì. Anh cũng sẽ không thềm quan tâm đến chuyện chúng tôi có bị hủy hoại hay không.”

“Tôi quan tâm tới em trai mình,” anh thề. Anh đưa tay nâng cằm nàng, ra lệnh, “Tôi làm chuyện này cho em trai mình. Không phải tôi làm vì cô hay vì mấy chị em gái của cô. Tôi sẽ lấy đúng phần của mình theo thỏa thuận và giữ kín bí mật của cô. Nhưng tôi không phải một thằng nhóc chạy việc cho nên đừng bao giờ đối xử với tôi như thế.” Cain bước đi nhưng vẫn đưa mắt nhìn nàng. “Và có thể cô cũng nên cho mẹ mình biết là chị gái

Victoria của cô đang để một người đàn ông ở trong nhà với mình. Nếu cô muốn lo lắng chuyện ai đó bị hủy hoại vậy thì người cô nên lo lắng chính là chị mình.”

Và anh ta ngả mũ chào rồi bỏ đi.

~*~

Ba ngày sau.

“Chào buổi sáng.”

Victoria vừa bước vào phòng ăn liền nhìn thấy ngài Nottoway cầm trên tay một cái bát đựng đầy tuyết.

Nàng thật không hiểu là có chuyện gì. “Anh mang tuyết cho tôi sao?”

“Lần cuối cô chạm vào thứ này là khi nào?”, anh hỏi, chìa cái bát ra.

Cử chỉ của anh thật bất ngờ khiến nàng không biết phải làm gì. “Cũng đã lâu lắm.” Nhưng nàng cũng bước tới, chạm tay vào lớp băng tuyết lạnh giá nhưng êm mượt như tơ. “Vẫn lạnh như trong trí nhớ.”

“Hôm nay chúng ta bắt đầu chuyện cá cược luôn thôi.”

“Cứ tưởng là anh đã quên.” Đã mấy ngày trôi qua, nàng cũng chẳng nhắc lại vấn đề này, cứ nghĩ là anh đã đổi ý.

“Ta muốn đợi cho đến khi không còn phải dùng tới nạng nữa. Như vậy sẽ dễ dàng hơn nhiều.”

“Anh nói cứ như thể tin rằng sẽ có công hiệu ngay trong sáng nay vậy.”

“Chuyện cũng không quá bi quan như vậy.” Anh nghiêng người tựa vào cây gậy Victoria đã cho mượn để đi lại, và tiến đến gần nàng hơn. “Ta đã hứa sẽ ở lại thêm hai tuần”, anh nhắc. “Bắt đầu sớm chừng nào tốt chừng ấy. Cũng gần lễ Giáng sinh rồi, còn món quà Giáng sinh nào tuyệt vời hơn

điều này chứ?” Theo cái giọng điệu cứ như là chuyện hiển nhiên đó, nàng cảm thấy đúng là thử một chút cũng chẳng hại gì. Nàng đặt bát tuyệt xuống và cùng anh quay ngược ra hành lang. “Cô tin ta chứ?”

Vấn đề không phải là tin anh hay không. Vấn đề là nàng có tin tưởng chính mình hay không. Cứ mỗi lần định bước ra ngoài, nàng lại thấy sợ hãi. Nhưng nàng chỉ giữ suy nghĩ đó cho riêng mình. “Ý anh là sao?”

“Cho ta thấy cô có thể đi được bao xa”, anh nói.

“Tôi đã nói với anh rồi, tôi không thể bước ra ngoài.”

“Vậy thì bước tới cửa”, anh ra lệnh. “Mở cửa ra nếu được.”

Victoria đứng im quan sát anh. Mặc dù kế hoạch của anh có vẻ hợp lý nhưng nàng vẫn cảm thấy không thoải mái với cái cách anh nhìn mình. Nàng do dự, không muốn đi bởi vì nếu làm thế anh sẽ có thể lập tức trông thấy nàng yếu đuối đến thế nào.

Sự căng thẳng dâng lên trong lòng, càng tiến dần về phía cửa, nàng càng cảm thấy hơi lạnh như ngấm sâu hơn vào da thịt. Từng bước, từng bước một, nàng tiến tới gần hơn cho đến khi chỉ còn cách cánh cửa hai sải tay.

“Cô chạm vào cửa được chứ?”, anh hỏi.

Nàng lắc đầu. Trái tim đã bắt đầu đập rộn lên trong lồng ngực, cả cơ thể trở lên sự kích động từ những sợ hãi vô nghĩa. Thứ duy nhất ngăn không cho nàng trốn tránh chính là ánh mắt theo dõi lạnh lẽo của anh.

Anh tựa người lên cây gậy, bước đến cạnh bên nàng. “Nắm lấy tay ta.”

“Tôi không ra ngoài đâu”, nàng cảnh báo. “Chưa được.” Chỉ nghĩ đến chuyện anh sẽ ép mình bước thẳng ra khung trời băng giá bên ngoài, tay nàng bắt đầu run lên. Nỗi sợ hãi tăng dần lên, xâm chiếm toàn bộ cơ thể, nàng biết lần này cũng sẽ thất bại như mọi lần trước thôi.

“Nếu muốn thoát khỏi nỗi sợ hãi, cô phải đi bước đầu tiên”, anh ra lệnh. “Chỉ một bước thôi.” Không cho nàng do dự thêm chút nào nữa, anh nắm lấy tay nàng.

Nàng vẫn đứng nguyên tại chỗ dù anh đã tiến thêm một bước. “Tôi muốn lắm, nhưng tôi kh... không thể.”

“Nhắm mắt lại.”

“Không, thật đó, tôi...”

“Làm đi”. Anh đưa một tay lên trán, che trước mắt cho đến khi nàng làm theo lời mình. Trong khoảnh khắc đó, anh đứng ngay bên cạnh nàng, đặt tay lên vai nàng. “Cô có thể bước tới nhưng vẫn nhắm mắt lại, được chứ?”

Nàng lắc đầu. Chân như mọc rễ, nỗi sợ hãi dâng trào cuồn cuộn. “Tôi xin lỗi.”

“Vậy là cô cần một thứ gì đó khiến cô xao lãng một chút.”

Nàng không biết anh định làm gì cho tới khi, không hề báo trước, anh cúi người, môi anh phủ lấy môi nàng. Mắt nàng mở to nhưng anh không ngừng lại.

Mọi người đều có thể nhìn thấy bọn họ đứng ngay trước cửa nhà. Bối rối dâng lên khiến nàng phản ứng theo cách mà chính bản thân mình cũng không sao tưởng tượng nổi. Đôi môi nóng ấm của anh hòa quyện với môi nàng, và nàng nhận ra mình đã đánh giá thấp người đàn ông này. Anh ta sẽ không bao giờ chấp nhận việc nàng từ bỏ hay lại để bản thân mãi nằm khuất trong bóng tối. Nụ hôn cứ tiếp tục, đòi hỏi phản ứng từ nàng.

Cảm giác không như lần trước. Giờ là ham muốn chinh phục, bắt chấp mọi lo ngại của nàng, mãnh liệt đòi hỏi cho đến khi nàng không còn cách nào khác mà phải làm theo ý anh. Lưỡi anh trượt trên môi nàng, buộc

đôi môi đó hé mở và khi nàng hôn hên tìm lấy hơi thở, anh nhanh chóng xâm lược vào nơi ấm áp đó với sự công kích gọi tình.

Để giữ thăng bằng, nàng đưa tay vịn lấy vai anh. Nàng nhắm mắt lại, hoàn toàn cảm nhận được bàn tay anh đang di chuyển dọc theo lưng mình, kéo nàng tới sát gần hơn cho đến khi đùi nàng chạm vào đùi anh.

“Chúng ta không nên”, nàng thì thầm giữa môi anh. “Sẽ có người nhìn thấy.”

“Thì cứ mặc bọn họ.”

Nàng chưa kịp ổn định lại suy nghĩ của mình thì môi anh lại phủ lấy môi nàng lần nữa, nụ hôn dần xuống tới hàm, chuyển về sau dái tai, vùng nhạy cảm của cơ thể. Cảm giác gai gai chạy rần rật khắp cơ thể, và thay vì đẩy anh ra xa, nàng lại kéo anh vào gần mình hơn. Nàng cảm nhận được bằng chứng kích thích của cơ thể anh chạm vào mình và đến lượt cơ thể nàng cũng nảy sinh phản ứng.

“Ta chưa bao giờ hứa sẽ không thử quyến rũ nàng,” anh nói, buộc nàng tiến gần hơn nữa. Môi anh lại chiếm đoạt môi nàng trong khi bàn tay anh hạ dần xuống hông. Victoria thở hên hên và nàng không còn tìm được lý do gì để khiến anh thôi không chạm vào mình nữa.

Và rồi nàng cảm nhận được một làn hơi lạnh bất ngờ xâm chiếm. Không khí lạnh xộc vào da thịt và Victoria giật mình rời khỏi anh. Nàng đang đứng ngay trước khung cửa mở. Bên ngoài, tuyết vẫn vũ trong không khí, tốc thẳng vào nàng.

“Thấy chưa”, anh thì thầm. “Cô đã làm được thế này rồi đấy.”

Nhưng thay vì cảm thấy chiến thắng, nàng chỉ muốn chạy trốn. Cơ thể nàng đang run lên dữ dội, không khí lạnh nhắc cho nàng nhớ tới cái đêm khủng khiếp đó khi nàng chỉ có một mình. Nàng không sao thở nổi, và khi cô đẩy anh ra xa, anh lại càng ôm nàng chặt hơn.

“Được mà, Victoria. Chỉ thêm một bước thôi mà.”

“Không”, nàng hôn hên. Không chỉ là một bước. Đó là con đường hướng đến cơn ác mộng của nàng, một nỗi sợ hãi kinh hoàng mà nàng không còn cách nào thoát khỏi. Nàng giật mạnh, tách mình ra khỏi anh, chạy ngược lên cầu thang bằng tốc độ nhanh nhất có thể. Để mặc anh đứng đó cùng với làn khí lạnh mờ mịt cuộn tròn sau lưng, đôi mắt vẫn dán chặt lấy bóng hình vừa biến mất.

Chương 9

Beatrice đứng sau lưng mấy vị khách mời, cảm nhận rõ ràng cái tuổi bốn mươi bốn của mình. Em gái Charlotte đã bới tóc cho bà, đính thêm một chuỗi ngọc trai lên tóc rồi sau đó cắm thêm một sợi lông đà điểu. Bà khoác lên người một chiếc váy thụng xanh đúng tuổi, cổ áo viền ren hình tam giác. Một chuỗi ngọc trai đeo vòng quanh cổ hoàn toàn phù hợp với chiếc váy và bà cảm thấy thực sự hồi hộp như đầu tiên được tham dự vũ hội nhiều năm về trước.

Cứ như người đang tìm cách bắt cho bằng được một ông chồng chính là bà chứ không phải mấy cô con gái. Beatrice cảm thấy bối rối, bà cầm cây quạt phe phẩy cố gắng đứng ngoài phòng khiêu vũ.

“Cho phép tôi mời bà một ly nước chanh chứ, thưa Phu nhân Lanfordshire?”, giọng nói của một người đàn ông vang lên.

Bà quay người lại, đỏ mặt như một cô hầu mười sáu khi trông thấy một người đàn ông lớn tuổi đứng ngay cạnh bên. Lúc này Charlotte đã giới thiệu người đàn ông này như một người bạn của gia đình, nhưng tiếc là bà chẳng thể nào nhớ nổi tên ông ta.

“Tôi, à... tôi nghĩ,” bà lắp bắp. Ông mỉm cười chân thành rồi cúi người trước khi quay đi lấy nước cho bà.

Tâm trí bà hỗn loạn giữa muôn ngàn lý do tại sao ông ta lại đề nghị thế. Có thể ông ta chỉ cảm thấy thương hại một phụ nữ luống tuổi. Hay cũng có thể đó chỉ đơn thuần là phép lịch sự tối thiểu.

Nhưng lý do đáng sợ hơn thoáng qua... liệu có khi nào... ông ấy quan tâm tới bà không. Đàn ông thường không khi nào chú ý tới bà. Mùa lễ hội đầu tiên và duy nhất trong đời sẽ là một thảm họa nếu cha bà không sắp xếp trước cho bà gặp gỡ Henry Andrews – con thứ hai của một nam tước.

Lời cầu hôn của ông như một lá bùa thần thánh vì không có ai khác chịu ngỏ lời với bà.

Henry là một người tốt và bà chấp nhận ông vì biết mình không có lựa chọn nào khác tốt hơn. Cuối cùng lòng tốt đã dần phát triển thành sự cảm mến và dần biến thành tình yêu sau mấy năm đầu chung sống.

Nhưng lúc này đây, trái tim bà đập liên hồi trong bối rối, không tìm được cách để điều khiển bản thân. Quý ngài lúc này chỉ mời bà một ly nước chanh thôi, không có ý gì khác. Nhưng chỉ thế cũng đủ khiến bà cảm thấy lúng túng. Chỉ một chốc sau, ông ta quay trở lại và Beatrice lại tiếp tục phe phẩy quạt, cảm thấy má nóng bừng như lửa đốt.

“Từ cách nhìn của bà, tôi nghĩ chắc bà không nhớ tôi rồi”, ông xin lỗi. “Tôi là Alfred Harrow.” Mái tóc đỏ đã chuyển bạc ở hai bên thái dương, ria mép và râu cằm không phủ hết quanh miệng. Khi đưa ly nước chanh cho bà, ông nói thêm. “Mong là bà sẽ không phiền nếu tôi thắp tùng chứ.”

“Tất nhiên không rồi.” Dù bà không hiểu tại sao ông lại chọn bà giữa những mệnh phụ phu nhân khác.

“Tôi thích được quan sát phòng khiêu vũ”, ông thừa nhận. “Bà gần như có thể nhìn thấy câu chuyện của từng người đàn ông và phụ nữ trong phòng. Thí dụ như cô gái kia...” ông chỉ vào một người phụ nữ trẻ có buộc một dải ruy băng trên tóc, “...tôi nghĩ cô ấy sẽ chọn một người chồng ăn diện bảnh bao trong khi cha mẹ cô ấy lại sẽ chọn một người kiêu như anh ta chẳng hạn.” Ông hất đầu chỉ một người đàn ông lạnh lùng vận một chiếc áo đuôi tôm màu vỏ chai. “Ngài ấy là người có tước hiệu cao nhất trong phòng. Bá tước xứ Castledon.”

“Trông ngài ấy có vẻ hơi u sầu.” Beatrice quan sát người đàn ông, bà biết em gái đánh giá ngài bá tước có thể trở thành một người chồng lý tưởng cho mấy cô cháu gái nên cố tình gửi lời mời. Ngài bá tước chắc khoảng ba mươi nhưng vẻ mệt mỏi trên gương mặt khiến anh ta trông thật không phù hợp với cô con gái nào của bà hết.

“Vợ ngài ấy mất được mấy năm rồi. Tôi nghe nói hầu hết thời gian ngài ấy chỉ ở Wales với con gái. Không biết tại sao bây giờ ngài ấy lại tới đây, có thể ngài ấy muốn bắt đầu một cuộc sống mới. Hoặc có thể là muốn có một đứa con trai.”

Beatrice nhìn ngài bá tước lần nữa. Anh ta trông hết như một cô gái không được ai mời khiêu vũ, đứng cách xa hẳn khỏi những vị khách mới khác. Dù cho có tước hiệu hay không thì bà không nghĩ anh ta là một ứng viên tốt.

“Ngài có con gái không?”, bà hỏi ngài Alfred.

“Đáng tiếc là không. Tôi chưa từng kết hôn.” Mặt ngài Alfred thoáng đỏ. “Và tôi biết là không có cô gái trẻ nào ở đây lại hứng thú với một lão già như tôi.”

“Ngài có già đâu”, bà phản bác.

Nụ cười của ông dịu lại. “Cám ơn lòng tốt của bà, thưa Phu nhân Lanforshire. Nhưng tôi biết vị trí của mình. Tôi thật biết ơn vì còn có người chịu trò chuyện với mình.”

Nụ cười ấm áp của ông khuấy đảo cảm xúc trong lòng bà. Trông ông có vẻ tử tế và lịch thiệp, bà cũng mỉm cười đáp lễ.

“Nếu có thể, tôi xin mạn phép được nói là đêm nay trông bà thật duyên dáng.” Ông nâng ly nước chanh ra hiệu chúc mừng, nhận xét đó khiến mặt bà đỏ bừng. Cảm giác tội lỗi lại xuất hiện trong lòng, bà đang trò chuyện với một quý ông chưa từng kết hôn. Và nếu cứ tiếp tục thế này, có thể ông ấy sẽ nảy ra nhiều ý tưởng không hay.

“Cám ơn”, bà trả lời. “Nhưng thật tiếc, tôi phải đến chỗ con gái út.” Dù rằng ở cạnh Charlotte, Amelia hoàn toàn an toàn nhưng đây là lý do chính đáng nhất bà có thể nghĩ ra.

“Tất nhiên rồi.” Ông cúi chào, còn bà bước thẳng đến bên kia phòng. Nhưng dù rằng đã bước đến cạnh Charlotte và con gái, tim bà vẫn còn đập rộn ràng.

“Ngài ấy trông thật đẹp trai, đúng không?”, em gái bà nhận xét. “Có thể hơi lớn tuổi cho các cô gái của chúng ta, nhưng không quá già so với một số người khác.” Nụ cười của Charlotte lộ ra vẻ tinh quái.

Beatrice không nghe thấy những lời tán dương của cô em gái. Bà quay sang Amelia hỏi, “Con nói với Margaret là mẹ muốn gặp nhé?”

Gương mặt Amelia lộ ra nét rạng rỡ và vội bước đi, để mẹ ở lại một mình với dì.

“Charlotte, sao em lại nói thế? Chị đã kết hôn rồi”, Beatrice rít lên trong hơi thở.

“Tôi nay trông chị đẹp lắm”, em gái bà phản đối. “Và đã lâu lắm chị mới lại tham dự một vũ hội như thế này. Lẽ ra Henry nên thường đưa chị đến Luân Đôn.”

“Anh ấy ghét khiêu vũ và cũng không có mấy bạn bè thân thiết ở Luân Đôn”, bà thừa nhận. “Anh ấy không phải người như thế.”

“Còn chị thì sao? Chị có ghét khiêu vũ không?”

Beatrice chưa bao giờ thực sự nghĩ về chuyện này. “Chị không thể nói là mình có quan tâm theo cách này hay cách khác. Mà chuyện đó cũng có quan trọng gì.”

“Chị gái thân mến, nói thế chính là chị đang khiến mình càng lúc càng lu mờ đi rồi. Chị cứ làm như thế tất cả cuộc sống của chị là quay xung quanh mấy cô con gái ấy.”

“Thì đúng thế còn gì?”

“VẬY khi mấy đứa con gái đều đã lập gia đình, chị sẽ thế nào? Vẫn sẽ lại sống một mình lặng lẽ bên cạnh một người chồng chẳng còn quan tâm gì đến mình nữa sao?”

Mắt bà tràn đầy những cảm xúc bất ngờ nhưng bà không để cho nước mắt được trào ra. “Anh ấy có quan tâm, chút chút.”

“VẬY thì sao anh ta không thèm viết cho chị lá thư nào?”

“Bởi vì anh ấy còn đang chiến đấu. Anh ấy còn quá nhiều việc phải làm, còn nhiều chuyện quan trọng hơn.”

“Quan trọng hơn cả chị sao?” Charlotte vòng tay quanh eo chị gái, đưa bà bước xa khỏi tường. “Lẽ ra anh ta nên cảm thấy tự hào khi cưới được một người vợ đáng yêu và quyến rũ như chị. Và nếu anh ta không thể đánh giá cao những gì mà anh ta đang có thì chị nên khiến cho anh ta cảm thấy ghen tị đi.”

“Làm cho anh ta... nhưng sao lại làm thế? Mà cũng có ai thèm để ý tới chị đâu.”

“Ngài Alfred có để ý tới chị.”

“ĐỪNG buồn cười thế chứ.” Bà đã có làm gì khiến ngài ấy chú ý đâu, mà nếu như đó là sự thật, thì bà cũng không định phản bội chồng.

“TẬN hưởng thôi nào, Beatrice,” Charlotte trách. “Giờ chị đang được tận hưởng tự do mà trước giờ chưa từng có. Chị có thể trở thành kiểu phụ nữ mà mình muốn, chẳng cần phải sợ hãi, lo lắng việc chồng mình có ở đồng ý hay không.”

Bà không thể trả lời, đã từ lâu lắm, bà không còn xem mình là ai khác ngoài vợ của Nam tước Lanfordshire và mẹ của bốn cô con gái. Bà không thể nào cứ đột nhiên phá kén và biến thành một người hoàn toàn khác hẳn.

“Thật không dễ dàng gì”, bà thừa nhận. “Chị không thể một mình tận hưởng cuộc sống. Không thể nếu không có Henry.”

“Chỉ vì anh ta mà chị đã phải chôn vùi năm năm ở Scotland. Em chỉ gặp chị được vài lần và thậm chí còn không hề gặp Victoria.” Ánh mắt nặng nề chỉ trích của Charlotte dán chặt lên bà nhưng bà chỉ có thể nhún vai.

“Victoria sẽ không bao giờ ra khỏi nhà được nữa. Kể từ lần cuối cùng khi em tới Scotland, em cũng biết điều đó mà.” Bà cười buồn, nói thêm. “Bọn chị đã cố thuyết phục con bé tới đây.”

Margaret xuất hiện giúp bà thoát khỏi cuộc tranh cãi với cô em gái. Bà nắm tay con, bước đi chậm rãi và thấp giọng hỏi, “Con vui chứ? Con có để ý ai không?”

Margaret gật đầu, “Có thể có ạ”. Vẻ hối lỗi lan tỏa trên mặt nàng. “Nhưng có chuyện khác lẽ ra con nên cho mẹ biết sớm hơn. Con đã quá ích kỷ chỉ vì muốn tham dự buổi tiệc này.” Nàng nắm chặt tay Beatrice, dẫn bà tránh xa mọi người, đi đến chỗ góc phòng. “Con thật sai lầm khi không cho mẹ biết chuyện này. Nhưng con nghe nói Victoria không ở nhà một mình.”

“À, tất nhiên là không rồi. Vợ chồng Pauline đã đến ở với chị con.”

Margaret lắc đầu, “Không, họ không đến. Victoria chỉ ở đó một mình với mỗi bà Larson và MacKinloch. Và còn nữa. Có vẻ như một người đàn ông bị thương đã được đưa vào nhà.”

Beatrice đưa bàn tay đeo găng bịt lên miệng. Bà biết lẽ ra không nên rời khỏi nhà trước khi chắc chắn bà chị họ đã đến. Mà có lẽ bà cũng chẳng nên rời khỏi nhà làm gì. Cái ý nghĩ Victoria chỉ ở đó một mình với một người đàn ông bị thương quả là khủng khiếp. “Anh ta... đã chết chưa?”

Margaret lắc đầu, thấp giọng thì thầm. “Không, anh ta ở lại với chị ấy, và chỉ có mấy người hầu.”

“Nếu đó là sự thật thì chúng ta cần trở về nhà ngay”, Beatrice thở hỏn hển. Nếu có thể, bà muốn rời khỏi nơi đây ngay lập tức. Con gái bà cần có bà.

Margaret siết chặt cây quạt đã được khép lại, cúi đầu tỏ vẻ đồng ý. “Con mới biết chuyện này lúc chiều, từ anh Sinclair. Lẽ ra lúc đó con nên nói cho mẹ biết nhưng con rất muốn tham dự buổi tiệc của dì Charlotte.” Nàng thở ra nặng nhọc. “Con biết mẹ thấy thất vọng về con.”

“Mẹ lo lắng cho Victoria nhiều hơn.” Tâm trí bà đang chạy đua với ý nghĩ là nếu thật sự con gái bà đã ở bên cạnh người đàn ông đó suốt tuần rồi, vậy thì hậu quả... sẽ không tốt cho cả hai.

Nhưng nếu anh ta là một người thích hợp... có thể đó chính là lời đáp cho những nguyện cầu của bà trong suốt thời gian qua. Anh ta đã làm tổn hại đến danh tiếng của con gái bà và nên kết hôn với con bé.

Làm ơn, xin Thiên Chúa rủ lòng thương, xin hãy khiến anh ta thật sự là một quý ngài đúng nghĩa. Bà không quan tâm chuyện anh ta là một người Anh hay một người Scot, chỉ cần anh ta quan tâm, lo lắng cho Victoria là được. Con gái bà xứng đáng tìm được một tấm chồng như các em của nó.

“Mẹ sẽ đi, ngay sớm mai”, Beatrice thông báo.

Nghe thấy câu nói đó, Margaret cau mày, “Còn bọn con thì sao?”.

“Mẹ nghĩ nếu các con ở lại với dì Charlotte cho đến hết lễ hội thì sẽ tốt hơn”, Beatrice nói. “Mẹ muốn biết Victoria thế nào, và sau khi gặp hết tất cả những quý ông mà dì đã sắp xếp, con có thể trở về.” Bà nắm chặt tay con gái ngầm thể hiện sự đảm bảo.

Margaret đỏ mặt. “Con nghĩ chắc là con sẽ tìm được người phù hợp.” Nàng mỉm cười bí hiểm, nắm lấy tay Beatrice. “Con không nên quá kén cá chọn canh, cứ phải tìm cho bằng được một người phù hợp nhất.”

“Tất nhiên là con nên làm thế. Hôn nhân không phải chuyện đùa đâu”, Beatrice phản đối. “Nếu một người đàn ông chỉ có vẻ được thì chưa chắc anh ta đã có thể trở thành một người chồng tốt cho con đâu.” Dù rằng cuộc hôn nhân của bà và Henry đã dần trở thành “tương kính như tân” hơn

là tình yêu, nhưng đây cũng là chuyện hiềm hoi trong những cuộc hôn nhân sắp đặt. Bà không muốn Margaret chọn một người không hợp với mong muốn của mình.

Tối giờ ăn khuya, Beatrice thấy em gái mình đã cho Margaret và ngài Bá tước u sàu xứ Castledon bắt cặp ngồi cạnh nhau trong bàn. Dù rằng Amelia vẫn có thể dùng bữa với mọi người nhưng bà không thích để cho cô con gái út quá vương bận đến chuyện lựa chọn một ông chồng như ý khi mới chỉ mười sáu tuổi. Tốt hơn hết là cứ đợi thêm một hai năm nữa cho đến khi con bé thực sự trở thành một tiểu thư hấp dẫn hơn là để lộ sự nhiệt tình của mình quá sớm thế này. Hiển nhiên Amelia sẽ thấy thất vọng khi phải ở trên lầu một mình dùng bữa nhưng rồi con bé sẽ cảm thấy may mắn khi chỉ cần tham dự buổi tiệc một chút thế này thôi.

Beatrice cũng ngồi vào bàn và nhận ra Charlotte đã sắp xếp bà ngồi cạnh ngài Alfred.

“Phu nhân Lanfordshire”, ông cất lời chào. “Thật vui vì chúng ta lại có thêm cơ hội để trò chuyện.” Nụ cười của ông thật ấm áp và ông chìa tay ra, đề nghị được nắm tay bà.

Bà đón lấy tay ông nhưng suy nghĩ vẫn quẩn quanh chuyện Victoria và người đàn ông bị thương. Với lại, ở cạnh ngài Alfred, bà cảm thấy lúng túng hoặc là đại loại thế. Ông đưa bà đến chỗ ngồi và kéo ghế cho bà, nói gì đó về chuyện rau củ và mấy cây nến mà Charlotte đã chọn trang trí phòng ăn.

Khi món đầu tiên được dọn ra, ngài Alfred liền lên tiếng, “Cho phép tôi chứ, thưa Phu nhân Lanfordshire, nhưng không biết tôi làm thế có khiến bà thấy khó chịu không?”

Bà buộc phải nhìn thẳng vào ông, “Không đâu, Không phải tại ngài đâu. Tôi vừa nhận được mấy tin tức đáng lo về cô con gái lớn và tôi e rằng sáng sớm mai tôi phải lập tức đi thôi.” Bà mỉm cười ngượng ngùng nói tiếp,

“Hiện giờ tâm trí tôi đang ở đâu đâu, tôi phải quay trở về Scotland ngay lập tức. Chúng tôi đã thuê một cỗ xe ngựa để đến đây”.

“Vậy xin hãy cho tôi được phục vụ bà. Tôi thật vinh hạnh nếu bà cho phép anh đánh xe của tôi được đưa bà về nhà.”

“Thật lòng mà nói thì ngài rất tốt bụng nhưng tôi sẽ dùng xe của mình thôi.”

“Trong thời điểm cận Giáng sinh thế này sao?” ông hỏi. “Bà không thể tìm được ai trong lúc này đâu, mà người đánh xe của tôi lại không có gia đình. Anh ta sẽ vui nếu kiếm được thêm chút tiền và được phục vụ bà là niềm vinh hạnh của tôi.”

Tim bà se lại vì biết mình chẳng thể nào chấp nhận lời đề nghị đó. Chuyện này là không phù hợp. “Ngài Alfred, tôi e là mình sẽ chẳng thể trả nổi món nợ này đâu.”

Nụ cười của ngài Alfred trở nên buồn bã. “Phu nhân Lanfordshire, tôi có một khoản thu nhập không đến nỗi nào và không có gia đình để giúp tôi tiêu xài bớt khoản tiền đó. Có thể phục vụ bà thế này khiến tôi cảm thấy mình đúng là một hiệp sĩ.” Ông đưa cốc rượu lên ra hiệu chúc mừng. “Tôi không mong bà sẽ trả lại gì đâu. Ngoại trừ, có lẽ là một điệu nhảy với quý bà duyên dáng.”

“Có thể, với một trong số mấy cô con gái của tôi”, bà đề nghị.

“Với bà thôi”, ông chỉnh. “Bà cho phép một người đàn ông cô đơn, không còn trẻ trung gì nữa có được cơ hội tận hưởng một bữa tối thú vị chứ.”

Dù rằng lương tâm đã lên tiếng cảnh báo chống lại chuyện này, Beatrice lại thấy mình đang gật đầu đồng ý. “Tốt thôi. Nhưng chỉ một điệu nhảy thôi nhé”.

~*~

“Cô không sao chứ?” Ngài Nottoway tựa vào cây can khập khiễng bước vào phòng khách. Anh dừng lại đứng cách nàng một khoảng, đôi mắt xanh vẫn dán chặt lấy nàng.

Từ lúc bắt đầu, Victoria đã biết nỗ lực bước ra khỏi nhà sẽ thất bại. Nàng biết anh nghĩ sẽ tìm cách khiến nàng xao nhãng bằng một nụ hôn, anh nghĩ nụ hôn sẽ khiến nàng không chú ý đến việc anh mở cửa. Dù rằng nàng hiểu phương pháp đó của anh, nhưng vấn đề là anh không biết nàng đang chịu đựng chuyện gì. Đó là một nỗi sợ hãi mà nàng chẳng thể vượt qua chỉ trong một phút.

Sợ hãi lập tức chuyển thành hoảng loạn khi nàng nhận ra không ai đến giúp mình. Nàng chỉ một mình đối diện với tử thần và cảm giác đó cứ như rơi khỏi chín tầng mây đen, lọt thỏm vào khoảng không vô tận. Không nụ hôn nào có thể so sánh với cảm giác đó.

“Ta không định làm tổn thương nàng”, anh nói.

“Không đâu. Chỉ là tôi đang giận bản thân mà thôi. Khi trông thấy màn tuyết, tôi...”, nàng vỡ òa, chùi hai tay vào trong áo. “Tôi không sao thờ nổi. Tôi phải đi thôi.”

Nàng chỉ ước sao mình có thể chui ngay vào tường để không phải nhìn thấy vẻ khó chịu trên khuôn mặt anh. Nàng đã không thể vượt qua nỗi sợ hãi và cứ nghĩ về điều đó, lòng nàng lại như có một con sóng cuồn cuộn đang giữ chặt.

Anh ta chẳng thèm quan tâm gì đến mi nữa đâu, giờ thì anh ta đã biết hết tất cả sự thật. Nước mắt tuyệt vọng dâng lên nơi khóe mi, nhưng nàng không cho phép mình để rơi dù chỉ một giọt lệ.

Anh nhích đến, ngồi cạnh bên nàng, chống cây gậy cạnh ghế. “Là vì ta hôn cô lần nữa sao?”

“Không”, nàng thì thầm. “Tôi biết ý định của anh.” Và dù chuyện đó thật đã khiến nàng cảm thấy kinh ngạc, sự mất tập trung khiến nàng có thứ cảm giác gần như là ham muốn. Khi môi anh phủ lên môi nàng, nàng đã đắm chìm trong nụ hôn đó, muốn thoát khỏi lớp vỏ hèn nhát đang vây quanh thân mình. Nàng nuốt nước mắt nói tiếp, “Chỉ là tôi không đủ mạnh mẽ”.

“Sáng nay chúng ta sẽ cố thử thêm lần nữa”, anh nói.

Thay vì khiến nàng cảm thấy khá hơn, sự bình tĩnh của anh lại chỉ khiến nàng càng thêm tức giận. “Tại sao?” nàng hỏi. “Chuyện gì khiến anh nghĩ có thể thay đổi một chuyện không thể thay đổi trong suốt năm năm chỉ trong vài ngày?”

“Bởi vì nàng đã tự nói với bản thân rằng nàng không muốn lại sống thế này.”

Tay nàng co lại thành nắm đấm. “Có những lúc tôi thật căm ghét bản thân. Nếu có thể làm gì thay đổi điều này, tin tôi đi, tôi sẽ làm ngay lập tức.” Nàng cúi đầu, cảm xúc lẫn lộn giữa giận dữ và thất vọng.

Anh đưa tay chạm vào vai nàng. Sự cam đoan tĩnh lặng đó như đốt cháy từng lớp y phục trên cơ thể, Victoria tưởng chừng như có thể cảm nhận được lòng bàn tay nóng ấm của anh đang áp lên làn da trần trụi của mình. Cảm giác đó khiến nàng chỉ muốn được tựa vào anh, uống cạn mọi vết ve.

“Sao anh lại phải tốn thời gian với một người như tôi làm gì?”, nàng thì thầm. Nàng không cần sự thương hại của anh, cũng chẳng cần anh thông cảm. Khi nàng quay đầu nhìn anh, bàn tay anh trượt dần từ vai lên cổ. Đôi mắt xanh nhìn nàng nghiêm túc với một thứ cảm xúc không tên.

“Ta không thích thấy phụ nữ phải chịu đau khổ. Không bao giờ, nếu ta có đủ quyền lực thay đổi điều đó.” Bàn tay anh rời khỏi người nàng và

Victoria có thể nghe thấy sự cay đắng trong giọng nói đó. “Nhưng nếu muốn ta giúp thì cô tuyệt đối không được dễ dàng từ bỏ.”

“Tôi không từ bỏ. Tôi chỉ hiểu rõ sự thật mà thôi.” Nàng chuyển đến đứng gần cửa sổ, ngoài trời tuyết đang nặng dần. Những mảnh vỡ tựa pha lê xoay trong gió như đang chế giễu nàng chỉ biết đứng bên trong lớp kính bảo vệ nhìn ra.

Thấy anh không nói gì, nàng lại nói tiếp, “Anh nói đúng, tôi không muốn lại tiếp tục bị giam cầm trong ngôi nhà này. Nhưng cả hai chúng ta đều hiểu rõ, anh cũng chẳng thể ở lại lâu hơn được. Đây là vấn đề của riêng tôi và nó sẽ chẳng thể được giải quyết trong lúc này đâu”.

Anh tựa và cây gậy, bước đến đứng sau lưng nàng. Nàng lặng người đứng chôn chân tại chỗ khi cảm nhận được sức nóng cơ thể anh và cả mùi hương nam tính của thuốc cạo râu. Victoria thấy ớn lạnh khắp toàn thân dù rằng anh chưa hề chạm vào nàng.

“Không, ta sẽ không ở lại lâu”, anh tán đồng. “Ta vẫn còn nhiều trách nhiệm khác mà thời gian này đã sao nhãng.” Anh đưa mắt nhìn ra cửa sổ nói thêm, “Nhưng nếu Sinclair có nói cho mẹ cô về chuyện của chúng ta thì ta cũng chẳng ngạc nhiên gì. Anh ta không nghĩ ta là một người đàn ông đáng tin cậy”.

“Chúng tôi cần anh ta giúp bán mấy bộ áo váy. Và cho dù anh có nói đúng về chuyện anh ta đã kể cho mẹ nghe về mọi chuyện thì cũng chẳng sao. Không có gì thay đổi cả đâu.” Nàng quay người, giật mình trông thấy bàn tay anh lướt trên mặt kính, như đang khóa chặt lấy mình.

“VẬY SAO?”

Tia nhìn tằm tời trong mắt anh nhắc nàng đến nụ hôn cường bạo và cái cách mà anh đã phá vỡ lớp lưới cô đơn mong manh phủ quanh nàng. Nàng không thể rời mắt khỏi anh, và trong ánh mắt đó nàng nhìn thấy sự thích thú không sao hiểu nổi. Trong anh gợi chút gì đó như là nhục dục và

lạy Chúa cứu thế, nàng chỉ muốn đưa tay chạm vào người đàn ông đứng ngay trước mặt. Nàng muốn cảm nhận vòng tay anh, ép chặt cơ thể nàng vào anh.

Nàng cảm thấy cơ hội cuối cùng và duy nhất có thể có một cuộc sống khác đang dần trượt mất.

“Chẳng bao lâu nữa gia đình cô sẽ về”, anh thì thầm, giọng quỵn rũ và đầy cảm dỗ. “Chúng ta phải tận dụng tối đa thời gian còn lại.”

Nhịp tim nàng quẫy đập như đôi cánh chim ruồi, thầm hỏi ẩn ý đằng sau câu nói đó. Anh kéo nàng lại gần mình, và nàng thật không hiểu tại sao một người đàn ông như anh lại muốn quỵn rũ nàng.

“Khi anh đứng gần tôi thế này thì tôi chẳng thể nghĩ được gì cả, thưa ngài Nottoway”, nàng thừa nhận. Nhưng anh không tránh đi nơi khác. Thay vào đó, bàn tay anh lại trượt đến tóc nàng, rồi buông rơi những lọn tóc tìm đến khuôn mặt nàng.

“Jonathan,” anh chỉnh lại, dù cho gọi anh bằng tên riêng thế thật không phù hợp chút nào. Nàng thậm chí không cần đoán đo gì về chuyện đó. “Ta không muốn cô cứ tập trung nhất nhất vào nỗi sợ của mình”, anh nói tiếp. “Ta muốn cô chuyển sự chú ý sang hướng khác.”

Oh, nơi khác thì được thôi. Nhưng không phải tất cả những nơi khác mà ý anh nói đều tốt cả. “Không hiệu quả”, nàng phản đối.

“Ta vẫn còn cách khác.” Anh tựa người vào tường, đôi tay anh không còn vòng ngang người nàng nữa. “Ta đã nói với bà Larson rồi.”

“Anh định làm gì?” Nàng không biết anh ta định làm gì nhưng nàng thật nghi ngờ khả năng thành công của chuyện này.

“Chỉ là một buổi dã ngoại trong nhà thôi.” Anh vòng tay ngang ngực, trên mặt lộ vẻ thỏa mãn. “Tin ta đi.”

Nàng không tin. Nhất là khi anh thực tế đã ném người nàng ra ngoài, giữa trời tuyết trong khi vẫn đang hôn nàng. Victoria cố sắp xếp lại mọi suy nghĩ hỗn loạn trong đầu trong khi anh kéo tấm khăn trải giường ra.

“Cầm cái này”, anh ra lệnh, tựa người vào cây gậy di chuyển ngược trở ra hành lang. Trông thấy anh hầu, anh bảo, “Giúp ta mang cái này ra trải cạnh cửa”.

MacKinloch vâng lời nhưng Victoria thì không hề có ý định sẽ ngồi ăn cạnh cửa ra vào. “Sao anh lại nghĩ tôi sẽ muốn ăn ở trước cửa chứ?”

“Từng bước một, cô nhớ chứ?”

Thậm chí cân nhắc chuyện này cũng là một ý nghĩ buồn cười. Nhưng bà Larson có vẻ như đồng thuận và bắt đầu sắp xếp bàn ăn cho cả hai, bà dọn lên món gà nướng, kem rau, bánh mì và một tô xúp.

Victoria đứng ở cầu thang không thể tin nổi cảnh tượng trước mặt. Ngài Nottoway chống cây gậy rồi từ từ ngồi tựa vào tường. Mặt anh nhăn lại vì đau khi cô tìm vị trí đặt chân phù hợp nhưng anh vẫn không thốt ra lời ca thán nào. “Cô sẽ cùng ăn trưa với ta chứ?”

“Tôi không thích một bữa dã ngoại ngay cửa trước thế này chút nào”, nàng phản đối. “Lỡ có người vào thì sao.”

“Ồ, tôi đã khóa cửa rồi. Cô không cần lo chuyện cửa đập vào đầu khi có ai đó đến bất chợt đâu.” Anh vỗ nhẹ vào chỗ đối diện. “Đến đây, ăn nào.”

“Tôi sẽ ăn trong phòng ăn.”

“Bà Larson đã được nhắc nhở là tuyệt đối không được dọn bữa trưa ở đâu khác mà chỉ được dọn trên sàn thôi.”

“Làm sao mà bà ấy lại nghe lời anh như vậy? Thậm chí bà ấy còn chẳng ưa gì anh”, Victoria phản đối sau khi những người hầu đã rời khỏi.

“Không, nhưng bà ấy cũng đồng ý chuyện này là cần thiết. Nếu ta có thể đi lại khá hơn chút, thì ta chỉ cần đơn giản kéo cô ra ngoài, và để mặc cô muốn khóc muốn ngất gì tùy ý.”

Sự thiếu cảm thông của anh khiến nàng cảm thấy khó chịu. “Anh nói cứ như tôi có thể kiểm soát cảm xúc của mình vậy.”

“Cô có thể. Có thể cô không ngăn được nỗi sợ hãi của bản thân nhưng cô hoàn toàn có thể chọn cách phản ứng lại chuyện này.” Anh đưa một ngón tay ra hiệu, “Đến đây và ngồi xuống nào Victoria”.

Anh thân mật gọi tên nàng và chính vì thế mà nàng lại càng không muốn rời khỏi cái cầu thang an toàn này.

Anh vẫn không rời mắt khỏi nàng và nàng thấy mình đang dần ra khỏi lan can nhưng chưa thực sự sẵn sàng tiến tới gần hơn. “Chuyện này cũng chẳng thể thành công được đâu.”

Anh ra hiệu thêm lần nữa. “Ta sẽ không mở cánh cửa đó đâu. Ta hứa đấy.” Thấy nàng do dự, anh nói thêm, “Đừng để ta phải đứng dậy chứ. Ngồi xuống được sàn chẳng dễ dàng chút nào đâu”. Anh cầm cây nĩa bạc trong tay vẫy vẫy về phía nàng, “Đến đây với ta nào”.

“Sao anh lại làm thế?” nàng hỏi, cảm giác như thể tất cả mọi người trong nhà đều đang nhìn bọn họ.

Anh ngả người dựa vào tường. “Cô làm ta nhớ tới một người. Một người mà ta đã từng giúp.”

“Và nếu anh không thể giúp tôi thì sao? Nếu như tôi vĩnh viễn không thể thay đổi thì sao?” Nàng khoanh tay trước ngực, nhìn anh. Thất bại liên tục của những năm gần đây khiến cho nỗi sợ hãi lớn nhất trong lòng dần cướp đi tất cả can đảm còn lại trong nàng.

“Vậy thì mọi thứ vẫn sẽ như cũ, như cô đã từng sống trong suốt năm năm nay. Đó là điều cô muốn sao?”

“Không”, nàng thì thầm. “Tôi muốn tự do... nhưng chuyện này khó quá.”

“Vậy là cô nhất định muốn bắt ta phải đứng lên, đúng không?” Anh thở dài, chống cây gậy để dễ dàng đứng thẳng, bước qua mấy đĩa thức ăn và đứng ngay giữa phòng. “Đến đây nào.”

Chẳng hề giận dữ lẫn thất vọng trong giọng nói đó, chỉ bình tĩnh ra lệnh. Victoria bước tới một bước, rồi lại thêm một bước. Chậm chậm, nàng tiếng từng bước một, tới chỗ anh và nắm lấy bàn tay đang vươn ra. Lòng bàn tay ấm áp của anh bao bọc bàn tay đông cứng vì lạnh của nàng và mang đến cảm giác ấm áp dễ chịu. “Ta sẽ đứng bên cô, cho đến khi cô sẵn sàng bước tới.”

“Anh không cần phải giữ tay tôi thế này đâu.”

“Làm thế thì cô sẽ không chạy đi đâu được nữa”, anh phản đối. “Và ta cũng thích nắm tay cô. Một bàn tay tuyệt vời.” Ngón cái của anh cọ cọ vào lòng bàn tay nàng và hành động đó khiến toàn thân nàng run rẩy. “Chỗ này thật mềm, ngay giữa lòng bàn tay.” Rồi anh di chuyển những ngón tay lên cao hơn, chạm vào các cạnh ngón tay nàng. “Nhưng chỗ này thì lại bị chai sần. Chắc hẳn chúng đã không ngừng bị kim đâm trúng suốt mấy năm nay. Ta nghĩ bây giờ dù bị bất cứ vật nào đâm phải, có lẽ cô cũng chẳng còn cảm thấy gì nữa cả.”

“Không đến nỗi thế đâu.”

“Nhưng cô là một cô gái hiền lành, đó là điều quan trọng nhất.” Bàn tay anh siết chặt lấy tay nàng. “Từ sâu thẳm trong lòng, cô có thể sợ hãi. Nhưng chúng ta cần phải ra vẻ một tí, để không ai có thể biết được nỗi sợ hãi của cô.”

Anh dìu nàng tiến tới một bước và nàng nhận ra chuyện này cũng không phải là khó đến vậy. Giờ nàng chỉ đứng cách mép tấm khăn trải giường một chút.

“Cô có thể tự ngồi xuống được chứ?”, anh hỏi. “Hay yêu cầu như thế là hơi nhiều?”

Nàng đưa mắt nhìn ra cửa trước. Cánh cửa thẳng đứng như một người lính gác canh giữ nàng. Và dù chuyện này có làm nàng khó chịu, nàng vẫn tiến lên một bước và ngồi xuống bên ngoài tấm khăn trải giường. Jonathan mỉm cười, ngồi xuống đối diện. “Đó, thấy chưa, cũng chẳng phải là chuyện khủng khiếp gì lắm.” Anh đưa cho nàng một đĩa thịt gà có phết kem rau bina và một miếng bánh mì trong khi nàng rót cho anh một tách trà, thả vào đó ba viên đường.

Cả hai bắt đầu ăn và dù rằng nàng vẫn còn cảm thấy căng thẳng nhưng thật ra nó cũng không quá tệ như nàng nghĩ. Nàng ngồi đối diện anh và khi cả hai dùng xong bữa trưa, anh hỏi, “Cô thấy thế nào?”

“Vẫn còn lo lắng,” nàng thừa nhận. “Nhưng tôi thật sự đã làm được đến thế này rồi.”

Anh nâng ly ra hiệu chúc mừng. “Đúng thế.” Cuộc trò chuyện bị gián đoạn bởi tiếng gõ cửa. Jonathan cố đứng dậy nhưng anh bị mất thăng bằng. Cây gậy rơi xuống nền nhà và Victoria bước đến cạnh anh. Nàng đỡ tay anh, giúp anh đứng lên.

Khi đã đứng vững, anh vẫn giữ tay nàng một hồi. “Xem xem cô đã làm được gì.” Anh vẫn giữ chặt tay nàng và giờ nàng mới nhớ nhận ra mình đang chạm vào cửa. “Cô muốn mở nó ra chứ?”

“Kh... Không phải với mấy cái đĩa này.” Nàng giật tay khỏi tay anh và bà Larson bước đến, giúp nàng dọn bữa đã ngoài sang bên. MacKinloch ra mở cửa trong khi bà quản gia dọn dẹp phần còn lại của bữa trưa.

Tim Victoria đập liên hồi, nhưng dù đã rút lui, nàng vẫn cảm nhận được cảm giác của chiến thắng tuy chỉ là đôi chút. Trong lúc giúp Jonathan, nàng đã thật sự chạm tay vào cánh cửa mà không hề sợ hãi. Nàng chẳng hề thấy sợ chút nào.

Không hẳn là một thành tích vĩ đại gì... nhưng ít nhất đó cũng là khởi điểm. Và nàng chẳng thể ngăn nổi nụ cười.

Mackinloch mở rộng cửa để lộ hơn chục người phụ nữ đang đứng bên ngoài. Tất cả đều nhìn nàng với vẻ lo lắng.

Ngài Nottoway nhìn nàng. “Tiểu thư Andrews, có vẻ như đội quân thợ may của cô đã đến rồi.”

Trong khi mấy người phụ nữ tập trung ở phòng ăn, Jonathan rút về phòng khách. Anh không biết liệu Victoria có muốn anh ở lại hay không nhưng vấn đề là anh biết gì về chuyện may vá? Câu trả lời là *không biết gì cả*. Thế nên tốt hơn hết là cứ tránh khỏi chỗ đó.

Anh nhìn về phía bàn cờ đã được sắp sẵn, những quân cờ đen trắng đứng thành hàng ngay ngắn. Quy tắc trò chơi rất đơn giản. Để chiến thắng, tất cả vấn đề chỉ là chiến thuật. Anh chỉ thất bại khi đối thủ có kỹ năng tốt hơn.

Nhưng chuyện cá cược của anh và Victoria thì chẳng liên quan gì tới kỹ năng hay chiến thuật. Và dù sáng nay quả thật đã có chút tiến triển, anh cũng không sao biết được liệu chiến thắng có thể sẽ tiếp diễn được hay không. Lúc trước nàng gần như chẳng thể bước tới gần cửa trước. Phải mất bao lâu nàng mới có thể vượt qua cánh cửa đó?

Hay liệu có bao giờ nàng bước qua được ngưỡng cửa đó không? Mà mấy ngày nữa, anh đoán Franklin sẽ trở về cùng với những người làm công của mình. Giữa thời tiết mùa đông khắc nghiệt cùng với điều kiện sống của nơi này, Jonathan thật không muốn ở lại lâu thêm chút nào nữa. Anh không cần phải chịu trách nhiệm gì với Victoria Andrews hết.

Nhưng mỗi khi nhìn thấy sự thống khổ trong đôi mắt xám của nàng lại khiến anh nghĩ về mẹ. Anh đã không thể giải thoát công tước phu nhân khỏi người cha súc vật của mình. Điều đó đã luôn ám ảnh anh, tại sao khi đó anh lại vâng lời bà, tại sao anh để bà ở lại khi bà bảo anh đi đi.

Nếu như anh chịu ở lại...

Anh cầm một quân Tốt trắng, đưa tay vuốt ve những đường cong của quân cờ. Anh không thể quay lại ngày xưa ấy và thay đổi sai lầm của mình. Không bao giờ anh có thể khiến mẹ trở về được nữa.

Anh đặt quân cờ xuống và nhìn thấy bức thư để ngỏ mà Victoria đang đọc dở. Anh biết đọc lén thì không đúng chút nào nhưng cái cụm từ Aphrodite's Unmentionables đập vào mắt anh. Sao em gái của Victoria lại đề cập đến một chuyện không phù hợp như thế trong thư? Anh đọc đến phần ghi chú, giật mình khi nhìn thấy danh sách những món hàng đã được đặt - Áo ngực lót lụa, áo váy mặc trong đêm tân hôn. Và cả màu sắc của vật liệu cũng đáng chú ý, đều là những thứ màu tội lỗi, tất cả đều sang trọng, và phải thật mềm mại cho làn da phụ nữ.

Và có thật là tiểu thư Victoria ần dật và trầm lặng lại là người tạo ra tất cả những món này sao?

Anh đứng lên, tựa người vào cây gậy, bước ra hành lang. Anh nhìn về trước, thấy Victoria đang nhỏ nhẹ nói chuyện với một phụ nữ, giải thích cho bà hiểu những gì mình muốn. Có cả đồng vải chất đầy trên bàn ăn và anh thấy nàng đang cầm trong tay thứ gì đó trông như phiến sừng hàm cá voi.

Anh nheo mắt. Chúa ơi, chẳng lẽ chuyện này là thật sao?

Nàng đang cho bọn họ thấy những tấm vải dài mà Cain Sinclair đã mua. Lụa, satin và ren đủ màu để may quần. Anh nhớ tới những lời nói lúc trước của Victoria, rằng quần áo mà nàng đưa cho Sinclair có màu đen và có ren.

Khi tưởng tượng đến việc nàng mặc trên người thứ áo lót đó, nghĩ tới lớp vải đen dán trên làn da như lụa của nàng, nghĩ tới khuôn ngực nàng bị phủ bởi một lớp ren mỏng, anh thấy thực sự kích động. Anh không bao giờ nghĩ nàng thuộc kiểu phụ nữ có thể may những thứ trang phục như vậy

nhưng sự thực rõ ràng là thế. Là vì cần tiền nên nàng chấp nhận may ra thứ quần áo tai tiếng đến thế sao?

Cha nàng chỉ là một nhân viên công chức và từ sự khiêm tốn của ngôi nhà này, anh nghĩ có lẽ họ thuộc tầng lớp trung lưu. Theo lý, họ nên có đủ tiền trang trải cuộc sống chứ không cần phải hạ mình đến thế này.

Nhưng nàng đã từng nói đến những khó khăn về tài chính mà bọn họ đang gặp phải và lại không muốn hé lộ cho cha biết chút gì về chuyện đó. Như vậy hẳn nhiên phải có cách gì khác để thanh toán hết các khoản nợ chứ không phải dùng phương pháp hạ tiện này.

Nếu có ai đó phát hiện ra, vụ tai tiếng này có thể sẽ hủy đi danh dự của gia đình. Jonathan không thể để chuyện này xảy ra. Anh nợ Victoria mạng sống và một khoản tiền lớn sẽ giúp nàng không cần phải kiếm tiền bằng cách này. Nàng có thể thuê hoặc tạo ra một vài kiểu mẫu chứ không cần phải đi làm công việc của một người thợ may như thế.

Đột nhiên, từ trong phòng ăn vọng ra tiếng cười to. Sự tò mò đã chiến thắng, anh tựa lên cây gậy tiến tới gần hơn. Jonathan tựa vào bức tường cạnh cửa ra vào, nghiêng tai nghe ngóng xem bên trong mấy người phụ nữ đang nói về chuyện gì.

“Thiệt là không tốt chút nào khi lấy lụa và satin làm mấy thứ này, thừa tiền thư Andrews. Chỉ cần giặt một lần, dung dịch xà phòng sẽ phá hỏng hết”, một người nhắc.

“Mà chỉ có các quý bà mới đủ tiền mua thứ này”, một người khác xen vào. “Giá tiền quá cao đối với chúng ta. Và nếu họ dùng thường xuyên thì cũng không có vấn đề gì. Vậy là bọn họ phải mua nhiều hơn, đúng không?”

Một cô gái điếm chắc chắn sẽ làm thế. Jonathan vẫn không thể hiểu hết những gì mình vừa nghe, nên anh cũng không ngắt lời bọn họ.

“Tiểu thư Andrews, xin phép cho tôi được nói”, người phụ nữ thứ hai tiếp tục. “Cô không nên vì lo sợ mà đánh mất cơ hội này. Nếu một người

phụ nữ muốn có một đứa con thì sao không thử đừng mặc gì hết đi? Cứ dùng ren và vài cây tầm ma mỏng. Người đàn ông của cô ta chắc chắn sẽ phải quỳ gối cầu khẩn cô nàng.”

Jonathan chút nữa là ghen thở khi nghe thấy những lời nói đó. Vài cây tầm ma thì gần như là trong suốt nếu được dệt mỏng và... cũng táo bạo hết như ren vậy.

Tâm trí của anh bị cuốn vào cuộc thảo luận. Thậm chí anh còn chẳng thể tưởng tượng nổi nếu Victoria định may một chiếc quần trong quyền rũ. Đây không phải là người phụ nữ mà anh mới hôn vài ngày trước.

Mà nàng là ai thì vấn đề gì?, anh tự hỏi. Mà sắp phải đi rồi, sớm thôi.

Nàng là một người ngây thơ, hoàn toàn không nhận thức được hậu quả của hành động này. Nàng chẳng biết chút gì về sự thân mật giữa nam và nữ, anh đang bị câu xé bởi cái ý tưởng nhảy bổ vào phòng kéo Victoria ra... và thắc mắc liệu rằng nàng có thực sự ngây thơ như cách nàng thường thể hiện hay không.

Hương vị trên đôi môi nàng vẫn còn vấn vít quanh anh. Anh muốn một lần nữa chinh phục đôi môi đó và khiến nàng điên lên vì ham muốn. Anh muốn được chia sẻ chiếc giường của nàng và được thức dậy mỗi ngày cạnh bên cơ thể ấy.

Nàng là một ham muốn chưa được thỏa mãn... tất cả chỉ có thế. Vậy thì sao anh không thử thuyết phục bản thân để cho nàng tiến tới?

Chương 10

Suốt năm ngày qua, đám phụ nữ dành hết thời gian để cắt lượ, rồi ngồi may vá khắp mấy căn phòng trong nhà. Jonathan đã thoáng nhìn thấy mấy màu sắc và một số đồ nội y có thể khiến bất kỳ người đàn ông nào cũng phải điên lên. Dù cho cánh phụ nữ có nhướn mắt ngạc nhiên trước sự hiện diện của anh nhưng họ vẫn giữ khoảng cách. Và đúng như lời hứa, Victoria đã trả lương cho bọn họ dù anh không biết được nàng lấy tiền từ đâu. Có lẽ từ khoản tiết kiệm cá nhân cũng không chừng.

Tạ ơn trời đất, cuối cùng cũng đã đến Giáng sinh và tất cả mọi người đều đã đi hết. Ngay cả mấy người hầu, Victoria cũng cho phép họ nghỉ vài ngày.

Jonathan chống cây gậy, khập khiễng đi dạo khắp trong bếp tìm thức ăn. Anh lấy một đĩa gan ngỗng lạnh và cắt một khoanh bánh mì mứt khô mà bà Larson đã chuẩn bị sẵn từ đêm trước. Bữa ăn có vẻ đơn giản nhưng ít nhất có thể chống đói.

Anh vừa giữ đĩa thức ăn trong tay, vừa cố tìm cách giữ thăng bằng, từng bước trở về phòng ăn. Victoria đang ngồi cạnh cái bàn ăn bằng gỗ gụ, xung quanh chất đầy vải vóc. Nàng đang bận rộn khâu phiến sừng vào một mảnh vải. Khi trông thấy anh, nàng đỏ bừng mặt, vội gom số quần áo lại tìm cách che đậy việc đang làm.

“Chào buổi sáng”, nàng cất tiếng. “Tôi không nghĩ là anh dậy sớm thế này.”

“Giáng sinh vui vẻ”, anh đáp lời, đặt đĩa thức ăn xuống bàn. “Ta nghĩ có lẽ cô cũng đói.”

“Giáng sinh sao?” Nàng đặt cây kim xuống, mỉm cười ngượng nghịu. “Tôi hoàn toàn quên mất.”

“Xem ra cô không có quà cho ta rồi, đúng không?”, anh đánh bạo.

“Tôi sợ là mình chẳng thể ra ngoài để mua được món gì cho anh.”
Nhưng rồi nàng nhận ra anh đang tìm cách trêu mình nên chỉ mỉm cười.
Tóc của nàng được búi qua loa, những sợi vàng loăn xoăn thả xuống cổ.
Anh chỉ muốn đưa tay chạm vào, kéo dây ghim cài tóc xuống để trông thấy mái tóc nàng buông xõa xuống vai.

Mặc dù biết nàng là một phụ nữ nghiêm trang nhưng anh cũng đã nhìn thấy một mặt khác trong tính cách nàng, một mặt mà anh chưa từng ngờ tới. Giờ khi đã biết được nàng tốn hàng giờ để tạo ra thứ đồ lót quyến rũ kia, anh lại càng thấy nàng cuốn hút hơn. Anh mừng tưng trong đầu cơ thể mảnh mai của nàng ẩn hiện trong làn lụa đỏ và ren, chiếc áo lót ôm sát những đường cong cơ thể phụ nữ rồi nói rộng ra.

Ở cạnh bên nàng, ý thức về danh tiếng của anh bị lung lay không ít. Anh chỉ muốn lôi kéo người phụ nữ này, muốn đánh thức những ham muốn trong nàng cho đến khi được hoàn toàn tận hưởng hương vị ngọt ngào của da thịt và được nhìn thấy nàng bùng nổ.

Nàng chính là một trái cấm mê hoặc, nàng quá ngây thơ để trở thành một người tạo ra thứ quần áo như vậy.

“Cô đang làm gì vậy?” anh hỏi dù rằng hoàn toàn hiểu rõ mọi chuyện. Anh muốn nghe xem nàng có thể biện hộ thế nào.

“Chỉ... chỉ là ít quần áo của phụ nữ thôi mà.”

“Vói phiến sừng đó”, anh nói thêm, “ta cứ nghĩ là cô đang may áo nịt ngực”.

Má nàng đỏ bừng. “Sao anh lại nghĩ đến một chuyện như thế chứ?”

“Thư của em gái cô. Và hôm trước ta vô tình nghe được cuộc trò chuyện của cô và vợ mấy người tá điền.”

“Sao tự dưng lại đọc thư của em gái tôi? Nó có liên quan gì đến anh đâu.” Nàng đặt tay lên bàn, ánh mắt lộ vẻ hoang mang.

“Cô đã để mở nó.” Anh tựa người vào bàn, không phủ nhận lỗi lầm của mình. “Nhưng dù không đọc thì cũng chẳng khó gì để đoán ra cô đang làm gì.”

Victoria cứng người như thể không biết phải trả lời thế nào. Cuối cùng, nàng ngước lên, đôi mắt xám dán vào anh nhận xét, “Tôi đoán chắc là anh thấy kinh khủng lắm”.

Jonathan đưa tay lấy một mẫu vải bị giấu sau lưng nàng và nhìn thấy cái áo nịt ngực mới được làm từ vải satin màu tím. Anh lướt ngón tay trên làn vải, cảm nhận lớp đệm lót bên dưới áo. Có lẽ nó giúp ngực của phụ nữ trông lớn hơn một chút. Anh không biết nên bật cười hay tỏ ra giận dữ.

“Cô đang bán thứ đồ ngụy trang, tiêu thư Andrews.”

“Không phải ngụy trang,” nàng cắn môi, giật cái áo trở về. “Chỉ là hỗ trợ mà thôi. Dành cho những người kém may mắn.”

Jonathan cố không cười. “Vậy chuyện gì sẽ xảy ra nếu một anh chàng không may phát hiện ra đường cong của quý cô mà mình yêu thích thật ra chỉ là đồ giả?” Nàng nhún vai, hành động đó cho anh biết mình thực sự đã dồn được nàng vào thế bí. “Đồ ngụy trang”, anh lập lại.

“Được rồi, được rồi, anh nói đúng. Nhưng tiền kiếm được từ việc may số nội y này lại nhiều hơn khoản thu được từ số váy áo mà trước giờ tôi đã làm.” Nàng cầm kim, bắt đầu tiếp tục khâu tấm satin tím. Cây kim trong tay nàng không ngừng đâm lên đâm xuống miếng vải tạo thành những đường may nhỏ dính chặt miếng vải vào phần khung xương. “Có thể với anh đây là việc làm đáng hổ thẹn nhưng nó lại mang về một khoản thu nhập cho gia đình tôi. Và cho cả những người phụ nữ đó nữa.”

“Vậy khi bí mật này bị phơi bày cô tính làm gì? Cô nghĩ cha mình sẽ phản ứng thế nào khi biết những gì cô đã làm?”

“Cha sẽ không biết chuyện này. Sinclair là một người kín tiếng.”

“Ồ Luân Đôn này chẳng có gì là kín đáo cả, thưa tiểu thư Andrews”, anh thẳng thừng. “Nếu không ai biết người đã tạo ra những bộ trang phục Aphrodite’s Unmentionables thì người ta sẽ lại càng điên cuồng tìm hiểu cho bằng được bí mật đó. Chuyện này sẽ khiến cho quân nghiệp của cha cô tiêu tán hết.”

“Chúng tôi làm gì có sự lựa chọn nào khác”, nàng phản đối. “Mẹ đã dùng phần lớn tiền của cha để sửa sang căn nhà ở Norfolk và rồi trả tiền thuê nữa. Trừ khi chúng tôi có đủ tiền trả hết nợ, nhưng làm thế chẳng khác nào bán cả căn nhà này đi.”

“Mà cô thì không thể rời khỏi chỗ này.”

Nàng lắc đầu, cầm kim và tiếp tục công việc. Tâm trạng càng lúc càng âm ảm hơn khi nàng không ngừng tự hỏi liệu mình có thể bước qua được cánh cửa chính kia không.

Jonathan băng qua phòng, tựa vào cây can đến chỗ lò sưởi. Anh ném thêm vài viên than bùn vào lò sưởi rồi hỏi, “Cô đã bảo những người vợ của mấy người tá điền làm gì?”

“Chúng tôi đã cắt vải xong và tôi cũng cho họ thấy mẫu. Họ sẽ khâu tất cả lại với nhau và tôi sẽ chỉ vài người cách lồng phiến sừng vào.”

“Có vẻ như cô thích làm chuyện này, đúng không?” Anh có thể nhận ra điều đó trong giọng nói nàng, đầy vui vẻ và thích thú.

Cây kim trong tay không ngừng xoay chuyển như khiêu vũ, và nàng gặt đầu. “Tôi chỉ cho họ cách giúp đỡ gia đình, và khi Sinclair trở lại chúng tôi sẽ có cả tá mẫu sẵn sàng đem bán.” Nàng chèn thêm một miếng phiến sừng rồi thừa nhận. “Đây là công việc mà tôi chưa từng làm trước đây. Tôi thích cảm giác đầy thách thức này”.

Anh đứng cạnh ngọn lửa, hơ hơ tay. Nàng không hiểu ý nghĩ thực sự của nội y - một món đồ đầy quyến rũ khơi gợi những kẻ yêu nhau. Và dù anh hiểu nàng muốn kiếm thêm chút tiền nhưng sự ngây thơ có thể sẽ gây cản trở cho công việc của nàng ít nhiều.

“Cô đến đây với ta một lúc được chứ?” anh hỏi nhỏ.

Nàng vừa hoàn tất đường may và đặt miếng vải sang bên. “Tất nhiên là được. Có chuyện gì sao? Chân của anh, hay...”

“Không phải chân.” Anh nhìn chăm chăm vào hòn than đang cháy bùng lên khi nàng bước đến cạnh bên anh.

“Vậy thì chuyện gì?”

Anh đối mặt với nàng và khi nhìn thẳng vào gương mặt đó, anh nhìn thấy trước mặt mình là một người phụ nữ đầy quyến rũ, quyến rũ hơn bất kỳ người phụ nữ nào khác trên đời. Một người phụ nữ không lừa đảo, chưa từng một lần đòi hỏi của cải từ anh. Trái lại, chẳng thà nàng tự kiếm tiền. Dù có cuộc sống như một người ẩn dật nhưng anh vẫn cảm thấy nàng thật thông minh và anh hoàn toàn kính nể điều đó cũng như việc nàng sẵn sàng liêu mình làm việc để trả cho các khoản nợ của gia đình.

Anh thích nàng. Và anh cũng tự thú nhận rằng mình đang rất thích từng giây từng phút được sống trong ngôi nhà này. Hai tuần vừa rồi, được sống như một người bình thường khiến anh thấy nhẹ nhõm rất nhiều. Nàng không biết được thân phận thật sự của anh và chính vì thế mà cả hai có thể dễ dàng trở thành bạn bè.

Anh muốn làm gì đó cho nàng, chỉ để nàng biết rằng anh cảm thấy khoảng thời gian ở lại đây thật sự rất có ý nghĩa với mình. Và bởi vì lễ Giáng sinh đã đến nên đây đúng là thời gian thuận lợi thể hiện điều đó.

“Chúng ta chỉ còn lại vài ngày trước khi ta đi”, anh nhắc nhở nàng. “Franklin và mấy người thợ sẽ đến nhanh thôi.”

Tâm trạng của nàng chuyển sang ảo não, nàng đoán, “Anh lại muốn dẫn tôi ra ngoài nữa, đúng không?”

Không hẳn đó là tất cả những gì anh muốn làm nhưng nó lại là cách duy nhất khiến nàng tạm thời quên đi chuyện may vá. Jonathan vươn tay về phía nàng, đặt cây gậy sang một bên. “Ta chỉ muốn bước đi trên đôi chân của mình thôi. Chúng ta có thể đi dạo cùng nhau.”

Nàng hơi cảnh giác trước đề nghị đó. “Và nếu anh thất bại thì sao?”

Anh không trả lời nhưng ra hiệu bảo nàng tới gần. Nàng thở dài và nắm lấy tay anh. Jonathan kéo tay nàng vòng quanh eo mình trong khi tay anh đặt lên vai nàng. “Cô phải giúp ta giữ thăng bằng đó.”

Dù có hơi lo ngại trước sự gần gũi này nhưng nàng không đẩy anh ra xa. Thay vào đó, nàng diu anh bước tới, cho phép anh dựa vào người mình khi cần. Cơ thể nàng ép sát vào cơ thể anh, mùi hương hoa dịu nhẹ từ mái tóc nàng tỏa ra phảng phất xung quanh. Những sợi tóc bướng bỉnh cuộn tròn ở cổ nhưng anh vẫn choàng tay qua vai nàng, cố không để bản năng tự nhiên làm chủ hành động của mình.

“Cô đã từng chạm vào cánh cửa”, anh nói. “Đi với ta, chỉ cần tới chỗ cửa thôi là được.”

Càng bước đến gần cánh cửa, bước chân nàng càng chậm dần. Jonathan vẫn giữ chặt vòng tay quanh vai nàng, đề nghị. “Ta sẽ đi cùng cô, từng bước một”.

“Anh không được giận nếu tôi thất bại đâu đấy.”

“Nếu như thế thì ta sẽ hôn cô”, anh nhẹ giọng đe dọa, hoàn toàn không chủ định làm thế. Nhưng đôi má ửng hồng của nàng cho anh biết nàng không hiểu rõ ý định thực sự của anh. “Hay là cô muốn thất bại?” Anh không bước tới trước, chờ đợi câu trả lời.

Nàng không nhìn anh chỉ nói. “Tôi sẽ cố hết sức.” Môi nàng mím chặt như thể đang cố tập hợp hết thảy mọi can đảm còn sót lại.

Anh siết chặt những ngón tay nàng ngẫm bảo sẽ không có việc gì. “Nhớ đi, lúc trước cô cũng đã làm được còn gì.”

Nàng gật đầu, tiến thêm một bước nữa. Có chút do dự trong bước chân nàng và anh có thể nhìn thấy nỗi sợ hãi đang bắt đầu ẩn hiện trên làn da. Để phân tán suy nghĩ của nàng, anh nói, “Kể cho ta nghe về mấy mẫu thiết kế của cô đi, ngoại trừ mấy món đồ nội y đó.”

Victoria nắm chặt tay anh, nhìn sâu vào mắt anh. “Chiếc váy cuối cùng mà tôi may có màu trắng với những sọc xanh da trời. Tôi may để tặng em gái.” Nàng lại tiến tới thêm một bước, và anh để mặc nàng tiến tới theo tốc độ hiện tại, anh không muốn buộc nàng đi tiếp khi vẫn chưa sẵn sàng.

“Em gái cô biết may vá chứ?”

Nàng lắc đầu. “Margaret có thể vá ít quần áo nhưng con bé không thích làm chuyện đó lắm. Nó chỉ thích sai phái mọi người thôi.” Về tinh nghịch hiện lên trong ánh mắt nàng. “Dù rằng tôi là chị cả, nhưng con bé mới chính là người cứ không ngừng nói cho những người khác biết một quý cô nên cư xử thế nào cho phải phép. Tôi đoán con bé hẳn là phải thuộc lòng mấy quyển sách dạy nghi thức.”

“Còn những chuyện khác thì sao?”

Nàng lại bước thêm bước nữa nhưng sự căng thẳng dường như đã giảm bớt khi nàng kể về gia đình mình. “Juliette mới mười chín và rất giỏi tính toán. Con bé đã lén đọc những ghi chép của mẹ và phát hiện ra tình hình tài chính đang có vấn đề. Mẹ cứ luôn giả vờ mọi thứ đều ổn cả, nhưng Juliette nói cho chúng tôi biết là chúng tôi đã nợ tới vài nghìn bảng.” Nàng trấn tĩnh một chút. “Nếu chuyện may vá của tôi có thể giải quyết được vấn đề này thì có đem chút quần áo đi bán cũng chẳng có vấn đề gì.”

Anh không muốn thảo luận dù rằng đã ngầm quyết định sẽ giúp họ thanh toán hết những khoản nợ. Tiền bạc chẳng là gì với anh và đó lại là điều tối thiểu anh có thể làm cho gia đình này để trả ơn cứu mạng của Victoria.

Nàng tần ngần đứng gần bên cửa và anh lại hỏi thêm một câu thu hút sự chú ý của nàng, “Còn em út của cô thì sao? Tôi nhớ cô có tất cả bốn chị em gái, đúng không?”

“Đúng vậy, Amelia mới mười sáu và con bé có tài khiến người khác cứ rãm rãp làm theo những gì nó muốn. Thậm chí nó còn có thể bán lông cho cừu nữa kìa”, Victoria nhận xét.

Cả hai đang đứng ngay trước cửa và Jonathan vẫn còn đang nắm lấy tay nàng. Nàng trở nên nhột nhạt, ánh mắt dán xuống sàn nhà. Cử động cứng ngắc của nàng cho anh biết, “Cô vẫn chưa sẵn sàng bước qua ngưỡng cửa này sao?”

“Không,” giọng nói vô cảm như thể nàng đang cố kìm nén nỗi sợ hãi vô bờ. Thấy dáng vẻ cố chống chế của Victoria, anh có thể thấy tất cả những gì nàng muốn làm chính là bỏ chạy.

Anh buông lỏng tay nàng, lúc này anh mới nhận ra nàng đang giữ rịt lấy tay mình như thể anh chính là sức mạnh giúp nàng đứng được ở chỗ này. Như thể nàng thật sự cần anh.

Trải nghiệm từ những năm tháng cô đơn lướt qua anh. Tay anh bao bọc quanh người nàng. Mấy năm qua, anh đã làm mọi cách để biến mình thành người giàu có nhất nước Anh. Và càng giàu có, cuộc sống lại như càng trống rỗng hơn.

Chỉ đến lúc này. Khi người phụ nữ này nhìn anh như một người đàn ông, không phải một ngài công tước. Và càng hiểu nàng, anh lại càng nhận ra nàng thật sự là một người hiếm có. Nàng có vượt qua được sự sợ hãi của bản thân hay không là điều mà anh không thể nói trước. Nhưng anh thấy

mình cần phải giúp nàng, anh phải làm gì đó vì người khác một lần trong đời. Dù sao thì đây cũng đang là thời khắc của Giáng sinh.

“Sớm thôi, cô sẽ phải đến thăm mấy người tá điền”, anh nhắc nhở. “Đề kiểm tra công việc của họ.”

Nàng lắc đầu. “Tôi muốn họ trở lại nhà này hơn.”

Anh đưa tay nàng vươn tới gần nắm cửa, những ngón tay nàng trở nên lạnh như băng. “Làm sao cô biết họ sẽ không may đồ giành cho bọn gái điếm?”

Victoria rút tay khỏi nắm cửa. “Chỉ là chúng tôi may thứ quần áo... khác biệt, không có nghĩa là chúng tôi quyết định sẽ thiết kế quần áo cho những người như thế. Một vài bộ nội y được...” Nàng im bật, nét mặt thay đổi như thể vừa có điều gì đó thoáng qua đầu. Nàng hít một hơi, nhìn anh. “Anh nói đúng, tôi chưa bao giờ nghĩ theo cách đó nhưng chúng tôi đơn giản chỉ cần phải làm thế.”

“Làm thế nào?”

Victoria rời khỏi vòng tay của anh, tách người ra rồi chạy vội lên cầu thang. “Tôi cần giấy viết.”

Anh trừng mắt nhìn nàng tự hỏi không biết nàng vừa nghĩ ra chuyện gì. Một phút, rồi năm phút, anh nhận thấy nàng không muốn trở lại. Nó khiến anh cảm thấy mình đã hoàn toàn bị bỏ rơi rồi.

Jonathan đi tới chỗ cầu thang, cân nhắc xem có nên đợi thêm nữa hay không. Cuối cùng anh quyết định thỏa mãn sự tò mò của bản thân. Anh từ người lên lan can, cố gắng dò từng bước lên tầng trên. Khi tới bậc nghỉ đầu tiên, anh gọi to, “Tiểu thư Andrews”.

Không có tiếng trả lời.

Anh làu bàu rồi cố nâng cái chân vô dụng bước tiếp. Có một cánh cửa phòng còn hé mở, và anh khập khiễng bước về hướng đó. Jonathan gõ cửa,

nghe thấy tiếng nàng vọng ra. “Tôi vẫn chưa xong.”

Anh hé mắt nhìn vào trong, thấy nàng đang ngồi ở bàn làm việc, viết gì đó luôn tay. Jonathan mở cửa rộng hơn một chút. “Cô đang viết gì vậy?”

“Tôi đang vẽ phát thảo.” Nàng chấm bút vào hộp mực, vẽ nhanh hơn. “Nhiều thiết kế hơn.” Nàng quay người lại nhìn anh, hứng khởi đong đầy đôi mắt. “Anh nói đúng, anh nhìn xem này. Có rất nhiều loại phụ nữ khác nhau. Có những người thích kiểu giản dị, thùy mị. Cũng có những người... chà, họ thích kiểu...” Nàng ngừng lời, như thể không chọn được từ phù hợp.

“Quyền rũ?” anh hỏi lại.

“Tôi định nói là hơi ‘táo bạo’. Nhưng cũng có thể là có ý đó, anh có thấy thế không? Nếu người ta muốn mua một chiếc áo lót đẹp bằng lụa và những dải ruy băng, vậy thì ta sẽ làm cho họ.”

Anh tựa người vào cửa, tâm trạng hỗn loạn, vừa muốn ngăn cản không để nàng tiếp tục với những ý tưởng này... vừa muốn được nhìn thấy chính xác liệu trí tưởng tượng của nàng có thể đi đến đâu.

“Vậy kiểu ‘táo bạo’ mà cô đang hình dung trông thế nào?” anh hỏi, vòng tay trước ngực trong khi mắt chăm chú nhìn nàng.

Victoria đỏ bừng mặt, không trả lời cho câu hỏi của anh. Thay vào đó, nàng tiếp tục lia bút trên giấy dù tốc độ có chậm hơn khi nãy. Anh ngắm nàng một hồi trước khi lên tiếng đề nghị.

“Nếu cô dùng vải mỏng, tình nhân của những người sử dụng sẽ càng bị kích thích hơn khi nhìn thấy thân thể gần như trần trụi của những người phụ nữ mình thích.”

Cây bút rơi khỏi những ngón tay, nàng ngược mắt nhìn anh kinh ngạc. “Tôi không nên trò chuyện với anh về đề tài này. Mà thậm chí anh cũng không được phép vào phòng ngủ của tôi đâu.”

“Nói chính xác thì ta đâu có đứng trong phòng ngủ của cô. Ta chỉ đang đứng trong hành lang thôi.” Anh bắt đầu thích thú được nhìn thấy sự bối rối của nàng.

“Làm ơn đi mà”, nàng van vỉ. “Anh đi ra đi, để tôi làm xong chuyện này. Anh ở đây khiến tôi chẳng thể nghĩ ra được gì cả.”

“Cô có muốn ta nhìn qua bản phác thảo và cho ý kiến không?” anh hỏi. Anh thật nghi ngờ cái mức độ ‘táo bạo’ trong những bản vẽ của nàng, không biết có đủ táo bạo như nàng dự định hay không.

Nàng kinh hoàng phản đối, “Không, không được”.

“Lúc trước ta đã từng trông thấy áo lót rồi, Victoria. Thực ra, phải nói ta có một sở thích đặc biệt đối với...”

“Anh không cần nói ra.” Nàng gục đầu trên tay, xấu hổ đến nỗi không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

“Nhưng chẳng phải cô đang tự hỏi về chuyện đó sao?”

Anh không thấy hối hận chút nào khi trêu chọc nàng. Victoria Andrews là một người ngây thơ và không biết gì về chuyện nam nữ, thậm chí nàng còn chưa bao giờ trông thấy những mẫu áo lót gợi cảm. Anh mong là nàng sẽ bỏ cái ý tưởng này và trở lại với công việc may vá những bộ áo váy bình thường. Mà tốt hơn cả là đừng may gì hết.

Nàng lại cúi xuống tiếp tục làm việc, trán nhăn lại cùng với những nét phác thảo. Nếu anh không làm gì để ngăn nàng lại, anh sợ là nàng sẽ ở luôn trong này suốt đêm và bị cuốn vào công việc thiết kế.

Trước khi rời khỏi phòng, anh nói, “Trong vòng một tiếng nữa cô xuống lầu nhé?”

Nàng thở dài. “Sao nữa? Để anh lại tiếp tục trêu chọc tôi sao?”

“Bởi vì hôm nay là lễ Giáng sinh.” Anh không thích thú gì khi phải ở dưới lầu một mình, nhất là khi anh đã có kế hoạch cho cả hai.

Nàng nghiêng đầu nhìn anh, vẻ mặt đã dịu lại. “Được rồi. Một tiếng nữa.”

~*~

Khi nàng có thể buông bút xuống cũng đã hơn một tiếng. Victoria nhìn lại từng bản vẽ. Nàng đã vẽ phát thảo ra những kiểu áo trong và áo ngực dành cho những người giống mình, e lệ và nữ tính. Nàng cũng vẽ ra một số mẫu dành cho những người đã lập gia đình. Đường nét táo bạo hơn, màu sắc cũng nổi bật hơn để gây sự chú ý cho các đức ông chồng. Mẫu cuối cùng thực sự khiến nàng phải đỏ mặt khi nhìn lại. Mẫu này chỉ có mấy cô gái điếm mới dám mặc.

Nàng thấy xấu hổ khi thừa nhận điều này nhưng lời khuyên của Jonathan thật đúng. Những bản vẽ lúc trước của nàng quá nghiêm trang. Lời đề nghị dùng vải mỏng của anh đã cho nàng ý tưởng thiết kế kiểu áo ngực và áo lót lấy cảm hứng từ hậu cung của các vị vua Sultan. Kiểu áo này gần như là trong suốt, thay vì che đậy, chúng lại càng làm lộ rõ khuôn ngực của người phụ nữ. Một lớp lụa lót bên dưới sẽ giúp nâng các đường cong, nhất là khi có ánh sáng le lói. Kiểu áo này quả là một thứ tội lỗi, nó vạch trần gần như tất cả.

Thật là trái với thuần phong mỹ tục. Nàng thật không thể nghĩ nổi có ai lại muốn mua thứ này. Nhưng rồi, như vợ của mấy người tá điền từng nói, những mẫu này sẽ càng kích thích đàn ông hơn. Victoria đưa tay lên má, không hoàn toàn hiểu rõ lắm những gì họ muốn nói.

Từ sâu thẳm trong lòng, nàng có hơi e ngại chuyện phải xuống lầu cùng với ngài Nottoway. Nàng đã cho người hầu được nghỉ một ngày mà không cân nhắc trước chuyện này sẽ dẫn đến đâu - ở lại một mình trong nhà với một người đàn ông đã từng hôn mình. Đó là một hành động nguy hiểm, và cũng không phù hợp chút nào.

Nhưng mà, nàng cũng không muốn cô độc một mình vào ngày Giáng sinh.

Victoria xếp lại mấy bản vẽ, cất vào trong ngăn tủ bàn làm việc rồi đứng lên đi xuống lầu. Trước tiên nàng tìm trong phòng khách, rồi tới phòng ngủ, nhưng rồi nàng nhìn thấy Jonathan đang ngồi trước lò sưởi.

Anh đã cởi bỏ áo đuôi tôm và nói lỏng cà vạt. Trong ánh sáng âm áp, mái tóc màu nắng của anh gần như lấp lánh và anh cứ nhìn chăm chăm vào ngọn lửa như đang tìm kiếm cho câu trả lời. Dưới chân là một đồng hồ được bao bằng giấy nâu.

“Là gì vậy?” nàng hỏi, cắt đứt dòng suy tưởng của Jonathan và bước tới gần hơn.

“Là quà cho cô,” anh nói. “Tổ chức lễ Giáng sinh mà không có quà thì chẳng giống chút nào.”

Một luồng âm áp chảy dọc trái tim khi nàng trông thấy những gói quà. “Nhưng làm thế nào? Chân anh bị thương như thế thì anh có thể đi đâu được chứ.”

“Ta mượn một vài thứ”, anh thừa nhận.

Nàng nhìn anh quả trách. “Anh lấy cặp đồ của tôi rồi gói lại sao?”

“Không thể coi là lấy cắp nếu như ta không đem chúng ra khỏi nhà”, anh khẳng định. “Nhưng nếu cô không thích, ta sẽ trả nó lại về chỗ cũ.”

Thật lòng thì nàng rất muốn biết anh đã chọn thứ gì cho mình. “Có vẻ hơi nhiều nhỉ.”

“Ồ, ta cũng đã tự lấy và gói ít quà cho riêng mình”, anh chỉ tay về phía phòng ăn. “Vào đó lấy một cái ghế ra đây. Chúng ta sẽ mở quà cùng nhau.”

Nàng quay người đi không giấu được nụ cười. Nàng chưa bao giờ nghĩ trên đời này lại có người chịu làm nhiều thứ cho mình đến vậy. Khi nàng kéo được cái ghế nặng trĩu vào phòng, một tiếng nói vang lên trong lòng nhắc nhở nàng nên cẩn thận bảo vệ cảm xúc của mình cho thật tốt. Nàng không được để con tim mình mềm yếu, bởi vì rồi anh cũng sẽ ra đi. Có thể anh đối xử tốt với nàng nhưng rốt lại thì anh cũng phải đi thôi, đó là những gì anh luôn nói.

“Mở cái này trước,” anh hướng dẫn, đưa cho nàng một gói nhỏ.

Nàng tháo sợi dây quấn rồi tới lớp giấy, trong là một cái muffin. Nàng bối rối hỏi, “Cái gì vậy?”.

“Dành cho ly trà nóng mà tối nay ta sẽ pha cho cô.”

Giọng nói bình thản như sự thật hiển nhiên là thế, như thể nó chỉ là một món quà bình thường không quá quan trọng. Nhưng nó lại khiến nàng cảm động vì ít nhất anh đã nghĩ đến chuyện đó. Nàng giữ lại cái muffin, quan sát gương mặt anh. Anh đã cạo râu sạch sẽ, nàng không biết chạm vào gương mặt nhẵn nhụi đó sẽ có cảm giác thế nào.

“Giờ thì chọn cho ta một món.” Anh chỉ vào ba cái gói không nhìn ra hình dạng được đặt ở một góc.

Victoria chọn một cái túi nhỏ hơn lòng bàn tay và đưa nó cho anh. Anh lấy trong túi ra quân hậu bằng ngà voi, một quân cò trong bàn cò của cha nàng, anh toét miệng cười thích thú.

“Một món quà tuyệt vời đó, tiểu thư Andrews. Ta rất thích được chơi thêm ván nữa với cô.”

Nàng cố không rên lên một tiếng, nàng không thích trò chơi đó chút nào. “Nếu biết món quà đó là gì, tôi sẽ không đưa anh đâu.” Nhưng nàng vẫn nhận món quà tiếp theo anh trao. Trong bao giấy nâu là miếng bánh nho bà Larson mới nướng hôm qua. “Đề dùng với trà sao?” nàng đoán.

“Đúng thế. Và nếu cô muốn chia cho tôi một ít thì tôi cũng không thấy phiền gì đâu. Dù sao đó cũng là miếng cuối cùng.”

“Anh thật hào phóng,” nàng trêu, bẻ một mẩu và đưa nó cho anh. Nhưng thay vì nhận lấy miếng bánh, anh lại nắm tay nàng đưa tới miệng mình, môi anh phớt trên da nàng khi anh cắn miếng bánh.

Sự tiếp xúc với đôi môi đó khiến nụ cười nàng nhạt dần. Anh đang trêu đùa nàng trong một trò chơi mà nàng không bao giờ có cơ hội thắng. Nàng có thể nhìn thấy ham muốn và khao khát trong đôi mắt anh, nó khiến nàng lại muốn nhiều hơn nữa.

Để khuấy động cảm xúc của cả hai, nàng rướn người lấy món quà thứ hai, một cái gói to hơn. “Chắc là cái này dành cho anh.”

Jonathan xé cái túi giấy, lấy ra đôi giày của mình. Nàng không hề nhận ra anh đã tháo giày. Thấy thái độ bối rối của nàng, anh giải thích, “Cái này có ích lắm đấy, nhất là khi ta khiêu vũ với cô”.

Nàng lắc đầu. “Tôi không khiêu vũ đã nhiều năm rồi.” Nàng không biết liệu mình có còn nhớ nổi bước nhảy nào không nữa.

“Đó là một món quà dành cho cả hai chúng ta”, anh nói. “Cô sẽ ở trong vòng tay ta.”

Nàng nhìn anh. “Anh lại mang tôi ra làm trò đùa sao.”

Anh nghiêng người trước, hơi cúi xuống. Trong đôi mắt xanh như có ngọn lửa đang bùng lên, dâng tràn thứ cảm xúc mà nàng không hiểu nổi. Không phản ứng trước lời buộc tội của nàng, anh bảo, “Mở gói quà cuối cùng đi”.

Victoria đưa tay lấy túi quà nhỏ anh cầm và tìm được một đôi găng tay. “Cái này dùng để làm gì?”

“Để giúp cô ấm áp khi bước ra ngoài lần đầu tiên.”

Nàng nắm chặt đôi găng tay, đưa mắt nhìn ra ngoài. Những bông tuyết đang quạt mạnh vào cửa sổ, vẽ nên vô số đường nét dưới ánh nến đặt bên bệ cửa. Nàng vẫn không tin chuyện đó có thể xảy ra. Dù rằng đã bước ra được đến cửa chính, nhưng chỉ có thế, nàng không thể đi được xa hơn.

“Tôi không biết phải nói gì nữa.”

“Chỉ cần nói cảm ơn thôi.” Anh đưa tay lấy gói quà cuối cùng, lắc nhẹ. Gói quà nhỏ nhắn, độ khoảng bàn tay. “Không biết đó là gì nhỉ.”

Đầu tiên nàng không nhận thấy mảnh lá cây màu xanh. Nhưng rồi khi nhìn thấy những quả mọng màu trắng, nàng sững người.

“Giờ thì,” anh nói, “đây là thứ mà ta muốn nhất”.

“Cây tầm gửi,” nàng thì thầm. Nàng không biết anh kiếm được thứ đó từ đâu nhưng nàng hiểu ý nghĩa của món quà này.

Thật nguy hiểm nếu phải hôn anh lần nữa, bởi vì mỗi món quà anh tặng lại phá hủy thêm tầng nữa rào cản dẫn vào trái tim nàng. Rồi khi anh đi, nàng sẽ lại càng cảm thấy cô đơn hơn trước. Nỗi đau đó còn hơn tưởng tượng của nàng rất nhiều.

Jonathan vươn người nắm lấy tay nàng. “Thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa.” Anh giữ cây tầm gửi trong tay, nói thêm, “Cũng không có ai trông thấy chúng ta. Sẽ không có ai chỉ trích hay nói rằng chuyện này không phù hợp”. Anh đứng lên, kéo nàng đến gần, lùa nhánh tầm gửi vào làn tóc. “Câu hỏi là, em có đủ dũng khí không?”

Nàng đứng yên trờng mắt nhìn anh cảm nhận được nỗi sợ hãi đang tràn lên trên mặt. “Em không biết đây có phải chỉ là vấn đề có dũng khí hay không.”

Anh đặt tay lên vai nàng. “Em không muốn hôn ta lần nữa sao?”

Nàng cúi mặt, tựa đầu vào cằm anh. “Anh sẽ rời khỏi Scotland. Nếu em lại hôn anh lần nữa, nó chỉ càng khiến em mơ đến những thứ mà em

không thể có.”

Anh bừng tỉnh, chưa bao giờ anh nghĩ vẫn đề theo hướng đó. Nàng đang đứng rất gần anh, anh chỉ lùi về sau một chút để có thể nhìn vào đôi mắt xám của nàng. Anh như thoáng thấy những cảm xúc vỡ vụn trên gương mặt đó và cảm nhận được nỗi sợ hãi trong hơi thở của nàng.

Jonathan ôm lấy khuôn mặt nàng, lùa tay vào mái tóc nàng. Anh không thể giải thích nổi ở Victoria Andrews có điều gì lại có thể thu hút mình đến vậy. Nhưng anh như thoáng thấy những khát vọng chưa thành hình trong nàng và cả những ham muốn vang động trong lòng mình.

“Vậy thì hãy nói là em không muốn thế này,” anh thì thầm, môi anh phủ lấy môi nàng.

Nàng nắm lấy tay anh, mắt nhắm nghiền. “Em không muốn bị anh làm vỡ nát con tim.”

“Đó cũng chẳng phải điều ta muốn,” anh thừa nhận. Dù vẫn tiếp tục cúi thấp, tìm tới môi nàng nhưng lời cảnh báo lúc này như xuyên qua cơ thể. Không cần biết vô tình hay cố ý, thực tế là nàng đang quyến rũ anh. Anh muốn nàng cũng cảm nhận thấy điều gì đó, muốn nàng cũng cảm thấy thích thú như anh.

Trong đầu, anh tưởng tượng làn da mềm mại của nàng áp chặt bên dưới anh, tóc dài xõa tung ra trên tấm khăn trải giường trong khi anh đưa tay vuốt ve cơ thể đó. Bờ môi nàng hoàn toàn ngã giáp đầu hàng và trong nụ hôn mê say đó anh có thể nếm được mùi vị nỗi buồn của một người phụ nữ bị thế giới lãng quên. Một người phụ nữ cũng có những giấc mơ nhưng không đủ can đảm vươn tới mơ ước đó.

Hai bàn tay nàng lùa vào trong tóc anh, kéo anh sát lại gần mình hơn như thể nàng rất cần có anh. Như thể nàng cũng khao khát có anh như cách anh khao khát có nàng. Nụ hôn như nước, chậm rãi gột rửa trái tim bằng đá của anh.

Và Chúa lòng lành, anh chẳng thể ngăn mình thôi không chạm vào nàng. Những ngón tay lướt ra sau váy, cởi bỏ mấy chiếc cúc áo, từng cái từng cái một. Và khi hoàn toàn cởi bỏ hàng cúc nơi lưng áo, bàn tay anh sời ấm tằm lưng trần lạnh cóng, di chuyển dần xuống cho đến khi chạm phải sợi dây buộc chặt.

Anh trượt lười vào sâu trong miệng nàng và Victoria rên lên khe khẽ như thể giật mình trước sự xâm nhập bất chợt này. Nhưng khi dần quen với những kích động, đến lượt lười nàng cũng hòa mình đáp trả.

Tay nàng vòng quanh cổ anh như thể hoàn toàn bại trận trước những cảm xúc thỏa mãn vô thức đang quẩn lầy cả hai. Jonathan cứng người, rít lên khi đùi nàng ép sát hơn, nhắc cho anh nhớ mình muốn nàng biết bao nhiêu.

Đôi môi anh rời khỏi môi nàng, trượt ra sau tai, nụ hôn nhẹ nhàng chạy xuống đến cổ. “Hãy bảo ta dừng lại đi”, anh bảo. “Hãy bảo rằng ta cứ để mặc em và em không phải loại phụ nữ như thế.”

“Em không muốn anh dừng lại.” Đôi tay nàng giữ chặt lấy đầu anh và đẩy về sau khi anh cố hôn lên làn da trần nơi mép viền cổ áo. “Chưa phải lúc này.”

“Em xứng đáng có được một người đàn ông tốt hơn ta”, anh thì thầm trên da thịt nàng. “Và ta nghĩ là em cũng biết điều đó.”

Đầu anh ong ong tiếng chuông cảnh báo nhưng anh mặc kệ, tiếp tục tận hưởng làn da nóng ấm và hơi thở mềm mại của nàng. Anh mừng rỡ cảnh đặt nàng nằm xuống giường, hôn lên khuôn ngực trong khi bàn tay tìm đến vùng ẩm ướt của cơ thể người phụ nữ. Anh muốn được là người đàn ông đầu tiên của nàng, muốn được là người dạy cho nàng biết niềm hạnh phúc của ân ái.

Victoria đưa tay giữ lấy đầu anh, nâng lên, áp môi anh gần lại với môi mình, hôn anh như thể đó là lần cuối cùng họ có thể hôn nhau. Anh như

đang ở thiên đường với nụ hôn mãnh liệt đó dù rằng anh biết khi kết thúc đôi môi nàng nhất định sẽ sưng đỏ. Tay anh di chuyển dần xuống vai, cổ cởi khuy áo, anh muốn được chạm tay vào khuôn ngực đó.

Và khi tháo bỏ áo ngực, hơi thở của nàng như đột nhiên dừng hẳn lại, đôi tay lạnh cóng của nàng giữ chặt lấy tay anh. Trong ánh lửa bập bùng, da nàng như biến thành màu vàng óng ả, phần trên bầu ngực của nàng được phủ một lớp ren trắng.

Những ngón tay của anh lướt nhẹ trên đôi gò bồng đảo mềm mại, không biết liệu nàng có kéo tay mình ra không.

Victoria không cử động. Gương mặt lộ rõ vẻ hoang mang, nàng nhìn anh như không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Anh chạm vào phần sau chiếc áo ngực, bàn tay trượt xuống thấp hơn cho đến khi chạm vào dải băng buộc. Những ngón tay đặt trên nút buộc chiếc áo ngực trong khi anh bắt đầu hôn xuống cổ nàng.

“Ta biết em nghĩ rằng ta đang cố quyến rũ em”, anh thì thầm mạn mạn da thịt nàng. “Và mặc dù ta thực sự rất muốn kéo em lên giường nhưng đó không phải là dự định của ta tối nay.”

Tay nàng như đông cứng lại khi môi anh trượt xuống thấp dần, anh thả lỏng cái áo ngực của nàng trong khi nụ hôn tiến đến nơi sưng phồng mềm mại trên lồng ngực.

“Chỉ cần em lên tiếng, ta sẽ dừng lại”, anh nói. Nhưng nàng nhắm mắt, gương mặt căng ra trước những đòi hỏi chẳng thể nói thành lời. “Bây giờ ta chỉ muốn kéo chiếc áo này xuống”, anh nói, miệng mạn mạn nơi cổ. “Nếu có thể, ta muốn giải phóng hoàn toàn bộ ngực này và đưa nó vào miệng mình.”

Nàng rùng mình như có thể thấy hình ảnh đó. Anh muốn kích thích nàng, dày vò nàng bằng ngôn từ.

“Nhưng cái áo ngực này lại không cho ta làm thế.” Anh tiếp tục tháo từng cái nút thắt, đôi môi vẫn vẫn vít, phả hơi thở trên da thịt nàng, đều giọng, “Nhưng nếu là một kiểu áo khác. Khi ngực em nằm gọn trong làn vải satin chỉ được phủ bởi một lớp ren trong suốt. Ta có thể nhìn thấy đầu ngực em qua lớp vải mỏng, nhìn xem chúng căng khít lại khi bị chạm vào. Ta có thể nếm thử hương vị đó qua làn vải ren mỏng manh, vuốt ve chúng bằng chính lưỡi của mình.”

Nàng buộc bản thân dịch sang bên dù rằng anh có thể nhìn thấy sự kích thích hiện rõ trên mặt nàng. “Đó có phải là những gì đàn ông ham muốn không?”

“Không,” anh nói, tiếp tục nói rộng những nút thắt của chiếc áo ngực cho đến khi có thể trượt xuống thấp hơn, để lộ hoàn toàn khuôn ngực trần. “Đó là điều mà ta muốn.”

Và khi nói câu đó, đôi môi anh khép chặt lấy đầu ngực nàng. Nàng bật ra tiếng thở hổn hển run rẩy, hai bàn tay luồn vào tóc anh trong khi anh tiếp tục tận hưởng phần da thịt mềm mại. Ngực nàng nhỏ hơn anh nghĩ nhưng phản ứng dữ dội của nàng lại khiến phần nam tính của anh cứng rắn thêm. Dưới sự chủ động của đầu lưỡi anh, nàng mê mẩn, cả cơ thể không ngừng run rẩy.

Anh khao khát có nàng, ham muốn được kéo nàng lên giường. Nhưng thay vào đó, anh chỉ dìu nàng đến chỗ chiếc ghế bành, ngồi xuống, kéo nàng ngồi lên bên chân không bị thương.

“Cởi nó ra,” anh yêu cầu, đưa tay nàng lên quá đầu. Nàng không hề phản kháng, để anh tự do cởi bỏ phiến hàm sừng trên, mặc sức giải phóng cơ thể trần trụi của mình.

Anh không hề hỏi tại sao nàng lại cho phép mình làm điều đó, nhưng anh xem như đây là câu trả lời cho tất cả những mong muốn đang còn lơ lửng trong anh.

Một lần nữa, anh chiếm lấy đôi môi nàng, nụ hôn càng thêm cuồng nhiệt trong khi những ngón tay anh vuốt ve chăm sóc bầu ngực. “Hãy tưởng tượng một người đàn ông và một người phụ nữ, lướt ra khỏi phòng khiêu vũ”, anh trầm giọng dẫn dắt, “Họ ở trong vườn, nàng đang mặc trên người một chiếc váy hết như của em”. Anh cúi người xuống, một lần nữa dùng miệng chiếm đoạt bầu ngực, khuynh đảo nơi phần đầu cương cứng. “Trên người nàng vận một trong những chiếc áo ngực mà em vừa tạo kiểu, chàng có thể khiến nàng vui thích... mà không ai có thể phát hiện.”

Tay anh di chuyển xuống bên dưới váy nàng, nâng chiếc váy lót cho đến khi chạm vào chân nàng.

“Anh đang làm gì vậy?” nàng hỏi, giọng nói chứa đầy sợ hãi.

“Ta có nên dừng lại không?” Đôi tay trần của anh tiến dần lên đùi nàng, và nàng hoàn toàn bất động, cũng gần như chẳng thể nói thành lời. Tay anh di chuyển lên cao hơn, và lưng bàn tay anh giờ có thể cảm nhận được sự mềm mượt như tơ ở vùng thần bí đó.

Nàng ngửa đầu ra sau, đôi môi anh lần nữa áp chế khuôn ngực nàng, đầu lưỡi không ngừng tra tấn nàng. Làn da nàng nóng bừng lên, anh có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể đang tăng không ngừng. Đó cũng là một sự tra tấn dành cho anh, anh không muốn dừng lại chút nào.

Phần cơ thể bên dưới nàng ướt đẫm, anh có thể cảm nhận được điều đó khi những ngón tay chạm vào nơi ấy. “Ôi...” nàng thở hổn hển khi một ngón tay anh trượt thẳng vào giữa lối đi ẩm ướt. Những ngón tay nàng bấu chặt lấy vai anh, cơ thể nàng run rẩy phản ứng trước sự xâm nhập này.

Jonathan cũng như lạc giữa mây mù ham muốn. Cảm nhận thấy làn da của nàng, tận hưởng mùi hương trên da thịt càng khiến anh chẳng thể nào ngừng lại được nữa rồi. Anh dùng đôi tay mình chạm vào cơ thể nàng, vuốt ve da thịt, dẫn dắt nàng tìm đến hoan lạc.

Nàng cong người phản ứng trước sự xâm nhập của những ngón tay, co giật khi anh cho ngón tay thứ hai tiến vào. Cả hai đã không còn có thể nghĩ được gì nữa, nhưng có một điều chắc chắn, anh đã quyết định sẽ đưa nàng hòa nhịp với cảm xúc của chính mình. Anh muốn được là người đầu tiên nhìn thấy nàng hoàn toàn tan chảy, là người đầu tiên được chứng kiến những hoan ái chậm chậm bủa kín lấy nàng.

“Victoria, mở mắt ra,” anh ra lệnh.

Nàng làm theo, và trong ý thức mơ hồ, anh đã trông thấy đam mê phụ nữ được hoàn toàn đánh thức.

“Nếu có thể, ta muốn được vào thẳng trong em”, anh nói, ngón tay cái vuốt ve phần da thịt sưng phồng. “Ta muốn đặt em lên trên, và ta muốn cảm nhận sự ẩm ướt của em phủ khắp quanh ta.” Anh đẩy nhanh hơn, hôn nàng cuồng nhiệt trong khi dẫn dắt nàng lên đến cực đỉnh. “Ta muốn đẩy vào bên trong em, hết lần này tới lần khác.”

Nàng có thể cảm nhận được nơi tiếp xúc giữa cả hai, hơi thở nàng trở nên dồn dập hơn khi ngón tay cái anh vào sâu hơn, đánh xoáy, xoay vòng rồi nàng bắt đầu nấc lên, bàn tay siết chặt cổ chống lại sự xâm nhập mãnh liệt này.

Một tiếng rên thoát khỏi cổ khi nàng buông lỏng toàn thân. Hông nàng siết chặt lấy tay anh, cả người run lên và anh cúi đầu hôn nàng ngăn tiếng rên đó, đến lượt anh giờ cũng đã phóng thích hoàn toàn không báo trước. Nàng hôn anh bằng cả đam mê và khoái lạc, bàn tay anh ôm trọn khuôn ngực nóng ấm, kích lệ khi cảm nhận được nàng thoáng rùng mình.

Jonathan ôm nàng trong lòng, đưa tay cài một nhánh tầm gửi vào tóc^[1]. Rồi chậm rãi kéo nhánh tầm gửi lướt qua khuôn mặt nàng, trượt dần xuống cổ, rơi lên khuôn ngực trần đầy đặn ngay trước mặt. Anh dùng nhánh tầm gửi vẽ một vòng lên một bầu ngực rồi chuyển sang phía bên kia, và khi nàng kéo anh sát vào lòng, cuồng nhiệt trao một nụ hôn nồng cháy thì nhánh tầm gửi rơi xuống thảm.

[1. Khi một cô gái cài một nhánh tầm gửi lên tóc ám chỉ nàng muốn được hôn môi.]

Chính vào giây phút đó, anh nhận ra mình chẳng thể nào để cho ai khác có được nàng. Cảm giác chiếm hữu mãnh liệt không thể phủ nhận. Anh muốn có Victoria Andrews, muốn đặt nàng lên giường mình, muốn được chạm vào cơ thể nàng suốt cả đêm dài.

Muốn được thức dậy bên cạnh nàng.

Jonathan giữ chặt nàng trong lòng, bàn tay trượt ra sau lưng trong khi mùi hương từ tóc nàng phả vào cánh mũi. Tất cả đều quá tuyệt vời, khiến anh chẳng thể nào tin nổi đây là sự thật. Victoria vốn không thuộc về một kẻ như anh, một kẻ sống trong thế giới của những người quý tộc, chỉ nhờ có tiền mới có thể thoát khỏi cảnh ngộ bị xã hội ruồng bỏ. Nàng chẳng biết gì về thế giới đó, và anh cũng không muốn để nàng dính líu gì đến nó.

Nàng xứng đáng nhận được nhiều thứ hơn là bị biến thành tình nhân của anh.

Anh cần có một người vợ, nhưng không phải là một người ả dật, tách hẳn bản thân ra khỏi phần còn lại của thế giới. Anh cần một người phụ nữ hiểu rõ những phức tạp trong xã hội Luân Đôn, người có thể hoàn thành trách nhiệm một nữ chủ nhân, sinh ra người thừa kế và chăm lo cho phần tài sản của anh. Có cả tá phụ nữ có thể dễ dàng đảm nhận vai trò đó.

Nhưng khi Victoria di chuyển bàn tay áp trên ngực anh, anh chỉ ước chi người phụ nữ phù hợp đó có chút giống nàng.

Chương 11

Tối hôm đó, Victoria nằm trên giường nhớ lại. Dù rằng Jonathan đã hôn chào tạm biệt, suy nghĩ của nàng vẫn còn đang rất hỗn loạn. Nàng không biết tại sao mình lại chấp nhận những tiếp xúc thân mật của anh. Nàng cũng không biết liệu rằng lúc này đây anh có đang nghĩ về mình không.

Nàng vùi đầu vào gối, má nóng bừng. Cả cơ thể bừng lên như đang được anh chạm vào.

Nhưng hơn hết thảy, giờ nàng đã hiểu ngụ ý của anh khi nói về đồ nội y. Những mẫu thiết kế trước vẫn chưa hoàn chỉnh, nó chỉ phù hợp với các cô thiếu nữ chứ không thể dành cho những người đã có tình nhân. Tâm trí nàng bắt đầu quán quanh với mấy mẫu thiết kế trong khi tim nàng không ngừng phản đối vì đã buông thả bản thân, cho phép anh tiếp cận quá thân mật với mình.

Dù rằng đã cố tự an ủi rằng chẳng ai có thể biết được chuyện đã xảy ra nhưng nàng vẫn không khỏi cảm thấy tự xấu hổ. Nàng đã xử sự như một kẻ phóng đảng, dễ dàng đầu hàng trước những cảm xúc rung động và say sưa trong niềm hoan lạc anh mang tới.

Cảm giác tội lỗi lan tỏa, nàng thực sự lo chuyện này có thể thay đổi tình bạn hai người. Nàng không biết liệu rằng mối quan hệ giữa hai người có thể quay về như trước. Đó là nếu quả thực trước đây giữa hai người có một chút liên quan nào đó.

Nàng nhắm nghiền mắt, khép chặt hai chân vào nhau, như thể hành động đó có thể xóa được những khoảnh khắc bên anh. Nhưng nàng không hề ân hận. Anh đã tặng cho nàng một món quà, đó là cảm nhận về xác thịt mà nàng sẽ chẳng bao giờ cảm thụ được.

Nhưng từ trong sâu thẳm, sự thật quả là ảm đạm. Thời gian được ở bên cạnh Jonathan sẽ mãi là hồi ức, mãi là những mảng bị đánh cắp của một cơn mơ.

Nàng chẳng thể nào ngủ được nên đẩy chăn sang một bên và mở đèn. Căn phòng lạnh cóng nhưng tay nàng buộc phải làm gì đó. Bất cứ điều gì có thể thoát khỏi những suy nghĩ hỗn loạn đang rối ren trong đầu.

Victoria với tay lấy chiếc áo ngực màu tím đã may xong. Màu tím thạch anh quý phái, áo lót có dây rút để có thể tự điều chỉnh cho sát cơ thể phụ nữ. Giờ nhìn kỹ lại, nàng nhận ra cái áo quá nghiêm trang.

Nàng lấy kéo bắt đầu cắt mấy đường khâu, dự định thay đổi kiểu áo trong khi tâm trí vẫn đang vẩn vít nghĩ đến thời khắc Jonathan chạm vào mình. Tay nàng chậm rãi chỉnh lại làn vải khâu trong khi đầu cứ không ngừng hiện lên hình ảnh đôi tay mỏng manh nơi đầu ngực, hình ảnh anh chậm rãi mút nó vào trong miệng.

Nàng làm việc suốt cả đêm, không ngừng may vá cho đến khi mắt mờ đi. Cuối cùng, khi những tia nắng đầu tiên của bình minh trượt dài nơi đường chân trời, nàng đặt rổ đựng đồ may vá sang bên. Cho đến giờ, đây là chiếc áo tai tiếng nhất mà nàng từng may. Có khả năng là nó sẽ chẳng thể nào bán được.

Nhưng nàng bị cuốn vào đam mê của bản thân và mỗi mũi kim là một niềm khao khát, nàng nhớ lại từng phút một trong khoảnh khắc hoan lạc không ngừng gặm nhấm cơ thể. Trong chiếc áo ngực này, nàng gửi nó vào những khát khao mơ ước của một cuộc đời khác.

Victoria gói chiếc áo trong một túi giấy nâu, cảm thấy đau nhói. Làm xong mọi việc, nàng đưa mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, những tia nắng mặt trời như xuyên thẳng vào khung cửa cạnh bên nàng.

Hôm nay nhất định phải được, nàng tự hứa. Không cần biết phải mất bao lâu, hôm nay nàng nhất định phải thực hiện bước đầu tiên ra khỏi ngôi

nhà này.

~*~

Lẽ ra pha một tách trà thì chẳng khó khăn gì. Nhưng Jonathan đã lục lọi khắp nơi tìm chỗ bà Larson cất lá trà mà vẫn không tìm thấy gì cả. Một ly nước lọc lại chẳng phải thứ anh muốn mang lên cho Victoria.

Một ly trà sẽ là một lý do, một cách để trò chuyện với nàng. Anh chắc rằng nàng sẽ cảm thấy xấu hổ vì những chuyện đã xảy ra giữa hai người. Nhưng anh không hề hối tiếc về điều đó. Thay vào đó, sự đáp trả đầy đam mê và cuồng nhiệt của nàng lại càng thổi bùng lên mong muốn được chạm vào cơ thể đó lần nữa. Anh muốn vùi mình vào trong cơ thể nàng và khiến nàng chìm trong hoan lạc cho đến khi nhũn ra trong lòng anh.

Một đêm sẽ chẳng thể nào ngủ được. Và giờ anh lại không biết nên làm hay nói gì nữa cả.

Có tiếng bước chân nhẹ, anh ngược đầu lên trông thấy Victoria đang đứng ngay trước mặt. Nàng mặc một chiếc váy màu xanh da trời, tay đeo găng còn đầu đội mũ bê rê.

“Em muốn thử bước ra ngoài lần nữa”, nàng nói. Nàng không hề nói gì về sự thân mật giữa hai người hôm trước nhưng anh thấy sự mệt mỏi trong đôi mắt nàng như thể đêm qua nàng chẳng thể ngon giấc.

“Em đã sẵn sàng rồi sao?”, anh hỏi. Cho đến giờ, nàng chưa từng dám mạo hiểm bước đến gần khu vực cửa.

Anh quan sát nàng thật kỹ, và anh thấy trong mắt nàng ánh lên vẻ quyết tâm. Như thể nàng đang tự trừng phạt bản thân vì hôm qua đã cho phép anh chạm vào người mình. Anh đặt cái ấm xuống và thấy mặt nàng nhợt nhạt hẳn đi, đôi tay đeo găng siết chặt vào nhau.

“Tại sao phải là lúc này?”

“Bởi vì anh sắp phải đi rồi.” Không chút cảm xúc gì khi thốt ra câu nói đó, như thể nàng chỉ đang nói một sự kiện bình thường. “Sau khi anh đi, có thể em sẽ chẳng còn đủ dũng khí để thực hiện chuyện này lần nữa.”

Nàng nói cứ như thể anh sẽ ra đi ngay vào ngày mai vậy. Như thể vinh viễn sẽ chẳng bao giờ còn có cơ hội nào khác dành cho nàng.

“Có thật là em muốn ta đi sau những chuyện đã xảy ra giữa chúng ta ngày hôm qua không?” Anh không thể nhận ra cảm xúc của nàng khi nói câu nói đó, là tức giận, hay xấu hổ.

Trên mặt lộ nét đau thương, nàng cúi đầu. “Em không nghĩ anh có lỗi gì trong chuyện đó. Em cũng đâu phản đối.”

Jonathan nhích đến gần hơn cho đến khi nàng tựa vào bàn chuẩn bị thức ăn. “Những chuyện chúng ta đã làm không có gì phải xấu hổ cả, Victoria.” Anh không muốn nàng cảm thấy tội lỗi vì bất kì lí do gì. Anh đặt cả hai tay vào bên hông nàng. “Chỉ là, trừ khi ta khiến em bị tổn thương.”

Nàng chậm rãi lắc đầu, rồi khẳng định. “Anh đã khiến em quên hết tất cả mọi thứ trên đời. Và, em tin rằng... sự giúp đỡ đó có thể khiến em quên đi luôn nỗi sợ hãi của chính mình.”

“Được thôi.” Anh đưa tay về phía nàng, và nàng giữ lấy tay anh bước đi như một tử tù đang trên đường ra pháp trường chờ bị chặt đầu chứ không phải chỉ bước ra cửa trước căn nhà. Từng bước chân chậm dần cho đến khi chỉ còn cách cửa độ một gang tay. Nàng đứng đó, trừng mắt nhìn cánh cửa như đang triệu hồi toàn bộ dũng khí trong cơ thể.

“Chúng ta có thể để sáng mai cũng được”, Jonathan đề nghị.

“Không, không được.” Nàng nhắm mắt lại. “Tiếp tục thôi, mở cửa nào.”

Mặt nàng trắng bệch, tràn đầy kinh khiếp. Jonathan di chuyển đến cạnh bên nàng, không có cây can chống đỡ, bước chân anh trở nên loạng

choạng, và hoàn toàn có thể cảm nhận được cơ thể nàng lạnh như băng.
“Em chắc chứ?”

Nàng gật đầu, vẫn nhắm nghiền mắt. Jonathan chăm rãi mở toang cánh cửa, cảm nhận cả người nàng đang run lên. Nàng muốn bỏ chạy nhưng anh đã giữ chặt.

“Đừng”, anh lên tiếng, cả hai tay vòng quanh giữ nàng thật chặt. “Mở mắt ra nào.”

“Em không thể.”

“Được, em có thể. Em không cần phải di chuyển đâu, chỉ cần nhìn quanh là được rồi.”

Nàng vòng tay ôm anh thật chặt như thể anh là vách đá giữ lấy nàng bên bờ vực thăm thẳm. Jonathan cúi xuống, hôn lên mặt nàng rồi nụ hôn tìm dần đến cổ. Đôi môi anh có thể cảm nhận được những xung động của mạch máu trong cơ thể nàng đang trào lên nhưng nàng vẫn không buông anh ra.

“Em có anh, Victoria. Anh sẽ không để em bị thương tổn gì đâu.” Anh đứng im bất động bất chấp gió tuyết lồng lộng đang đánh về phía họ. “Nhìn anh này”, anh ra lệnh.

Mắt nàng nhấp nháy, ánh mắt xám nhìn thẳng anh vẫn không được vẻ hoảng loạn.

“Anh vẫn ở đây”, anh nhắc nàng. “Và anh sẽ không đi đâu cả.”

Nàng vòng tay quanh cổ anh giữ chặt, gật gật đầu.

“Em không ngại chúng ta lại khiêu vũ chứ?”, anh trêu.

Một thoáng xung động nơi khoe môi nhưng nàng lắc đầu. “Ngoài này lạnh chết được.”

“Vậy lát nữa ta có thể sưởi ấm cho em.”

Má nàng nóng bừng khi nghe thấy lời ngụ ý đó và anh đưa tay vòng quanh eo nàng, dịu dàng hơi nhích người về bên phải. “Anh đang làm gì vậy, Jonathan?”

“Chúng ta sẽ đi tới một bước, chỉ vừa bước qua khỏi cửa thôi, không có gì đâu”, anh hứa. “Nếu em nghĩ mình có thể chịu được.”

Ánh mắt nàng không rời khỏi anh. Trong đôi mắt đó, anh có thể nhìn thấy sự nghi ngờ càng lúc càng tăng và bóng tối của hoảng loạn bao trùm hết thảy. “Em không biết”, nàng thì thầm.

“Em sẽ thử chứ?”

Vòng tay ôm ngang cổ anh siết chặt và Victoria gật đầu. Nàng lại nhắm mắt, và anh để nàng tựa vào người mình, tiến thêm một bước. Tuyết ngập đầu gối họ, khi chân họ vừa chìm giữa tuyết trắng, nàng khẽ rùng mình.

“Có lẽ chuyện này cũng chẳng phải ý tưởng hay ho gì đâu. Một hồi chân của chúng ta sẽ ướt hết cho mà xem”, anh nhận xét. “Hay chúng ta quay lại vào nhà đi.”

Nàng lắc đầu. “Không, chưa đâu.” Nàng khiếp hãi đứng im một hồi, tuyết như muốn thổi tung chiếc nón trên đầu. Những bông tuyết chậm chậm rơi dần dần phủ kín rèm mi và cả môi nàng.

Và rồi nàng mở mắt, nhìn quanh. Nỗi sợ hãi vẫn còn đó, nhưng sâu thẳm, bên dưới sự sợ hãi là cảm giác chiến thắng. Dù vẫn chưa thể buông anh ra, nhưng một nụ cười nhẹ phớt qua trên mặt.

~*~

Đường từ Luân Đôn về lại Scotland dài hơn Beatrice tưởng. Tuyết rơi dày đến nỗi tưởng như không thể di chuyển được, bà đã phải thuê một chiếc xe trượt tuyết để đi hết quãng đường còn lại. Bà co giật trên xe, dưới chân đặt thêm mấy viên gạch nóng, nhưng cả người vẫn không ngừng run lên.

Suốt chặng đường về nhà, bà không ngừng lo lắng chuyện Victoria đang phải ở lại một mình với một người xa lạ.

Bà muốn chất vấn Sinclair, hỏi xem cậu ta biết gì về người bị thương. Nhưng cậu ta đã lên đường một ngày trước và có thể giờ này đã có mặt ở đó rồi.

Tâm trí bà vẫn quẩn quanh với câu hỏi hóc búa không biết mình nên làm gì đây. Sao Sinclair lại bỏ đi? Có phải cậu ta nghĩ rằng Victoria an toàn và người đàn ông xa lạ kia chẳng thể làm gì tổn thương con bé? Bao nhiêu lo lắng cứ găm nhám trong đầu bà, khiến bà không biết mình nên làm gì nữa rồi. Bà ước gì Henry có mặt ở đây để giúp bà dọn dẹp đống ngổn ngang này.

Nhưng ông ấy đã không hề có mặt ở đây suốt mấy năm nay rồi. Bà đã phải tự mình giải quyết tất cả mọi chuyện. Nếu người đàn ông đó làm chuyện gì tổn hại đến Victoria thì anh ta phải cưới con bé.

Bà nhìn chiếc khăn tay ngài Alfred để lại trong xe ngựa. Chiếc khăn gói khoảng nửa tá bánh quy đường và một lời nhắn: dành cho hành trình của bà.

Mấy ngày nay, bà đã ăn thứ bánh này và chẳng thể ngăn nổi những rung động xáo trộn trong lòng trước hành động đó. Lần cuối cùng chồng bà làm những chuyện như thế này là khi nào vậy?

Mà liệu ông ấy có từng làm chuyện thế này không? Sự thật chìm xuống khi cảm giác tội lỗi bùng lên, trước đây quả thật bà có hơi thiếu suy nghĩ. Bà đã thôi không quan tâm gì đến dáng vẻ bề ngoài của mình nữa mà chỉ chú tâm đến mấy cô con gái,

Bà với lấy cái khăn tay, lắc rắc rũ cho mấy vụn bánh rơi xuống rồi gấp lại gọn gàng. Dù rằng ông Alfred đã nói chỉ muốn làm bạn nhưng bà ngờ rằng thật ra ông chỉ đang chờ một tín hiệu quan tâm từ phía mình.

Beatrice xoay xoay chiếc nhẫn kết hôn. Henry đã trao cho bà một chiếc nhẫn đính ngọc hồng. Và dù rằng suốt bao năm nay bà vẫn nhất mực chung thủy với chồng nhưng bây giờ có lẽ chính là thời khắc bà nên dành nhiều nỗ lực hơn cho cuộc hôn nhân của mình. Bà phải lấy lại những gì đã mất.

Giờ ông ấy đã là một nam tước, và cùng với tước hiệu chính là trách nhiệm. Hầu hết những người có tước hiệu như ông sẽ trả lại danh hàm sĩ quan và kết thúc quân nghiệp. Nhưng sao ông lại quay về với cuộc chiến đó? Có phải ông đang muốn trốn tránh họ không? Bà bình tĩnh suy nghĩ về vấn đề đó và tự hứa với lòng sẽ viết một bức thư nghiêm túc nhắc cho ông nhớ về một người vợ và một gia đình đang đợi ông ở nhà. Có thể nếu bà yêu cầu, ông sẽ quay trở lại.

Người lái xe điều khiển chiếc xe đi theo cung đường phía bắc, nơi đó, khắp xung quanh bà phủ đầy thứ cây đặc thù của vùng Cao nguyên Scotland. Cây nép sát vào những ngọn đồi, cành cây phủ đầy tuyết và những hồ nước bạc lấp lánh xa xa.

Khi nhìn thấy những cụm lều rải rác, tim bà như chìm xuống. Những người tị nạn vẫn còn đây, cắm trại lại trên mảnh đất gia đình. Một vài người bước ra khỏi lều nhìn chằm chằm vào cỗ xe, và khi bà nhìn thấy một người mẹ nắm tay cô con gái nhỏ, bà nhớ ra rằng mình chỉ còn lại vài nghìn bảng.

Bà đã gặp người cố vấn pháp luật và biết rằng tình hình của bọn họ thực sự rất nghiêm trọng. Bà cảm thấy hình như có hơi may mắn khi mình buộc phải rời khỏi Luân Đôn ngay lập tức. Ít nhất bà không phải nhìn thấy gương mặt các con khi nhìn thấy số quà ít ỏi bà để lại chỗ Charlotte. Sau khi tiêu phần lớn tiền bán áo váy vào căn nhà ở Norfolk, bà chỉ còn đủ để mua được mấy đôi vớ và một đôi găng tay cho mỗi cô con gái.

Người lái xe điều khiển chiếc xe đi vào con đường dành riêng cho nhà họ và bà sửng người nhìn cảnh tượng hiện ra trước mắt. Victoria đang đứng

đó ôm ấp một người đàn ông xa lạ. Cả hai đang tựa vào nhau, người đàn ông đang nhìn con gái bà bằng ánh mắt đam mê.

Nhưng hơn hết là, Victoria đang đứng ngoài ngôi nhà, lần đầu tiên sau ngàn ấy năm. Quả là một phép màu. Mà con gái bà cũng không hề đẩy người đàn ông đó ra. Tay nàng đang vòng quanh eo anh, và trong mắt nàng, trên gương mặt nàng lấp lánh điều gì đó như là... hạnh phúc.

Beatrice không biết phải nghĩ thế nào về chuyện này.

Khi người lái xe mở cửa, bà vịn tay ông, đứng giữa bầu trời vẫn vũ những bông tuyết, nhìn trừng trừng hình ảnh trước mặt.

“Phu nhân Lanforshire, bà có cần tôi mang giúp đồ vào nhà không”, ông hỏi.

Bà lắc đầu, vội vã tiến về phía trước. Điều duy nhất bà muốn làm lúc này là tìm hiểu xem người đàn ông kia thực sự là ai và anh ta định làm gì với Victoria.

“Victoria!”, bà kêu to.

Victoria giật mình lùi về sau, kinh ngạc nhìn thấy Beatrice vội vã bước đi trong tuyết. Nàng cố chạy vội vào nhà nhưng Jonathan vẫn nắm chặt lấy tay nàng. “Đừng chạy”, anh nói. “Chúng ta có làm gì sai đâu.”

Ồ, có chứ, họ có chứ nhưng nàng không muốn mẹ mình biết chút gì về những chuyện đó.

“Chúng ta cứ đứng đây và em có thể giới thiệu anh với bà ấy”, anh nói.

Khi mẹ nàng tiến tới chỗ mấy bậc thang, ánh mắt bà nhìn chăm chú vào Jonathan rồi quay sang nhìn con gái. Hàng ngàn câu hỏi nảy ra trong đầu Beatrice, Victoria tin chắc là thế nhưng bà chỉ hỏi một câu duy nhất.

“Con không sao chứ, con yêu?”

Victoria cố gật đầu. “Thưa mẹ, đây là ngài Jonathan Nottoway.”

Rồi chàng quay sang giới thiệu Beatrice với Jonathan, anh cúi người trân trọng chào bà, “Phu nhân Lanforshire”.

Victoria không biết làm sao giải thích tình trạng hiện tại, nàng đề nghị, “Chúng ta vào nhà trước được không và con... con sẽ pha chút trà.”

“Bà Larson đâu?”, Beatrice hỏi, giọng nói đanh thép. Hiển nhiên bà sẽ không cho phép chuyện này nhưng nàng cũng chẳng kiếm được lời nào để làm cho mọi thứ trở nên dễ chịu hơn.

“Bà ấy về thăm nhà nhân dịp lễ”, Victoria tìm cách qua quýt trong khi Beatrice bước vào nhà. “Còn các em đâu ạ?”

“Vẫn ở Luân Đôn.” Beatrice cười bỏ mũ, rũ rũ phủi tuyết bám trên váy áo. Bà gọi người lái xe, chỉ cho ông ta chỗ đặt số hành lí của mình.

Bà bước vào trong nhà, quay người nhìn Jonathan. “Đợi tôi trong phòng khách. Tôi nghĩ anh cũng biết là tôi muốn được nói chuyện một mình với con gái.”

Sự trách mắng rõ ràng không chút che giấu trong giọng nói. Dù không biết mẹ đang định nói gì nhưng Victoria nhìn Jonathan gật đầu.

“Em làm tốt lắm”, anh nói trước khi bước đi. Lời khen len lõi vượt qua sự phòng thủ của nàng, khiến nàng cảm thấy ấm áp. Ngoài việc sẽ bị trách mắng, nàng biết mẹ đang muốn biết mọi chuyện, nàng đã vượt qua sự sợ hãi và bắt đầu đi bước đầu tiên. Jonathan đã giúp nàng thực hiện chuyện này và nàng thực biết ơn anh. Nó làm lóe lên chút hi vọng rằng nàng sẽ sớm có thể tiến thêm bước nữa, và rồi thêm bước nữa. Có lẽ khi hè đến nàng đã có thể đến thăm mấy người tá điền.

Nhưng Victoria chưa kịp đắm chìm trong giấc mơ đó thì Beatrice đã nắm tay nàng và gần như kéo nàng đi vào trong bếp. Khi chỉ còn hai người, bà nhìn nàng dăm dăm như thể không biết nên bắt đầu từ đâu.

Thành thật mà nói thì Victoria cũng không biết nên bắt đầu thế nào. “Ngài Nottoway đã bị một người tá điền bắn trúng”, cuối cùng nàng lên tiếng. “Con và bác sĩ Fraser đã cứu ông ấy. Và anh ta ở lại đây để dưỡng thương.”

“Mẹ cho là anh ta đã làm nhiều hơn thế”, mẹ nàng vặn lại. “Anh ta đã vòng tay quanh người con Victoria. Hay là mẹ đã nhìn nhầm rồi?”

“Không.” Má nàng đỏ ửng khi nhớ lại những chuyện mình cho phép Jonathan làm. Sự thân mật giữa hai người đã vượt quá những hành vi chuẩn mực.

“Con yêu anh ta sao?”, mẹ nàng hỏi, giọng bà dịu lại. “Anh ta có... đối xử tốt với con chứ?”

Yêu sao? Nàng cảm thấy hoang mang với suy nghĩ đó, đối mặt với mẹ, nàng lại càng không biết phải nói gì. Nàng đã dần quen với việc có Jonathan bên cạnh, quen với việc được ở trong phòng tay anh, anh khiến nàng cảm thấy thật an toàn. Nhờ có anh mà nàng cuối cùng đã thể bước được bước đầu tiên.

“Con chỉ mới biết anh ấy được hai tuần”, nàng nói, cố tránh trực tiếp trả lời câu hỏi đó, “nhưng anh ấy đã đối xử tử tế với con”.

“Mẹ phải hỏi điều đó vì mẹ định yêu cầu anh ta phải kết hôn với con.”

“Kết hôn sao!” Nàng há hốc miệng nhìn mẹ, vội lắc đầu. “Nhưng con không thể lấy anh ta. Con không thể rời khỏi...”

“...ngôi nhà này”, nàng định nói thế. Nhưng anh đã làm thay đổi hết cả. Nếu anh giữ chặt lấy nàng, dìu nàng ra khỏi nhà, nàng có thể sẽ làm được điều đó. Nàng đã từng nghĩ đến việc mình trở thành vợ của Jonathan nhưng lại không thể tượng tượng nổi việc mình sẽ trở thành bà chủ của một gia đình. Suy nghĩ đó khiến nàng thấy kinh hãi.

Dù anh không nói gì nhiều về gia tài của mình, nhưng nàng biết anh là người giàu có. Từ những đường cắt may của bộ quần áo anh đang mặc, từ giọng nói... tất cả mọi thứ đều toát lên dáng vẻ của một người có tiền. Trong khi đó gia đình họ lại đang phải đấu tranh để có thể thoát khỏi nợ nần.

Nàng chỉ đơn giản nghĩ anh không thể nào lại dành cho những người như mình.

“Anh ta đã làm tổn hại danh tiếng của con”, Beatrice phản bác. “Con đã ở cạnh anh ta hai tuần, chỉ có một mình và thậm chí còn không có người hầu.” Bà nhướn mày nói thêm. “Và có chuyện gì với vợ chồng dì Pauline vậy? Mẹ nghĩ lẽ ra hôm nay họ đã phải có mặt ở đây rồi chứ.”

“Có lẽ bức thư mẹ gửi đã thất lạc đâu đó.” Victoria lơ đãng. “Họ chưa tới.”

Beatrice mím môi, mắt ánh lên vẻ nghi ngờ. Dù vậy, Victoria vẫn không định sẽ nói ra sự thật.

“Và tại sao bà Larson lại để con ở lại đây một mình? Mẹ sẽ nói với bà ta chuyện này. Thật vô trách nhiệm hết sức.”

“Là con cho bà ấy nghĩ”, Victoria nói. “Bà ấy muốn được ở cạnh gia đình vào ngày Boxing Day^[1] và cả MacKinloch cũng thế. Chuyện cũng hợp lí thôi mà.”

[1. Ngày 26/12.]

“Con là một tiểu thư chưa lập gia đình”, mẹ nàng nhấn mạnh. “Mẹ không đồng ý con làm thế này. Con không bao giờ nên ở lại một mình với người đàn ông này.”

“Khi những người giúp việc đến thì anh ta sẽ đi ngay thôi”, nàng buộc phải nói ra điều đó. “Và con thấy chuyện cũng không có gì đến nỗi buộc

anh ta cưới con. Anh ta bị bắn và con chỉ chăm sóc anh ta mà thôi. Chuyện chỉ có thể.”

Nàng cố bình tĩnh nói, hy vọng mẹ sẽ chẳng thể nhận thấy điều gì. Nàng quay người về phía bàn ăn lớn bằng gỗ sồi, đặt nắm tay lên mặt bàn bằng gỗ, cố che đậy cảm xúc của mình.

“Dù vậy, mẹ cũng sẽ nói chuyện với anh ta.” Beatrice cởi bỏ nón và mặt bà lúc này trông không khác chi một viên thẩm phán đang chuẩn bị tuyên án tử hình.

“Con sẽ không chấp nhận đâu”, Victoria ngắt lời. “Nếu mẹ buộc con phải làm đám cưới, buộc con phải lấy anh ta thì câu trả lời là không đời nào.”

Nàng biết mình là loại người gì – chỉ là một con nhỏ nhất như cáy, nếu buộc Jonathan phải kết hôn với mình thì chỉ càng khiến anh thêm oán hận mà thôi. Và suốt mấy tuần vừa qua khi những giấc mơ chìm sâu trong lòng nàng dần được đánh thức, nàng lại càng chẳng thể chịu nổi sự khinh miệt của anh.

“Vậy chúng ta phải làm sao?” mẹ nàng phản bác. “Chẳng lẽ con không quan tâm gì đến những lời người ta nói về mình sao, và cả sự xấu hổ mà con sẽ mang tới cho cha nữa?”

Nếu xét tời chuyện nàng còn may cả áo lót, thì có vẻ tình huống của nàng còn đáng chú ý hơn. “Cứ để ngài Nottoway đi đi,” nàng thuyết phục. “Chúng ta cũng sẽ không nói gì về chuyện này. Cứ để mọi thứ bình thường như từ trước tới giờ.”

“Mẹ thật không hiểu con”, Beatrice nói nhỏ. “Hôm nay là lần đầu tiên mẹ thấy con bước chân ra khỏi cánh cửa đó. Hẳn nhiên anh ta phải có ý nghĩa gì đó với con.”

Chính vì anh ấy có ý nghĩa với con nên con mới phải để anh ấy được tự do, Victoria nghĩ. Suy nghĩ buộc Jonathan phải kết hôn với mình dường

như là chuyện không thể nào.

“Con sẽ không lấy anh ta đâu”, nàng nhấn mạnh. “Nên mẹ đừng có nghĩ về chuyện này nữa.”

Nói xong nàng bước ra khỏi bếp, quay trở về phòng. Khi đi ngang cầu thang, nàng thấy Jonathan đang đứng tựa cửa phòng khách. Mái tóc nâu vàng rối bời, đôi mắt xanh nhìn nàng như thể anh chỉ muốn được theo nàng bước lên những bậc thang kia.

Tay Victoria siết chặt lan can, cảm giác như anh có thể nhận ra những cảm xúc mà nàng đang che giấu.

“Sẽ không sao đâu”, nàng nói khẽ. “Em đã nói với mẹ là không có chuyện gì xảy ra giữa chúng ta hết.” Đôi mắt sẫm màu của nàng ánh lên. “Là thật đó.” Rồi nàng phát hiện ra vẻ mặt anh đang biến đổi, từ khó chịu bỗng trở nên quyết tâm đến lạnh lùng, đó là thứ cảm xúc mà nàng chưa từng nhận thấy. Như thể anh đang định làm gì đó nhưng nàng tuyệt đối sẽ chẳng can thiệp gì đâu.

Nàng giật mình trước sự thay đổi thái độ đột ngột của anh, nhưng vẫn cảm nhận được đôi mắt anh đang dõi theo mình. Và nàng thật không biết anh định làm gì.

Jonathan không hề nghi ngờ chuyện Phu nhân Lanfordshire sẽ buộc anh phải kết hôn với con gái mình. Anh thậm chí còn chuẩn bị tranh luận với bà, nhưng phản ứng bình tĩnh của Victoria lại khiến anh khó chịu. Nàng đã hứa sẽ giải quyết êm thấm mọi chuyện, sẽ xem như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Nhưng thực chất thì chuyện đã xảy ra rồi. Và anh không muốn bỏ rơi nàng, không muốn bỏ mặc nàng không lo. Những chuyện xảy ra đêm trước cứ không ngừng tái đi tái lại trong đầu anh, như muốn nghiền nát lương tâm anh. Anh đã lợi dụng sự ngây thơ của nàng, chạm vào nàng theo cách mà chỉ có những người chồng mới được phép đối xử với vợ mình.

Nhưng tệ hơn hết là cảm giác muốn chiếm hữu. Anh không muốn để bất cứ ai được chung giường với Victoria, và cái suy nghĩ một người đàn ông khác có thể làm những hành động thân mật với nàng khiến anh như muốn nổ tung vì giận dữ.

Anh cần một người vợ và những người thừa kế. Đó là một sự thật mà anh không thể trốn tránh và dù có hiểu rõ kiểu phụ nữ phù hợp để kết hôn cần phải thế nào thì suốt bao năm qua anh vẫn không ngừng trốn tránh chuyện hôn nhân. Anh không cần một người vợ chỉ biết nằm ườn ra và trong đầu chỉ nghĩ mỗi chuyện tìm cách tiêu hết tiền của anh.

Anh muốn có Victoria.

Anh muốn có một người phụ nữ có thể giữ chặt lấy mình, một người phụ nữ mà anh biết mình sẽ tìm mọi cách bảo vệ nàng. Anh muốn được nhìn thấy nụ cười của nàng, muốn được bước đi bên cạnh nàng, cùng nàng vượt qua mọi sợ hãi.

Và anh biết nàng lại không muốn cuộc sống mà anh đang sống. Nhưng vẫn còn cách khác. Anh đã tích lũy được số gia sản khổng lồ đủ để trở thành người đàn ông giàu có nhất nước Anh. Nếu anh muốn giữ nữ công tước cho riêng mình, tách nàng ra khỏi những người khác thì thế có Chúa, anh hoàn toàn có thể làm được chuyện đó. Càng nghĩ theo hướng đó, anh lại càng thấy nhiều khả thi. Tài sản của anh trải dài khắp cả nước Anh, sang tận các quốc gia khác. Khi chiến tranh kết thúc, Victoria có thể lựa chọn sống ở Ý hay bất cứ nơi nào nàng muốn trong vùng Địa Trung Hải. Ở đó, nàng có thể tận hưởng ánh mặt trời và biển cả bao la.

Anh thích cái ý nghĩ có một ngôi nhà tách biệt hoàn toàn với thế giới, nơi không một ai có thể tổn thương nàng. Nơi mà anh có thể vút sang bên tất cả trách nhiệm cùng trách nhiệm và chỉ sống cho bản thân mình.

Nếu anh đề nghị, có thể nàng sẽ từ chối kết hôn. Nhất là nếu nàng khám phá ra thân phận công tước của anh. Nhưng đâu phải anh có được

giàu có nhờ vào sự tử tế và con tim mềm yếu. Và dù cho có phải ép buộc nàng thì anh cũng không thềm quan tâm. Anh sẽ làm mọi thứ cần thiết, miễn sao có được Victoria.

Khi phu nhân Lanforshire bước vào phòng khách, anh cắt ngang những lời bà định nói, “Ta sẽ kết hôn với cô ấy.”

Ngay lập tức mắt bà ánh lên vẻ nhẹ nhõm. “Thật chứ?”

Anh ra hiệu cho bà ngồi xuống, và lập tức giành quyền chủ động. Anh bắt đầu nói bằng chất giọng trầm thấp, hạ con át chủ bài, “Ta là Jonathan Nottoway, Công tước Worthingstone.”

Dù thoáng thấy vẻ ngỡ ngàng trên gương mặt bà nhưng mẹ Victoria vẫn giữ nguyên tư thế, bình tĩnh ứng đáp, “Và điều gì đã đưa ngài đến Scotland này, thưa ngài công tước?”

“Đề thu hồi đất. Nhưng e là thương vụ mới này thật tệ”. Anh nói sơ qua về những chuyện đã xảy ra mấy tuần qua, cảm khái kết thúc. “Con gái bà không hề biết tước hiệu của ta. Ta nghĩ tốt nhất cứ giữ bí mật với nàng. Dù vậy, ta vẫn cần một người vợ, và đây là...”, Jonathan ngừng lại, cố tìm một từ thích hợp, “...một cơ hội tốt để thay đổi mọi thứ, ta có thể tìm hiểu một người chỉ xem ta như một người bình thường”.

Gương mặt Phu nhân Lanforshire dịu lại. “Hẳn là ngài đã quá quen với chuyện được phụ nữ ngưỡng mộ tước hiệu của mình.”

Không đâu, bọn họ chỉ ngưỡng mộ tiền của anh thôi.

“Cứ coi như thế.” Anh đưa mắt nhìn về phía hành lang. “Ta đã kết bạn với tiểu thư Andrews, và ta tin rằng ta và nàng sẽ tiến triển tốt. Sau khi kết hôn ta vẫn không muốn nàng biết tước hiệu của mình, ta không muốn làm nàng hoảng sợ.”

Phu nhân Lanforshire gật đầu, vòng tay trước ngực. “Bản năng của ngài thật chính xác. Dù rằng chuyện này đúng là một vinh hạnh lớn thì

Victoria sẽ vẫn bị choáng ngợp trước cảnh trở thành một nữ công tước.” Bà nâng cằm nói thêm, “Nhưng tôi tin rằng con bé sẽ là một người vợ tốt. Và dần dần nó sẽ thích ứng với hoàn cảnh mới.”

Theo cái cách mà bà sẵn lòng chấp nhận anh thì hoặc là bà chẳng biết gì về mấy vụ bê bối của cha mẹ anh, hoặc là bà không thềm quan tâm gì tới chuyện đó. Nhưng anh đoán có lẽ là nguyên nhân đầu tiên, và anh quyết định là chẳng có lí do gì có thể khiến bà biết chuyện như thế. Dù sao thì đó cũng chỉ là tội lỗi của mỗi mình cha anh mà thôi.

“Cũng như bà, ta tin rằng cuối cùng tiểu thư Andrews sẽ quen với mọi thứ.” Anh đi thẳng vào vấn đề, “Ta không cần của hồi môn, ta chỉ muốn nàng như một người vợ thích hợp”.

Anh không hề nghĩ rằng Victoria sẽ có lúc nào đó muốn trở thành một công tước phu nhân.

“Có lẽ ngài cũng nên biết cha của Victoria cũng là một quý tộc”, Phu nhân Lanforshire nói thêm. “Phu quân của tôi được thừa hưởng tước hiệu nam tước sau khi anh trai ông ấy qua đời. Giờ ông ấy là Đại tá Lanforshire.”

Điều này sẽ làm mọi chuyện trở nên dễ dàng hơn, dù rằng Victoria có là con gái của một người đẳng cấp thấp hơn thì cũng không ai có thể phỉ báng gì những giáo dục mà con bà được nhận. “Phu nhân Lanforshire”, anh đề nghị, “bởi vì ta không thể đề nghị Đại tá Lanforshire trao tay con gái cho ta, nên bà sẽ cho phép ta được kết hôn với nàng chứ”.

“Tất nhiên là được”, bà vừa nói vừa gật đầu cả quyết. “Chỉ cần ngài không ngược đãi hoặc khiến nó không hạnh phúc.’ Mặt bà thoáng hiện nét cười. “Tôi muốn những gì tốt đẹp nhất cho con gái mình.”

Anh đánh giá cao sự thẳng thắn của bà, nhất là khi bà lại sẵn lòng hợp tác với anh. “Ta sẽ kết hôn ở đây, ngay tại Scotland này”, anh nói. “Mọi

chuyện sẽ tốt hơn nếu như sau khi kết hôn chúng tôi trở lại Luân Đôn hay đến một trong số những ngôi nhà của mình.”

Beatrice trấn định, “Ngài có nghĩ là mình có thể thuyết phục con bé nhận lời cầu hôn của mình chứ?” Bà nhìn anh vẻ hồi lồi. “Tôi nghĩ có thể con bé sẽ từ chối.”

Có đôi chút nghi ngờ về điều đó. Nhưng anh nhún vai nói. “Ta nghĩ là ta biết cách làm điều đó. Dù rằng biện pháp không tử tế gì nhưng nó sẽ có hiệu quả.” Anh cho bà biết chi tiết kế hoạch của mình và Phu nhân Lanforshire bật cười to.

“Ngài nói đúng, thưa ngài công tước. Có thể con bé không thích phương pháp của ngài nhưng tôi tin con bé sẽ nhận lời cầu hôn.”

Chương 12

“Sao anh lại làm thế?” Victoria hỏi, cắt chỉ bên phần vải ngắn.

“Bởi vì những người tá điền cần có một cuộc sống ổn định hơn,” Jonathan trả lời. “Em không đồng ý sao?”

“Chuyện này không đúng chút nào, anh biết mà.” Nàng luồn kim, ước gì mình có thể cầm kéo thoải mái giải phóng sự tức giận lên số vải này. Thay vào đó, nàng buộc bản thân càng phải cẩn thận hơn với từng đường kim mũi chỉ.

“Kết hôn với anh đi, anh sẽ cho phép bọn họ được quay lại Đồi Eiloch,” anh nói. “Nếu thích, bọn họ sẽ có thể lấy đá và gỗ có sẵn trong rừng để xây nhà. Đúng là một giải pháp có lợi.”

Nàng gạt công việc sang bên, đứng lên, không thể tiếp tục giả vờ như mình đang may nữa. “Có lợi cho ai? Không phải tôi.”

Nàng bước những bước dài về phía cửa sổ nằm bên kia phòng ăn, áp tay lên kính cố chống lại cơn giận đến nghẹt thở. Anh đang tìm cách điều khiển nàng, buộc nàng phải ưng thuận với những suy nghĩ ngẫu hứng của anh như thể những chuyện xảy ra suốt mấy tuần qua hoàn toàn chẳng có ý nghĩa gì.

“Tất nhiên anh sẽ tôn trọng ý muốn của em,” giọng anh trầm tĩnh và thận trọng. “Nhưng em nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra với những người tị nạn khi cha em biết họ đang ở đây?”

Nàng đã biết rõ câu trả lời. Ngài đại tá sẽ buộc bọn họ phải đi khỏi chỗ này.

“Anh chỉ cho họ một nơi để ở, tất cả là vì em,” Jonathan nói tiếp. “Mà anh chỉ muốn duy nhất một điều đó là em trở thành vợ anh.”

“Nhưng sao lại là em? Chúng ta có biết gì về nhau đâu.”

Sau lưng nàng vang lên tiếng bước chân nhẹ. Nàng có thể cảm nhận được sự hiện diện của anh trước khi anh lên tiếng và hơi nóng tỏa ra từ anh khiến nàng chỉ cảm thấy khao khát được tựa vào cơ thể đó và rồi nàng cảm nhận được môi anh đang tiến đến gần tai nàng. Một cơn rùng mình ớn lạnh lan tới khắp toàn thân khi anh lên tiếng nói.

“Anh cần có người thừa kế,” anh thừa nhận. “Và anh muốn có một người vợ sẽ sẵn sàng chào đón sự quan tâm của anh trên giường nàng.”

Nàng thấy như có một luồng nhiệt đang ập lên cơ thể. Nàng vẫn đứng quay lưng về phía anh trong khi anh vòng tay, kéo nàng sát về phía mình và ôm nàng thật chặt. Cánh tay anh vòng ngang ngực nàng. Nàng đã sớm biết chạm vào người đàn ông này sẽ thế nào, và nàng lại càng muốn nhiều hơn nữa.

Nàng tránh không trả lời câu hỏi của anh, lên tiếng hỏi lại, “Kế thừa cái gì?”

Anh do dự một hồi. “Đất đai và nhà cửa.”

Nàng chưa bao giờ hỏi về đất đai của anh dù rằng nàng từng đoán có lẽ anh cũng là một người quý tộc ở tầng lớp dưới, cũng như cha mình. “Dù cho em có đồng ý kết hôn với anh, vì lợi ích của những người tá điền,” nàng thì thầm, “thì em cũng chẳng thể rời khỏi chỗ này. Anh cũng biết mà.”

“Em đã bước ra khỏi nhà, chỉ mới sáng nay thôi.”

“Đó là vì anh giữ lấy em.” Nàng không thể xem như đây là một thắng lợi thật sự vì nàng thực chất chỉ vừa bước ra khỏi cửa mà thôi. “Anh không nên lấy một người vợ hèn nhất như vậy.”

“Và người vợ đó có lẽ sẽ để mặc anh chảy máu tới chết. Cô ấy cũng sẽ không biết nên may miệng vết thương khi anh bị bắn.”

Victoria tránh xa vòng tay anh, quay người đối diện anh. “Những lý do anh đưa ra không hợp lý chút nào. Và em không tin là anh sẽ mặc kệ những người đó chỉ vì em đã từ chối anh.”

Gương mặt anh lạnh lùng như màn sương giá ngoài kia. “Anh có hàng tá điền trang, tiểu thư Andrews, kéo dài từ đây đến tận nước Ý. Số phận của bọn họ thì chẳng liên quan gì đến anh cả, chỉ mỗi em mà thôi.” Anh khập khiễng lùi về sau, chân bị thương vẫn còn hơi yếu. “Ta để em lựa chọn. Em có thể từ chối kết hôn với ta, nếu em muốn thế, nhưng ta sẽ không đưa ra đề nghị này lần nữa đâu. Bọn tá điền cứ đi mà tìm chỗ sống ở bất kỳ đâu trên mảnh đất Scotland này, nhưng ta sẽ chẳng bao giờ cảm thấy mất ngủ vì vận mệnh của bọn họ đâu.” Anh nhẹ cúi người chào rồi quay đi để nàng ở lại một mình.

Victoria quay trở lại bên bàn, đưa tay lấy kim và đê. Thông thường, mỗi khi may vá nàng sẽ thấy tâm hồn thư thái, nhưng hôm nay chuyện đó lại không mang tới chút hiệu quả gì. Nàng thất vọng gom hết vải vụn và chỉ may, cất trở lại trong giỏ.

Làm sao anh ta có thể đưa ra yêu cầu như thế được chứ? Đúng là nàng muốn sống như một người phụ nữ bình thường. Đúng là nàng muốn có chồng và những đứa trẻ cho riêng mình. Nhưng đó chỉ là nằm mơ giữa ban ngày, là những điều vượt xa tầm tay với.

Nỗi sợ hãi bám rịt lấy nàng. Nàng sợ nếu cố tìm cách bắt lấy giấc mơ đó, nàng sẽ nhìn thấy sự thất vọng trong anh. Nàng chẳng thể nào kết hôn với một người như Jonathan rồi vĩnh viễn sống sau những cánh cửa khép kín.

Vả lại, mấy năm qua, nàng đã được chứng kiến mối quan hệ giữa cha mẹ cứ bị giãn dần đi cho đến khi như là những kẻ sơ giao. Cha đối xử tốt với mẹ nhưng nàng biết ông đã thôi không gửi thư về. Thời gian đã làm xói mòn cuộc hôn nhân đó và dù cho Beatrice có cố tìm cách che đậy cảm xúc trước mặt các con, Victoria vẫn nhìn thấy tâm trạng nặng trĩu trong lòng bà.

Nàng không muốn mình cũng gặp cảnh tương tự, nàng cũng không muốn bị Jonathan nhìn bằng ánh mắt thương hại hay thất vọng.

Nhưng mình quan tâm đến anh ấy, trái tim nàng lên tiếng. Mình muốn được sống cạnh anh, được chia sẻ cuộc đời mình với anh ấy.

Lạy Chúa, đó đúng là sự thật. Nhưng anh lúc nào cũng quá bí hiểm. Nàng đã không hề dò hỏi hay tìm hiểu thêm chút gì về anh, nàng cũng không biết anh có bao nhiêu tài sản. Nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được có điều gì đó còn đang được giấu kín.

Nàng bước ra khỏi phòng ăn, dưới ánh nắng của buổi chiều tà, căn phòng như sáng hơn lên. Mẹ nàng đã đi tìm bà Larson và anh MacKinloch, bà hy vọng Victoria có thể tự quyết định lời cầu hôn nếu bà không có mặt.

Cơn giận trào dâng trong lòng khi Victoria nghĩ đến chuyện Jonathan lại dám đặt cuộc sống của mọi người trong tình trạng nguy hiểm khi mở miệng đưa ra một đề nghị như thế. Nàng sai bước về phía cửa, để mặc thất vọng tràn lên trong lòng và khi chân nàng vượt qua khung cửa gỗ, nỗi thất vọng biến thành thịnh nộ.

Nàng cảm nhận được Jonathan vẫn đang nhìn mình từ cửa phòng khách. Dù là trong bóng tối nàng vẫn có thể cảm nhận được sự hiện diện của anh thật rõ như thể anh không tin nàng có thể tự bước ra ngoài kia một mình. Đúng là sáng nay nàng đã đặt bước chân đầu tiên vượt qua khỏi cửa trước, Trong vòng tay anh, nàng đã có dũng khí đối mặt với cơn ác mộng tồi tệ nhất trên đời.

Bàn tay áp lên mặt gỗ, nàng có thể nghe thấy tiếng chân anh tiến tới dần. “Em có muốn anh cùng em đi ra ngoài kia không?”

“Không.” Bây giờ nàng đang rất tức giận, nàng không muốn thấy anh xuất hiện trước mặt. Nàng phải chứng tỏ cho anh thấy tự bản thân mình cũng có đủ dũng khí đối mặt với sợ hãi. Nàng không phải một đứa trẻ cần

được anh nắm tay. Nàng vươn tay chạm vào nắm cửa, tim đập rộn lên trong lồng ngực không biết vì giận dữ hay sợ hãi.

“Em chắc chứ?” đây không phải giọng nói chỉ trích, chỉ là một lời đề nghị trầm lặng.

Như tỏ rõ thái độ thách thức, nàng vung tay mở toang cửa, không để ý gì tới không khí lạnh bên ngoài. Tuyết vùn vủ quanh nàng nhưng Victoria cố kìm nén nỗi kinh hoàng, đặt bước chân đầu tiên.

Trời thật lạnh, phôi nàng như bị làn không khí lạnh lẽo đốt cháy. Váy áo thấm đầy tuyết ướt đẫm nhưng nàng vẫn bước thêm bước thứ hai, rồi thêm bước nữa.

Nàng liếc mắt nhìn ra sau, thấy Jonathan vẫn đứng nhìn. Có thoáng cười nhẹ hiện lên trên mặt anh nhưng nàng lại chẳng thấy hài lòng hơn chút nào.

“Thấy chưa? Anh biết em có thể mà.”

Trong giọng nói anh có gì đó như niềm tự hào nhưng chính điều đó lại khiến nàng khó chịu. Cơn giận càng lúc càng tăng như đang thổi bùng trên da thịt, một cảm giác nàng chưa bao giờ có thể tưởng tượng tới. Nàng đâu phải một món hàng để bị anh xem như một thứ tài sản. Anh không thể nghĩ rằng mình đang mua nàng, sử dụng nàng để tạo ra người thừa kế và rồi gạt bỏ nàng đi.

Lời đề nghị hôn nhân như một trò mua bán khiến nàng nhìn thấy một mặt đen tối hơn của anh, một khía cạnh mà nàng không hề thích thú. Có thật là anh tin rằng nàng sẽ chấp nhận kết hôn với anh sau khi nghe hết những điều kiện mà anh đưa ra? Những người Scotland tị nạn đang phải sống trong giá lạnh, và nếu có đủ quyền năng thay đổi vận mệnh của họ, nàng sẽ cho họ tự xây nhà cho chính mình – ngay lập tức. Để mặc bọn trẻ phải ngủ trong nhà kho, dù trong bất kỳ hoàn cảnh nào cũng là một tội lỗi.

“Em có thể vào trong được rồi,” anh nói. “Bên ngoài trời lạnh lắm.”

“VẬY NHỮNG CON NGƯỜI ĐANG PHẢI SỐNG TRONG CÁI THỜI TIẾT NÀY THÌ SAO?” nàng hỏi lại. “NHỮNG CON NGƯỜI ĐANG CO RO TRONG LỀU, CỐ GIỮ CHÚT LỬA ĐỂ SƯỜI ẤM?”

“Em có đủ quyền lực để thay đổi vận mệnh của họ,” anh nhắc nhở.

Câu trả lời như một lời thách thức, nó như đổ thêm dầu vào ngọn lửa thịnh nộ đang bùng cháy trong nàng. Victoria bước đến đóng tuyết gần nhất, thọc tay xuống tuyết. Xoay xoay quả cầu tuyết trong tay rồi nàng ném mạnh nó vào mặt anh. Quả cầu tuyết vỡ vụn rơi trên mi anh. “ĐỪNG BAO GIỜ ĐỀ NGHỊ TÔI KẾT HÔN VỚI ANH ĐỂ CHO NHỮNG NGƯỜI KHÁC KHÔNG PHẢI CHỊU ĐAU KHỔ.”

Nét tươi cười trên mặt anh biến mất. Trong khoảnh khắc, nàng thực sự kinh hoàng không thể tin nổi chuyện mình vừa làm.

Jonathan trừng mắt nhìn nàng, chậm chậm phủi tuyết trên má. Người đàn ông kiêu ngạo trong anh biến mất, thay vào đó, trong đầu anh tất cả chỉ là ý muốn đáp trả. Anh cúi xuống, bóc một nắm tuyết xoay xoay trong tay.

“Anh dám,” nàng cảnh cáo.

“Là do em bắt đầu trước,” anh tiến tới, và nàng nắm lấy váy cố chạy trốn. Giày nàng ngập sâu trong tuyết, gần như muốn rơi ra. Dù nàng đã cố chạy thật nhanh nhưng chỉ thoáng chốc anh đã tới ngay bên cạnh.

“Giờ thì,” giọng nói của anh chuyển sang đe dọa như bắt được con mồi. “Ta nên làm gì với thứ này đây?” Anh giơ cao quả cầu tuyết, tay vòng quanh eo nàng.

“Em có thể nghĩ ra một nơi thật tốt dành cho nó,” nàng nói.

Đáp lại, anh cầm quả cầu tuyết, nghiền nát nó vào sau gáy nàng, những giọt tuyết tan ra trượt xuống váy nàng. Nàng thét lên, cố đẩy tay anh ra.

Nhưng rồi đôi môi ấm áp của anh bám trụ trên cổ nàng, và nụ hôn nóng bỏng đánh tan lớp tuyết lạnh. Những bông tuyết tan chảy trên da thịt, cơ thể nàng phản ứng dữ dội dưới sự kích thích đầy nhục dục của chiếc lưỡi đang hoạt động trên cổ làm khô những giọt tuyết vừa tan.

Vòng tay mạnh mẽ của anh giữ chặt lấy nàng, rồi anh nghiêng người. Sự tương phản giữa nóng và lạnh khiến nàng thở dốc. Anh kéo hông nàng đến sát mình và nàng có lẽ cảm nhận được sự hưng phấn của anh đang chạm vào đùi mình.

“Có phải em muốn chúng ta bắt đầu thế này không?” Anh hỏi. Nụ hôn cuồng nhiệt hơn, tay anh trườn sâu vào đến tận chân tóc nàng, môi họ quấn lấy nhau. Nàng gần như không thể thở nổi, không thể làm gì khác ngoài đáp trả lại nụ hôn đó. Lưỡi anh đi sâu vào trong miệng nàng trong khi tay anh giữ chặt lấy hông nàng, khiến nàng cảm nhận được phần cơ thể giữa đùi mình đang run lên đầy xúc cảm.

Nàng hoàn toàn khuất phục và rơi vào thế bị động, môi nàng quấn lấy anh, lưỡi nàng như tan ra bởi hơi nóng tản ra từ anh, còn anh cũng trở nên càng điên cuồng hơn.

“Anh muốn em,” anh thì thầm cuồng loạn. “Anh muốn mang em lên tầng và được chiêm ngưỡng từng centimet cơ thể trần trụi của em. Và khi cùng với em, anh muốn cảm nhận cơ thể mình đang được siết chặt trong em.”

Lời nói khiêu khích không che đậy của anh khiến nàng quay cuồng không thể tin nổi. Nhưng một phần trong nàng đã hoàn toàn vỡ vụn, anh vẫn không thổ lộ tình yêu của mình.

“Câu trả lời của em là gì?” Anh hỏi. “Em sẽ kết hôn với anh chứ?”

Nàng không nói gì chỉ vùi đầu vào ngực anh khi anh đỡ nàng bước ra khỏi vùng tuyết phủ. Chẳng còn lựa chọn nào. Anh đang nắm trong tay quyền lực cho phép những người tá điền có một nơi định cư yên ổn, một

nơi trú ẩn mà Bá tước Strathland sẽ không thể nào làm hại họ được nữa. Điều duy nhất chỉ là nàng phải bán mình.

“Được,” nàng thì thầm. Nhưng nàng không thể ngăn được cảm giác như vừa cho đi một phần linh hồn mình.

~*~

“Bọn chúng chưa hề rời khỏi Ballaloch, thưa ngài.”

Brandon Carlisle - Bá tước xứ Strathland - nhìn chằm chằm vào tên quản lý đất, John Melford. “Ý mày là sao, bọn chúng vẫn chưa rời khỏi sao? Bọn tá điền đã bị tổng cô từ mấy tuần trước. Chắc chắn giờ thì bọn chúng đã phải cuốn xéo rồi.” Hợp đồng thuê nhà đã chấm dứt vào mùa đông nên gã nghĩ có thể nhanh chóng đuổi cổ đám người đó về miền Tây nhanh thôi, bọn chúng còn phải mau kiếm chỗ tá túc cho qua mùa đông chứ.

Strathland di chuyển để có thể nhìn ra được bên ngoài cửa sổ. Thái áp của gã nằm trên đỉnh đồi, nhìn thẳng ra hàng ngàn mẫu đất bên dưới. Mây con cừu gần như trộn mình vào đám tuyết, co cụm thành đàn.

Tên quản lý đất lớn tuổi háng giọng, đưa mắt nhìn ra cửa. “Bọn chúng được Phu nhân Lanfordshire và mấy cô con gái cho ở tạm. Theo như chúng tôi quan sát thì từ khi tuyết bắt đầu rơi, bọn tá điền đã ngăn không cho cừu của chúng ta tiếp cận khu đó. Bọn chúng cũng không cho lũ cừu đến gần khu đất thuộc sở hữu của Công tước Worthingstone.”

“Mày không cần lo lắng gì về ngài Worthingstone,” Strathland nói. “Ngài ấy thường xuyên đi đây đi đó, và ta cho rằng một người như ngài ấy sẽ chẳng bao giờ đặt chân tới Scotland làm gì đâu. Bọn cừu của ta có thể tiếp tục sử dụng phần đất của ngài ấy khi xuân về và ngài Worthingstone sẽ chẳng bao giờ biết gì về chuyện đó.”

“Tôi e rằng không phải thế đâu, thưa ngài. Dường như ngài công tước đang có mặt ở đây để kiểm tra đất đai của mình. Một thằng tá điền oắt con

đã bắn ngài ấy.”

Chúa lòng lạnh. Gã chẳng nghe ai nói gì chuyện ngài công tước đã đến, gã quay sang hỏi tên quản lý đất, “Ngài ấy còn sống chứ?”

Melford gật đầu, và Strathland thở phào nhẹ nhõm. “Sắp xếp một phiên toà và treo cổ thằng oắt con đã bắn ngài ấy cũng để cảnh cáo bọn kia một thể.”

Tên quản lý không nói gì, chỉ nghiêng đầu. Strathland không hề quan tâm gì đến việc kẻ mà gã vừa ra lệnh treo cổ chỉ là một cậu bé. Gã chỉ muốn mọi người biết bạo lực sẽ không bao giờ được dung thứ, nhất là trong giới quý tộc Anh.

“Giờ ngài công tước đang ở đâu?” Bá tước hỏi.

“Con gái lớn nhà Andrews đã cho ngài ấy ở lại và bác sĩ Fraser đã cứu sống ngài ấy.”

Paul Fraser tựa như một cái gai mà Strathland chỉ muốn loại trừ. Nhưng người đàn ông này chẳng khác nào một bóng ma, khi ở chỗ này, khi ở chỗ kia. Chỉ vì Fraser mà hàng trăm người dân bản địa đã không chịu rời khỏi đây. Bọn chúng trung thành với Fraser, không bao giờ chịu tiết lộ hành tung của người đàn ông này.

“Còn nữa, thưa ngài,” Melford nói tiếp. “Tôi nghe nói ngài công tước định kết hôn với một trong mấy cô con gái nhà đó.”

“Không phải Juliette chứ,” Strathland đánh bạo lên tiếng. Hình ảnh cô gái trẻ trung xinh đẹp lướt qua đầu gã như một giấc mơ mờ ảo. Nhiều tháng nay nàng luôn tìm cách lảng tránh gã nhưng gã định sẽ thay đổi chuyện đó.

“Không, thưa ngài. Là cô con gái lớn, tiểu thư Victoria Andrews.”

Gã bá tước buông lỏng bàn tay đang nắm chặt thành ghế. Thú vị. Gã không thể hiểu nổi tại sao ngài công tước lại chịu hạ mình đi kết hôn với con gái của một nam tước. Sự rắc rối này là điều gã không sao ngờ tới

nhưng chuyện này cũng dễ giải quyết thôi. Một khi chuyện này lan tới Luân Đôn, gã có thể chiếm lại được đồng cỏ.

Và năm sau, gã sẽ có thể hoàn toàn làm chủ mảnh đất này. Theo kế hoạch, gã dự định sẽ tăng gấp ba đàn cừu của mình. Giá len đã tăng lên gấp bốn và đây đúng là nơi hoàn hảo cho đàn gia súc của gã. Nếu may mắn gã có thể thoát khỏi khoản nợ khổng lồ mà người vợ quá cố đã vướng phải khi còn sống. Dù nên thương tiếc cho cái chết của mẹ, nhưng thật là gã chẳng hề thấy thất vọng trước sự ra đi này. Mẹ đã không làm được gì ngoài chuyện hút cạn máu của gã và cuối cùng thì gã cũng đã có thể hoàn toàn giải thoát khỏi mẹ.

“Đám cưới đã được tổ chức chưa?”

“Chưa ạ. Phu nhân Lanfordshire còn đợi mấy cô con gái khác trở về và khi đó người ta mới tổ chức lễ cưới. Sau đó ngài công tước sẽ trở lại Luân Đôn.”

Gã bá tước xoa cằm thâm nghĩ. Hắn không hề muốn bán đất cho Worthingstone nhưng để trả cho xong mấy món nợ cờ bạc thì gã cũng chẳng có bao nhiêu chọn lựa. Tối đó, sau khi thắng được mấy ván đầu, gã cứ nghĩ vận may đang mỉm cười với mình. Nhưng rồi càng lúc số nợ càng tăng cho đến khi chẳng còn cách nào khác ngoài chuyện phải mang đất ra gán nợ. Lúc đó, gã đã nghĩ có mất Đồi Eiloch thì cũng chẳng hại gì bởi vì ngôi nhà trên đồi chẳng khác gì một nông trại, hoàn toàn không phù hợp với địa vị của một ngài công tước. Nhưng gã lại không bao giờ ngờ rằng Wotthingsione lại tới tận nơi khi ho cò gáy này để tự mình thị sát đất đai.

Rõ ràng là gã đã nghĩ sai.

Bradon phải tìm cách để dụ cả hai gia đình rời khỏi nơi đó. Thậm chí gã còn đề nghị Phu nhân Lanfordshire cho gã mua lại đất nhưng rõ ràng không có mặt ông chồng thì bà ta chẳng làm được tích sự gì.

“Thưa ngài, nếu có thể, tôi thấy cách duy nhất để bọn tá điền cút về bờ biển là lấy đi nơi ở của bọn chúng.” Melford nhìn ra ngoài, tuyệt bắt đầu nặng hạt tấp thẳng vào khung cửa sổ. “Nếu không có nhà Andrews giúp đỡ nơi ăn chốn ở, bọn chúng sẽ chẳng còn lý do gì ở lại đây nữa.”

“Mày định làm gì?”

Melford nhún vai. “Lúc nào cũng có thể có tai nạn xảy ra. Một ngọn nến hay một cái đèn lồng có thể tự dung đổ nhào rồi bốc cháy. Không có nhà, bọn họ sẽ buộc phải trở lại Luân Đôn, không phải sao?”

“Ngài công tước chắc chắn sẽ mang họ về đó.” Gã gật đầu, thích cái ý tưởng đơn giản này.

“Ngay sau buổi lễ thành hôn sẽ là thời gian lý tưởng nhất,” Melford đề nghị. “Trong đầu tôi có vài người có thể phóng hỏa. Bọn chúng chắc chắn có thể khiến căn nhà bị hủy hoàn toàn.”

Gã bá tước gật đầu. “Ta để người giải quyết chuyện này, coi như ta không tham gia gì cả.” Gã ngồi tựa lưng vào ghế, với tay lấy ly rượu bằng pha lê. “Nếu tìm thấy Praser thì làm sao để gã vĩnh viễn không bao giờ có thể trở thành vấn đề của chúng ta được nữa.”

“Nhu ngài muốn, thưa bá tước.” Melford cúi đầu. “Và tôi đoán là ngài không muốn có tiểu thư nào nhà Andrews bị thương trong cuộc tấn công này.”

“Tốt hơn cả là để bọn họ rời khỏi nhà trước khi phát hỏa”, Strathland nói. “Chút sợ hãi sẽ là chuyện không thể tránh khỏi.”

“Tôi sẽ sắp xếp ổn thoả,” Melford cam đoan.

Strathland nốc cạn ly rượu, ngồi ngả người ra sau, tưởng tượng trong đầu hình ảnh đất đai kéo dài khắp dải đất Cao nguyên Scotland này. Lợi nhuận kiếm được từ len sẽ tăng trong vài năm tới và khi gã lấy lại đất đai thì sẽ càng có nhiều chỗ cho bọn cừu hơn.

Bây giờ phần lớn khu đất Tây Bắc Scotland đã thuộc về gã. Gã chẳng khác gì một quốc vương đang cai trị vương quốc của mình.

Gã lặng lẽ nâng ly tự chúc mừng bản thân.

~*~

"Chị có chắc là chị muốn thế không, Victoria?" Margaret cầm trong tay đôi găng tay dài màu ngà trong khi Juliette cột sợi dây sau áo. "Chị thậm chí còn không biết gì về người đàn ông này. Với lại chuyện anh ta ở lại đây là cực kỳ không phù hợp..."

"Là chị ấy đã cứu mạng anh ta", Amelia cắt ngang. "Thật lãng mạn làm sao, vậy là anh ấy rơi ngay vào lưới tình, phải không?"

Victoria không biết phải nói gì, nàng chỉ lẳng lẳng nhìn Margaret cầu cứu. Nhưng chính Juliette lại là người lên tiếng.

"Nếu giờ anh ta vẫn chưa yêu chị thì sớm muộn gì anh ta cũng sẽ yêu chị thôi", cô em gái khẳng định. Juliette vừa mỉm cười ngượng ngùng vừa xoắn hai tay vào nhau. "Thời điểm này thì không kiếm đâu ra hoa được cả, nhưng em có ít thạch nam khô, chị có thể cầm tạm đi."

Victoria mỉm cười bất lực, cô không nghĩ về hôn lễ sắp cử hành. Mẹ nàng không cho phép nàng gặp Jonathan trước khi hôn lễ diễn ra, và có lẽ giờ thì mấy người hầu của anh từ Luân Đôn cũng đã đến, đưa anh trở về nhà thay y phục. Nàng hy vọng là anh cũng đã bắt đầu sắp xếp cho mấy người tá điền đến đó sống, nhưng cho đến giờ nàng vẫn chưa thấy ai rời khỏi chỗ này.

Nàng vuốt vuốt nếp nhăn trên chiếc áo sa màu xanh của Juliette. Mái tóc sẫm màu của cô em gái được thắt bím và cuộn tròn trên đầu, phía trên chỉ cắm một cọng lông đà điểu.

Amelia bước lùi về sau để ngắm chị gái, khuôn mặt lộ rõ vẻ phẫn khích. Mắt lấp lánh, con bé nói thềm, "Em đang mặc áo lót ngực mới, nó

mới hoàn hảo làm sao".

Margaret há hốc, "Em không nên mặc những thứ đó Amelia, thật không phù hợp. Em phải cởi nó ra ngay lập tức."

"Nhưng có ai biết đâu?" Cô quay mặt nhìn Victoria tinh quái. "Em chắc là chị cũng đang mặc một cái như thế, đúng không Victoria?"

Nàng không nói gì nhưng gương mặt đỏ bừng cũng đủ nói lên tất cả.

"Mấy cái áo lót đó thì cũng có làm sao đâu", Juliette cắt lời. "Và Margaret, nếu chị để ý đến doanh số hiện tại, chị sẽ thấy là mọi thứ chỉ mới bắt đầu. Tới khi chúng ta bán hết toàn bộ những bộ áo lót Bí mật Aphorite thì ngay cả hoàng thân cũng phải phủ phục dưới chân chị chỉ để có được phần của hồi môn mà chúng ta có."

Tin tức đó khiến Margaret thôi không nói gì, dù rằng vẫn lo lắng không thôi. Victoria chỉnh lại phần vai áo, nàng đứng trước gương, thấy hơi bất an. Nhờ chiếc áo độn ngực, đôi gò bồng đảo đã được nâng lên, ép chặt vào phần viền áo. Nàng đang mặc trên người chiếc áo dài tay bằng vải sa màu xanh trong có đính đăng ten. Màu sắc chiếc áo gợi nhớ đến màn sương băng giá bên ngoài cửa sổ cùng với sự lạnh lẽo trong trái tim nàng. Nàng đã đấu tranh hàng giờ để quyết định nên mặc áo lót nào. Lý trí mách bảo nàng nên chọn loại bảo thủ, có dây buộc, che kín hoàn toàn từng bộ phận của cơ thể.

Nhưng thay vào đó nàng lại chọn chiếc áo lót màu ngà mỏng tanh, phần ngực cắt hơi sâu. Chiếc váy tinh tế, điểm thêm bằng ít chỉ trắng tựa lông thiên nga. Xinh đẹp nhưng vẫn đủ sức quyến rũ chồng nàng,

Nghĩ đến việc bàn tay Jonathan đặt lên người mình khiến Victoria run lên. Dù không thích biện pháp anh dùng để buộc mình kết hôn, một phần trong nàng vẫn đang mong chờ đến đêm nay. Anh đã hứa sẽ cùng nàng trải qua đêm tân hôn trong nhà anh, nơi mà không ai có thể làm phiền hai người bọn họ.

Nàng vẫn chưa quyết định sẽ tới Đồi Eiloch bằng cách nào nhưng tạm thời nàng không muốn nghĩ tới vấn đề này. Nếu suốt cả hành trình nàng chỉ có cách bám chặt lấy Jonathan và nhắm nghiền mắt lại thì nàng cũng sẽ làm thế.

Cuối cùng, nàng đội cái mũ lụa xanh có những đường trang trí bạc và ruy băng. Găng tay vẫn chẳng thể giúp tay nàng ấm thêm chút nào và từ sâu thẳm trong lòng, sự lo lắng đang ngày càng tăng.

Amelia và Margaret vội vã hoàn tất công việc của mình rồi bước ra để Juliette ở lại với Victoria.

"Chị lo lắng sao?", Juliette hỏi.

"Có một chút." Victoria vẫn chưa cho các em biết nguyên nhân thật sự của cuộc hôn nhân này, nhất là số phận của mấy người tá điền.

"Em biết chị đã... mắc kẹt với anh ta một khoảng thời gian", Juliette nói, mắt vẫn nhìn xuống tấm thảm. "Anh ta không làm chị bị tổn thương gì cả, đúng không?"

"Không. Không đâu." Victoria hiểu nỗi lo lắng của em, nàng nắm tay em gái cam đoan. "Anh ta chưa bao giờ thử..." *Quyến rũ chị*, nàng đã định nói thế. Nhưng cũng không hoàn toàn là thế. Anh đã đánh thức sự căm dỗ trong nàng, chạm vào cơ thể nàng theo những cách hoàn toàn không phù hợp.

"Chị không cần phải nói gì cả", Juliette nói, siết chặt hai tay vào nhau. "Mẹ có nói cho chị biết hôm nay sẽ như thế nào không?"

"Có hay không thì chị cũng sẽ không nói cho em nghe đâu." Má nàng nóng bừng vì bối rối và tò mò. Sự thật là, mẹ đã nói cho nàng chút ít. Đó là nàng phải phục tùng chồng và nếu may mắn, nàng sẽ sớm mang thai.

Có tiếng gõ cửa nhẹ và Beatrice Andrews bước vào. Victoria nhìn thấy mắt mẹ ngân ngấn nước. "Trông con thật đẹp, con gái. Cha nhất định

sẽ rất tự hào về con.”

Bà bước qua phòng, kéo nàng vào lòng và Victoria ôm mẹ mình thật chặt một lúc lâu. Mẹ nàng đang trở nên quá gầy nhưng vòng tay ấm áp của bà vẫn chứa đầy yêu thương.

"Mẹ hạnh phúc thay con", Beatrice thì thầm. "Và mọi thứ chỉ mới bắt đầu. Con sẽ không bao giờ có thể tưởng tượng được cuộc sống phía trước."

Nàng nhận thấy có điều gì đó trong giọng nói bà. "Sao mẹ lại nói thế? Con chỉ sống cách đây vài dặm thôi mà."

Beatrice thoáng đỏ mặt. "Mẹ xin lỗi, con nói đúng. Tất nhiên là con sẽ ở gần đây thôi." Nhưng giọng nói ra chiều vui vẻ quá mức của bà như che dấu điều gì, nó khiến sự nghi ngờ trong lòng Victoria bắt đầu nảy mầm.

Beatrice đưa mắt nhìn cái rổ đựng đồ may vá, hắng giọng, "Nhưng dù vậy thì mẹ cũng thật vui vì con đã có một cuộc hôn nhân mỹ mãn. Ít nhất là giờ không ai trong các con gái của mẹ còn phải đi may quần áo nữa". Bà nhìn Victoria nói thẳng, "Margaret đã nói cho mẹ biết những chuyện con đã làm. Dù cho chúng ta rất cần tiền nhưng sau này không ai trong các con được hạ thấp bản thân để làm mấy chuyện buôn bán như thế nữa. Mọi chuyện đến đây là kết thúc, rõ chứ?".

Là một lời khẳng định, không phải hỏi ý kiến. Victoria chưa kịp trả lời thì đồng hồ gõ chuông. Một nụ cười tươi tắn trải rộng trên mặt mẹ nàng, và bà mở cửa. "Đã tới giờ rồi con yêu. Ngài công..." Bà lập tức ngừng lời, sửa lại "Là... ngài Nottoway đang đợi con ở nhà dưới".

Victoria bước theo mẹ, trên tay cầm mấy nhánh hoa thạch nam khô thay cho hoa cầm tay. Tim nàng đập rộn liên hồi khi tiến tới gần phòng khách.

Chính nàng cũng chẳng thể tin nổi mình lại sắp kết hôn. Chuyện này gần như là chẳng thể nào, nhất là lại trong khoảng thời gian ngắn thế này.

Nhưng khi theo mẹ vào phòng khách, nàng thấy Jonathan đang đứng đó, lễ phục trên người khiến anh trông hết như một vị hoàng tử.

Áo đuôi tôm màu xanh đậm, có những đường chỉ vàng, cà vạt màu trắng như tuyết nổi bật. Gi lê xanh đồng điệu bên dưới áo đuôi tôm, quần ống túm da bò ôm sát đùi.

Những đường cắt may và chất liệu vải lộ rõ sự giàu có. Nàng thì lại không mang tới chút gì cho cuộc hôn nhân này. Mẹ đã hứa sẽ trao một phần hồi môn khiêm tốn nhưng anh đã từ chối. Anh chỉ cần một điều duy nhất - một người thừa kế.

Nàng thấy rung mình hồi hộp khi nghĩ đến việc đêm nay anh sẽ chạm vào người mình. Mái tóc nâu vàng được anh chải ngược về sau và má anh đã được cạo râu sạch sẽ. Khi nhìn thấy nàng, trên mặt anh lộ vẻ hài lòng. Một thoáng, nàng tưởng như nơi này chỉ còn có hai người, và nàng nhớ đến những món quà Giáng sinh anh đã tặng mình.

Người đàn ông này vừa tử tế nhưng cũng thích trêu đùa người khác, chính là kiểu mà nàng thích. Anh đã rất kiên nhẫn... và anh còn khiến nàng mỉm cười.

Nhưng rồi, anh ta lại nhẫn tâm khi đưa ra đề nghị kết hôn như thế. Anh đã đặt nàng trong tình trạng không thể nào từ chối. Anh đã nói anh không thêm quan tâm gì đến những người tị nạn và nàng gần như hoàn toàn tin vào điều đó.

Trước khi nàng bước vào phòng khách, bà Larson chặn Beatrice lại, "Xin tha lỗi cho tôi thưa Phu nhân Lanfordshire, nhưng mấy người tá điền nói muốn được chứng kiến hôn lễ này. Họ còn mang theo quà đến". Mặt bà đỏ bừng nhưng vẫn nói, "Nếu họ có thể thể hiện sự cảm kích của mình đến ngài Nottoway thì quả là tuyệt vời".

Beatrice quay sang Victoria, "Tuỳ con quyết định, con yêu. Nếu con muốn mẹ bảo họ ra ngoài, mẹ cũng sẽ làm thế".

"Không." Nàng lắc đầu, bất chấp sự căng thẳng khi bị vây xung quanh bởi những người xa lạ. "Nếu họ muốn... họ có thể đứng trong phòng lớn, như vậy cũng sẽ không đông quá."

Bà Larson rạng rỡ. "Tôi sẽ bảo bọn họ đứng xa. Tôi e là lúc này em gái MacKinloch vẫn chưa khỏe hẳn và anh ta phải đi chăm sóc cho cô ấy. Nhưng tôi có thể lo liệu mấy người tá điền, như anh ta vậy. Nhất là mấy người họ hàng của tôi." Bà bước ra mở cửa lớn.

Victoria có thể nhìn thấy hàng chục người đàn ông trong trang phục truyền thống đang nhìn vào nhà dò xét. Họ mặc áo khoác ngắn, áo len sọc vuông với ba màu nâu, đỏ và xanh lá, eo đeo những chiếc túi bằng da. Từng người một cúi chào nàng rồi bước vào nhà, theo sau là mấy người phụ nữ. Họ cũng mặc áo len sọc vuông đủ màu, những người trẻ hơn nếu đã kết hôn đội khăn trùm đầu trên tóc trong khi những đứa trẻ không giấu nổi vẻ bồn chồn và phấn khích. Vài người mang theo nhạc cụ - có vĩ cầm, sáo, và cả trống, nàng còn thấy những người khác bê vào đủ thứ thùng có thể đựng rượu hoặc rượu mật ong lấy từ hầm rượu của cha.

Một lượng lớn người tập trung như vậy khiến nàng thấy hơi căng thẳng. Bọn họ chiếm cả hành lang và tràn vào tận trong phòng ăn. Victoria bước đến chỗ chồng sắp cưới đang nhướng mày nhìn những người mới đến nhưng anh không phản đối.

Jonathan nắm tay nàng và người mục sư chào họ, bắt đầu buổi lễ ngắn. Không lời nào của người mục sư lọt được vào tai Victoria, nàng đang thật lo lắng. Sự xuất hiện của những người này khiến nàng chẳng thể nào thay đổi suy nghĩ của mình được nữa. Nàng đã chẳng còn có thể lựa chọn gì trong cuộc hôn nhân này và nó khiến nàng đau đớn khi nhận ra lý do khiến chú rể muốn kết hôn với nàng hoàn toàn chẳng chút gì liên quan đến chuyện cảm tình.

Đã tới lúc tuyên thệ và Jonathan giữ chặt tay nàng, nói rõ từng lời. Đến lượt nàng, Victoria áp úng một lúc. Nàng nhìn vào đôi mắt xanh của

anh, tự hỏi có khi nào cuộc hôn nhân này đúng là dựa trên tình yêu. Hay là liệu nàng có thể phá vỡ sự rụt rè trong quá khứ để có thể trở thành người vợ thực sự của anh.

"Sẽ ổn thôi", anh thì thầm trong hơi thở. Nàng cũng hy vọng thế khi máy móc lập lại lời tuyên thệ.

Khi buổi lễ gần kết thúc, Jonathan hôn nhẹ lên má nàng. Tiếng vỗ tay hoan hô vọng ra từ phòng ăn và một người la to, "Này người Anh, hôn thế không được! Làm lại nếu không chúng tôi sẽ chỉ cho anh thấy phải hôn thế nào đó!".

Mặt nàng đỏ bừng nhưng Jonathan lại nhìn nàng tinh quái rồi cúi người, phủ lên môi nàng một nụ hôn sâu hơn. Victoria giật mình, nhưng không thể đáp trả. Mấy người tá điền hoan hô nồng nhiệt, một số người bắt đầu đánh trống chúc mừng. Từng người một xếp thành hàng dài chúc mừng hai người bọn họ và Victoria giật mình khi nhìn thấy một người đàn ông đưa tới một cái đĩa bằng đất sét đơn giản. Một người nhạc công bắt đầu chơi một giai điệu sống động và từng người đến đứng trước mặt họ nói những lời chúc tốt đẹp rồi bỏ một đồng xu vào trong đĩa. Cử chỉ đó khiến nàng cảm động sâu sắc.

Những con người này, họ không có gì cả, tất nhiên cũng không có đủ tiền để có thể cho đi như thế. Nhưng họ đã làm thế để chứng tỏ lòng biết ơn của mình. Mặt nàng ngấn nước khi chiếc đĩa dần đầy lên với những đồng xu nhỏ. Nàng bước đến bên cạnh Jonathan thì thầm, "Chúng ta không thể nhận món quà này".

Nhưng anh đã nắm lấy bàn tay đeo găng của nàng, thì thầm bên tai nàng, "Hãy dành cho họ niềm kiêu hãnh, cưng à. Nếu đến cả lòng kiêu hãnh chúng ta cũng lấy đi thì họ sẽ chẳng còn gì nữa đâu."

Nàng siết chặt tay anh, hiểu ra mọi chuyện.

Chẳng bao lâu những người đàn ông và phụ nữ bắt đầu đẩy bàn ăn vào sát tường, chất đầy tặng phẩm là đủ mọi thức ăn mà họ có thể mang đến chia sẻ với nhau. Bà Larson đã chuẩn bị xong bữa trưa, là gà nướng và cá hồi, nhưng Victoria thấy những người khác mang tới phô mai, bơ, bánh yến mạch, trứng và một ít thịt bò, vịt, gà gô và cả sữa nữa.

"Ở đâu mà họ có những thứ này?" nàng thì thầm hỏi người chồng mới cưới.

"Franklin, người giúp việc của anh đã mang theo một lượng lớn thực phẩm khi trở về từ Luân Đôn. Cậu ta đã chia đều cho mấy người tá điền nhưng có vẻ như bọn họ cũng đã quyết định sẽ chia bớt cho chúng ta."

Âm nhạc tràn đầy căn nhà, đàn ông và phụ nữ bắt đầu khiêu vũ. Jonathan nắm tay Victoria dìu nàng sang một bên khi những người phụ nữ bắt đầu quay cuồng trong vòng tay bạn nhảy.

"Anh sợ là mình chưa thể khiêu vũ với em được," anh thú nhận, "Không thể với cái chân thế này."

Bà Larson bước tới chỗ nàng, trách nhẹ, "Sao lại buộc chặt thế, cô Andrews?" Bà bước đến sau lưng Andrews nói lỏng dây áo rồi tới sợi dây ruy băng trên nón và giày nàng. "Giờ thì, thật không may là chúng ta phải tổ chức tiệc mừng trong nhà - lẽ ra nó phải được mang vào nhà kho của ông chủ nhưng, với tình trạng của cô thì, tôi đã hỏi mọi người chuyện ăn tối trong nhà."

"Không thể tổ chức tiệc trong nhà kho lại là điều không may sao?" Jonathan hỏi. "Chẳng lẽ em thích thức ăn có lẫn mùi ngựa sao?"

Tay bà Larson đang đặt hai bên eo co lại thành nắm đấm. "Giờ thì đừng nên chú ý mũi vào mấy chuyện mà mình không hiểu, chàng trai. Tiểu thư Andrews đã chờ thật lâu để được trở thành cô dâu. Tôi sẽ không để hôn lễ của cô ấy bị nhiễm bẩn bởi vận rủi đâu." Như để nhấn mạnh quan điểm của mình, bà cởi mũ của Victoria ra.

"Sao lại cởi mũ của tôi xuống?", nàng hỏi.

Bà Larson không trả lời mà chỉ giật lấy cái nón Jonathan đang cầm trong tay. "Tôi cũng sẽ cần cả nó luôn."

"Đề làm gì vậy?" Jonathan cố giành lại, nhưng bà quản gia rắn như thép nguội.

"Tại sao ư, người nào bắt được chúng sẽ là người kết hôn kế tiếp. Xem nào, hai người có thể đứng trên cầu thang ném chúng xuống." Bà ra hiệu cho hai người đi theo mình, Jonathan đưa mắt nhìn Victoria đầy ngụ ý.

"Em e là chúng ta phải làm thế", nàng thừa nhận. Nàng bắt đầu cảm thấy căng thẳng khi mọi người đều chú ý vào mình. Victoria nhìn lên cầu thang, cảm thấy không thoải mái khi nghĩ đến chuyện tất cả mọi người đang nhìn họ trừng trừng.

Nhưng Jonathan đã nắm lấy tay nàng. Như thể ngăn không cho nàng chạy trốn. Vừa dìu nàng bước lên cầu thang, mắt anh vừa dán chặt vào mắt nàng. Từ sâu bên trong ánh mắt mạnh mẽ đó, nàng rung mình đọc được suy nghĩ của anh. Anh muốn nàng, và giờ họ đã kết hôn, anh có quyền được chạm vào nàng bất cứ khi nào anh muốn, theo bất cứ cách nào. Hình ảnh cơ thể anh dán chặt lấy mình khiến nàng cảm thấy vừa hoang mang lại vừa... kích thích.

Nỗi sợ hãi lại dâng lên khi nàng trông thấy đám đông tụ tập bên dưới. Jonathan kéo nàng quay mặt lại với bọn họ còn bà Larson chuyển cho hai người mũ của của mình. Victoria chưa đưa tay cầm lấy chiếc mũ thì bà quản gia đã thấp giọng bảo, "Từ lần đầu tiên khi cô đứng bên trái anh ta, tôi đã biết là rồi cô sẽ kết hôn với anh ta."

Victoria nhướng mày lên tỏ vẻ không hiểu gì. Nhưng bà quản gia vẫn làm ra vẻ bí ẩn, cười cười. "Anh ta được đưa tới đây để trở thành chồng của cô, cô bé ạ."

Rồi bà vội vã bước xuống lầu để lại Victoria đứng cạnh bên Jonalhan. Anh không nói gì về chuyện mê tín dị đoan từ bà quản gia mà chỉ đề nghị, "Em ném trước đi. Máy cô gái đang đợi kìa".

Nàng ném mũ qua khỏi lan can và ngạc nhiên khi thấy người bắt trúng là em gái mình. Mặt Juliette đỏ bừng nhưng nàng chấp nhận những lời trêu đùa vẻ thản nhiên.

Jonathan cũng ném cái mũ qua khỏi lan can và cái nón rơi vào tay một người bản địa. Nhưng anh ta chưa kịp giữ lấy cái mũ thì một người đàn ông đã nhảy bổ vào giành lại. Cùng với tiếng hét, người ta nhận ra đó chính là bác sĩ Paul Fraser. Anh vẫy vẫy cái mũ tỏ vẻ chiến thắng và bước đến chỗ Juliette.

Ngay khi nhìn thấy anh, cô gái trẻ vội chuyển cái mũ cho Amelia rồi bỏ chạy.

Jorurthan dựa vào Victoria thì thầm, "Có vẻ như cô ấy không thích ông bác sĩ".

"Không đâu, họ là bạn bè nhiều năm. Nhưng từ năm ngoái, con bé cứ tránh mặt anh ta," Nàng không biết liệu có phải vị bác sĩ đã ngỏ lời với em gái mình không, Juliette không hề nói gì cả.

Nàng thấy Paul Fraser trượt dài khi chạy đuổi theo Juliette.

Jonathan dìu nàng xuống cầu thang, khiêu vũ lại tiếp tục. Tiếng vĩ cầm réo rắt, đàn ông và phụ nữ thoải mái ăn uống, khiêu vũ và chúc mừng. Dù rằng đây là hôn lễ của chính mình thì Victoria vẫn thấy choáng ngợp. Có quá nhiều người, mọi thứ lại diễn ra quá nhanh. Nàng chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, trốn vào một căn phòng nào đó, rồi mau chóng sắp xếp lại mọi suy nghĩ trong đầu.

"Nâng ly nào!", một người nhà MacKinloch la to. "Chúc mừng cô dâu!"

Những người đàn ông cùng nâng ly chúc mừng lần nữa và Victoria nhớ đến một cái tên mà nàng không hề nhận ra được xướng trong buổi lễ. Jonathan đưa cho nàng một ly bia nhưng dù cùng nâng ly lên như mọi người, nàng lại không hề nhấp môi. "Có phải người ta mới gọi anh là Worthingstone không?"

Trước giờ nàng không quan tâm gì đến mấy chuyện nghi lễ xã giao nên hầu như không nhận ra cái tên này.

"Chỉ là... một trong mấy danh hiệu của anh thôi", Jonathan nói.

Vậy ra anh cũng thuộc tầng lớp quý tộc Anh, đúng như nàng nghĩ. Worthingstone. Trước giờ nàng chưa nghe thấy họ này nhưng có thể mẹ nàng sẽ biết. Nàng cau mày ngạc nhiên, "Vậy anh là..."

Anh cắt ngang lời nàng bằng một nụ hôn. Khắp xung quanh, Victoria có thể nghe thấy tiếng reo vui khích lệ nhưng nàng biết ý định thực sự của anh khi làm thế - chỉ là anh không muốn cho nàng biết tước hiệu của mình mà thôi.

Nàng không biết thực ra anh là một tử tước hay bá tước nhưng tim nàng như đập nhanh hơn khi nghĩ về chuyện đó. Giờ thì những gì mẹ nói hình như bắt đầu đã rõ nghĩa: Con sẽ không bao giờ có thể tưởng tượng được cuộc sống phía trước. Liệu có phải đây là điều mà bà muốn nói không? Nụ hôn chấm dứt và giờ Victoria mặt đối mặt cùng anh. "Dẫn em đi khỏi chỗ này đi. Em muốn nói chuyện riêng với anh."

Anh không phản đối, chỉ nắm lấy tay nàng, dẫn nàng tránh xa những người này. Vài người khách trêu chọc họ khi thấy anh nắm tay nàng băng qua mấy căn phòng hướng thẳng về phía bếp. Súc nóng từ mấy cái bếp lò tỏa ra khiến căn phòng nhỏ trở nên nóng hơn.

Anh đưa mắt nhìn, những người tá điền vốn đang bận rộn chuẩn bị thức ăn vội vàng rời khỏi bếp, để lại không gian riêng tư cho hai người.

"Em có muốn ở đây không, hay muốn anh mở cửa cho thoáng chút nhé?"

Nàng không trả lời câu hỏi mà quay sang chất vấn, "Anh là ai? Em muốn biết sự thật".

"Quan trọng sao?", giọng anh có vẻ đề phòng và nàng không biết nên nghĩ sao về chuyện này. "Dù sao thì anh cũng không phải Hoàng tử xứ Wales."

"Nhưng anh có tước hiệu."

"Thì em cũng thế", anh nói. "Giờ em đã là vợ của anh." Anh đẩy người nàng ép sát vào cửa, tay vòng sát hai bên cơ thể nàng.

"Tước hiệu của anh là gì?" nàng hỏi. "Có phải giờ em là Phu nhân Worthingstone chứ không phải bà Nottoway không?" Thấy anh không trả lời, nàng đưa tay chặn trước ngực, kéo dài khoảng cách giữa hai người. "Anh nợ em sự thật."

"Jonathan Nottoway là tên thật của anh", anh nói nhỏ. "Anh không hề nói dối em về chuyện đó. Chính em mới là người tạo ra cái tên Smith."

"Còn Worthingstone thì sao?"

Tay anh trượt đến eo nàng, kéo nàng lại gần mình hơn. Trong cái nóng ngột ngạt, nàng có thể cảm nhận được một giọt mồ hôi đang trượt xuống da mình. Anh giữ chặt nàng trong vòng tay, và nàng có thể cảm nhận được chiều dài của phần đục vọng trong anh đang ép sát lấy mình.

"Anh là Jonathan Nottoway," anh thì thầm nơi cổ nàng. Cả cơ thể nàng run lên như muốn vỡ tung ra khi đôi môi anh trườn dần xuống, đôi tay anh trượt lên trên, hoàn toàn ôm trọn đôi gò bồng đảo. "Và năm ngoái, sau khi cha anh qua đời, anh đã trở thành ngài công tước, Công tước xứ Worthingstone."

Chương 13

Anh có thể cảm nhận được sự thay đổi của nàng khi nghe thấy sự thật đó. Cả người Victoria căng ra và nàng đưa tay đẩy anh ra xa.

“Không có gì thay đổi cả”, anh nói. “Chẳng qua chỉ là một tên gọi mà thôi.”

“Mọi thứ đều thay đổi.” Kinh ngạc lấp đầy mọi cảm xúc trên gương mặt như thể anh vừa giáng mạnh vào nàng một đòn. “Anh là một công tước.”

“Đúng vậy”, anh không phủ nhận.

Nàng tựa lưng vào cánh cửa nhà bếp, mở to mắt nhìn anh. “Làm sao một người có địa vị như anh lại kết hôn với một người phụ nữ như em? Em là một người không thể bước ra khỏi nhà được nữa kìa!”

“Bởi vì người mà em nhìn thấy là một người đàn ông, không phải một ngài công tước”, anh phản đối. Tay anh lùa vào tóc nàng, gỡ những cây cặp tăm dính mái tóc xuống trong khi môi anh phủ lên môi nàng một nụ hôn. Thề có Chúa, anh không phải là một người giỏi nói chuyện. Anh không thể nói cho nàng biết cảm xúc của mình suốt hai tuần qua như thế nào nhưng anh có thể cho nàng thấy. Anh hôn nàng càng cuồng nhiệt hơn, gặm nhấm cơn giận dữ cùng với nỗi buồn chất chứa trong nàng.

Anh không hề hối hận vì những chuyện đã làm. Victoria Andrews xứng đáng nhận được nhiều hơn thế. Anh có thể chỉ cần giúp gia đình nàng giải quyết những khó khăn về tài chính cho đến khi cha họ trở về.

Nhưng hơn hết thảy anh chỉ là không muốn để nàng ở lại. Ở đây không an toàn, và anh muốn bảo vệ nàng.

Nàng thoát khỏi nụ hôn của anh, ánh mắt rã rời vì những giọt nước mắt không ngừng tuôn rơi. “Em không thể trở thành công tước phu nhân, anh biết mà. Em không có tố chất đó.”

“Anh đâu có yêu cầu em làm thế.” Anh thề, “Anh có vô số điền trang, đất đai, nhà cửa, trải dài từ nước Anh đến khắp châu Âu. Em có thể sống ở đâu tùy thích”. Anh kéo nàng đến gần hơn, đầu nàng tựa vào cằm anh. “Anh có đủ tiền có thể cho em tất cả những gì em muốn.”

“Không phải vấn đề tiền bạc”, nàng thì thầm. “Chỉ là em không muốn khiến anh cảm thấy xấu hổ.”

Anh không biết phải trả lời câu nói này thế nào. Anh cảm thấy không cần biết người khác nói gì, và nếu có ai dám bàn tán gì về nàng, anh sẽ không ngại sử dụng quyền lực của mình.

“Em biết em sẽ cần phải làm gì”, nàng nói tiếp. “Em phải ra lệnh hàng chục người hầu và thay mặt anh tổ chức những bữa tiệc xa hoa.” Giọng nói nàng chứa đầy mệt mỏi, có thể thấy nàng không bao giờ muốn làm những công việc như thế trong đời.

“Em không cần thiết phải làm những chuyện đó”, anh nói. “Với tư cách công tước phu nhân, em có thể làm bất cứ điều gì em muốn.”

“Không. Anh có trách nhiệm và là một người vợ, em có bổn phận hỗ trợ anh.” Nàng ngược đôi mắt xám nhìn anh, nói thêm, “Bất kỳ người phụ nữ nào khác cũng sẽ vui mừng khôn tả khi biết chuyện này. Em biết Margaret cũng thế”. Nàng hít một hơi thật sâu, rồi buông tay anh ra. “Vớ tiền tài và danh vọng mà anh đang có, anh có thể giúp gia đình em và những người tá điền... nhưng em không thể làm gì khác, phải chi anh là một người bình thường mà thôi.”

Một cảm giác trống rỗng dâng lên trong anh, anh không thể làm gì với câu chuyện thừa tập này. Nhưng khi biết nàng chẳng tha anh là một

người bình thường hơn một công tước thì anh chỉ muốn ném cái tước hiệu này đi cho rồi.

“Đằng sau cánh cửa đóng kín, anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường.” Bàn tay đặt quanh eo nàng, xoay quanh đốt sống lưng. “Chỉ là lúc này, anh sẽ trao em đồ trang sức và lụa là thay vì mấy cái thìa và găng tay.” Anh chỉ muốn giúp nhưng khi nhìn vào gương mặt nàng, anh biết chuyện không như thế. “Và trở thành công tước phu nhân thì em sẽ có thêm lợi ích nữa”, anh nói. “Giờ em không cần phải đụng tay vào kim chỉ nữa.”

Đôi mắt nàng buồn rười rượi. “Tôi thích công việc may vá, thừa ngài công tước. Và tôi muốn tiếp tục với công việc mình làm trước giờ.”

Một lần nữa anh lại nói sai trọng điểm. Anh nhẹ nhàng nhắc nhở nàng rằng, “Công tước phu nhân thì không may quần áo cho mình, Victoria. Không cần phải làm thế”.

“Tất nhiên là không”, nàng vòng tay trước ngực, nhìn vào anh, “Vậy thì thời gian rảnh của tôi sẽ dùng để làm gì?”

Anh có hơi bối rối trước sự thay đổi tâm trạng đột ngột của nàng. “Nếu em muốn thuê thùa, anh sẽ không cản, nhưng em có thể trả tiền cho người khác may trang phục cho mình. Và cứ nghĩ về các em em xem”, anh nhắc. “Em có thể đưa các em gái tham gia lễ hội và anh sẽ hoàn toàn hỗ trợ mọi thứ.”

Nàng tựa má vào ngực anh, tay nàng vuốt nhẹ lên ngực. “Chắc Margaret và Amelia sẽ thích chuyện này lắm.”

Anh ôm nàng thật chặt, hy vọng suy nghĩ đó sẽ khiến nàng chấp nhận. Rồi dần dần nàng sẽ quen với cuộc sống mới, nhất định là thế.

“Còn những tá điền thì sao?”, nàng hỏi.

Anh vẫn không hiểu rõ sự lo lắng của nàng. “Bọn họ thì sao? Anh đã nói với em rồi, anh sẽ cho phép họ xây nhà trên đất đai của anh. Bọn họ có

thẻ trả tiền thuê hay làm việc hưởng lương để trang trải cuộc sống.” Điều này không chỉ hợp lý mà còn rộng rãi nữa.

“Bọn họ vẫn đang may đồ lót cho em”, nàng nhắc nhở. “Bọn họ sẽ nhận được một phần thu nhập từ chuyện đó.”

“Và khi những món đồ đó được bán hết thì em sẽ không cần may thêm thứ gì khác nữa. Công việc đó sẽ không cần nữa.”

“Vậy thì làm sao họ có thể nuôi sống bản thân đây? Không thể trông được thứ gì ở đây cả, đất đai quá khô cằn.”

“Thì cũng như trước kia thôi mà”, anh nhấn mạnh. Anh có thể đọc thấy sự nghi ngờ trong mắt nàng. Không hiểu tại sao, nhưng dường như nàng cảm thấy mình có trách nhiệm với những con người này. Nàng có thể không tin những con người đó sẽ có thể sống sót nếu không có những đồng tiền kiếm được từ công việc may vá, nhưng anh sẽ tìm công việc khác cho họ. Ý nghĩ rằng vợ anh, công tước phu nhân, vẫn tiếp tục công việc bán đồ lót nữ là chuyện tuyệt đối không thể. Anh sẽ không cho phép điều đó xảy ra.

Nhưng nếu anh nói với nàng như thế, ngày cưới của họ có thể sẽ bị phủ bởi một đám mây mờ. Anh chìa tay ra, “Em tin anh chứ, Victoria? Anh sẽ không để bất kỳ ai phải chịu đau khổ vì cuộc hôn nhân này. Gia đình em sẽ không. Những người đó cũng sẽ không.”

Nàng đứng im bất động nhưng tay vẫn giữ hai bên. Trong mắt chứa đầy đau đớn như thể nàng đang hối tiếc khi kết hôn với anh. “Vậy tại sao anh lại dối em về thân thể thật sự của mình?”

“Lúc đó anh chỉ nghĩ là chuyện không cần thiết. Và nếu như em biết anh là một công tước, có thể em sẽ không đồng ý kết hôn với anh.”

Nàng vòng tay quanh người như để bảo vệ bản thân trước anh. “Mẹ em cũng biết chuyện này, đúng không?”

Anh chỉ gật đầu. “Anh đã nói thật với mẹ.”

“Anh biết mẹ sẽ rất vui mừng trước cuộc hôn nhân này, đúng không?”

Anh buông thõng hai tay, không muốn tác động hơn nữa đến cảm xúc của Victoria. “Như mọi bà mẹ trên đời, bà rất vui khi biết con gái mình sắp kết hôn với một ngài công tước.”

“Và không ai trong hai người thêm quan tâm đến việc em sẽ nghĩ gì.”

Anh không cho phép cô đổ tội lỗi đó lên mình. “Em đã có cơ hội từ chối. Anh chỉ cầu hôn em vì anh nghĩ chúng ta sẽ là một cặp đôi hoàn hảo. Rằng em sẽ muốn có những đứa con và một cuộc sống khác hẳn thế này.”

“Lẽ ra anh nên cho em biết sự thật.”

“Nếu anh nói ra, có thể giờ phút này chúng ta sẽ chẳng thể kết hôn.” Anh lùi ra xa, đứng trước lò sưởi trong bếp. Bên trong vọng đến tiếng nói cười. Họ đang tổ chức tiệc tùng đúng nghĩa, khung cảnh trái ngược hoàn toàn với khoảng cách đang giãn dần giữa hai người.

Nàng không nói gì và anh cũng không định cầu xin tha thứ. “Chúng ta nên trở lại với bữa tiệc.” Chắc hẳn giờ khách mời nghĩ anh và Victoria đang trải qua những phút giây ám áp dù rằng sự thật cách xa những giả định đó rất rất nhiều lần. Jonathan bắt đầu đi lên cầu thang, chờ nàng bước theo. Nhưng nàng vẫn đứng im, và anh phải cân nhắc không biết có nên trở lại một mình không. Nhưng có điều gì đó như thúc giục anh quay lại cạnh bên nàng. Nàng đang đứng đối diện cửa, và khi bước đến cạnh bên, anh có thể nhìn thấy những giọt nước mắt đang lặng lẽ rơi trên mặt nàng.

Sự đau khổ tuyệt vọng của nàng như đánh thẳng vào lòng. Anh không bao giờ muốn làm nàng khóc.

“Chẳng lẽ em muốn kết thúc mọi chuyện ở đây sao?” anh hỏi. “Anh có nên bảo mọi người về và chuẩn bị hủy hôn không?”

Nàng lắc đầu. Một lúc lâu sau, nàng tựa đầu vào cửa thừa nhận, “Em sợ”.

“Không cần phải sợ.” Jonathan bước chậm chậm về phía nàng, rồi anh đứng ngay sau lưng nàng. Dù rất muốn chạm vào Victoria, kéo nàng ôm trọn trong vòng tay mình, nhưng anh cảm thấy có lẽ chỉ cần anh hơi tiến tới một chút cũng đủ khiến nàng hoảng sợ tránh xa anh hơn. “Anh sẽ giúp em. Hay là anh sẽ mang em đi thật xa, không sợ có ai làm phiền em nữa. Em không cần phải đối diện với người khác nếu đó là điều khiến em sợ hãi.”

“Không.” Nàng thở nhẹ, quay mặt nhìn anh. Đôi mắt xám đẫm lệ nhưng có vẻ như nàng đã tìm được cách kiểm soát cảm xúc của bản thân. “Em không sợ bọn họ. Em sợ sau này anh sẽ ghét em.” Nàng tiến tới, giữ lấy tay anh trong tay mình. “Em gần như chẳng thể bước ra khỏi cánh cửa đó thì làm sao có thể tới được Luân Đôn. Em sợ là một ngày nào đó anh sẽ nhìn lại và hối hận trước sai lầm lớn nhất trong đời.”

Anh siết chặt những ngón tay nàng. “Anh có thể kết hôn với vô số phụ nữ khác”, anh bình thản nói. “Con gái hầu tước, thậm chí là con cái của những ngài công tước. Những người phụ nữ được sinh ra với đầy đủ đặc quyền, những nhân tuyển thích hợp cho vị trí công tước phu nhân.” Anh đưa tay chạm lên môi nàng. “Nhưng anh không muốn ở cạnh bên họ, tiêu phí thời gian với bọn họ dù chỉ một giờ. Bởi vì, bọn họ sẽ chẳng bao giờ chịu chơi cò với anh.”

Nghĩ đến đó anh cười nhẹ. “Em cũng đâu muốn chơi cò với anh chứ.”

Anh đưa tay lau khô những giọt nước mắt trên mặt nàng, tựa trán mình lên trán nàng. “Có thể với tư cách người chồng, anh có hơi khiến em thất vọng, Victoria. Anh chẳng thể làm gì hơn được. Nhưng anh trân trọng nói rằng anh thật sự rất muốn được kết hôn với em.” Tay anh trượt xuống cổ nàng, rồi xuống đến vai. Nàng không đẩy tay anh đi, một tín hiệu tốt lành, “Anh muốn đưa em vào giường và mang đến cho em những đứa con.”

Tay anh vòng ra sau lưng nàng, kéo hông nàng áp sát vào mình. Hơi thở nàng càng trở nên bồn loạn khi tiến vào sát anh hơn, anh cúi người hít hương thơm tỏa ra từ tóc nàng.

“Em sẽ thử trở thành vợ anh chứ?”, anh hỏi.

Nàng đưa tay lên vuốt tóc anh, rồi bàn tay di chuyển về phía trước, đặt lên má anh. Đôi bàn tay mềm mại khiến trống ngực anh đập liên hồi. Anh muốn có được nàng, muốn được cảm nhận cảm giác da thịt quấn vào da thịt.

“Em sẽ thử trở thành vợ anh”, cuối cùng nàng đồng ý, “nhưng không là công tước phu nhân của anh”.

Dù sao đi nữa thì đó cũng là điều tốt nhất anh có thể mong đợi.

Victoria đưa môi lên chạm vào môi Jonathan và dù rằng tâm trí vẫn còn đang đảo lộn với đủ mọi chuyện nhằm lẫn đan xen với tổn thương, nàng hôn trả lại anh. Anh giữ chặt lấy đôi môi nàng, không chút thương xót, mạnh mẽ hôn như thể muốn triệt để chinh phục nàng. Victoria níu chặt anh giữ thẳng bằng, lờ mờ nhận ra tay anh đang di chuyển khắp cơ thể mình, vuốt ve, bao phủ hoàn toàn khuôn ngực.

“Anh biết áo ngực khiến em không cảm nhận được tay anh”, anh thì thầm trên má nàng. “Nhưng cứ tưởng tượng như anh đang chạm vào em lần nữa, như cách mà anh đã từng làm đêm trước.”

Nàng nhắm mắt, cố không cho anh biết sự thật là nàng có thể cảm nhận tất cả. Cái áo ngực nàng đang mặc trên người quả thực có thể khiến cho phần eo và hông của nàng trông có hơi nhỏ đi nhưng đồng thời nó cũng có tác dụng nâng ngực, lớp satin mỏng giúp nàng hoàn toàn có thể cảm thụ được hơi ấm tỏa ra từ tay anh. Nàng rên lên khi anh tìm ra được đầu ngực của nàng, rồi nhẹ nhàng vuốt ve chúng. “Anh muốn đôi môi mình được đặt lên da thịt trần trụi của em”, anh nói. “Và anh muốn được ở bên trong em.”

Lời nói của anh chảy tràn khắp cơ thể, nàng kinh ngạc nhận ra sự thân mật trong những lời nói đó. Nếu có thể gắn kết với người đàn ông này không biết cảm giác sẽ thế nào, và sẽ ra sao nếu nàng có thể cảm nhận được cả sức mạnh cơ thể anh đang đặt trên nàng.

Nàng không thể đáp lời anh và anh cũng không cho nàng có cơ hội lên tiếng. Đôi môi nàng như tê dại đi cùng với nụ hôn của anh, nhưng vẫn còn một nhu cầu khác đang dấy lên trong lòng nàng. Nàng muốn cởi bỏ toàn bộ số trang phục đang khoác trên người, muốn cảm nhận được mọi cảm xúc điên cuồng trên giường anh.

Có tiếng đập cửa lớn vọng ra từ cánh cửa bếp sau lưng, Jonathan lớn tiếng mắng, “Cho dù là ai thì cũng mau đi đi”.

Victoria cố cặp lại mái tóc bị xô tung, cảm thấy gương ngùng khi ánh mắt Jonathan vẫn dán chặt vào mình, “Anh nên ra mở cửa đi”, nàng nói. “Có vẻ như họ không muốn rời khỏi chỗ này đâu. Và sớm muộn gì thì họ cũng sẽ...”

Câu nói của nàng cũng đủ khiến anh giật mạnh cánh cửa. “Chuyện gì nữa đây?”, anh hỏi. Rồi anh lui về sau một bước, gương mặt anh danh lại vì giận dữ. Anh vòng tay trước ngực trừng mắt nhìn cậu bé đang đứng đó.

Thằng bé khoảng mười hai mười ba tuổi, Victoria đoán. Gương mặt quen thuộc dù rằng nàng không nhớ nổi mình đã gặp thằng bé ở đâu. Gương mặt anh trắng nhợt như đang muốn chạy trốn. Nàng tiến về phía trước nhưng Jonathan đã đưa tay kéo nàng lùi về sau. “Vậy người đến để kết liễu ta luôn đúng không? Vì viên đạn đầu tiên đã không hoàn thành nhiệm vụ sao?”

Và giờ thì nàng đã hiểu ra dù cho trên tay cậu bé không cầm súng. “Là cậu bé đã bắn anh sao?”

Khi Jonathan gạt đầu Victoria nhận thấy cậu bé đang sợ hãi. Sau những gì nó đã làm thì cuộc sống cũng chính là hình phạt.

“Cháu xin lỗi vì đã làm”, cậu bé thì thầm trông như thể chuyện nó muốn làm nhất lúc này là chạy khỏi đây ngay lập tức. “Bác sĩ Fraser nói... cháu có thể tìm thấy hai người ở đây. Cháu có một lời cảnh báo.”

“Cảnh báo chuyện gì?” Không chút thương xót trong giọng nói ngài công tước. Anh thậm chí còn kéo Victoria ra sau một chút.

“Bá tước Strathland,” cậu bé thừa nhận. “Cháu đã nghĩ ngài là ông ta bởi vì trước giờ cháu chưa bao giờ trông thấy hắn. Ở đây cũng không có mấy người Anh.” Cậu bé nhún vai lùi về sau một bước, giờ cậu bé đang đứng ngoài trời tuyết. “Cháu đang theo dõi người quản lý của hắn, Melford. Hắn nói sẽ kiếm người đến đốt ngôi nhà này.”

“Tại sao vậy?”

Cậu bé nhìn anh chằm chằm và từ đôi mắt đứa trẻ, Victoria có thể nhìn thấy sự tuyệt vọng. “Hắn không muốn mọi người ở lại đây. Nếu gia đình Andrews bỏ đi, hắn có thể lấy đất này để nuôi bọn cừu.”

Thằng bé kéo chặt cái áo khoác rách rưới, chỉnh lại mũ. “Cháu đã sai khi nổ súng, thưa ngài. Và sau tất cả mọi chuyện, ngài lại giúp mẹ cháu khi bà ấy hấp hối. Ngài đã cho bà thuốc làm giảm đi đau đớn.” Đôi mắt nâu của cậu bé chứa đầy ân hận. “Cháu chỉ nghĩ là... cháu có thể cảnh báo ngài. Chỉ thế thôi.” Thằng bé liếc nhìn về phía sau. “Mọi người phải nhanh lên trước khi bọn chúng đến đây.”

Victoria bước đến cạnh bên Jonathan. “Cám ơn cháu đã cho chúng tôi biết chuyện này”, nàng nói với cậu bé. Nàng lấy bánh mì còn sót lại trên bàn đưa cho cậu bé. Nó nhận lấy, gật đầu cảm ơn rồi bỏ đi. “Anh có nghĩ là nó nói thật không?”

Biểu cảm của anh trở nên lạnh lùng và nghiêm khắc. “Anh không nghi ngờ gì chuyện đó. Anh sẽ nói chuyện với bác sĩ Fraser, và tập hợp một nhóm người để tìm kiếm. Nếu có ai đó định tấn công chúng ta, chúng ta sẽ phát hiện ra bọn họ trước.”

“Gọi mấy người tá điền đi”, nàng nói. “Anh không cần phải đi với họ.” Dù cho chân anh đã gần bình phục thì anh vẫn chưa thể chạy được. Nàng không muốn anh gặp phải nguy hiểm gì.

Nhưng Jonathan không làm theo lời khuyên đó, anh bước về phía cầu thang. “Anh không định sẽ bị bắn lần nữa đâu, Victoria. Anh cũng không phải vô dụng như em nghĩ đâu.”

Nàng không hề định nói thế. Nhưng suy nghĩ để anh mạo hiểm ra ngoài kia, giữa trời tuyết, đối mặt với một nhóm người vũ trang khiến nàng chẳng thể ngồi yên,

“Vậy em nên làm gì đây?” nàng hỏi. “Tập hợp tất cả phụ nữ lại và đợi đến khi cả căn nhà bị đốt trụi sao?”

Anh dừng lại, quay mặt nhìn nàng. Nàng nhìn thấy sự cương quyết trong đôi mắt xanh của anh. “Người hầu của anh, Franklin đã quay lại và mang theo mấy người giúp việc. Anh ta đang đợi anh ở Đồi Eiloch. Anh sẽ cho mấy người hầu đến hộ tống em.”

Nàng phản bác, “Em không thể đi. Không sớm đến vậy đâu”.

Nhưng anh mặc kệ, anh đưa tay chạm vào má nàng. “Và sau đó người của anh sẽ đưa em, mẹ và các em gái trở lại Luân Đôn. Ở đây nguy hiểm quá.”

“Còn anh thì sao?” Không phải chỉ vì nàng không thể đi, mà là nàng không thể tưởng tượng được chuyện để anh lại đây giữa những con người đó.

“Anh sẽ trở lại với mọi người và chặn vụ phóng hỏa nếu người ta thực sự định làm thế.”

Nàng không nói gì bởi vì cái suy nghĩ chạy trốn dường như là không thể. Nàng chỉ mới vừa có thể bước chân ra khỏi cửa và anh cũng không biết... Lạy Chúa, anh không hề biết những gì nàng đã phải trải qua trong

chuyến đi cuối cùng của mình. Nhưng nàng không nói gì, chỉ nhìn thẳng vào mắt anh.

“Anh sẽ đuổi theo em và bắt kịp mọi người ngay khi có thể”, anh hứa. Anh tiến tới bên nàng, nhanh chóng hôn nàng. “Nếu may mắn biết đâu thằng nhóc đó nói sai và thật ra thì không có mối đe dọa nào hết.”

“Anh cũng đâu tin chuyện đó.” Sâu thẳm trong lòng mình, nàng có thể cảm nhận được nguy hiểm đang rình rập quanh đây.

Anh lắc đầu. “Trước đây, những người này đã rời khỏi đất đai của mình. Ngài bá tước không hề muốn anh đoạt được mảnh đất này nhưng hãn nộ anh và không còn sự lựa chọn nào cả.”

Victoria nắm chặt tay anh. “Cẩn thận”, nàng nài nỉ. “Hứa với em đi.”

“Anh hứa.” Môi anh cong lên thành một nụ cười nhẹ. “Vớ lại, anh vẫn còn một đêm động phòng.”

Khi họ đi khỏi nhà đã là hoàng hôn. Jonathan nhét hai cây súng lục được nạp đầy đạn vào trong áo khoác trong khi những người dân bản địa cầm đuốc trong tay. Dù chân đau nhức anh vẫn bước theo Cain Sinclair và Paul Fraser mà không hề than vãn chút nào. Tất cả đều nghĩ lời cảnh báo của cậu bé là đúng.

Một tiếng sau bọn họ chia thành bốn nhóm, tìm kiếm xung quanh nhà Andrews. Jonathan đi về hướng bắc cùng với bác sĩ Fraser, người biết rõ về mảnh đất này.

“Anh có nghĩ thằng nhóc đó nói thật không?”, anh hỏi Fraser.

Vị bác sĩ kìm cương ngựa, đưa mắt nhìn quanh. “Chậc, tôi không nghi ngờ gì chuyện đó. Dù cho mấy người tá điền đã rời khỏi đất đai của gã bá tước thì gã vẫn tìm cách đuổi bọn họ đi tiếp về phía bờ biển. Gã nói muốn bọn họ trở thành ngư dân.”

“Nhưng anh không tin chuyện đó.”

Fraser quay sang nhìn Jonathan, anh giật nảy mình khi nhìn thấy sự giận dữ che kín đôi mắt đen của anh ta.

“Tất nhiên là không,” anh ta ngắt lời. “Stratland đối xử với những con người này như thể họ là những con cừu có thể tùy ý lừa đi theo ý gã. Dù rằng họ đã từng sống ở mảnh đất này suốt bao thế hệ”, anh ta nói. “Quan trọng nhất là lợi nhuận.” Anh ta kéo ngựa tới gần Jonathan, gạt đầu ra hiệu chuyển hướng. “Bọn họ nói anh đã đề nghị sẽ cung cấp cho họ một nơi để ở. Đổi lại, tiểu thư Andrews phải trở thành vợ anh.”

Jonathan khịt mũi. “Không phải hoàn toàn là thế. Tôi chỉ cầu hôn và nàng đồng ý. Tôi sẽ chăm sóc nàng và gia đình cho đến khi Nam tước Lanfordshire trở về.”

Một nụ cười râu rĩ thoáng qua gương mặt bác sĩ Fraser. “Và để mặc cho mấy người tá điền muốn làm gì thì làm sao?”

Nó khiến anh nhớ đến cuộc trò chuyện với Victoria. Anh thấy giận dữ khi người ta cứ nghĩ anh cần phải chăm sóc cho những người này. “Tôi cho họ một nơi để tự xây nhà. Vậy là đủ.”

Fraser nhìn về phía chân trời bị che khuất trong mây trong khi những cơn gió vẫn lùa qua màn tuyết. “Vậy sao?” Rồi không đợi câu trả lời, anh ta thúc ngựa, quay lưng về phía ngôi nhà.

Jonathan cưỡi ngựa sau lưng anh ta, tìm kiếm xem có tung tích của nhóm người nào đó không. Khi tiến đến gần nhà, họ ngửi thấy mùi gì đó.

Mùi khói.

“Chết tiệt”, Fraser gầm lên, phi nhanh về phía ngôi nhà. “Bọn chúng đã mai phục. Bọn chó chết đó đã đợi chúng ta ra ngoài tìm kiếm.”

Tiếng kêu khóc và những âm thanh hỗn loạn tràn ngập trong không gian khi hai người tiến đến gần nhà Andrews. Jonathan phi ngựa băng qua mấy người đàn ông và phụ nữ, mặc kệ ngọn lửa đang bùng lên ôm lấy căn

nhà. Anh lờ mờ nhìn thấy Sinclair và Fraser đang tập hợp nam nữ tránh xa khỏi đám cháy nhưng anh không hề trông thấy bóng dáng Victoria.

Chết tiệt, chẳng lẽ họ còn trong nhà sao? Anh xuống ngựa, lao vội vào nhà, nhăn mặt khi cơn đau ở chân nhói lên.

“Chúng tôi không thể tìm thấy con bé”. Phu nhân Lanfordshire chạy về phía Jonathan, mắt bà mọng nước. “Chúng tôi đã tìm khắp nơi nhưng vẫn không thấy Victoria. Con bé không thể ra khỏi nhà.” Bà vừa khóc vừa nói, “Làm ơn đi, ngài nhất định phải cứu con bé”.

Jonathan đã cởi áo khoác ra. Anh tháo cà vạt quấn quanh miệng và mũi, lao thẳng vào trong căn nhà đầy khói. Tuyết khiến cho nhiệt của đám cháy giảm bớt phần nào, và anh nhanh chóng nhận ra nguyên nhân đám cháy. Có ai đó đã phá kính và ném một cây đuốc vào phòng khách. Màn và nội thất trong phòng đều bốc lửa, khói dày đặc khắp phòng.

“Victoria!”, anh kêu to. “Em đang ở đâu?”

Không có ai trả lời. Anh lắng nghe xem có tiếng đáp không nhưng không nghe thấy tiếng nàng. Anh lung sục tìm kiếm từng căn phòng, kêu to tên nàng. Nhưng không thấy gì.

Anh không biết liệu có khi nào nàng đã thoát ra ngoài rồi không nhưng thời gian không còn nhiều nữa. Mấy người tá điền đang cố dập lửa nhưng không hiệu quả. Anh phải tìm ra nàng trước khi mọi đường lui đều bị bịt kín hết.

Khói dày đặc khiến anh không thở nổi. Tim anh đập như muốn vỡ tung lồng ngực, anh không muốn mình sẽ trở thành người góa vợ trong đêm nay. Cho dù phải kéo lê cơ thể, anh cũng quyết cứu thoát vợ mình.

Anh vội chạy lên tầng, tiếp tục la to, không ngừng tìm kiếm. Phòng nàng trống rỗng nhưng anh đưa mắt nhìn một gói đồ. Dù không hiểu tại sao nhưng anh vẫn mở cửa và ném nó ra ngoài. Có thể đó chỉ là cái túi đựng vải

hoặc có đựng món đồ gì đó mà nàng đang may dờ, nhưng anh đoán nàng không muốn mất nó chút nào.

Và rồi nah nghe thấy tiếng động nhỏ phát ra từ tủ áo. Anh vội mở cửa và nhìn thấy nàng đang co người lại trốn bên trong. Nàng tái mặt khi thấy anh, cả người run dữ dội.

“Em đã cố”, nàng thì thầm. “Nhưng chân em không nghe lời. Khóí ...”

Anh không tốn thời gian tranh luận mà chỉ kéo nàng vào lòng. “Nhắm mắt lại”, anh ra lệnh. “Ôm chặt anh và đừng mở mắt ra. Không cần biết chuyện gì xảy ra.”

Nàng làm theo, cánh tay nàng vòng quanh cổ anh siết chặt, nàng bám víu vào anh như thể anh là người duy nhất có thể cứu nàng. Anh đưa tay luôn xuống dưới gối nàng, đứng lên trên đôi chân khập khiễng. Chân anh đã dần bình phục nhưng bé vợ lại là một chuyện khác hẳn. Anh cố đưa nàng xuống lầu trong khi cơn đau ở đùi không ngừng hành hạ.

Jonathan nắm chặt lan can, từ từ giúp nàng đứng lên. “Vết thương ở chân anh vẫn chưa khỏi hẳn. Anh nghĩ mình có thể bế em ra ngoài nhưng anh sợ là không được.” Mắt nàng vẫn nhắm nghiền, anh đưa tay vòng quanh eo nàng. “Anh sẽ giúp em ra khỏi nhà”, anh hứa. “Nhưng em phải bước cùng anh.”

Nàng bám chặt lấy anh, mặt nàng dụi vào trong ngực.

“Em có thể làm được mà”, anh hứa. “Anh sẽ xem chừng em.”

Nàng gật đầu và anh đưa cả hai tay vòng quanh người nàng. Khóí càng ngày càng dày đặc bùng lên quanh họ, ngọn lửa như đang liếm tới tận nơi này. “Chúng ta gần ra tới rồi. Cứ đi đi.”

Nàng ho sục sụa, khóí khiến mắt anh đau xót như sắp cháy nhưng cả hai vẫn tiến về phía cửa. Nhiệt độ lạnh cồng của thời tiết đối lập hoàn toàn

với sức nóng tỏa ra từ ngọn lửa và anh trông thấy nàng rung mình khi bước vào giữa tuyết.

“Em có hờ cái lần em ném quả cầu tuyết vào anh không?” anh hỏi, đưa nàng ra xa khỏi ngôi nhà, đi sâu và giữa trời tuyết. “Anh không bao giờ nghĩ em lại dám làm chuyện như thế.”

“Là vì anh chọc giận em”, nàng nói.

“Anh đáng bị thế.” Tuyết khiến cho họ khó bước tới trước hơn và tốc độ của Victoria bắt đầu chậm lại. Anh nhìn thấy ở đằng trước có một chiếc xe ngựa, các em gái của Victoria đang lên xe. Beatrice khóc lên khi nhìn thấy họ, và sau đó bà mới chịu lên xe cùng mấy cô con gái.

Cain Sinclair và Paul Fraser đang đưa những người tá điền tiến vào đất của Jonathan. Cả hai đều trên lưng ngựa và được vũ trang đầy đủ. Dù không biết rõ ai là người đã phóng hỏa, nhưng có thể đó là một trong số những người tá điền này.

Jonathan dẫn đường cho Victoria tới chỗ chiếc xe ngựa đang đợi sẵn nhưng rồi anh nhận ra trong xe không có đủ chỗ cho cả hai. “Em muốn đi với gia đình hay ở lại với anh?”

“Em... muốn được ở bên trong”, nàng thì thầm. “Đâu cũng được nhưng không ở đây.”

“Anh sẽ để em vào xe ngựa và đi cùng với những người khác”, anh nói. “Anh sẽ tìm em sau.” Rõ ràng để nàng lên đường ngay trong đêm nay là chuyện thật khó. Dù rằng nàng không bị kích động nhưng anh có thể thấy sự hoảng sợ đang khiến cả người nàng như căng ra.

“Ở lại với em”, nàng nài nỉ. Những ngón tay bấu chặt quanh eo anh như nói nàng không thể tự mình đi được.

Đằng sau anh, đám cháy đang bùng lên dữ dội. Dù cho mấy người tá điền có tìm cách dập lửa thì nội thất bên trong vẫn đang tiếp tục cháy. Khói

đen bốc lên không trung, anh chắc rằng chỉ vài giờ nữa thôi, những gì còn sót lại của ngôi nhà là những phiến đá.

“Làm ơn đi mà”, Victoria van xin. “Chỉ cần đưa em tới chỗ nào gần đây thôi.” Cả người nàng run lên và anh ôm nàng thật chặt.

“Đề anh tìm thử.” Anh gọi Cain Sinclair, chờ cho đến khi anh ta đến.

“Gần đây có chỗ nào có thể ở tạm được không?” Jonathan hỏi. “Có chỗ nào gần hơn Eilcho không, tôi sẽ đưa Victoria đến đó ở tạm đến sáng?”

Sinclair nhìn anh rồi lại nhìn sang Victoria. “Chắc. Về được nhà ngài thì tốt hơn.” Ánh mắt ủ rũ cho thấy anh ta cũng biết tình trạng của Victoria, “Nhưng cô có thể ở tạm nhà tôi”, Sinclair đề nghị, chỉ về phía căn nhà gỗ bên sườn đồi. “Chỉ cách đây nửa dặm, đi về phía đồi.” Anh ta đưa tay vào túi lấy chìa khóa bằng sắt ra. Rồi anh ta cười châm biếm. “Có thể không phải một nơi đáng mong đợi cho đêm tân hôn nhưng hai người có thể nhóm lửa cho ấm. Tôi sẽ bảo người ta đánh xe ngựa tới vào sáng mai.”

Jonathan nhận chìa khóa rồi gật đầu cảm ơn. Anh thì thầm vào tai Victoria, “Chúng ta đến nhà Sinclair được chứ?” Nàng không trả lời nhưng anh có thể thấy là họ chẳng còn lựa chọn nào khác. “Còn con ngựa nào không?”

Sinclair nhún vai. “Có một con la, nhưng cô nàng cứng đầu lắm và chẳng thể làm được gì.”

“Tôi phải đưa Victoria ra khỏi trận tuyết này và tôi không muốn để nàng phải đi bộ nhiều hơn nữa.” Sự thật là chân anh đang trở nên tệ hơn. Nửa dặm có thể là con đường vô tận nhưng không biết con la có thể cũng được cả hai không.

Người đàn ông nhìn chằm chằm hai người một hồi rồi anh la to bằng tiếng Gaelic gọi người em trai. Chỉ một lát cậu bé đã dành một con la màu nâu tiến về phía họ. Jonathan đỡ Victoria lên con la và cầm dây cương. Anh

cảm ơn Sinclair và nhận cây đuốc trong tay anh ta, giờ thì họ đã có chút ánh sáng dẫn đường.

“Cứ theo con đường lên đồi, băng qua rừng cây. Không khó tìm thấy nó đâu.”

Jonathan gật đầu và Sinclair quay trở lại với mọi người. “Đi thôi.” Anh vỗ nhẹ hai bên sườn con la. Victoria vẫn còn căng thẳng, cả người nàng vẫn căng ra, anh biết nàng đã sợ đến thế nào.

“Tao nói là đi mà”, anh bảo con la, thúc cho nó đi tới. Gió thổi mạnh hơn nữa, quất thẳng vào áo khoác anh và anh nhận ra vợ mình không có gì ngoài chiếc váy đang mặc trên người. Jonathan cởi áo ra, cố khoác lên người nàng.

“Em không sao đâu”, nàng phản đối nhưng đôi vai run lên. Anh mặc nàng phản đối vì anh biết nàng cần được giữ ấm.

Một lần nữa, anh thúc dây cương, cố kéo con la tiến về phía trước. Nhưng nó không thèm hợp tác chút nào, anh hỏi Victoria, “Con thú này tên gì vậy?”

“Em cũng không biết nữa. Chỉ là nó không thích bị ai cưỡi. Em nghĩ MacKinloch chỉ dùng nó để cuốc những luống cày trong vườn thôi.” Nàng rùng mình, giữ chặt mép áo khoác.

“Tiến tới nào, chết tiệt.” Anh kéo mạnh dây cương và lên tiếng giục, con la tiến tới một bước. “Có vẻ như anh vừa phát hiện ra tên của nó.”

Có một nụ cười thoáng qua trên mặt Victoria, anh kéo con la lê bước về phía sườn đồi.

“Em không nghĩ đó là tên thật của nó đâu.”

“Nó chẳng đáp lại đấy thôi.” Anh nhìn Victoria. “Em không sao chứ?”

Nụ cười như tắt lịm khi nàng nhớ ra mình đang ở đâu. “Không hẳn. Em sẽ đỡ hơn nếu chúng ta có thể vào trong nhà. Chắc là anh lạnh lắm.”

“Khi về tới nhà Sinclair, chúng ta sẽ nhóm lửa.”

Nàng gật đầu nhưng khi anh kéo con la lên sườn đồi, Victoria quay đầu lại nhìn ngôi nhà. Ngọn lửa đã tắt và dù mấy phiến đá vẫn còn đó, nhưng mái nhà và toàn bộ đồ đạc trong nhà đã bị thiêu rụi hoàn toàn.

“Em không hiểu nổi tại sao người ta lại làm thế. Bọn em có làm gì sai đâu.” Nước mắt dâng lên khóe mi, và rồi rơi xuống, nàng vòng tay ôm quanh cổ con la. Nàng nhắm mắt lại, và khi nhìn gần hơn, anh thấy cơ thể nàng đang run lên.

“Đợi đã”, anh ra lệnh. “Chúng ta sắp tới rồi, và khi tới nơi, chúng ta sẽ nói về chuyện này.” Nhưng sự cô độc còn sâu thẳm hơn nỗi buồn về căn nhà bị thiêu hủy. Qua gương mặt nàng, anh có thể nhìn thấy từng phần trong nàng cũng đã vỡ vụn cùng với ngọn lửa.

“Nh... Nhanh lên”, nàng van nài, vẫn nhắm nghiền mắt lại. Dưới ánh đuốc, mặt nàng tái nhợt, cứ như nàng đang cố không để bản thân ngất đi. Hơi thở nàng trở nên nhanh hơn như đang cố chống lại cơn hoảng loạn.

Suốt quãng đường còn lại anh không nói lời nào, chỉ dắt con la băng qua cánh rừng, thầm mong sao ngôi nhà không quá khó tìm.

Vài phút sau anh đã thấy đích. Con la không chịu tiến tới nhưng rồi khi nhìn thấy căn nhà, tốc độ trở nên nhanh hơn như thể nó cũng đang muốn thoát khỏi cái nơi lạnh lẽo này.

Jonathan đỡ Victoria xuống, Mở cửa rồi đưa nàng cây đuốc. Ngay lập tức tâm trạng nàng dịu hẳn lại và nàng háo hức bước ngay vào nhà trong khi anh lo cho con la. Anh cho nó vào trong khu có mái che và chuẩn bị thức ăn cùng nước uống cho nó.

Khi quay trở lại với vợ, anh thấy nàng đang đứng trong căn nhà với nội thất khiêm tốn. Hơi tối và lạnh, chỉ có ánh sáng hắt ra từ ngọn đuốc nàng đang cầm trên lò sưởi.

“Chúng ta cần phải đốt lửa”, anh nói. Nàng giúp nhặt ít bụi nhùi trong khi anh vẫn đang cố tìm cách nhóm lửa từ ngọn đuốc, không ngừng thêm bụi nhùi và than bùn cho đến khi ngọn lửa bùng lên.

Victoria im lặng ngồi đó, nhìn chăm chăm vào ánh lửa. Nàng cởi áo khoác ra, choàng qua vai anh rồi ngồi xuống cạnh bên chông. Anh không biết lúc này trong đầu nàng đang nghĩ gì nhưng anh không muốn ép nàng. Thay vào đó, anh hơ tay và chân đã lạnh cứng trước đám lửa, làm ấm chúng rồi đơn giản ngồi đó, hưởng thụ cảm giác có nàng bên cạnh.

“Kết thúc hết rồi phải không?”, nàng thì thầm. “Ý em là ngôi nhà đó.”

Anh gật đầu. “Chúng ta sẽ xây lại khi xuân về.”

Nàng co gối, dán mắt vào ngọn lửa, luồng hơi thở nhanh chóng tản ra thành một màn sương mỏng. “Lúc nào em cũng nghĩ... em sẽ sống vĩnh viễn trong ngôi nhà đó cho đến ngày em chết. Em không bao giờ có thể tưởng tượng ra việc rời khỏi nơi đó.” Nàng duỗi tay đưa trước lửa làm ấm nó nhưng vẫn không nhìn anh. “Em thấy như mình đang đi lạc.” Nàng đưa mắt nhìn quanh, quan sát bên trong ngôi nhà của Sinclair. “Trong suốt năm năm, đây là lần đầu tiên em bước vào nhà của người khác.”

Căn nhà nhỏ chỉ có một giường, bên dưới có bánh xe. Một cái nôi sắt đặt gần lò sưởi và dù rằng mọi thứ đều sạch sẽ nhưng có gì đó như là khổ hạnh trong ngôi nhà này, như thể người ta không hề xem đây là một mái ấm.

“Em biết Sinclair nghèo nhưng em lại không biết anh ta nghèo đến thế này”, nàng thì thầm. “Làm việc gì anh ấy cũng đều rất cố gắng. Lẽ ra bọn em nên trả cho anh ta nhiều hơn. Anh ta còn phải chăm sóc cho em trai nữa.”

Thay cho câu trả lời, Jonathan thò tay vào túi áo gi lê lấy ra một nắm xu. Anh lặng lẽ đặt chúng lên cái ghế gỗ gần lò sưởi.

“Sao em không đi với mẹ và các em khi ngôi nhà phát hỏa?”, anh hỏi Victoria.

Đôi mắt xám của nàng nhìn anh. “Em cũng muốn đi nhưng không thể đi được. Có lẽ phần nào đó trong con người em muốn được cùng đi với ngôi nhà.”

Suy nghĩ đó khiến anh bối rối. Anh chồm tới, gỡ những cây cặp tằm ra khỏi tóc nàng, để những lọn tóc dài vàng óng ả buông xõa tự nhiên. Rồi anh lại gỡ tiếp một cây cặp tằm khác. Từng cái, từng cái một, anh tháo toàn bộ cặp tóc trên tóc nàng xuống cho đến khi cả mái tóc nàng rũ xuống ngang vai. “Em chẳng thà chết cũng không chịu làm công tước phu nhân của anh sao?”

“Em không nói thế.” Nàng quỳ gối cạnh bên đống lửa, nhìn ánh lửa bập bùng. “Nhưng nếu anh không ở cạnh bên em, thì em sẽ chẳng thể nào đi được. Khói khủng khiếp và lửa thì thật nóng...” Nàng nhìn xuống, đắm chìm trong hồi ức. “Mọi chuyện cứ như chẳng thể nào.”

“Đây không phải là đêm tân hôn mà anh đã lên kế hoạch”, anh nói nhỏ. “Nhưng anh thật vui vì cả hai ta vẫn còn sống.”

Nàng gật đầu, ngược mắt nhìn anh. Mặt nàng đỏ bừng nhưng dường như nàng đã lấy lại tất cả can đảm trong người. “Anh giúp em cởi cái váy này được chứ? Có thứ này em... em muốn cho anh xem.”

Chương 14

Tay anh di chuyển đến hàng cúc nằm sau lưng áo. Anh mở từng cái một trong khi miệng bắt đầu mơn man nơi gáy nàng. Victoria đã không lường trước những run rẩy mãnh liệt chạy dọc người mình hay phản ứng của cơ thể với sự mơn trớn của anh.

“Satin”, anh thở mạnh, bàn tay chạy dọc theo dây áo ngực. Victoria nghĩ rằng có thể không cần mặc gì bên dưới áo váy nhưng... nàng muốn mặc một trong những sản phẩm của mình. Để biết món đồ đó có thể khiến anh hài lòng không.

Nhưng thay vì quay người nàng đối diện với mình, anh để cái áo váy trượt xuống ngang eo. Nàng có thể nghe thấy những âm thanh mềm mại của quần áo bị lột bỏ vang lên từ sau lưng mình. Lén nhìn về sau, nàng thấy anh đã cởi bỏ áo đuôi tôm và đặt nó lên trên ghế. Sau đó, anh cũng cởi áo sơ mi ra khỏi đầu.

Hình ảnh khuôn ngực trần của anh như hút lấy nàng. Làn da tựa đồng răn rỏi với ít lông chạy dài giữa hai cơ ngực. Không có chút mềm mại nào toát ra từ cơ thể đó và khi anh trông thấy nàng đang nhìn mình, anh đưa tay đặt lên cái nút trên cùng của chiếc quần ống túm.

“Đợi đã”, nàng nài nỉ, nàng vẫn chưa thật sẵn sàng cho chuyện sắp diễn ra. Nàng không biết mình mong đợi gì ở anh nhưng nàng vẫn chưa sẵn sàng nhìn thấy toàn bộ cơ thể đó. “Anh... Anh có thể bị cảm đấy.”

Thật buồn cười khi nói một lời như thế nhưng nàng chỉ buột miệng nói ra mà chưa kịp nghĩ gì. Bàn tay Jonathan đặt lên tay nàng, đưa nó chạm vào ngực mình. Nàng có thể cảm nhận được nhịp tim của anh rộn lên bên dưới những ngón tay mình. Cơ bắp rắn chắc khiến nàng nhớ đến những phiến đá cẩm thạch mịn màng và vô thức, tay nàng bắt đầu di chuyển trên vòm ngực trần của anh, tiến dần xuống xương sườn.

“Em thấy anh có lạnh không?”, anh hỏi.

Nàng không thể trả lời vì làn da anh thật ấm áp. Và rồi nàng cảm nhận hơi thở đang truyền đến cổ mình, nên đành phải thừa nhận, “Không. Anh không lạnh. Nhưng mà...”.

“Đừng sợ anh thế chứ.” Anh đứng ngay sau nàng, nâng váy nàng lên, rồi ném ra xa, giờ trên cơ thể nàng chỉ còn lại cái áo lót bằng satin. “Quay lại.”

Nàng thở hổn hển nhưng vẫn vâng lời. Trong ánh sáng tù mù của căn phòng, nàng chậm chạp quay người, phô bày toàn bộ chiếc áo lót. Nàng có thể nghe rõ tiếng hơi thở của anh. Đôi mắt màu xanh của anh tập trung nhìn nàng, say sưa ngắm làn da trần và chiếc áo satin màu kem mỏng manh.

“Anh thấy là em đã làm theo lời khuyên của anh.” Trong giọng nói anh chứa đầy khao khát khi anh trông thấy lớp ren mỏng tanh phủ trên bầu ngực nàng. Những ngón tay anh đưa lên chạm vào đầu ngực cương cứng tạo thành một làn sóng nhức nhối lên giữa hai chân nàng. “Anh thích lắm.” Tay anh trượt đến sau lưng nàng, tìm nơi buộc lại của cái áo ngực. “Em có còn nhớ cảm giác đêm đầu tiên anh chạm vào em không?”

Khi anh đưa tay giải thoát chiếc nút thắt, nàng gằn như không thể thở được nữa. Tất nhiên là nàng nhớ chứ. Tai quái và còn thêm cảm giác tội lỗi nữa. Nhưng khi môi anh phủ lên môi nàng, nàng thấy mình không còn sức để phản kháng. Miệng anh đã giải phóng mọi xúc cảm trong nàng, kéo nàng chìm sâu vào cảm dỗ tối tăm.

“Nhìn anh đi”, anh nói, ép chặt khuôn mặt nàng với những ngón tay. Nàng thấy như mình hoàn toàn trần trụi giữa ánh lửa nhưng anh vẫn giữ chặt nàng trong mê đắm. “Anh sẽ không bao giờ làm em bị tổn thương. Đêm nay không, sau này cũng thế.”

Anh cởi bỏ áo ngực của nàng, đôi mắt xanh của anh như bị thiêu đốt khi anh nhìn vào chiếc áo lót. Đôi tay anh ôm chặt khuôn ngực nàng, chà

xát trực tiếp lên phần ren mỏng manh. Nhưng thay vì cởi hoàn toàn chiếc áo lót, anh lại cúi người và ngậm một bên ngực.

Cảm giác được môn man khi lưỡi anh cọ xát trên lớp vải ren khiến cả cơ thể nàng nóng bừng lên. Miệng anh mút nhẹ nhàng, lưỡi anh xoay tròn khiến đầu ngực nàng săn cứng không giấu diếm.

“Em thật hoàn hảo, Victoria”, anh nói trong hơi thở. Nàng chỉ có thể giữ chặt lấy đầu anh khi anh lại cúi người ngậm đầu ngực bên kia và đánh quết nó bằng lưỡi của mình. Sự tương phản giữa cái lạnh trong không khí và hơi nóng tỏa ra từ miệng anh mang đến cảm giác gợi tình mãnh liệt, nó khiến cho phần cơ thể giữa hai chân nàng dần trở nên ẩm ướt. Dù rằng vẫn e sợ cái cảm giác của lần đầu tiên nhưng cơ thể nàng lại muốn nhiều hơn nữa.

Anh kéo áo lót xuống, lần này đôi tay anh hoàn toàn chiếm hữu bầu ngực trần thiếu nữ, vuốt ve không ngừng cho đến khi những tiếng rên rỉ của nàng thoát ra khỏi miệng một cách mất kiểm soát. “Từ lần đầu tiên hôn em, anh đã muốn được chạm vào em thế này. Và lần này, anh không định dừng lại đâu.”

Nàng không dám chạm vào ngực anh nhưng cơ thể nàng bắt đầu lên tiếng đòi hỏi. “Anh có chắc là anh vẫn muốn kết hôn với một người như em chứ?” Nàng cần phải hỏi anh thật kỹ, dù rằng giọng nói đã không còn rõ ràng rành mạch. “Anh chẳng khác nào một hoàng tử, còn em thì chẳng khác nào một người thợ giặt.”

“Chưa bao giờ anh muốn điều gì nhiều hơn thế này”, anh thì thầm. Trong không khí mát lạnh, da thịt nàng tê rần. “Nếu anh không đến, có phải em vẫn ở lại trong phòng dù cả căn nhà vẫn đang bốc cháy?”

Nàng hít vào một hơi, nhìn anh. “Có thể là thế.” Dù rằng có thể anh đã tin nàng thật sự điên đến độ chấp nhận nguy hiểm chết cháy trong phòng hơn là bước chân ra bên ngoài nhưng nàng vẫn muốn đích tai anh nghe thấy sự thật đó. Nàng cầm tay anh, quay người nhìn vào đám lửa, đưa tay anh

ôm vòng qua người mình từ phía sau. “Năm năm trước khi bọn em dọn đến đây, em suýt nữa đã chết rồi.”

Mới chỉ nhắc đến chuyện quá khứ mà cơ thể nàng đã thấy lạnh căm. Nàng thoáng rùng mình và Jonathan vòng cả hai tay quanh người nàng. “Em không cần phải nói về chuyện đó.”

Victoria biết chứ nhưng nàng muốn anh hiểu tại sao nàng lại trốn tránh thế giới bên ngoài. Có thể sau khi nàng nói ra, anh sẽ hiểu ra tại sao nàng lại hoàn toàn không sẵn sàng để trở thành công tước phu nhân của anh.

Nàng tựa vào người anh, hơi ấm tỏa ra từ cơ thể anh khiến nàng cảm thấy như vừa tìm được nơi trú ẩn. “Bọn em từ nước Anh chuyển đến đây”, nàng kể. “Khi đó em mới mười bảy tuổi và em ghét phải rời khỏi Luân Đôn. Cha muốn bọn em sống ở đây, ngay tại Scotland này. Ông ấy chưa bao giờ thích thành phố và ông chỉ muốn ở xa anh trai mình thôi. Bọn họ lúc nào cũng cãi nhau.”

Nhất là sau khi bác của họ dấn sâu vào nợ nần. Trong khi cha nàng đã cẩn thận quản lý phần tài sản của mình thì anh trai ông lại tiêu pha hầu hết mọi khoản thừa kế.

“Kể từ đó, chị em em không được tham gia bất kỳ mùa lễ hội nào, em nghĩ có lẽ là vì cha muốn bọn em tách biệt hoàn toàn với xã hội đó”, Victoria nói tiếp. Da nàng bắt đầu ớn lạnh khi nàng kể tiếp, “Bọn em đến đây trên hai chiếc xe ngựa. Trong suốt cuộc hành trình, mỗi đêm bọn em lại lần lượt đổi xe ngựa, đôi khi với mẹ và cha. Suốt đường đi, bọn em ngủ lại những nhà trọ khác nhau và một buổi chiều nọ, Juliette xin cha dừng lại một hồi. Bọn em đang đi qua một vùng đất thật xinh đẹp và con bé muốn được đi dạo một lúc. Cha chiều theo ý con bé và hôm đó bọn em ăn trưa ngoài trời.”

Jonathan đưa tay vòng qua người nàng nhưng anh vẫn không ngắt lời và không hỏi câu nào.

“Đó là một ngày trời đẹp”, nàng thì thầm. “Em đi bộ một mình và có thể là em đã ngủ thiếp đi dưới ánh mặt trời. Khi em tỉnh dậy thì xe ngựa đã đi mất. Có lẽ cha mẹ và các em đều nghĩ em đang ở bên chiếc xe kia.” Da nàng lạnh như băng nhưng nàng buộc bản thân phải tiếp tục kể lại câu chuyện ngày hôm đó. “Em đã ở bên ngoài suốt cả ngày lẫn đêm hôm đó. Em cố đi theo dấu bánh xe, hy vọng mọi người sẽ quay lại tìm em. Nhưng không biết làm sao em lại đi nhầm đường. Em đi lạc và trước mặt em là một khu đồi như trái dãi bất tận, xung quanh em chỉ toàn rừng với rừng.” Nàng nhắm mắt, kéo tay anh ôm chặt lấy mình hết sức có thể. “Em không nhớ nổi mọi người tìm được mình khi nào. Có thể là vài ngày sau.” Cho tới giờ, nàng vẫn không sao quên được cảm giác đau nhói trong dạ dày và vị nước tù đọng mà nàng phải uống. Nàng đã sống sót qua khỏi thử thách đó nhưng mọi thứ chỉ là mới bắt đầu.

“Và kể từ đó em không bao giờ ra ngoài nữa”, anh nói hết.

“Không, em không thể.” Nàng nói lỏng vòng tay anh, cảm thấy ngượng nghịu với áo lót vòng ngang eo, nửa trên cơ thể hoàn toàn trần trụi. “Cứ mỗi khi thử ra ngoài, em lại nhớ đến cảm giác lạnh lẽo và sợ hãi trong quá khứ. Nó khiến em nhớ lại cảm giác phải chứng kiến ngày lại ngày lần lượt trôi qua cho đến khi em thật sự tin rằng mọi người không còn tìm mình nữa.”

“Nhưng họ vẫn tìm em mà.” Anh áp má mình lên má nàng. “Và anh hứa với em là anh sẽ giữ cho em an toàn. Chuyện như thế sẽ không bao giờ xảy ra với em lần nữa.”

Nàng rất muốn tin vào điều đó. Công tước là một người mạnh mẽ, đòi hỏi khắt khe và kiên định với niềm tự hào của mình. Cũng nhờ sự tự tin của anh mà nàng mới có thể làm được đến thế này. Nhưng liệu nàng có đủ dũng khí để bước vào thế giới của anh và lãnh mọi trách nhiệm lẫn nghĩa vụ của một công tước phu nhân? Nàng cũng không biết nữa, đủ thứ suy nghĩ đang tràn ngập trong đầu.

“Em quên mất một chuyện”, anh nói. “Anh đã thắng cược. Em thực sự đã có thể bước chân ra ngoài trong vòng hai tuần. Và em không chỉ đi có vài bước.”

Dù rằng trong thâm tâm nàng thực rất muốn phản bác nhưng cuối cùng vẫn nói, “Em thực sự đã sợ là mình không thể”.

Anh giữ lấy mặt nàng, buộc nàng nhìn thẳng mình. “Sự dũng cảm luôn luôn tồn tại, Victoria.”

Nàng không thể mỉm cười dù rằng anh nói đúng. Nàng đã đi bước đầu tiên giải phóng bản thân khỏi nhà tù này.

“Vậy phần thưởng anh muốn là gì?” nàng hỏi. Thay cho câu trả lời anh cởi hết quần áo còn lại trên người nàng, vứt xuống sàn.

“Anh muốn có em, Victoria.”

Những suy nghĩ rối rắm che mờ tâm trí nàng nhưng Jonathan đã dẫn dắt nàng, đặt nàng nằm lên cái áo khoác len của mình. Khuôn ngực trần của anh ép chặt lên ngực nàng và nàng chỉ có thể cựa mình một chút bên dưới anh. Cái vật nam tính của anh cọ vào nàng như nhắc nhở giờ nàng chính thức trở thành vợ anh rồi.

“Em vẫn còn sợ anh sao?” Anh đỉnh đạc nằm trên người nàng, vẫn mặc cái quần ống túm.

“Không”, nàng thì thầm. “Nhưng em ước gì cuộc sống của mình vẫn như trước kia. Em chỉ sợ là nó sẽ chẳng bao giờ còn có thể như trước được nữa.”

“Em giận vì anh không cho em biết sự thật sao?”

“Đúng là thế.” Anh giữ bí mật với nàng khiến nàng cảm thấy mình hệt như một con ngốc. Má nàng đỏ bừng khi nhớ lại cuộc chuyện trò với

anh lúc trước, khi đó nàng từng đoán có thể anh chỉ là một nam tước mà thôi. Ô, nàng biết anh là một người giàu có, nhưng không phải thế này.

Cứ như một câu chuyện cổ tích khi mà chàng hoàng tử kết hôn với một cô hầu gái và rồi nàng tự dựng trở thành công chúa. Nhưng giờ dù cho đã trở thành công tước phu nhân, sợ hãi trong nàng vẫn không biến mất. Có thể phải mất hàng năm trời trước khi nàng có thể thoải mái rời khỏi nhà, tham dự những buổi tiệc tùng, dạ hội nơi mọi người đều dán mắt vào nàng. Lạy Chúa lòng lành, nàng không muốn khiếm khuyết của mình sẽ trở thành thứ khiến người ta mang ra giễu cợt anh.

“Anh không thể thay đổi tước hiệu của mình”, Jonathan nói, đặt tay lên hai bên đùi nàng. “Nhưng anh vẫn là người đã ở cùng em suốt mấy tuần qua.” Tay anh di chuyển, đặt lên đôi vai trần của nàng, phủ lên bờ ngực rồi lướt xuống phần xương sườn. Khi anh bắt đầu đưa tay cởi cúc quần, nàng rùng mình bất an. “Hãy cố quên đi chuyện anh là một công tước.”

Tay anh trượt vào trong tóc nàng, kéo sang một bên vai. Anh vuốt nhẹ lên làn tóc đó, dùng đuôi tóc vẽ vẽ lên bầu ngực.

“Anh định dành trọn đêm nay để thỏa mãn em. Cho đến khi em van xin anh đi vào trong em.” Lời hứa của anh như mang đến một làn sóng ấm áp tràn ngập trong nàng. “Em thuộc về anh, Victoria. Từ khi em dám cả gan may miệng vết thương anh bằng cái thứ chỉ màu hồng đó.”

Khi nhìn thấy cơ thể mảnh mai của nàng, anh như không thể thờ nổi. Dù rằng anh đã buộc nàng phải kết hôn với anh và dù rằng khởi đầu cuộc sống hôn nhân của họ có hơi gian nan, Jonathan vẫn không bao giờ cho phép nàng tự từ bỏ. Anh muốn nàng đáp trả lại nụ hôn của anh, chết tiệt. Anh muốn nàng vòng tay quanh người mình, muốn cơ thể trần trụi của cả hai quấn chặt lấy nhau, muốn da dán lấy da.

Anh hôn nàng, chờ đợi phản ứng của nàng. Nếu nàng thực không muốn anh, nàng sẽ đẩy anh ra. Đôi môi nàng mím chặt một lúc và rồi nàng khuất phục. Nàng đáp trả lại nụ hôn của anh, tay nàng đưa lên mặt anh. Anh

hài lòng nhận ra nàng đang cong người lại, hoàn toàn đầu hàng và sẵn sàng dâng hiến cho anh.

Cái đêm mà anh thân mật chạm vào nàng từ từ hiện về trong đầu. Jonathan cảm nhận được với anh không bao giờ là đủ, anh cứ muốn vĩnh viễn được chạm vào nàng. Khi mới biết anh chỉ là một người đàn ông bình thường, không phải một ngài công tước, nàng đã cho anh thấy nỗi sợ hãi sâu kín nhất trong lòng và giờ đây, anh đã hoàn toàn hiểu ra tại sao nàng lại ghét bước chân ra ngoài. Không phải là vì thời tiết giá lạnh hay những thay đổi của môi trường bên ngoài. Mà là vì nàng sợ bị lạc, sợ bị bỏ rơi.

Anh cúi xuống quan sát nàng trong khi bàn tay anh không ngừng di chuyển dọc theo xương sườn rồi tiến dần sang bên eo. Nàng đưa mắt nhìn sang nơi khác nhưng đôi chân vẫn hơi nhích lên khi anh ép chặt cơ thể xuống người nàng.

Thiên Chúa ơi, anh thực muốn cởi hết quần áo, hoàn toàn cảm nhận vùng tam giác mềm mại đang cọ xát vào phần nam tính mạnh mẽ của mình.

Trong ánh lửa, mái tóc nàng như càng thâm màu hơn. Ngực có hơi nhỏ, nằm gọn trong bàn tay nhưng đầu ngực hồng nhạt như đang mời gọi anh nhắm nháp. Và đó là điều mà anh sẵn sàng làm.

Nàng lại nhắm mắt lần nữa như để xua đuổi sự hiện hữu của anh. “Nhìn anh này”, anh yêu cầu. Anh không muốn nàng vờ như anh không có ở đó, anh không muốn nàng phải chịu đựng những cái vuốt ve của anh thay vì hưởng thụ nó. “Anh muốn nhìn thấy em cảm giác thế nào khi anh chạm vào em.”

Đôi mắt xám của nàng mở to, chứa đầy âu lo. Dù vậy, anh vẫn muốn giành thắng lợi trong thử thách này. Thời gian dần trôi, đêm cũng dần tàn, anh muốn nàng không nghĩ gì ngoài cảm giác phiêu dạt, muốn cơ thể nàng oằn lên vì ham muốn.

Anh trượt tay xuống hông nàng, di chuyển đến giữa hai chân. Jonathan nhẹ nhàng tách chúng ra dù nàng có hơi do dự không chịu tuân theo. Bàn tay anh tiến dần đến khu vực riêng tư của phụ nữ và tay anh ôm trọn vùng đất đó, ngón tay nhấn mạnh vào da thịt.

Hơi thở như bị tắc nghẹn trong cổ và anh lại di chuyển tay lần nữa, thay đổi phương thức ma sát. Anh có thể cảm nhận được sự ẩm ướt như đáp lời anh dù cho nàng có phản bác thế nào đi nữa. Khi anh cúi đầu, ngậm một bên ngực nàng vào trong miệng, tay anh vuốt ve, thân mật hơn trớn. Những ngón tay nàng vùi sâu vào trong tóc anh và Victoria khẽ rùng mình.

“Anh không quan tâm đến tước hiệu mình được kế thừa”, anh thề. “Danh hiệu duy nhất quan trọng lúc này chính là chồng em.”

Anh trượt hai ngón tay vào trong vùng ẩm ướt, khẳng định sự thống trị. Anh muốn cảm nhận được sự trơn mượt và nóng bỏng của nàng, anh muốn chết đi được. Nàng như tan ra theo từng cái vuốt ve của anh, di chuyển đáp trả lại sự xâm chiếm của bàn tay anh trong cơ thể.

Rồi không hề cảnh báo, đột nhiên anh rút tay ra, cứ để mặc nàng nằm đó, ngực căng ra vì đau nhức và ửng hồng vì bị anh khiêu khích. Nàng đã hoàn toàn ướt đẫm, và đang phải vật lộn tìm cách điều hòa hơi thở.

Nàng ưỡn người, chậm chậm mở rộng chân chào đón. Anh thật hài lòng khi thấy biểu hiện đó nơi nàng nhưng anh còn muốn nhiều hơn thế nữa. Anh sắp người, nâng hông nàng lên cho đến khi đầu lưỡi chạm vào bộ phận cơ thể mà anh muốn xâm nhập.

Nàng giật mình trước chuyển động đột ngột của anh, kêu to khi lưỡi và miệng anh bắt đầu khuấy động đục vụng trong nàng. Hơi thở bỗng chốc trở nên hỗn hển, cả cơ thể căng cứng, ép sát vào anh. Anh đẩy mạnh hơn nữa vào hoa tâm và nàng cong người. Cảm nhận nàng gằn lên tới cao trào, anh từ từ giảm tốc độ, nhẹ nhàng nhắm nháp.

“Là em muốn anh ở trong em”, anh thì thầm, hơi thở phả vào vùng thung lũng hẹp. “Là em muốn anh làm em căng ra cho đến khi hoàn toàn lấp đầy trong em.”

Nàng không trả lời nhưng gương mặt nàng nhăn lại, cố kìm nén. Anh nhận thấy nàng thoáng rung lên cuồng nhiệt, bản năng tình dục hoàn toàn thức tỉnh. Nàng cũng muốn anh nhiều như anh muốn nàng. Nhưng nàng vẫn chưa chịu nói thành lời.

Phần nam tính của cơ thể sừng sững, anh biết nếu đêm nay anh không thể đi vào trong nàng thì đó chính là sự đày đọa thống khổ nhất.

“Mọi thứ trong đầu em vẫn còn đang rối rắm lắm”, nàng nài nỉ.

Anh lại rút ra khỏi người nàng, chờ đợi nàng lên tiếng, chờ nàng nài nỉ anh đi vào trong nàng.

“Hãy nói đi”, anh ra lệnh.

Thay vào đó, nàng cầm lấy tay anh, đặt nó trở lại vào giữa hai đùi mình. Nàng muốn anh chạm vào mình cuồng nhiệt, hoang dã hơn và nàng bật ra tiếng rên rỉ, cảm nhận luồng khí đang tỏa ra mạnh mẽ. Tay anh cảm nhận được hơi nóng ẩm trong nàng và chút nữa anh không nhận được phải rên lên khi nàng thoáng rung mình, cọ xát vào tay anh.

Khi nàng đạt tới cao trào, anh đưa tay nàng chạm vào quần mình, anh buộc nàng phải chạm vào phần cơ thể đầy sức sống của mình. Nàng trông có hơi mệt mỏi nhưng vẫn chạm vào anh qua làn vải mịn. Anh giữ chặt lấy tay nàng, ép mạnh xuống và khi cả bàn tay nàng nắm trọn phần cương cứng đó, nàng bắt đầu vuốt ve nhịp nhàng lên xuống, anh đã hoàn toàn mất đi quyền kiểm soát. Thân thể anh hoàn toàn bị kẹp chặt, anh gầm lên giải phóng dục vọng.

Nàng vội rút tay ra nhưng tay anh giữ chặt nó, không cho xô dịch. Khi cao trào qua đi, anh nhìn về phía ngọn lửa, tự cảm thấy nổi giận với bản thân. Anh không hề muốn một đêm như thế này.

“Em dùng giường đi”, anh nói. “Anh sẽ ngủ trên sàn.”

“Vẫn có đủ chỗ cho cả hai chúng ta”, nàng đề nghị. “Nếu anh không ngại cùng ngủ chung.” Nàng quỳ gối, trên người chỉ mặc áo lót. Anh cố kìm không phát ra tiếng rên khi trông thấy bầu ngực hồng hồng của nàng hé lộ.

“Tôi nay em cần phải nghỉ ngơi. Và nếu như anh bước tới gần em thì anh sẽ không thể ngăn bản thân không chạm vào em.” Anh không hề nói cho nàng biết anh định sẽ đưa nàng rời xa Scotland, quay trở lại Luân Đôn vào sáng hôm sau. Chuyện này sẽ tạo thành một cơn ác mộng với nàng.

Cuối cùng Victoria đi về phía anh và quỳ rũ anh bằng một nụ hôn kiên định. Cử chỉ này gần như phá vỡ bức tường trong anh, anh phải cố hết sức mới có thể ngăn không để bản thân theo nàng bước vào giường.

~*~

“Đêm nay ở lại đây mọi người sẽ an toàn.” Paul Fraser giữ chặt dây cương, dắt con ngựa đi sang bên trong khi Phu nhân Lanfordshire và mấy cô con gái bước vào nhà ngài công tước. Anh cúi người tránh ngọn gió lạnh đánh thốc vào người, đầu như muốn nổ tung lên vì những chuyện vừa xảy ra. Nhưng ai là người đã phóng hỏa? Tại sao họ lại dám liều lĩnh hủy hoại gia đình đã cho họ một chốn nương thân? Việc Bá tước xứ Strathland có liên quan đến chuyện này thì chẳng còn nghi ngờ gì nữa cả.

Ở gần nhà, anh thấy MacKinloch đang đưa mấy người phụ nữ vào trong. Dù không ai tận mắt chứng kiến nhưng... anh nhìn chăm chăm về phía người đàn ông. Trong hôn lễ, anh ta không hề xuất hiện vì phải ở nhà chăm sóc cho cô em gái bị bệnh. Nhưng rồi sau đó, anh ta nghe nói về chuyện các cô gái.

Trước khi cánh cửa kịp đóng lại, Paul bước nhanh tới trước, giữ tay người đàn ông. “Chúng ta cần nói chuyện.”

“Tôi phải chăm sóc Phu nhân Lanfordshire và các tiểu thu”, MacKinloch phản đối. Trông anh ta tái nhợt. MacKinloch cố thoát khỏi vòng tay của Paul. Điều đó càng khiến cho mọi nghi ngờ trở nên rõ ràng hơn.

“Ngay lập tức.” Anh đóng cửa lại và kéo anh hầu đi về phía chuồng ngựa.

Hoảng loạn khiến gương mặt MacKinloch trở nên trắng bệch nhưng anh ta thôi không chống cự nữa. “Ngài muốn gì, thưa ngài Fraser?”

“Sao lại làm thế?” Paul nắm chặt ve áo khoác của người đàn ông, đẩy gã vào tường. “Sao lại đốt nhà của họ, sau tất cả những gì họ đã làm cho mi?”

“Tôi... tôi kh... không...”

“Đừng có nói dối nữa.” Anh giật mạnh tay áo MacKinloch để lộ vết dầu còn dính trên tay. “Mi đã không xuất hiện trong đám cưới, đúng không. Mi nói em gái bị bệnh và mi phải chăm sóc cho cô ta. Thay vì vậy, mi đã đổ thêm dầu để không ai có thể dập tắt được đám cháy. Chúa lòng lành, tại sao lại làm thế?”

Tên người hầu cố tìm cách chạy trốn nhưng Paul đã giữ chặt gã.

“Vậy thì nói thật đi nếu không ta sẽ kéo mi ra và để mặc cho các tá điền định đoạt. Mi nghĩ họ sẽ thương xót mi sau khi mi đã phá hủy hoàn toàn ngôi nhà duy nhất mà họ có sao?”

“Melford đã bắt em gái tôi,” MacKinloch thú nhận, giọng nói run run vì sợ hãi. “Con bé chỉ mới mười bảy.” Nỗi thống khổ trào dâng khi gã buộc phải thừa nhận điều đó. “Gã đã giao Colleen cho bọn thuộc hạ và nói mỗi tên... sẽ làm một lần nếu tôi không phóng hỏa. Tôi còn có thể làm gì được chứ?”

“Có thể nói với chúng ta và nhờ giúp đỡ,” Paul khẳng định.

Nhưng gã người hầu cúi đầu. “Chẳng ích gì đâu. Bọn chúng có súng và bọn chúng mạnh hơn.” Giọng nói ê chề cho thấy mọi hy vọng trong gã đã hoàn toàn mất hết. “Tôi chỉ làm vậy để cứu Colleen.”

Paul không thể nói gì được bởi vì lý lẽ lúc này cũng chẳng thể thay đổi được những gì đã diễn ra. Anh cũng không nói cho MacKinloch biết giờ phút này có lẽ người của Strathland cũng đã cưỡng hiếp em gái gã rồi. Tên người hầu sẽ chẳng thể chịu nổi nỗi tuyệt vọng đó và làm vậy cũng chẳng thể giải quyết được chuyện gì.

“Làm ơn đừng nói với Phu nhân Lanfordshire”, MacKinloch nài nỉ. “Tôi sẽ đưa Colleen đi về phía bờ biển. Tôi sẽ không bao giờ xuất hiện ở đây.”

Việc gã rời khỏi đây chẳng phải hành động đúng đắn, những gì gã đã làm cần phải để cho công lý phán xử. Paul không nói gì, anh không thể hứa thả gã đi. Nhưng anh buông tay, không biết rõ mình cần phải làm gì.

Tên hầu vội lùi lại, sửa sang lại áo khoác trước khi rời đi. Gã đã làm theo lời hứa, không trở về nhà mà chỉ kéo chặt cái áo khoác và biến mất giữa những người tá điền. Paul vẫn đứng yên trong chuồng ngựa, đầu anh như muốn nổ tung.

“Cảm ơn anh đã giúp chúng tôi dập lửa”, một giọng phụ nữ vang lên. Anh ngược mắt và thấy Juliette Andrews đang tiến về phía chuồng ngựa. Giọng của nàng thật bình thản và trầm tĩnh, dù rằng gương mặt xanh xao lộ rõ vẻ hoang mang của người phụ nữ không biết phải làm gì.

“Anh rất hân hạnh được giúp đỡ”, Paul quay lại với con ngựa, không nhìn nàng. Năm năm qua, anh đã bị Juliette cuốn hút hoàn toàn. Đôi mắt xanh ôn hòa và mái tóc sẫm màu, nàng mang vẻ đẹp huyền bí của những cánh rừng sơ khai. Lần đầu tiên trông thấy nàng, anh đã tự hỏi liệu trước mắt mình phải chẳng là một nữ thần.

Nhưng chính nỗi buồn phảng phất nơi nàng lại là điều ám ảnh anh. Nàng chưa quá mười chín tuổi, hoàn toàn là một thiếu nữ. Nhưng dường như nàng đang gánh sức nặng của cả thế giới trên vai. Ở nàng, anh có thể nhìn thấy chính bản thân mình – người đã sớm vứt bỏ tuổi thơ sau lưng.

“Từ năm trước, em đã thôi không trả lời thư của anh nữa”, anh nói, bước tới gần nàng. “Em đã không viết gì cho anh hàng tháng trời. Không lời nào kể từ khi anh cầu hôn em.”

Sự ám đạm trên mặt nàng càng tăng lên, đôi mắt chứa đầy đau khổ. “Làm thế không đúng đâu.”

Anh muốn kéo nàng vào trong vòng tay mình, giữ nàng thật chặt và trấn an nàng, nói cho nàng biết không có gì thay đổi giữa họ. Rằng nàng đã nắm giữ trái tim anh như từ trước tới giờ vẫn thế.

“Anh sẽ đợi cho đến khi em nói cho anh biết điều anh muốn nghe”, đó là tất cả những gì anh có thể nói, anh biết mình sẽ chẳng thể nhận được câu trả lời cho lời cầu hôn đó. Có điều gì đó giữ nàng lại và anh không biết đó là gì.

“Anh nghĩ ai là người đã phóng hỏa?”, nàng chuyển đề tài.

Đầu tiên anh không trả lời dù biết rõ đó là ai. Thay vào đó, anh chỉ nói một sự thật mà anh có thể tiết lộ. “Anh chắc là Strathland đã gây ra vụ này.”

Mắt nàng ánh lên vẻ thù hận dù đã cố đè nén. “Vậy thì có lẽ không cần hỏi tại sao, đúng không? Hấn muốn chúng tôi rời khỏi Scotland để hấn có thể kiểm soát cả vùng đất này.”

“Anh nghĩ là thế.”

Nàng vẫn không để lộ xúc cảm, chỉ gật đầu xác nhận. “Tôi không biết chúng tôi sẽ làm gì bây giờ. Những khoản nợ đang tăng lên và chúng tôi chỉ có thể kiếm tiền nhờ chuyện may vá của Victoria.”

“Trở thành công tước phu nhân thì cô ấy sẽ chẳng còn có thể may vá gì được nữa”, Paul chỉ ra. “Nhưng có thể Công tước xứ Worthingstone sẽ giúp đỡ gia đình em.”

“Tôi cũng mong là thế.” Nàng nhìn chăm chăm vào bóng đêm, gương mặt dịu lại. “Thật là một hôn lễ dễ thương. Tôi chưa từng nghĩ Victoria sẽ là người kết hôn đầu tiên. Nhưng tôi thật mừng cho chị ấy.”

“Còn em thì sao? Em thích Giáng sinh ở Luân Đôn chứ?” Một ngọn lửa ghen tuông bất ngờ bùng lên trong anh cùng với nỗi sợ hãi rằng nàng có thể gặp được một người đàn ông phù hợp hơn anh.

“Tôi thích ở với dì và con trai dì ấy”, nàng thú nhận. Một nụ cười thoáng qua trên mặt rồi nàng nhún vai. “Chị Margaret thì thích thú từng giây phút được ở đó. Chị ấy đã lên danh sách những người đủ điều kiện và xếp hạng tất cả bọn họ.” Khi nhìn thấy ánh mắt anh, Juliette nói thêm. “Dù rằng tôi biết chị vẫn thấy hạnh phúc cho Victoria, nhưng tôi nghĩ chắc là Margaret có hơi thất vọng khi chị cả có thể làm tốt hơn tất cả những gì chị ấy đã làm mà thậm chí không cần phải tham dự bất kỳ mùa lễ hội nào.”

“Vậy em gặp được người đàn ông mà em thích chưa?”, anh buột miệng hỏi, không hề nghĩ ngợi.

Juliette bất ngờ trước câu hỏi đó. “Tôi nghĩ đó không phải chuyện của anh.”

Anh tự nguyện rửa bản thân khi dám nói ra những lời như thế. Anh treo yên ngựa lên và nhanh chóng tháo dây cương. Vẫn không nhìn nàng, anh nói, “Hôm nay anh đã khiến em lúng túng khi bắt được mũ của ngài Worthingstone”.

Nàng gật đầu, mặt đỏ bừng. “Đó không phải lỗi của anh. Nhưng đúng là anh đã làm tôi thấy lúng túng, ừm, vì cái cách anh nhìn tôi.” Mặt nàng hơi căng thẳng, nàng siết hai tay vào nhau. “Anh không nên làm thế. Người khác có thể nghĩ là...”

“Là anh yêu em sao?” anh mạnh dạn nói ra thành lời. “Và anh dám cược là anh không phải người đàn ông duy nhất nhận ra gương mặt xinh đẹp của em.” Đó là gương mặt mà anh muốn được nhìn thấy vào mỗi sớm mai thức dậy trong suốt quãng đời còn lại.

“Tôi không phải là người phụ nữ dành cho anh, Paul à”, nàng thì thầm. Nàng sắp sửa từ chối anh, nhưng anh buộc bản thân không được ngắt lời nàng. “Anh nên đưa mắt nhìn sang nơi khác. Tôi sẽ không kết hôn với ai hết.”

“Nhất là những kẻ Scotland nổi loạn sao?” anh thách thức.

Nàng nâng vai rồi lại nhún vai bất đắc dĩ. “Thật nguy hiểm, cách anh và những người khác đang làm thực nguy hiểm.”

“Anh là một bác sĩ và anh đã đi rất nhiều nơi.” Anh nắm lấy tay nàng, khóa chặt những ngón tay Juliette trong tay mình. “Và anh cũng không phải người duy nhất ngắm nhìn em. Kể từ khi từ Edinburgh trở về, anh đã trông thấy Strathland cứ lẩn quẩn gần nhà em.”

“Đừng nói về gã đó.” Mặt nàng trở nên trắng bệch, hai tay vòng ngang thắt lưng. “Tôi không bao giờ muốn nghĩ về gã đó.”

“Gã ta sẽ không ngần ngại lợi dụng những thiếu nữ như em.” Paul bước tới gần hơn, khoảng cách giữa hai người lúc này chưa tới một sải tay. “Anh đã đi theo em bất cứ khi nào có thể. Em cần phải có người bảo vệ.”

Dù rằng anh vẫn chưa chạm vào người nàng nhưng anh thấy nàng rụt người lại như thể không muốn thừa nhận sự quan tâm của anh. Như một con thú bị thương, nàng lùi về sau, tránh xa anh.

Anh buồn bã thở ra. “Anh chưa bao giờ yêu cầu em phải làm những gì em không thể, Juliette. Anh sẽ không làm gì mà chỉ là một người bảo vệ thầm lặng mỗi khi em cần đến.”

Nỗi đau trong đôi mắt nàng không hề tan đi. “Tôi rất cảm kích tình bạn của anh, bác sĩ Fraser. Nhưng anh hãy tìm một người khác để quan tâm. Tôi không phải người dành cho anh.”

Và sau khi nói xong những lời đó, nàng biến mất trong đêm đen.

~*~

Một tuần sau.

Chuyến đi đến Luân Đôn đã vượt qua mọi cơn ác mộng tồi tệ nhất trong đời nàng. Dù rằng chồng nàng đã thực hiện đúng những gì đã hứa, anh chưa bao giờ rời khỏi nàng nhưng trong suốt cuộc hành trình gần như Victoria luôn nhắm nghiền mắt lại. Khi cả hai đến được ngôi nhà trong thành phố của anh, máu như đã bị rút cạn hoàn toàn khỏi cơ thể Victoria. Tay nàng lạnh cóng, và trong đầu không còn tồn tại bất kỳ suy nghĩ nào.

Căn nhà phố gạch đỏ ba tầng với những mái vòm trên khung cửa sổ bằng đá trắng. Nàng không biết có tất cả bao nhiêu phòng, nhưng trước khi nàng kịp đưa ra suy đoán, anh hầu đã mở cửa xe ngựa. Jonathan nắm lấy tay nàng, kéo lại gần mình.

“Từng bước một”, anh thì thầm bên tai nàng. “Chúng ta đến nơi rồi.”

Nếu không phải quá yếu, giờ này nàng đã có thể lên tới đầu cầu thang rồi.

Victoria nắm chặt tay anh, ước gì mình đang mặc một cái áo và đội một chiếc nón trông khá hơn thế này. Dù rằng trang phục này hoàn toàn phù hợp với vùng thôn quê Scotland nhưng nàng chắc rằng ít nhất nó cũng đã lỗi thời bốn năm năm gì đó.

Khi người hầu đưa họ vào trong, nàng thấy tất cả những người giúp việc đang đứng xếp thành hàng chờ đợi. Nàng đếm được ít nhất có mười bốn người và Jonathan giới thiệu nàng với cô hầu riêng. Tên cô ấy là Mary

và mái tóc nâu sẫm của người phụ nữ trẻ được bới gọn gàng bên dưới chiếc mũ trắng.

“Cho phép con đưa bà về phòng thưa công tước phu nhân, con đã chuẩn bị nước tắm cho bà.” Mary nhún gối chào và mỉm cười. Victoria đưa mắt nhìn công tước nhưng anh chỉ gật đầu, đưa tay ra hiệu cho cô hầu đứng dậy.

“Thưa ngài công tước, tôi có thể nói riêng với ngài một lát được không?”, Victoria hỏi. Sâu thẳm trong lòng, từng tế bào thần kinh đang vặn xoắn và nàng thật rất cần chút thời gian để ổn định bản thân.

Jonathan đưa nàng vào phòng sách của mình, ở đó, nàng thấy có rất nhiều dãy kệ bằng gỗ gụ đánh bóng sáng loáng với hàng hàng lớp lớp sách, bìa được làm bằng da cứng cáp. Anh đóng cửa phòng và khi đó nàng mới có thể thở phào.

“Chuyện gì vậy?”

“Em không thể giữ được hơi thở trước bao nhiêu chuyện như thế này. Em chỉ cần chút thời gian.” Trước tiên, nàng đã rời khỏi căn nhà ở Ballaloch. Rồi chuyến đi kéo dài cả tuần về phương nam, và cuối cùng về đến Mayfair, vào ở ngôi nhà của anh. Chồng nàng vẫn rất kiên trì, không hề yêu cầu nàng ở cùng giường với anh. Chỉ vì anh biết cuộc hành trình đã khiến nàng mệt mỏi đến thế nào.

Nàng đặt một tay lên bàn, cố gắng sắp xếp lại những suy nghĩ trong đầu. Nàng thấy đủ loại thiệp chất cao như núi trên bàn làm việc từ thiệp mời đến thiệp xin được gặp mặt, tất cả đều được xếp gọn gàng thành năm chồng khác biệt. Một cánh thiệp còn đang mở, một ngày tháng 11 năm 1809, một năm về trước. Chẳng lẽ chưa có ai trả lời tấm thiệp này sao?

“Có vẻ như anh có nhiều người ngưỡng mộ quá”, nàng đánh bạo tò mò hỏi về mấy tấm thiệp. “Tất cả đều là thiệp mời sao?”

Anh nhún vai. “Hầu hết. Nhưng chúng ta sẽ không tham dự bất kỳ tiệc tùng hội họp nào đâu. Chúng ta chỉ ở lại đây thôi.”

Nàng nhướn mày, với một công tước mà nói, anh có trách nhiệm phải tham dự vài buổi tiệc. “Anh không cần cứ ở mãi trong nhà vì em đâu. Nếu anh muốn đi...”

“Anh không muốn.” Anh nhún mạnh, rồi lấy một xấp thiệp ném vào lò sưởi. “Anh không thích cứ bị vây quanh bởi đám người nhàn rỗi chỉ thích thú với mỗi chuyện thì thầm tọc mạch sau lưng người khác.”

Nàng chẳng thể tìm được lời nào để đáp lại. Dù không hào hứng mấy với việc tham dự tiệc tùng nhưng nàng vẫn hiểu rõ rằng đó là việc cần làm. Cứ ở mãi đằng sau cánh cửa là chuyện chẳng thể nào, nếu không sẽ có một ngày chồng nàng sẽ cảm thấy tức giận.

Nhưng đồng thời, nàng cũng có mơ hồ mong muốn được lại một lần tham dự một vũ hội nào đó. Lúc trước nàng rất thích được nhìn ngắm mọi người nhưng khi đó nàng còn quá nhỏ. Trong tâm trí, nàng luôn hình dung có một ngày mình được khiêu vũ cùng chồng trong khi xung quanh những quý bà không ngừng xoay vòng trong những bộ áo váy rực rỡ.

Từ đằng sau, Jonathan đưa tay tháo sợi dây cột mũ của nàng xuống. Anh gỡ mũ nàng ra khỏi tóc, kê sát tai nỉ non, “Cứ xem như chỉ có chúng ta ở đây, hệt như vào đêm Giáng sinh đó”.

“Và anh chỉ là một người đàn ông, không phải một ngài công tước”, nàng cũng thì thầm nói tiếp lời anh.

Ánh mắt anh như bừng lên và tay anh di chuyển xuống đặt ngang eo nàng. “Chúng ta sẽ không đi du lịch trong một thời gian”, anh nói. “Em có thể học làm quen với ngôi nhà mới.”

Nàng cứ có cảm giác mình sẽ chẳng thể nào xem nơi này như một ngôi nhà thực sự. Không có mẹ và các em, nàng thấy như một người mất

phương hướng. Giờ này mọi người vẫn còn đang ở lại Đồi Eiloch nhưng nàng mong mọi người sẽ sớm trở lại Luân Đôn.

Nàng đưa mắt nhìn quanh phòng sách, quan sát thật kỹ. Có một lớp bụi mỏng trên mặt kệ và mạng nhện đã kéo sợi trên một chân đèn bằng bạc. Trong không khí phảng phất mùi của phòng ốc lâu ngày, Victoria thầm hỏi sao những người hầu lại chẳng quan tâm gì đến chuyện dọn sạch sẽ căn phòng này. Linh cảm cho nàng biết không phải mọi thứ trong nhà này đều tốt. Nàng cảm giác được bóng tối, cảm nhận được sâu thẳm trong lòng chồng mình đang chất chứa một nỗi buồn đau nào đó.

“Chân anh thế nào rồi?” nàng hỏi, cố tìm cách thay đổi đề tài. Dù vết thương đã gần như lành hẳn, anh vẫn còn hơi khập khiễng khi bước đi.

“Khá hơn rồi.”

Giọng nói có chút bất an, và tay anh siết chặt eo nàng, kéo nàng sát lại gần mình hơn. Anh muốn nàng đến điên cuồng, muốn đến nỗi không còn có thể kiềm chế bản thân được nữa. Ánh mắt anh dán chặt lấy nàng, môi mím chặt. Nàng nhón chân chạm vào vai anh và khi bàn tay lướt qua cổ, nàng có thể cảm nhận được mạch máu anh đang chạy rần rật trong cơ thể. Tất cả cơ bắp trong người anh căng ra như muốn nổ tung thành muôn ngàn mảnh.

“Em sẽ ra mắt gia đình anh chứ?”, nàng hỏi, không tìm được đề tài nào khác. Nàng biết cha anh không còn sống nữa nhưng anh vẫn chưa kể cho nàng nghe chuyện của mẹ và những người khác.

“Chưa đâu.”

Nàng thầm ước phải chi mình chưa từng nói gì. Nhẹ nhàng, nàng tiến tới gần anh, cố tìm cách thu hẹp khoảng cách giữa hai người. “Sao anh lại tức giận với em thế?”

“Anh có tức giận đâu.”

Nhưng nàng có thể nhìn thấy sự thất vọng, khó lòng che giấu. Nàng dịu dàng nhón chân tự hỏi liệu một nụ hôn có thể làm dịu chút nào cơn bão trong anh không. Khi môi nàng chạm đến môi anh, nàng cảm nhận được đôi môi anh giành quyền chủ động trong sự chiếm hữu đến thô bạo.

Như thể anh đang khao khát muốn có nàng, anh đẩy nàng ép sát vào tủ sách, ngấu nghiến đôi môi nàng trong khi hai tay không ngừng khám phá từng phần cơ thể. Từ vai, trượt xuống đến bầu ngực nhạy cảm rồi dần xuống đến hông. Anh kéo nàng sát lại gần mình, cơ thể hai người như hòa vào nhau và nàng chẳng thể ngăn được hơi thở của mình khi cảm nhận được ham muốn nam tính của anh đang trỗi dậy chạm vào cơ thể nàng.

Tay anh trượt vào trong váy và nàng thật sợ nếu không ngăn lại, anh sẽ muốn nàng ở đây, ngay tại trong phòng sách này.

“Jonathan”, nàng hôn hên, môi vẫn vẫn vít lấy môi anh, cố đẩy anh ra xa. “Đợi đã.”

Anh đột ngột lùi về sau, hai tay chống lên tủ sách, cúi đầu. “Anh xin lỗi. Anh không để ý đến chỗ chúng ta đang đứng.” Còn có điều gì hơn thế nữa, nhưng nàng chẳng thể đọc được những suy nghĩ ẩn giấu đằng sau những cảm xúc được bảo vệ thâm nghiêm kia. Sự tức giận vẫn chưa giảm nhưng không phải hướng về nàng. Như thể anh đang chán ghét chính bản thân mình, tay anh đặt trên mặt tủ, những ngón tay co lại lộ cả khớp.

“Chúng ta lên lầu chứ?”, nàng đánh bạo, không chắc một đề nghị như thế liệu có thích hợp trong lúc này không.

Anh để nàng bước đi, lùi về sau như cố tìm cách kiểm soát bản thân. “Không. Anh sẽ không làm thế nữa đâu. Anh hứa.”

“Em không ngại.” Dù rằng đôi môi có hơi sưng đỏ và cặp tóc trên đầu bị kéo lệch, nàng vẫn cảm thấy vui thích với ý nghĩ rằng anh mất kiểm soát vì ham muốn có được mình.

“Anh chút nữa đã làm em bị thương. Anh hứa sẽ không bao giờ làm thế nữa.”

Sự đau khổ ẩn trong giọng nói anh khiến nàng cảm thấy như người có lỗi. Và dù rằng thật sự sợ hãi phải chung giường với anh nhưng nàng biết đó cũng là bổn phận của mình.

“Em không sao”, nàng nhấn mạnh. Dù vậy anh vẫn khó chịu nhìn quanh nàng như thể có điều gì đó đang đè nặng lên anh. Nàng quan sát mấy sấp thiệp mời còn lại, không thấy tấm thiệp nào ghi năm 1810. Chẳng lẽ trong suốt năm qua anh không hề tham dự bất kỳ buổi hội họp nào sao?

“Anh đưa em về phòng”, anh nói, rồi đưa nàng trở về đại sảnh nơi cô hầu đang đứng chờ.

“Thưa công tước phu nhân, mời bà theo con”, Mary nói. Cô gái trẻ mỉm cười nồng hậu nhưng khi Jonathan rời đi, Victoria lại một lần nữa cảm nhận được các dây thần kinh đang căng ra.

Nơi này là nhà của anh, nó còn tuyệt vời hơn bất kỳ giấc mơ nào nàng từng có. Khi bước lên cầu thang, nàng thích thú ngắm nhìn hàng lan can bằng đá cẩm thạch và những bức tranh sơn dầu treo trên tường. Có một vài bức chân dung, còn lại là những bức tranh tả cảnh săn bắn, Những bức tranh san sát như không còn chỗ trống nhưng nàng không hề thấy choáng ngợp mà chỉ thấy mọi thứ thật quyến rũ. Cứ như thể vị chủ nhân già nua của ngôi nhà muốn trưng bày tất cả số tranh mình có lên tất cả tường trong nhà.

Cuối cùng, Mary mở cửa phòng nàng. Victoria nhìn thấy bên trong có một tấm thảm dày của Aubusson, một chiếc ghế mạ vàng kiểu Pháp và rèm cửa màu xanh hoàng gia.

Victoria trầm nghĩ, thật chẳng khác nào phòng thay đồ của một nữ hoàng.

“Thưa công tước phu nhân, trong khi chờ hành lý của bà được đưa đến, cho phép con chọn một chiếc váy mới trước được chứ ạ.” Dù rằng Mary đã cố che giấu, Victoria vẫn biết cô hầu đã sớm nhận ra trang phục lỗi thời của mình.

“Tất cả đồ đạc của tôi đã bị cháy hết cả”, nàng giải thích. “Tôi cần có y phục mới. Hay là tôi có thể...” Nàng định bảo cô hầu mang đến cho nàng ít vải sa nhưng rồi lại nhớ ra công tước phu nhân không được tự may áo cho mình.

“Ôi, con xin lỗi”, cô hầu nói. “Chuyện thật khủng khiếp. Nếu bà muốn, con sẽ bảo người tới chỗ bà Benedict. Bà ấy là một trong những người cung cấp y phục tốt nhất Luân Đôn.”

Nghe nhắc đến bà Benedict, dạ dày Victoria như thắt lại vì cảm giác tội lỗi. Còn nhiều đơn hàng áo ngực và áo lót... và giờ nàng không biết làm thế nào có thể hoàn tất số đó. Nàng cũng chẳng biết số vải vóc và những mẫu áo mà nàng và mấy người tá điền đã cắt xong giờ thành ra thế nào nữa. Cảm giác thất vọng dâng lên khi nghĩ về điều đó.

“Con biết bà ấy sẽ có thể đưa đến cho bà một chiếc váy trước tối nay và sáng mai, con rất hân hạnh được cùng phu nhân đi mua sắm chút gì”, Mary nói.

Ý nghĩ liêu lĩnh đi dạo một vòng quanh thành phố chẳng hấp dẫn chút nào nhưng nàng không nói gì. “Bây giờ chỉ cần thứ gì đơn giản chút là được”, nàng tán đồng. “Và tôi sẽ phác thảo một bộ áo váy, tôi muốn bà ấy giao đến tận nhà.”

Vừa tìm kiếm giấy mực trong bàn viết, nàng vừa hỏi, “Ngài công tước có thư ký riêng để quản lý thư từ không? Tôi nhìn thấy một chong thiếp mời chưa được mở còn nằm trong phòng sách...”

Mary đỏ mặt nhưng vẫn thừa nhận, “Vâng, ngài ấy có một viên trợ lý. Những thiếp mời đó không được trả lời vì chúng được gửi đến cho mẹ của

ngài công tước. Ngài đã không cho phép ai khác được bước vào phòng sách và không ai được chạm vào bất kỳ thứ gì trong phòng”. Cô hầu mím chặt môi và Victoria nhận ra mình đã khiến cô gái trẻ thấy không thoải mái thế nào.

“Được rồi”, nàng nói. “Tôi sẽ không nói với ngài công tước những gì cô vừa nói.” Trông cô hầu có vẻ nhẹ nhõm nhiều, và Victoria cúi đầu viết xuống số đo của mình. Rồi nàng lấy một miếng giấy khác, bắt đầu vẽ một chiếc váy cổ cao, tay dài bằng vải muslin. Một mẫu váy nghiêm trang nhưng thêm vào chút họa tiết và một ít đăng ten. Dù rằng Mary đứng cách nàng một chút nhưng nàng vẫn cảm nhận được cô hầu gái đang nhìn mẫu thiết kế.

“Wow, trông thật đáng yêu, thưa phu nhân.”

“Không quá lỗi thời chứ?” Nàng vẫn chưa được nhìn thấy những mẫu áo váy mới nhất nên cũng không chắc lắm.

“Không đâu ạ, nếu chọn được chất liệu phù hợp, chiếc váy này sẽ thật hoàn hảo. Con sẽ cho người mang đi, ngay lập tức.” Nhưng cô hầu chưa kịp đi khỏi thì ngài công tước đã xuất hiện ở cửa ra vào.

“Em cần có ít quần áo mới, nếu anh không phiền”, nàng giải thích với chồng. “Mary nói sẽ mua giúp em.”

“Một công tước phu nhân cần có một tủ áo đầy đủ và hoàn hảo, đó là quyền lợi”, Jonathan nói với cô hầu. “Sáng mai gọi thợ may đến đây, mang theo vài mẫu áo váy.”

“Đến đây sao, thưa Đức ngài?” Mary liếc nhìn Victoria và nàng gật đầu tán thành.

“Thế là tốt nhất.” Nàng đưa mắt nhìn chồng tỏ vẻ cảm kích và anh vẫy tay cho cô hầu lui xuống. Anh đóng cửa lại, nhìn nàng.

“Em thích phòng này chứ?”

“Nó thật... rất tốt.” Gần như là quá tốt, đến độ không hẳn là tốt nữa, sự thật là thế nhưng nàng không muốn khiến anh thấy tổn thương. “Ngủ ở đây khiến em thấy mình như một nàng công chúa.”

Anh bước tới, nắm tay nàng. Đưa nàng đến chỗ cửa sổ, mở toang bức màn để nàng nhìn thấy thế giới bên ngoài. Vẫn đặt tay lên vai nàng, anh nói, “Anh biết em rất mệt sau một chuyến đi dài.” Nàng gật đầu, và tay anh vòng quanh eo nàng. “Em sẽ có tất cả mọi thứ em muốn hoặc cần”, anh hứa. “Chỉ cần rung chuông, và những người hầu sẽ nhất nhất tuân theo mọi mệnh lệnh của em.”

Nàng quay người, đối mặt với anh, dù trong vòng tay anh nàng vẫn cảm nhận thấy hơi lạnh mùa đông đang lướt qua da thịt. “Em biết anh là một người giàu có, nhưng chưa bao giờ em lại tưởng tượng ra một chuyện như thế này...” Tay nàng vòng quanh eo anh siết chặt, nhưng anh vẫn giữ nàng đứng cách xa mình một chút, như thể không muốn tiến tới quá gần.

“Em sẽ dần quen với chuyện này thôi.” Anh tách ra, nói thêm, “Anh để em ở lại, cứ nghỉ ngơi một chút trước khi dùng bữa tối”. Đến lúc này nàng mới nhận ra trong phòng không hề có thứ gì thuộc về anh, rõ ràng anh không có ý định ngủ chung với nàng.

“Anh ngủ ở đâu? Em cứ nghĩ đây cũng là phòng anh.”

“Phòng anh ở cuối hành lang”, anh giải thích. “Ở đây em sẽ thoải mái hơn.”

Nàng nhận ra mình lại một mình. Anh sẽ ngủ thật xa nàng, trừ những đêm anh muốn đến với nàng. Và nàng bắt đầu tự hỏi liệu anh sẽ đến với nàng chứ. Hôm nay có điều gì đó đã thay đổi. Từ giây phút bước chân vào nhà, nàng nhận thấy anh bắt đầu căng thẳng, cảm giác khó chịu như những hồi ức tồi tệ đang luẩn quẩn đâu đây.

“Anh đã cho người tới Ballaloch”, anh thông báo. “Họ sẽ dựng lại nhà cũ của cha em trước mùa hè, mẹ và các em gái em có thể về lại đó.”

Dù rằng anh nói như thể chuyện không là gì nhưng sự chu đáo của anh khiến nàng cảm động. Ngôi nhà chứa đầy những ký ức, có những ký ức đẹp, cũng có những ký ức không đẹp nhưng nàng không bao giờ muốn tất cả những thứ đó bị thiêu rụi hoàn toàn. “Cảm ơn. Đây là món quà cưới tốt nhất anh tặng em.”

“Tạm thời gia đình em có thể trở lại Luân Đôn”, anh nói tiếp. “Dù rằng anh vẫn chưa biết là ai phóng hỏa, nhưng tất cả tá điền đều nhận định là Strathland đứng đằng sau vụ này. Anh không muốn gia đình em ở lại đó.”

“Gã muốn mẹ em bán đất”, Victoria nói. “Có lẽ gã nghĩ một môi lửa có thể đuổi bọn em đi.”

“Gã và anh còn chuyện phải tính với nhau.” Giọng nói cay độc như thể đám cháy là một lời đe dọa tới chính anh. “Chuyện này vẫn chưa kết thúc đâu. Anh hứa với em.”

Anh siết chặt tay nàng rồi buông tay ra, đi về phía cửa. “Trong khi chờ đợi, chiều nay anh có hẹn với mấy người cố vấn. Nghỉ ngơi xong em có thể đi một vòng khám phá ngôi nhà, và gặp bà quản gia chuẩn bị bữa tối. Hẹn gặp em tối nay.”

Giờ đây anh đã trở lại với vai trò công tước, giữ một khoảng cách vừa phải. Nàng quan sát Jonathan, tự hỏi chuyện gì đã xảy ra với người đàn ông chơi cờ với nàng, hay người đã thân mật chạm vào nàng. Giờ đây, anh như một người hoàn toàn xa lạ, bị vây quanh bởi mấy người hầu, những người được trả công để tuân thủ tuyệt đối từng mệnh lệnh của anh.

Trước khi đi, anh nói thêm, “Anh tin là em sẽ dễ dàng quen với vai trò mới”. Anh cúi chào và rời khỏi phòng, không hề có ý định đợi câu trả lời của nàng.

Nàng đứng đó nhìn chằm chằm vào cánh cửa đóng kín một hồi. Cuộc sống của nàng đã bị đảo lộn hoàn toàn và nghiền thành từng mảnh. Nàng kết hôn với người đàn ông này vì nghĩ làm thế sẽ có thể bảo vệ hàng chục

gia đình. Anh cho nàng chỗ ở, cho nàng tiền đủ khiến nàng thỏa mãn, và một tương lai đảm bảo cho các con nàng sau này.

Đây có phải là điều nàng muốn không? Nếu vậy thì sao giờ nàng lại cảm thấy như bị bỏ rơi và cô đơn đến vậy.

Chương 15

Beatrice nhìn chăm chăm vào lá thư trước mặt, mắt bà như mờ đi. Giây phút vui sướng nhất trong đời, là khi bà thấy con gái lớn kết hôn cùng một ngài công tước, đã bị xóa nhòa bởi một mất mát thật to lớn, họ đã không còn nhà nữa.

Và giờ đây bà phải báo cho Henry biết nhà của họ đã bị thiêu cháy. Nước mắt rơi trên má khi bà đang cố tìm cách vượt qua thảm kịch này. Các con gái không bị thương, ít nhất đây cũng là điều may mắn. Họ vẫn chưa tìm ra người phóng hỏa nhưng dù cho có tìm được kẻ đó thì họ cũng không thể xây lại nhà hoặc có lại tất cả đồ đạc trong nhà.

Henry thân mến, bà viết. Và rồi bà đặt viết xuống, không muốn tạo thêm gánh nặng cho ông. Dù sao đi nữa thì ông cũng có thể làm được gì? Giờ ông đang phải chiến đấu ở Tây Ban Nha, và bà không thể báo cho ông một tin tức có thể khiến ông càng lo lắng hơn thôi.

Nhưng giữ kín sự thật với ông thì còn tệ hơn. Thay vì thành thực với ông, tốt hơn cả là tìm cách xây lại nhà trước khi ông về.

Bà lau nước mắt, nhìn chăm chăm vào đồng vải Margaret tìm được gần nhà. Có lụa, satin và phần lớn vải vóc mà Cain Sinclair mua cho cô con gái lớn của bà. Và dù rằng bà vẫn tin mình có thể nhờ ngài công tước giúp đỡ, nhưng lòng tự trọng khiến bà im lặng.

Số vải vóc trong gói này mang đến cho bà chút hy vọng. Kỹ năng may vá của Victoria đã mang đến cho họ hai mươi bảng và theo cách Margaret thể hiện, bà nghi ngờ thực tế còn nhiều hơn thế. Nếu mọi người làm việc cùng nhau, có thể họ sẽ có đủ tiền thuê người về xây lại nhà. Beatrice không giỏi trong việc may vá nhưng ít nhất đường may của bà cũng thẳng thắn.

Em gái của Beatrice chán hẳn phải chết vì xấu hổ nếu biết bà làm những chuyện như thế này. Phụ nữ không được làm kinh doanh. Nhất là vợ và con của một nam tước lại càng không.

Lần nữa, bà lại cảm thấy quá mệt mỏi vì cứ bị bảo phải làm gì hoặc làm thế nào. Cho đến giờ, tuân phục đã chẳng thể giúp gì được cho bà và bà vẫn còn nghi ngờ người quản lý đất đai đã hút cạn máu của bọn họ. Năm này tháng nọ, bà đã cho phép bản thân dần yếu đi, cứ không ngừng đưa ra những quyết định sai lầm và cứ lo lắng không biết Henry nghĩ gì.

Giờ đã đến lúc phải thay đổi. Đã đến lúc bà phải tự đứng trên đôi chân mình và lôi bản thân ra khỏi cái hố tài chính đổ nát mà bà đã tạo.

Công tước xứ Worthingstone đã cho họ sống ở Đồi Eiloch nhưng bà không muốn lợi dụng sự hào phóng này hơn nữa. Và nếu điều đó có nghĩa là phải cầm kim chỉ thì bà cũng sẽ gác mọi ức chế sang một bên mà làm thế.

“Mẹ?”, giọng của Amelia. “Mẹ không sao chứ?”

Beatrice đặt bút xuống, hít một hơi thật sâu. Đúng, bà sẽ ổn thôi. Bà đã sai lầm nhưng mọi thứ sẽ phải thay đổi. Bắt đầu từ mai, bà sẽ trở lại Ballaloch, thuê người về xây lại nhà.

“Mẹ sẽ không sao”, bà nói, mở rộng vòng tay. Con gái bà đứng cạnh tay cầm của cái ghế bành, ôm chặt mẹ.

“Bọn con sẽ giúp mẹ”, Amelia hứa. “Con sẽ nói chuyện với Margaret và Juliette, và chúng ta sẽ cùng nhau may vá. Nếu mẹ cho phép”, nàng nói thêm. Mặt nàng đỏ bừng như thể lo lắng câu trả lời của Beatrice.

Beatrice gật đầu. “Miễn là các con kín đáo, mẹ sẽ không phản đối.”

“Cám ơn mẹ.” Mặt nàng vẫn đỏ nhưng là vì phấn khích. “Con sẽ nói cho Juliette.”

Sau khi Amelia rời khỏi, Beatrice lại cầm viết lên. Không dễ tìm được từ ngữ thích hợp nhưng bà phải viết cho Henry, nói cho ông biết việc

Victoria kết hôn và về đám cháy. Bà thừa nhận những khó khăn tài chính đang phải đối mặt, thừa nhận sự thất bại của bản thân.

Nhưng bà chẳng thể ngăn được cảm giác vỡ vụn hay cảm xúc hối tiếc suốt ngần ấy năm. Dù thế nào đi nữa, thì cứ như bà đang viết thư cho một người xa lạ. Chồng bà đã từng rất yêu bà, nhưng khoảng cách càng ngày càng lớn và bà chẳng thể để lộ những tổn thương cùng sợ hãi trong lòng.

Nếu bà muốn thay đổi cuộc sống, vậy thì bà phải bắt đầu tự thay đổi bản thân. Bà phải đơn giản tin rằng, chỉ có làm việc chăm chỉ và lòng can đảm mới có thể cho bà sức mạnh.

~*~

Khi mở cửa phòng của vợ, Jonathan thấy Victoria đang may vá, “Em không xuống ăn tối.”

“Không”, nàng thừa nhận. Bàn làm việc giờ đây vãi vóc và anh nhận ra một chiếc áo lót đã may xong phân nửa vắt trên thành ghế. Cái áo này trông nghiêm trang hơn những kiểu khác nhưng anh thấy còn vãi lụa, satin và ren đủ màu sắc khắp nơi.

“Em lấy đâu mấy thứ này?”, anh hỏi.

Nàng đặt kim khâu xuống nhún vai. “Mary đưa cho em một cái váy của bà Benedict, nhưng nó không phù hợp. Em đã cắt váy cưới và cả chiếc váy mới. Em đang may một cái váy mới từ hai thứ đó.”

Đến lúc này anh nhận ra chiếc váy xanh nàng mặc trong hôn lễ. Dù rằng một phần chiếc váy đã bị hỏng vì khói và tuyết, nàng vẫn có thể tận dụng phần lớn chiếc váy. Chiếc váy mới có màu ngà, được trang trí ngọc trai và ren. Nó có vẻ phù hợp với một cô gái trẻ hơn là một công tước phu nhân vừa kết hôn.

Anh thấy Victoria đang bắt đầu ráp vải với nhau, tay áo màu xanh, còn thân màu ngà. Dù rằng chiếc váy vẫn chưa được may xong, nhưng nó

rất nổi bật.

Nàng vẫn đang mặc chiếc áo trắng khi đi đường, chậu tấm vẫn nằm một góc. Có lẽ nàng quá mải mê với công việc đến độ quên bẵng nó.

“Công tước phu nhân thì không may vá”, anh nhắc. “Không cần làm thế.”

Đôi mắt xám của nàng lóe lên tia nhìn giận dữ. “Tại sao em lại phải từ bỏ công việc ưa thích của mình?”

Anh thấy mình đang bước vào vùng nguy hiểm nhưng tốt nhất nên tự nói cho nàng biết sự thật hơn là để bọn người hầu bắt đầu bàn tán. “Bởi vì đơn giản là thế. Chỉ là thường lệ thôi.”

Nàng cầm một tấm vải, bắt đầu luôn kim. “Những công tước phu nhân khác có thể không, nhưng công tước phu nhân này sẽ làm thế. May vá là tất cả những gì em biết. Em chính là thế và em sẽ không từ bỏ.” Dù rằng vẫn bình tĩnh nói nhưng anh nhận ra sự tức giận đang sôi sục trộn lẫn với oán hận.

Anh quyết định đổi chủ đề, hôm nay đã có quá nhiều thay đổi với nàng. “Em đói không?”

Nàng nhún vai, vẫn tiếp tục khâu. “Một chút.”

“Cô hầu của em đâu?”

“Em bảo cô ấy đi rồi. Khi may vá em muốn ở một mình.”

Jonathan thờ dài và rung chuông. Không hỏi xem nàng muốn gì, anh gọi tên một món ăn và anh hầu biến mất để thi hành mệnh lệnh.

Suốt cuộc họp dài với viên cố vấn, tâm trí anh không lúc nào thôi nghĩ về Victoria. Nàng gần như một sự ám ảnh không ngừng đốt cháy mọi suy nghĩ của anh. Anh muốn để mặc mấy bản báo cáo về những lỗi lầm mà số tài sản mang tới và đến ngay bên vợ. Thành thật mà nói, anh ghét Luân Đôn

và ước gì không phải sống trong ngôi nhà này. Mỗi khi trở về đây, anh lại nhớ tới cha mình.

Nếu đây không phải tài sản thừa tự, thì ngay ngày mai anh sẽ bán nó. Nhưng vì không thể nên mỗi khi về đây, anh chẳng thà ở yên trong nhà đóng kín cửa. Anh muốn bảo vệ Victoria khỏi những vấn đề bị bàn tán của gia đình.

Thức ăn được mang đến và Victoria cảm ơn anh hầu, nếm thử món súp. Nó làm anh nhớ lại bữa tối mà họ đã cùng ăn chung khi ở Scotland và lần đầu tiên anh hôn nàng. Cách nàng nhấm nháp thìa thức ăn khiến anh không thể không chú ý đến đôi môi đó.

Một lọn tóc vàng rơi trên ngực, và trong đầu anh lại hiện lên hình ảnh những lọn tóc xoá trên khuôn ngực trần. Anh muốn được thấy nàng từ từ cởi bỏ quần áo trên người, muốn cơ thể cả hai quấn lấy nhau cho đến khi bản thân lạc lối trong nàng. Nhưng sự mất kiểm soát lúc trước khiến anh do dự.

“Em đến đây một lát được không?” Anh mở rộng vòng tay và nàng đặt miếng vải sang bên, đứng lên khỏi ghế. Anh nắm lấy tay nàng, đưa nàng đến gần cửa sổ. Nàng đã kéo rèm nhưng anh mở nó ra. Bên ngoài trời đã tối, chỉ vài ánh sáng đèn lồng le lói trên đường hoặc lướt ngang qua. Tiếng bánh xe ầm ầm mát hút trong khi sương mù dập dềnh trong ánh nền màu hổ phách.

“Còn cả thế giới rộng lớn mà em chưa từng được thấy, Victoria. Một ngày nào đó anh muốn cho em thấy tất cả.” Anh giữ chặt nàng trong vòng tay mình, buộc nàng phải nhìn ra ngoài. Cơ thể nàng tỏa ra mùi hương thoang thoảng như hoa, anh hít hít nơi cổ, đôi tay siết chặt. “Chúng ta sẽ rời khỏi Luân Đôn và trở lại Scotland. Chỉ riêng chúng ta.”

“Em thích thế”, nàng thì thầm. “Nhưng trước hết em cần phải đối mặt với Luân Đôn.”

“Không.” Anh sẽ không bao giờ để nàng phải tiếp xúc với sự dò xét của bọn họ. “Đừng bao giờ nghĩ tới chuyện đó.” Anh nắm vai nàng, kéo nàng quay người đối mặt anh. Sau chuyến đi kéo dài cả tuần, nàng trở nên ốm hơn trước và dưới mắt bắt đầu xuất hiện những quầng thâm. Nhưng với anh lúc nào trông nàng cũng thật xinh đẹp.

“Anh thấy xấu hổ vì em sao? Có phải vì vậy nên anh không muốn em ra khỏi nhà?” Đôi mắt xám nhìn anh nghiêm túc.

“Không phải thế. Chỉ vì anh không muốn bọn họ khiến em thấy phiền. Bọn họ sẽ không giữ mồm giữ miệng chỉ vì em trở thành công tước phu nhân của anh.” Anh nghiêng người hôn nàng, anh muốn cho nàng một sự đảm bảo. Đầu tiên nàng đứng yên, chấp nhận nụ hôn đó nhưng không đáp trả.

Nàng thì thầm, “Em không muốn anh thấy hối hận vì cuộc hôn nhân này”.

“Anh chỉ hối hận một điều duy nhất”, vẫn hôn nàng, anh thì thầm. Anh vuốt ve làn da mẫn cảm, tiếp tục nụ hôn, môi anh tìm kiếm phản ứng từ nàng. Có hơi ngậm ngừng nhưng khi anh kéo nàng đến gần, tay nàng vòng quanh anh, đầu hơi ngả về sau. “Anh muốn được bồi thường ngay lập tức.” Mắt nàng mở to nhận ra ẩn ý đằng sau câu nói đó. “Đừng sợ”, anh nói. “Hôn anh đi.” Dù phải dành hết sức lực để kiểm soát bản thân, anh cũng không muốn khiến nàng sợ hãi.

Anh có thể cảm nhận được nàng đang mất dần ý thức trong nụ hôn này. Anh trượt lưỡi vào trong miệng nàng và khi nàng bắt chước làm hết như anh, ham muốn càng trở dậy mạnh mẽ hơn. Tay anh tìm xuống bên dưới, kéo nàng đến sát gần hơn.

“Anh sẽ mang đến cho em cuộc sống mà em hằng mong ước, Victoria”, anh hứa. “Chỉ cần em sẵn sàng.”

Nhìn thấy da thịt nàng đỏ bừng, anh biết mình đang khiến nàng bối rối. Cả nàng cũng biết rõ anh đang muốn có nàng. Nhưng anh chỉ không biết liệu nàng có từ chối mình không. Vai nàng cứng lên vì căng thẳng và anh cố làm thật chậm.

“Anh... anh đang làm gì vậy, Jonathan?”

“Anh thích cách em gọi tên anh, thay vì tước hiệu của anh”, anh đáp, lờ đi câu hỏi. Anh tiếp tục xoa vai nàng trước khi mở một chiếc cúc trên váy áo. Chiếc cúc thứ hai đi theo và cả người nàng cứng đờ. “Anh tự hỏi không biết em đang mặc áo lót màu gì?” Môi anh tìm xuống phần mềm mại trên cổ, chiếc lưỡi anh tấp tạt làn da nàng. “Lần này, là xanh sao? Hay là trắng, như chiếc em mặc trong hôn lễ?” Anh với tay nói lỏng sợ dây buộc sau lưng áo. “Có thể em nghĩ mặc những chiếc váy đơn giản này sẽ che đậy được lớp áo lót bên trong, Victoria. Nhưng anh biết bí mật của em”. Khi sợi dây giữ chiếc váy hoàn toàn được tháo bỏ, anh trông thấy ẩn hiện áo ngực và áo lót đỏ rực rỡ.

Lạy Chúa lòng lành.

Sắc màu sống động tương phản hoàn toàn với màu da khiến anh chỉ muốn xé toạc chiếc áo lót. “Làm sao em có cái áo này?”

“Bà Benedict cho người đưa đến cùng với áo váy.”

Anh cúi người thì thầm trên gáy nàng, “Anh thích nó”. Anh chậm chậm trườn tay xuống cột sống, thích thú quan sát phản ứng tê rần trên vai nàng. “Cởi váy ra”, anh ra lệnh.

“Em thích anh tự mình làm điều đó hơn”, nàng đáp.

Jonathan cầm lấy vạt váy rồi nâng lên. Tay anh luồn sâu vào ngực, chạm vào phần cơ thể mềm mại căng tròn, nâng chúng lên, thích thú quan sát phần căng mọng nổi bật giữa màu áo ngực. “Giờ thì anh bắt đầu hiểu được làm sao mà em và mấy cô em gái lại có được một gia tài nhỏ khi bán món này.”

Nàng thở hổn hển trong khi anh di chuyển đến đứng trước mặt nàng, tiếp tục nói lỏng chiếc áo ngực cho đến khi có thể hoàn toàn tháo nó xuống. Anh kéo áo lót xuống, cúi người thưởng thức nụ hoa kiêu hãnh.

Tay nàng luồn sâu vào tóc anh, trong khi mắt nàng nhìn thẳng vào mắt anh. “Anh muốn lấy lại đêm tân hôn mà chúng ta lẽ ra phải có, Victoria.” Bàn tay anh vẽ loạn bên dưới lớp váy lót, mơn man đùi nàng tiến dần lên cho đến khi hoàn toàn ôm trọn vùng đất ẩm ướt.

Nàng không thể nén được tiếng rên khi anh trượt một ngón tay vào trong vùng đất riêng tư đó, ngón tay cái không ngừng trên đùa nơi cửa động.

“Đợi đã.”

Ngay lập tức anh dừng tay, Victoria nhắm nghiền mắt lại, ước gì mình có thể đánh tan làn sóng ngấm đang quấy đập trong cơ thể. Dù rằng những lời nói của anh thực sự đã khiến nàng kích động và nàng hiểu rõ những gì anh muốn ở mình.

“Những chuyện này quá sức với em”, nàng thì thầm. “Em đã sẵn sàng... nhưng chỉ là hơi sợ chút thôi.”

Dưới ánh lửa, vòm ngực anh hiện lên đầy vững chãi, cơ bắp căng phồng. Nàng vẫn nhớ cảm giác khi cơ thể anh ép chặt lấy mình và cả những động chạm gợi tình của bàn tay anh trên cơ thể mình.

Jonathan nhìn nàng, mọi cảm xúc như bị niêm kín. “Em sợ anh sao.”

Nàng gật đầu không biết phải giải thích thế nào. Nhiệt độ bỗng dưng như thấp hơn, nàng cố gắng trong vô vọng né tránh ánh mắt anh. Từng tế bào trong cơ thể anh đang căng ra như đang cố giữ lại một trận bão điên cuồng. Khi cơ thể anh chìm vào trong nàng, hẳn nhiên đau đớn là điều không sao tránh khỏi, nhưng nàng cũng nhớ đến cảm giác hưng phấn tột cùng mà anh đã mang đến.

Dường như câu trả lời của nàng có làm anh đắn đo, bởi vì bàn tay anh đã đặt ngang eo nàng. “Vậy thì chúng ta sẽ chậm thôi.”

Nàng thở ra nhẹ nhõm, thật may anh đã không xem câu trả lời của nàng như một lời phản bác. Tay anh vẫn đặt trên eo, bàn tay còn lại nắm lấy tay nàng.

“Anh đã hứa sẽ khiêu vũ cùng em và đêm Giáng sinh. Em cho phép chứ?”

Má nàng ửng hồng. “Nhưng chân anh thì sao?”

“Tin anh đi. Giờ thì anh chẳng cần lo lắng gì cái chân này nữa.” Có chút châm biếm trong giọng nói khi anh kéo nàng tựa sát vào người mình. “Bước theo anh nào.”

Anh bước về trước, dìu nàng lùi về sau. Chân nàng hơi vụng về nhưng anh dìu nàng đi những bước waltz đơn giản. Dù rằng nàng đã được dạy khiêu vũ, nhưng đó cũng là chuyện của nhiều năm về trước, nàng gần như chẳng nhớ gì mấy. Khi Jonathan cố xoay nàng, Victoria lại vấp lần nữa nhưng anh đã giữ nàng đứng vững. “Đém theo anh nào. Một, hai, ba.”

Nàng nhảy thật tồi, nhưng càng bị vấp, nàng lại thấy dễ dàng hơn khi tự cười mình. Anh không bỏ qua lỗi sai nào, kiên nhẫn chỉnh từng bước cho đến khi nàng có thể theo kịp vũ điệu.

Đôi mắt xanh ánh lên vẻ ham muốn mà nàng đã bắt đầu có thể nhận ra. Nàng để anh dìu bước, để bản thân buông lỏng hoàn toàn trong vòng tay anh. Và nàng biết đây chỉ là bước dạo đầu.

Nàng suýt trượt chân lần nữa, thì anh đã nhanh chóng đỡ lấy, tay anh đặt ngang hông nàng. Anh giữ chặt nàng trong vòng tay mình, ép hai cơ thể sát vào nhau và nàng phải cố bắt kịp hơi thở khi cảm nhận được phần nam tính thô cứng đang trỗi dậy phản ứng với làn da mềm mại của mình. Dù anh chỉ ôm nàng thật chặt và không làm gì cả nhưng nàng vẫn có thể đọc được

câu hỏi trong đôi mắt đó. Anh muốn nàng và dù rằng với tư cách một người chồng, anh hoàn toàn có thể yêu cầu nàng hoàn thành trách nhiệm của mình thế nhưng anh vẫn cho nàng quyền lựa chọn.

Lần này, nàng chọn không sợ hãi.

Khi anh đỡ nàng trượt dần áp sát vào phần cơ thể nóng bỏng của mình, Victoria tự nguyện mở rộng bản thân chào đón. Hai chân nàng quấn quanh eo anh trong khi tay anh giữ chặt hông nàng.

Như một lời đồng tình lặng lẽ, nàng cúi đầu, hôn lên môi anh. Và anh đáp trả bằng một nụ hôn cuồng nhiệt, lưỡi luôn sâu quán lấy lưỡi nàng. Nàng thoáng rùng mình khi cơ thể anh cọ xát vào người nàng, và Jonathan bế thốc nàng đặt lên giường.

Anh cởi bỏ quần áo trong khi nàng cố không nhìn thẳng vào nơi đó, nàng vẫn chưa thật sẵn sàng nhìn thấy anh. Cái giường như lún xuống dưới sức nặng cơ thể anh và bàn tay to lớn cẩn thận mơn man cơ thể nàng khi chiếc áo lót cũng dần được tháo bỏ. Giờ nàng đã hoàn toàn trần trụi đón nhận từng cử chỉ ve vuốt.

“Không cần sợ anh đâu”, anh thì thầm vào tai nàng.

Victoria hít thật sâu, cố giữ cho nhịp tim chậm lại. Nàng đưa mắt nhìn bức tường bên cạnh và kinh ngạc nhận ra anh đang quay người mình lại, cơ thể anh áp chặt vào lưng nàng. Phần cứng rắn của anh rúc vào đùi nàng trong khi tay anh giữ chặt nơi ngực.

“Anh rất thích được khiêu vũ cùng em.”

“Em nhảy tệ lắm.” Nhưng dù vậy, nàng vẫn rất thích thú hưởng thụ từng giây phút ở cạnh bên anh. Nàng quay người, đối mặt với anh, sự thân mật với cơ thể hoàn toàn trần trụi lại một lần nữa làm dấy lên nỗi sợ hãi trong lòng nàng.

Anh cúi người hôn nàng, bàn tay anh lần tìm đến từng bộ phận trong cơ thể như để ghi nhớ từng phần vuông da thịt. Sợ hãi cùng ham muốn đan xen vào nhau, và rồi nàng cảm nhận thấy bàn tay anh đang len lỏi giữa hai chân mình. Cơ thể nàng lập tức căng cứng lên phản ứng lại, sự kích thích tăng dần cùng với chuyển động của những ngón tay.

Anh dẫn tay nàng tìm tới bộ phận đang sưng phồng đòi hỏi của anh, tâm trí nàng lâng lâng mơ màng. Nơi đó thật cứng rắn và ấm áp, cơ thể hưởng ứng với đôi tay ngập ngừng dò hỏi. Nàng vuốt ve cảm nhận chiều dài nam tính, vừa kích thích lại vừa sợ hãi cảm nhận kích thước không ngừng tăng vọt.

“Cẩn thận”, anh cảnh báo. “Nếu em cứ tiếp tục thế này, anh sẽ không giữ được đâu.”

Anh kéo tay nàng ra và nắm đè lên người nàng. Dù rằng trọng lượng cơ thể anh không quá nặng nhưng nàng vẫn cảm nhận được lực ép lên ngực. Phía dưới thắt lưng, phần sưng phồng của anh thúc vào giữa hai chân.

“Victoria”, anh kêu tên nàng trong hơi thở và cả người nàng như căng ra khi anh hơi nhích người lên. Nàng nhắm nghiền mắt, và dù rằng đôi tay anh vẫn không ngừng ve vuốt, nhưng nỗi sợ hãi đang dần bị xâm chiếm bởi cảm giác ham muốn. Cảm xúc mãnh liệt đang dần làm chủ không chế hết thảy và nàng chẳng thể nói được điều gì đã đẩy lui mọi e ngại trong lòng.

Ánh mắt anh rử xuống khi anh cúi người giành lấy quyền chiếm hữu. Như thế chỉ cần anh vào trong nàng, nàng sẽ đánh mất bản thân cùng anh hợp thành một thể.

Nàng siết chặt lấy anh, ngập ngừng nhận ra sự thăm dò mới. Dù rằng đã hoàn toàn ẩm ướt, nhưng nàng vẫn cảm thấy bên dưới cơ thể mình siết chặt. Anh không để cho nàng trốn chạy, khi hơi thở nàng bắt đầu nhanh hơn, cảm nhận được cơn đau, anh đẩy nhanh về phía trước.

Theo bản năng, nàng cố đẩy anh ra. Anh thỏa hiệp lùi về sau một chút nhưng chỉ để thâm nhập vào sâu bên trong nàng thêm lần nữa.

Victoria chẳng thể thở nổi, cảm giác hồi tiếc như cơn sóng đánh mạnh vào nàng. Quá thân mật, quá gần gũi. Từng cử động cũng đủ khiến nàng nhận ra bản thân đang hợp nhất cùng anh. Thân thể nàng đã dần bình ổn, chấp nhận sự xâm chiếm này và khi đưa mắt nhìn anh, nàng trông thấy hình ảnh bản thân phản chiếu trong đôi mắt ấy.

Suốt một năm anh đã từ chối mọi lời mời và bắt đầu trở thành một người lánh đời, tựa như nàng. Nàng không biết nguyên nhân anh lánh xa những giao tiếp xã hội liệu có giống như mình không... hoặc giả con ác quỷ mà anh đang phải đối diện là gì.

Anh đã cho nàng quá nhiều, anh dạy nàng không nên sợ hãi. Từng giây phút ở bên nhau, anh đã cho nàng tất cả lòng cam đảm cần có. Bên cạnh anh, nàng thực sự đã trở thành một người phụ nữ mạnh mẽ.

Và không chỉ anh muốn bảo vệ nàng, bản thân nàng cũng muốn tự mình vượt qua mọi nỗi sợ hãi để có thể trở thành người vợ mà anh cần.

Nàng bắt đầu chạm vào người anh, bàn tay nàng trượt dài trên lưng anh, hông nàng cũng chuyển động theo từng cú thúc. Khi nàng nâng gối lên, anh thoáng rùng mình, chìm sâu hơn nữa vào trong nàng. Nhịp điệu dần thay đổi, anh đẩy mạnh cho đến khi được bao bọc hoàn toàn trong nàng. Nàng không thể di chuyển nhưng anh vẫn còn cứng rắn, và nàng gần như không thở nổi, cảm giác anh đang tiến vào thật sâu bên trong mình.

Anh như không bao giờ ngừng lại trong khi nàng dần lả đi dưới sự tấn công mãnh liệt, cả cơ thể run rẩy trước nhịp điệu dồn dập. Cảm giác thăng hoa giải thoát cơ thể, và nước mắt bắt đầu rơi. Đó là nước mắt của hạnh phúc nhưng khi anh nhìn thấy những giọt lệ trên mắt nàng, anh vội dừng lại.

“Anh xin lỗi”, anh nói. “Anh không định thô bạo với em.” Anh tránh xa nàng, ngồi xuống bên mép giường, hai tay đặt bên người, cúi thấp đầu.

“Không, anh có thô bạo gì đâu.” Nàng cố chạm vào anh nhưng anh không nhìn nàng. “Anh không hề làm em tổn thương, Jonathan.”

Nhưng dường như anh chẳng thể nghe được những lời nàng nói. Đôi mắt vẫn dán lên tường và nàng chẳng thể hiểu nổi chuyện gì đang diễn ra giữa hai người. Anh vẫn chưa thể thừa nhận điều gì đang ám ảnh mình.

Anh cúi người nhặt quần áo vứt trên sàn, và nàng có thể nhận ra cả người anh đang cứng lên vì cảm giác tự ghê tởm. Bất chấp lời phản đối của nàng, anh lặng lẽ mặc quần áo, để nàng ở lại trong phòng, khép chặt cánh cửa sau lưng.

Nàng ôm chặt gối, để nó áp vào da thịt trần trụi, cố tìm cách hiểu anh. Trước khi chạm vào nàng, anh không ngừng trấn an rằng anh sẽ không bao giờ khiến nàng bị tổn thương. Và bất chấp mọi lời phản bác, anh lại tin rằng mình đã gây tổn thương tới nàng.

Victoria tự nguyện rửa bản thân sao tự dung lại khóc nhưng cảm giác đã qua thật tuyệt khiến nàng chẳng thể ngăn được bản thân. Nàng mặc lại áo ngủ, cuộn tròn trong chăn. Có điều gì đó ẩn sau trong lòng Jonathan và khiến anh bất an, một bí mật nào đó mà anh chưa bao giờ tiết lộ.

Và lần đầu tiên trong đời, nàng bắt đầu nhận ra mình không phải là người duy nhất có chuyện che giấu.

Chương 16

Jonathan đóng lại nắp lọ mực. Anh đã dành cả đêm để xem lại sổ sách hy vọng rằng cách đó có thể khiến anh tạm quên đi tâm trạng thất vọng vì những sa đọa ái tình. Anh đã khiến vợ mình bật khóc dù rằng không cố ý. Và dù rằng nàng đã nói mình vẫn ổn, nhưng không gì có thể dập tắt được ham muốn của anh nhanh hơn thế. Anh không bao giờ muốn trông thấy nàng khóc, nhất là trên giường mình.

Anh đã không ngừng nghĩ đi nghĩ lại những chuyện mình có thể làm để an ủi Victoria. Anh nghĩ nàng đã sẵn sàng, nhưng lẽ ra anh nên đợi. Và khi đã chìm sâu trong nàng, anh đã mất hẳn kiểm soát hoàn toàn.

Hệt như cha mình vậy, lương tâm không ngừng lên tiếng giễu cợt. Đó là suy nghĩ kinh khủng nhất.

Đã từng có lúc cha mẹ anh rất yêu nhau, cho đến khi sự ghen tị biến ông trở thành một người tàn bạo. Anh không bao giờ muốn nghĩ rồi có một ngày bản thân sẽ giống hệt như ông. Nhưng những cảm xúc của anh giành cho Victoria dần vượt ra ngoài mọi kiểm soát, và anh gần như không thể nhận ra mình đang chạm vào nàng.

Sáng nay nàng vẫn chưa xuống lầu và có thể là nàng sẽ chẳng xuống đâu. Cảm giác tội lỗi không ngừng gặm nhấm và anh quyết định một chiến thuật tốt hơn để cải thiện tình hình. Anh đã bảo viên trợ lý tìm mua một món quà thích hợp để xin lỗi Victoria. Rồi anh bảo anh hầu, “Thay mặt công tước phu nhân, mời dì Melanie đến đây chiều nay.”

Anh bảo người ta mang áo khoác và nón cho mình thì thấy Victoria đứng ở cầu thang. Đó là lần đầu tiên anh thấy nàng rời khỏi phòng, anh vẫn đứng yên chờ nàng bước xuống.

Anh không biết nàng có đang giận mình không nhưng anh lại chẳng thể tìm được lời gì để nói. Chỉ một câu anh xin lỗi gần như là chưa đủ.

“Thưa Đức ngài”, nàng kêu to.

Vài người hầu giật mình khi thấy nàng không bước xuống nói chuyện với anh nhưng anh không rõ lắm bọn họ nghĩ gì. Anh chờ nàng bước xuống nhưng nàng chỉ bám chặt vào lan can.

“Em... em nghĩ chúng ta cần nói chuyện.”

Anh có thể đọc được sự do dự trên mặt nàng và anh biết cuộc trò chuyện này sẽ kết thúc chẳng tốt đẹp gì. Tốt nhất là nên kéo dài thời gian cho đến khi nàng tha thứ cho anh. Anh bảo người hầu chuẩn bị xe. Không hỏi thêm gì, một cô hầu bước đến đưa cho anh áo khoác và mũ.

“Có lẽ nên để tối nay đi”, Jonathan cúi người chào nàng và để anh hầu giúp mình mặc áo khoác. Trước buổi tối nàng sẽ nhận được quà của anh, hy vọng món quà có thể hàn gắn tình trạng giữa hai người. “Xin phép.”

Anh nâng mũ ra hiệu chào tạm biệt rồi bước ra cửa, dù rằng có thể xe ngựa vẫn chưa được chuẩn bị xong. Bây giờ, anh chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nhà và tránh không nhìn vào nỗi buồn trên gương mặt vợ.

Sau cả buổi sáng ở cùng bà Benedict, Victoria đã đặt mua cả một tủ đồ với đủ thứ váy áo phù hợp cho mọi trường hợp. Nàng đã được người ta đo từ đầu tới chân và người thợ may đã cho nàng thấy cơ man nào là găng tay, nón, vớ. Bà đã khuyên Victoria nên thử vài bộ áo lót sang trọng trong bộ sưu tập Aphrodite’s Unmentionables.

Victoria thật khó cố nén cười, nhưng nàng vẫn vâng lời, đặt mua một bộ áo ngực và áo lót với đủ thứ màu sắc. Dù sao đi nữa, làm thế này cũng sẽ có lợi hơn cho vợ của mấy người tá điền.

Sau đó, nàng dành phần lớn thời gian còn lại đi loanh quanh khắp nhà. Dù rằng nhìn bên ngoài căn nhà có vẻ cùng kích cỡ với những căn nhà

xung quanh nhưng hình như nàng đã đánh giá quá thấp ngôi nhà này. Có vô số phòng khách, một phòng âm nhạc, một khu dành cho người giúp việc và cả một khu vườn bên ngoài.

Khi nàng bước vào một căn phòng khách trên tầng hai với cửa sổ lớn kéo dài từ sàn lên tận trần. Ánh sáng ảm đạm của ban ngày len vào phòng, qua những khung cửa sổ phủ đầy tuyết. Victoria bước đến ngôi xuống cánh cửa sổ, đưa tay chạm vào mặt kính lạnh lẽo. Những hạt tuyết phủ trên kính khiến nàng nhớ đến khi còn nhỏ, được cùng với Margaret vui đùa bên ngoài khu vườn của chú, ném tuyết vào nhau.

“Victoria, dừng!” Em gái nàng phản đối. “Chị sẽ làm áo choàng của em ướt cho coi.”

Thay cho lời đáp nàng xoay xoay trái cầu tuyết trong bàn tay đeo găng, tiến tới gần Margaret. “Tốt hơn là chạy đi nào.”

“Chị mà ném là em mách mẹ đấy!” cô em gái ré lên và chạy vội đi.

Victoria đuổi theo, váy dài tới gối dính đầy tuyết trong khi trái cầu tuyết trong tay hướng về phía Margaret. Một lát sau, em gái nàng quay người và ném mạnh trái cầu tuyết của mình vào mặt chị. Cả hai không thể ngưng cười cho đến khi Beatrice trông thấy, mắng cả hai một trận vì hành vi thiếu quý phái của mình.

Tim Victoria nhói lên, nàng rất nhớ các em. Trước đây nàng và Margaret là đồng minh cùng chống lại Juliette và Amelia. Bọn họ đã cùng nhau chơi đùa và không ngớt lời nói về người chồng tương lai của mình.

Nhưng giờ, mọi thứ đều thay đổi.

Margaret chắc hẳn sẽ thích thú với cuộc sống mới này, nhất là với chiếc vòng cổ bằng ngọc trai và kim cương mà ngài công tước đã tặng. Victoria nhìn món quà, không sao hiểu nổi, tại sao Jonathan lại tặng cho nàng một món quà thế này. Thay cho lời xin lỗi sao? Hay đây là quà cưới?

Nàng đẩy nó sang một bên, cảm nhận được rõ ràng ngài công tước đang tìm cách né tránh mình. Nhưng anh chẳng thể kéo dài tình trạng này mãi được. Nàng chỉ mong sao kế hoạch hòa giải của mình có thể thành công.

Có tiếng gõ cửa nhỏ và khi Victoria lên tiếng cho phép, nàng thấy Mary bước vào, cô đánh gối chào. “Thưa công tước phu nhân, bà có khách. Là dì của ngài công tước, Phu nhân Rumford.”

Bao tử Victoria quặn lên vì lo lắng. Jonathan không muốn gặp họ hàng của anh và nàng cũng không chắc Phu nhân Rumford sẽ nghĩ sao về mình. “Mang trà và ít thức ăn nhẹ đến,” nàng ra lệnh. “Tôi sẽ gặp bà ấy trong phòng khách màu xanh.”

Mary mất chút thời gian giúp nàng sửa lại mấy lọn tóc hơi rối, cô hầu có vẻ hơi tiếc vì số quần áo ít ỏi Victoria đang có. Nhưng bà Benedict sẽ may thêm áo váy. Khi đã chuẩn bị xong, nàng bước xuống lầu chào Phu nhân Rumford.

Nàng trông thấy một người phụ nữ vóc người đầy đặn, tóc đen đứng gần cửa sổ. Bà mặc một chiếc áo cao cổ vải xanh mỏng, tay áo dài xếp nếp. Bà mỉm cười nồng hậu, đưa cả hai tay chào đón. “Ta là Phu nhân Rumford,” bà nói, siết chặt tay Victoria và mỉm cười, “Nhưng cháu có thể gọi ta là dì Melanie nếu thích.”

“Cháu là Victoria Andr... ý cháu là, Nottoway.”

Melanie thở dài. “Ngài ấy nói với ta là cháu sống nhiều năm ở Scotland. Có lẽ cháu vẫn chưa quen với lối sống ở đây.” Bà buông tay, nói thêm, “Những gì cháu cần nói chỉ là, cháu là Công tước Phu nhân xứ Worthingstone.”

Bà nói như thể Victoria là một cô nàng thôn dã trưởng thành trong chuồng bò xung quanh chỉ toàn là lũ gia súc. Hiển nhiên nàng biết rõ nên xưng hô thế nào cho phù hợp. Dù vậy, nàng vẫn cố kìm nén không muốn

xúc phạm người phụ nữ trước mặt. “Cháu không nghĩ giữa những người trong gia đình với nhau, tước hiệu là điều quan trọng.”

“Lúc nào cháu cũng nên nhớ tước hiệu là quan trọng nhất, sau đó mới đến gia đình. Có thể vấn đề tước hiệu còn nhiều phức tạp nhưng với tư cách phu nhân của một quý tộc, cháu phải thích ứng với chuyện đó.”

Nàng bước đến ngồi xuống đối diện Phu nhân Rumford, và người hầu bắt đầu dọn lên vài món ăn nhẹ.

“Ta phải nói là cháu trông cũng khá đấy,” Melanie thừa nhận trong khi Victoria rót trà. “Ngài công tước đúng là có mắt nhìn người, và mẹ của ngài ấy hẳn là cũng sẽ hài lòng, nếu chị ấy còn sống,” giọng nói của bà thoáng vẻ u sầu.

“Mẹ của Jon... ý cháu là ngài công tước có thân cận với ngài ấy không?”

Phu nhân Rumford gật đầu. “Chị ta, Catherine là một người ngọt ngào và dịu dàng, lúc nào cũng nghĩ đến người khác. Ta vẫn còn rất nhớ chị ấy.” Mắt bà rung rung, bà lấy trong ví ra một chiếc khăn tay.

“Cháu xin lỗi,” Victoria nói nhỏ. “Cháu không thể tưởng tượng nổi nếu mất đi chị gái thì sẽ thấy tệ thế nào.” Dù rất muốn biết chuyện gì đã xảy ra cho mẹ của Jonathan, nàng vẫn không hỏi thêm gì nữa.

Phu nhân Rumford mím chặt môi. “Lẽ ra ta không nên nói về chuyện này. Cái chết của Catherine đúng là một bi kịch và người ta vẫn còn bàn tán về chuyện đó. Cháu nên chuẩn bị sẵn tâm lý đi. Khi cháu tham dự tiệc tùng hay vũ hội nào đó, chắc chắn cháu sẽ nghe người ta bàn tán về nó.”

Victoria không biết làm sao trả lời vì bản thân nàng vẫn chưa thực sự sẵn sàng tham gia vào những hoạt động xã hội. Chỉ mỗi việc rời khỏi nhà, bước vào trong xe cũng đủ khó khăn với nàng rồi. Nhưng dường như sự im lặng của nàng vẫn không giảm chút hưng phấn nào của Phu nhân Rumford.

“Ta nghĩ cách tốt nhất để giới thiệu cháu với tư cách một công tước phu nhân chính là tổ chức một buổi gặp mặt thân mật, chỉ mời những người bạn thân thiết và thành viên trong gia đình thôi. Ta nghĩ tuần tới sẽ tốt hơn. Ta có thể giúp cháu lên danh sách khách mời, và rồi...”

Tuần tới sao? Victoria cắn môi cố không bật ra lời phản đối. “Thưa Phu nhân Rumford, cháu thật cảm kích sự nhiệt tình của bà nhưng, thành thật thì, không cần phải...”

“Oh, thật vớ vẩn. Tất nhiên là cháu cần được giúp đỡ rồi. Và ta rất vui có thể dùng kiến thức của mình giúp cháu.” Bà rót thêm một tách trà cho cả hai rồi đưa một chiếc cho Victoria.

Đã đến lúc phải thành thật với bà dì chồng này rồi. “Cháu chưa từng xuất hiện trong bất kỳ buổi họp nào, cũng chưa từng xuất hiện ở chỗ đông người,” nàng mở lời. “Cho tới tận năm rồi, cha cháu vẫn là người chưa có tước hiệu gì. Cháu cần thêm thời gian để... chuẩn bị cho chuyện này.”

Ít nhất là sáu tháng, nàng nghĩ.

Trên mặt Phu nhân Rumford xuất hiện đủ mọi trạng thái cảm xúc. Kinh ngạc, tò mò và cả chút thất vọng, và ngay lập tức bà tìm cách giấu đi mọi cảm xúc đó. “Thưa công tước phu nhân, ta có thể hiểu được là cháu cảm thấy lúng túng thế nào và vẫn chưa sẵn sàng để thực hiện vai trò phu nhân của ngài công tước. Nhưng mọi chuyện đều có thể học, đúng không? Ngài công tước đã trải qua nhiều chuyện khủng khiếp trong suốt một năm rưỡi qua. Nên có lẽ đó cũng chính là nguyên nhân khiến ngài ấy cứ không ngừng đi khắp nơi này sang nơi khác. Nhưng giờ cháu đã ở đây, biết đâu cháu có thể tạo ra phép màu nào đó xoa dịu đi những khó khăn của ngài ấy.”

Nàng đề ý tới những từ như *những chuyện khủng khiếp* và *những khó khăn* mà Phu nhân Rumford vừa nhắc tới. Victoria rất muốn hỏi nhưng vẫn cố nhịn. Nàng lấy một chiếc bánh nho gừng, thầm mong Phu nhân Rumford sẽ tự nói thêm gì đó.

“Bởi vì không ai biết cháu cả, nên tất cả mọi người đều rất háo hức muốn biết tại sao bỗng dưng ngài công tước lại kết hôn. Cuộc hôn nhân bí mật này hẳn phải lãng mạn lắm, đúng không? Và ai cũng đều rất muốn biết cháu làm thế nào để nắm giữ được người đàn ông mà mọi phụ nữ đều muốn được kết hôn.”

Bởi vì cháu đã may mắn anh bằng chỉ hồng, nàng lạnh lùng nghĩ.

“Sao nào?” Phu nhân Rumford thắc mắc. “Làm sao cháu làm được như thế? Có phải cháu đã...” bà nhỏ giọng gần như chỉ là một lời thì thầm, “...để cậu ấy lợi dụng không?”

“Không!” Victoria há hốc trước ý tưởng này và cắn thêm một miếng bánh tránh không nghĩ đến ẩn ý trong câu nói của Phu nhân Rumford. “Cháu chỉ... cứu mạng anh ấy sau khi anh ấy bị bắn thôi.”

Nụ cười trên môi Phu nhân Rumford càng nở rộng thêm. “Sao, và rồi cháu đã chăm sóc cho đến khi ngài ấy khỏe hẳn và ngài ấy đã rơi vào lưới tình, đúng thế không?”

“Đúng vậy,” một giọng nam vang lên từ cửa phòng. Jonathan cởi bỏ mũ, bước vào phòng khách, cúi đầu hôn lên má dì. “Cháu thấy là dì đã đến để hành hạ vợ cháu.”

“Thật vớ vẩn, cậu trai à.” Phu nhân Rumford đưa tay vỗ nhẹ vào má anh. “Ta đang cố thuyết phục bà công tước tổ chức một buổi vũ hội hay một bữa tiệc tối nào đó vào thứ sáu tới. Chúng ta sẽ giới thiệu bà ấy với mọi người.”

Nụ cười của anh trở nên đanh lại. “Không, cháu không nghĩ thế đâu.”

Dù rằng Victoria biết anh làm thế là để giúp mình nhưng nàng không muốn làm tổn thương người phụ nữ trước mặt. “Có lẽ là để lúc khác, Phu nhân Rumford.”

Thất vọng hằn sâu trên mặt bà, nhưng bà chấp nhận sự thất bại này. “Chắc, nếu không thể tổ chức tiệc tùng thì ta rất vui được cùng đi mua sắm gì đó với cháu dâu. Chúng ta sẽ tiêu hết tất cả tiền bạc của cháu nếu cháu đồng ý, ngài Worthingstone thân mến.”

Victoria kín đáo lắc đầu và khi phu nhân chìa tay ra, Jonathan nắm lấy tay bà. “Không cần vội thế đâu di.” Giọng nói như chứa đựng mặc cảm tội lỗi và Victoria cảm thấy gương mặt mình nóng bừng dù rằng nàng vẫn cúi gằm mặt nhìn xuống sàn.

“Ồ, thật xảo quyết. Đúng là tình quái mà.” Và bà bật cười to khi anh bé bà lên khỏi ghế. Bà quay sang nói thêm với Victoria. “Khi nào muốn đi thì báo với ta nhé công tước phu nhân. Ta rất hân hạnh được đi cùng cháu.”

Victoria ngồi xuống ghế khi Jonathan đưa dì ra ngoài. Trà đang trở nên nguội dần và nàng biết hai người đang nói về tình trạng hiện tại của nàng nếu phải tổ chức tiệc tùng hay hội họp gì đó. Nhưng rồi mình sẽ làm được thôi, nàng tự thuyết phục bản thân. Mình nhất định phải làm được.

Nàng không muốn biến nơi này thành nhà tù thứ hai cho dù có thấy khó chịu đến thế nào đi nữa. Nàng hít thở thật sâu, nàng phải tập luyện bản thân để đối mặt với tương lai. Khi chồng nàng quay trở lại phòng khách, anh đóng cửa phòng. “Dì ấy chỉ có ý tốt.”

“Em biết,” Victoria trả lời. Jonathan bước tới đứng cạnh cửa, nhìn xuống con đường bên dưới. Anh đứng hồi lâu không nói gì, chỉ có tiếng tích tắc nhỏ của cái đồng hồ treo tường phá vỡ không khí tĩnh lặng đó.

Đây là cơ hội tốt để trò chuyện với anh, nàng đứng lên, bước đến sau lưng anh.

“Tôi qua anh không muốn làm em tổn thương,” anh nói. Giọng nói trầm lặng và anh thừa nhận, “Anh không muốn khiến em cảm thấy bị đe dọa.”

Nàng nhìn anh cố hiểu rõ anh đang định nói gì. “Em không hề cảm thấy bị đe dọa gì cả. Có thể mọi chuyện đã không kết thúc như em muốn nhưng anh không cần phải đi.”

“Có chứ, anh cần phải làm thế. Chỉ là anh hy vọng chiếc vòng đeo cổ có thể giúp anh chuộc lại lỗi lầm.”

Nàng gần như không biết phải nói gì. Cái vòng cổ... là thế thật sao? Điều nàng muốn là anh, không phải mấy món nữ trang lạnh lẽo. “Anh không cần phải tặng em nữ trang. Em thích được...”

“Có kim và đê khâu sao?” anh cắt ngang. “Hay là một xấp vải sa?” giọng nói đầy khó chịu khi anh nghĩ nàng chẳng hề thích món quà của mình chút nào. Nhưng không phải thế. Dù rằng nàng cũng thật không hề thích để anh nghĩ cứ tặng nàng một đồng tiền là đủ để thay cho lời xin lỗi. Một nụ hôn thôi cũng đã là đủ rồi.

“Em định nói là em muốn có anh hơn.” Nàng trầm tĩnh đáp. “Nhưng một cái đê khâu cũng không phải ý tưởng tồi.”

Nàng cố mỉm cười nghĩ về món quà giá trị đó. Nàng thích may vá, thích được trông thấy những súc vải dài biến thành những bộ y phục xinh đẹp. Nó như một phần trong con người nàng, và nàng chẳng thể nào tưởng tượng được việc mình sẽ từ bỏ niềm đam mê này.

Nàng đứng đối diện với anh. “Em kết hôn với anh là để cứu những người tá điền chứ không phải vì tài sản của anh.”

“Anh nghĩ chắc là em đã ước gì mình không làm như thế,” anh đáp.

“Anh đừng cứ nói thay em được không vì những gì anh nói đều chẳng đúng gì cả.” Nàng chống tay, cố kiểm soát cảm xúc. Dù rằng không muốn kết hôn với anh, nhưng giờ thì mọi sự đã định, nàng quyết định sẽ có một cuộc hôn nhân mỹ mãn. Cho dù có phải thay đổi bản thân.

Jonathan bước đến gần nàng, tay anh nắm lấy tay nàng. Anh cởi chiếc gang tay nàng đang mang trên tay, đưa tay nàng đặt lên môi mình. Nàng khẽ rùng mình cảm nhận hơi ấm trên môi anh. “Chúng ta đã không có một khởi đầu tốt đẹp, đúng không?”

“Chúng ta mới kết hôn chưa được đến hai tuần,” nàng nói. “Tranh luận là chuyện không tránh khỏi.” Victoria tìm đề tài để đánh lạc hướng anh và nàng chú ý tới một thứ đồ chơi nhỏ nằm ở góc bàn. “Anh muốn chơi một ván không?”

Mắt anh nheo lại. “Chắc là em thấy không khỏe chỗ nào rồi.”

“Khả năng là không.” Nhưng đó là điều duy nhất nàng có thể nghĩ đến để xoa dịu anh. Không để anh kịp phản đối, nàng bước tới bàn, bắt đầu sắp xếp những quân cờ trắng bằng ngà trong khi anh chọn quân đen. Họ chơi vài phút và nàng cũng thấy tự ngạc nhiên khi có thể ăn được vài quân đen.

“Tên trộm vặt,” anh lầm bầm. “Đúng là biết lợi dụng cơ hội.”

Nàng chỉ mỉm cười và di chuyển quân Sĩ. “Chẳng phải đây là chuyện mà một người vợ nên làm sao?”

Lời nhận xét của nàng được tưởng thưởng bằng một nụ cười châm chọc.

Anh di chuyển quân Mã và trong khi nàng đang tập trung vào bàn cờ, chân anh dịch đến gần nàng. “Chúng ta được mời dự một vũ hội tuần sau. Dì Charlotte tổ chức cho các em gái em.”

Tay nàng nắm chặt quân cờ, không cử động. “Họ đã rời khỏi Scotland rồi sao?”

“Vẫn chưa, nhưng sẽ sớm thôi.”

Nghe thấy tin đó trong lòng nàng thật sự rất vui. Nàng muốn gặp mọi người chết đi được, nhưng chỉ lát sau nàng nhận ra những lời anh nói. Dì

Charlotte tỏ chức vũ hội, nghĩa là nàng lại phải đối mặt với sợ hãi lần nữa, nàng phải đối diện với chuyện rời khỏi ngôi nhà này.

Nhưng Jonathan đã nói tiếp không cho nàng cơ hội lên tiếng. “Trợ lý của anh đã từ chối lời mời và em không cần phải đi đâu hết.”

Nàng nhìn những quân cờ trắng, vẫn chẳng thấy thoải mái hơn chút nào. Đúng thế, chuyện đó sẽ không dễ dàng gì nhưng nàng không thể cứ mãi ở trong nhà và lẩn trốn khỏi toàn bộ thế giới. Nàng phải tìm cách tham dự, cho dù có phải bám rịt lấy chông đi chăng nữa.

“Đó là dì em,” nàng nhắc. “Chúng ta nên đi thôi.” Dì Charlotte là gia đình nàng. Dì sẽ không đời nào để ai đó nói xấu nàng. Nhưng liệu nàng có thể thay đổi bản thân, biến thành một con người khác chỉ trong một đêm không? Bà Benedict đã hứa sẽ may xong áo dạ hội trong vài ngày tới. Và nàng đã có vòng cổ bằng kim cương. Có lẽ...

“Dì ấy sẽ hiểu nếu em không thể tham dự.” Theo biểu hiện trên mặt ngài công tước, có thể thấy anh cũng chẳng định tham dự.

“Em muốn được ở cạnh các em,” nàng nói. “Và em muốn anh đi cùng em.” Nếu có Jonathan bên cạnh, nàng tin mình có thể đối diện với sợ hãi. Nàng hít một hơi thật sâu, thầm mong anh đồng ý.

Jonathan đi thêm một nước cờ rồi nhìn nàng. “Anh nghĩ tốt nhất là em không cần đi đâu cả. Chẳng cần vội thế đâu.” Anh đặt tay lên bàn như thể chẳng tin nàng có thể làm được chuyện này.

Nàng không nói gì, trong lòng âm thầm khó chịu khi nghĩ anh cứ luôn cho rằng nàng không thể kiểm soát được chuyện này. Đây không phải là lần đầu tiên nàng tham gia một buổi dạ tiệc. Nàng đã quan sát rất nhiều quý tiểu thư và các mệnh phụ để biết nên làm thế nào.

Ý tưởng phải đứng ở ngoài kia, vạch trần hoàn toàn những bất an của bản thân quả là đáng sợ. Nhưng mà... Phu nhân Rumford đã nói sẽ giúp nàng. Có thể bà ấy sẽ vui khi nghe nói đến dự định này.

Mong muốn được đứng cạnh bên anh với tư cách nữ công tước của riêng anh khiến cả người nàng như bùng lên. Nàng muốn chứng minh cho anh thấy nàng có thể làm được và hoàn toàn đủ khả năng để trở thành vợ anh.

Nàng phải cố.

~*~

Tuyết dần tan chảy, và Beatrice đã dành hết tuần rồi để quan sát mấy người thợ xây. Dù rằng thật đau lòng khi phải chứng kiến đồ đạc trong nhà bị cháy rụi hoàn toàn, nhưng ít nhất, phần đá gốc vẫn không bị hư hại nghiêm trọng lắm. Công tước Worthingstone đã gửi cả tá người đến giúp đỡ. Bà thật cảm kích trước sự quan tâm này và quyết định đặt tự tôn cá nhân sang một bên. Ngài công tước hẳn nhiên sẽ không để cho nhà vợ phải gánh chịu khó khăn, không bao giờ nếu anh có thể chu cấp cho họ.

Bà vẫn ở lại ngôi nhà trên Đồi Eiloch cùng với những người giúp việc của anh trong khi mấy cô con gái đến Luân Đôn sống cùng Charlotte. Dù rằng ngôi nhà của ngài công tước cũng đang trong tình trạng cần được sửa sang nhưng ít nhất bà vẫn còn một mái nhà trên đầu và một chiếc giường để ngủ. Bà quyết định cần phải xây xong nhà trước khi Henry trở về.

“Thưa Phu nhân Lanfordshire, có thư cho phu nhân.”

Beatrice quay người và thấy bà Larson đang cầm một chiếc khay bạc, bên trên có đặt một lá thư. Khi nhận ra đó là nét chữ của chồng, tâm trạng bà chùng xuống. Đã lâu lắm Henry không viết gì cho bà và bà không biết trong thư có gì. Khi đọc hết nội dung thư, nỗi sợ hãi tràn ngập trong lòng bà.

“Bà không sao chứ, thưa phu nhân?” bà Larson hỏi, lau hai bàn tay vào trong tạp dề. “Là tin xấu sao, thưa phu nhân?”

Bà cố mỉm cười. “Trong trận chiến cuối cùng, đại tá đã bị thương nhưng ông ấy đang dần bình phục. Có lẽ người ta sẽ sớm đưa ông ấy về đây để dưỡng thương.”

Bà quản gia thì thầm cầu nguyện gì đó bằng tiếng Gaelic. “Ông ấy không bị thương nghiêm trọng chứ ạ?”

Beatrice nhún vai. Nếu người ta đưa ông về lại đây, nghĩa là vết thương nghiêm trọng đến nỗi ông không thể tiếp tục chiến đấu. Nhưng điều bà lo lắng là nên nói thế nào xây dựng hiện tại đã là nhanh lắm. Mà ở Scotland này, thời tiết khắc nghiệt là điều không sao tránh khỏi.

“Khi nào ngài ấy sẽ trở về?” bà quản gia hỏi. “Không biết người ta có thể hoàn tất xong căn nhà trước lúc đó không?”

Beatrice lắc đầu. “Tôi không biết. Mọi người đã làm việc nhanh nhất có thể. Còn mấy người tá điền thì cũng đang bận rộn tự xây lại nhà cho mình trên đất của ngài công tước, cho nên chắc là họ cũng chẳng thể giúp được gì.”

Bà Larson gật đầu. “Chắc, nếu không thể xong mọi chuyện trước khi ngài ấy trở về thì ít nhất chúng ta vẫn còn có thể ở tạm đây, tạ ơn trời đất.”

Beatrice gật đầu. “Mà ta vẫn không biết tại sao tự dung lại phát hỏa. Chúng ta có làm gì thương tổn đến ai đâu.” Bà đặt tay lên bệ cửa sổ, đưa mắt nhìn những người công nhân. “Margaret nói Victoria đã tạo việc làm cho vợ mấy người tá điền. Bọn họ được trả công cho việc may vá.”

“Có thể cái họ cần không phải tiền mà là thực phẩm,” bà Larson nói.

“Bà nói đúng. Nhưng khi biết có thể một người trong số họ đã phóng hỏa, tôi thấy sống ở đây chẳng dễ chịu gì.” Một cơn ớn lạnh chạy dọc khắp người. “Và rồi MacKinloch lại biến mất. Bà không nghĩ là cậu ta...”

Bà quản gia tái mặt. “Tôi không thể nói được gì. Nhưng nếu anh ta phản bội bà, vậy thì anh ta hãy tự chờ xem vận mệnh của mình, tôi có thể

chắc chắn điều đó.”

“Tôi thật vui khi các con đều đã về tại Luân Đôn,” bà thừa nhận. “Ở đó an toàn hơn.” Nếu không cần phải xây lại nhà, bà cũng đã đến đó luôn rồi.

Beatrice lại cầm lá thư của Henry lên, tìm xem ông có nói gì đến chuyện mong nhớ các con không. Chẳng có gì ngoài thông báo ngắn gọn là trễ nhất ông sẽ về tới nhà vào đầu xuân.

Bà bước ra ngoài, không chú ý gì đến tuyết đang tan. Mấy năm qua, bà cũng chỉ có một mình. Liệu ông có bỏ bê bà như cách ông làm lúc trước. Hay suốt bao năm lúc nào ông cũng nghĩ đến bà?

Dù sao đi chăng nữa, bà cũng sẽ chẳng tìm cách biện minh cho vụ hỏa hoạn và không để cho ông buộc tội mình vì đám cháy đó. Nếu may mắn, ngôi nhà có thể được xây xong trước khi ông về.

Và khi Henry quay trở lại từ Tây Ban Nha, bà sẽ nhận ra liệu có còn chút hy vọng nào cho cuộc hôn nhân này không.

Chương 17

Jonathan đứng ở chân cầu thang bằng gỗ, tay đặt lên lan can. Anh chậm rãi bước lên thang, cảm giác sức nặng đang đè nén trong lòng. Mẹ anh đã qua đời ở đây và cha anh cũng đã tự kết liễu đời mình. Trong thoáng chốc, anh trừng mắt nhìn xuống đất tự hỏi, liệu rằng Catherine có biết mình sắp chết không. Cho tới tận bây giờ, anh vẫn luôn mong được nhìn thấy mẹ vội vã đi xuống, nụ cười rạng rỡ trên môi và vòng tay ấm áp.

Tất cả đều là tại cha anh, anh mong sao gã khốn đó đã bị thiêu cháy trong hỏa ngục.

Dù rằng Jonathan đã làm đủ mọi cách có thể để ngăn chặn những tin đồn, nhưng anh vẫn ghét cái cách mà mọi người cứ nhìn vào mình. Nữ công tước bị sát hại và người ta bắt đầu nghi ngờ liệu rằng dòng máu nóng bạo lực của cha có đang chảy trong cơ thể của anh không.

Không đâu. Anh tự nói với bản thân, hết lần này tới lần khác. Nhưng khi ở cạnh bên Victoria, nàng lại cho anh biết sự tồn tại của một mặt khác trong con người mình mà anh chưa từng biết tới. Như thể nàng đã khiến câu chuyện của anh thành một con người bằng xương bằng thịt, một con người lúc nào cũng khao khát được có nàng.

Mình sẽ không bao giờ giống ông ta, anh thề. Anh sẽ kiểm soát được bản thân, không cần biết nàng có cảm dỗ đến thế nào đi nữa. Anh không thích những cuồng dại liều lĩnh đang sôi sục bên trong mình cùng với ham muốn được chiếm hữu nàng. Anh cần phải giữ khoảng cách, cần phải bình tĩnh chống lại mọi cảm giác xao động, và lúc nào cũng phải đề cao kiểm soát mỗi khi ở trong nhà.

Anh phải quay trở lại Scotland. Anh đã yêu cầu điều tra Bá tước Strathland về vụ hỏa hoạn. Jonathan cực lực ngờ rằng ngài bá tước có phần tham gia vụ này, hoặc thậm chí còn là chủ mưu sắp đặt mọi chuyện. Phu

nhân Lanfordshire đã từng nói là người của ngài bá tước đã nhiều lần ép bà phải bán nhà.

Với tư cách một công tước, Jonathan có đầy quyền lực, hơn hẳn một bá tước rất nhiều. Nghĩa là anh hoàn toàn có thể dùng ảnh hưởng của mình để bảo vệ Phu nhân Lanfordshire và mấy người tá điền. Nhưng anh đang hỏi tự hỏi liệu quay trở lại một nơi thiếu bất ổn và đầy bạo lực như thế thì có phải là một hành động sáng suốt không.

Strathland đã tự tạo ra rất nhiều kẻ thù ở khắp Cao nguyên Scotland và dù rằng gã có quyền đuổi những người thuê nhà khi hợp đồng kết thúc như thế cũng không có nghĩa là gã được quyền đốt nhà bọn họ. Sự oán hận của những người tá điền bị biến thành những người vô gia cư đã trở thành một vết thương hở miệng và đang mưng mủ. Cuối cùng, kết quả sẽ là đổ máu và Jonathan không hề muốn gia đình Victoria gặp nguy hiểm gì.

Còn nếu cứ ở lại đây, tại Luân Đôn này, thì chẳng khác nào bị mất bụng tai vờ như chưa từng có chuyện gì khủng khiếp xảy ra. Và theo bản năng, anh biết nếu Phu nhân Lanfordshire bị kẹt giữa hai mối hận thù này, bà sẽ đối diện với không ít nguy hiểm.

Anh đang đứng bên ngoài phòng vợ nằm cuối hành lang, tay đặt lên cánh cửa gỗ. Lần này, anh chẳng thể cứ đứng im không làm gì trong khi những người khác đang phải chịu đau khổ. Dù cho có phải hạ gục ngài bá tước thì Jonathan cũng không muốn trốn tránh nguy hiểm nữa.

“Đây là căn phòng xinh đẹp nhất mà em từng được thấy,” Amelia bước tới bước lui trong phòng ngủ của Victoria, ngưỡng mộ ngắm nhìn đồ nội thất trong phòng và bước đến chỗ tủ quần áo. Sau khi ngắm thỏa thuê mấy chiếc váy mới, nàng nhắm mắt, đứng tựa vào cửa tủ. “Sự thay đổi của định mệnh thật chẳng công bằng. Trong khi chị chỉ ở trong nhà, bọn em chính là những người đi tìm chồng chị thì lại tìm được người giàu có nhất.”

Victoria nhìn em cười thông cảm. “Chị cũng đâu định kết hôn với một ngài công tước.”

“Còn với bất hạnh quá khứ, có lẽ em sẽ chẳng bao giờ kết hôn.” Amelia bước qua bên kia phòng, ngồi xuống cạnh Juliette. “Thật là tồi tệ. Và em thật sự đã muốn tìm một ai đó, trước khi Giáng sinh đến.”

“Juliette và chị mới là người cố tìm một tấm chồng chứ không phải em.” Margaret chỉnh. “Em chỉ mới mười sáu thôi.”

“Đó, thấy chưa?” Amelia phản đối. “Có thể trong hai năm tới sẽ chẳng có ai muốn kết hôn... và chắc là làm gì có thể kiếm được một ngài tử tước nào tinh tế thế này.” Cô bé thở dài, ngồi phịch xuống một chiếc ghế trường kỳ. “Em sẽ để cho anh ta chiếm tiện nghi bất cứ khi nào anh ấy muốn.”

Margaret trừng mắt nhìn nàng và quay sang nói với Victoria. “Hai năm tới chúng ta nên khóa nó lại. Nó không nên nói những lời như thế.”

Victoria nén cười, biết rõ xu hướng thích cường điệu mọi thứ của cô em út. Để đổi đề tài, nàng hỏi, “Chúng ta bán được bao nhiêu món đồ lót rồi?”

Juliette lục tìm trong ví và lấy ra một xấp giấy. “Mẹ tìm được mấy xấp vải mà ngài Worthingstone đã ném ra khỏi ngọn lửa. Có sự giúp đỡ của mấy người tá điền, bọn em đã hoàn tất gần hết đơn hàng. Nhưng mẹ vẫn nghĩ rằng mọi người chỉ đang may áo váy thôi,” nàng nói thêm. “Em đã ghi chi tiết con số ở đây. Mười sáu cái áo ngực, mười bốn áo lót và chúng ta có đơn hàng thêm ba mươi chiếc nữa.”

“Còn tiền thì sao?” Victoria không thể không hỏi. Ngay cả khi nàng không còn cần đến số tiền đó nữa nhưng vẫn không khỏi tò mò với số tiền kiếm được. “Được nhiều chứ?”

Juliette mỉm cười đưa cho nàng tờ giấy. “Còn nhiều hơn chúng ta nghĩ. Hơn một nghìn bảng.”

Victoria ngồi hẳn vào trong ghế, tim nàng đập rộn lên. Nàng gần như chẳng thể nào thở nổi, chuyện đã vượt xa dự tính của nàng. Số tiền đã hơn con số mong đợi rất nhiều. “Một nghìn sao? Nhưng làm sao có thể.”

“Có thể, và chính xác là thế.” Juliette ngồi xuống đối diện nàng. “Sinclair đã đưa bọn em trở lại nhà di Charlotte và đưa quần áo đến chỗ bà Beatrice. Anh ta đã bán hết số quần áo đó.”

“Chuyện này có thể thay đổi cuộc sống của mấy người tá điền,” Victoria nói. “Họ không còn cần phải đấu tranh để sinh tồn nữa.” Nàng có thể tưởng tượng niềm vui trên gương mặt mấy người phụ nữ khi Sinclair đưa cho họ số tiền lời kiếm được.”

“Nhưng chúng ta không thể tiếp tục làm thế nữa,” Margaret thừa nhận. “Nếu có ai phát hiện ra chúng ta, cha sẽ trở thành trò cười cho mọi người. Mà cũng không cần nói đến chuyện người ta sẽ nghĩ gì về chúng ta. Có thể chị đã kết hôn Victoria, nhưng bọn em thì vẫn chưa. Bọn đàn ông có thể sẽ cho rằng chúng ta chỉ chứa những suy nghĩ bản thiêu.” nàng ngồi xuống, lưng thẳng băng. “Chuyện này không phù hợp, và nó sẽ gây ảnh hưởng xấu đến Amelia. Chúng ta nên chấm dứt chuyện này ngay lập tức.”

“Ngài công tước có biết chuyện này không?” Juliette bình tĩnh hỏi.

Victoria gật đầu. “Anh ấy biết chuyện này trước Giáng sinh. Nhưng anh ấy cũng không muốn chị tiếp tục may vá nữa.”

“Ngài ấy nói đúng đó, công tước phu nhân không cần phải may vá gì cả.” Margaret gật đầu. “Họ chỉ thuê thôi. Và dù vậy cũng không cần thường xuyên làm chuyện đó.”

Nhận định của em gái về khuôn phép và mực thước khiến Victoria mất kiên nhẫn. “Nếu chị muốn may vá thì chị sẽ làm. Chuyện chị làm trong phòng riêng của mình thì liên quan gì tới người khác chứ.”

“Em chỉ muốn giúp,” Margaret nói. “Chị nên để ý đến địa vị xã hội của mình.”

Amelia nhìn nàng tinh quái. “Đừng tin chị ấy, Victoria. Có thể chị ấy đang cố để xử sự cho hợp lẽ nhưng chị ấy vẫn không ngừng hỏi không biết đêm tân hôn thế nào, mà bọn em cũng thế. Có kích thích như em nghĩ không? Anh ta có xé toạc áo ngực và áo lót của chị không?”

Victoria há hốc còn Margaret giơ tay phản đối. “Chị ấy sẽ không nói những chuyện như thế với em đâu.”

“Không, mà chị ấy sẽ chỉ kể cho hai người nghe thôi, chút nữa sẽ kể.” Amelia thở dài thất vọng. “Thật không công bằng.”

“Chị nghĩ là chuyện đêm tân hôn Victoria có quyền giữ bí mật cho riêng mình,” Juliette nói. Nàng lấy lại xấp giấy và hỏi. “Chị sẽ gửi thêm thiết kế đến Scotland chứ? Ít nhất những người vợ của mấy người tá điền có thể tự may.”

Victoria thăm biết ơn sự can thiệp của cô em gái, nàng đáp, “Chị có vài bản phác thảo, nhưng chị phải làm mô hình trước đã. Bọn họ đã chuyển đến Đồi Eiloch như ngài công tước hứa chứ?”

“Đã chuyển rồi. Bác sĩ Fraser có gửi một lá thư thông báo bọn họ đang xây nhà. Mấy ngôi nhà cũ đều bị cháy hết và họ đang bắt đầu xây lại nhà mới.” Mặt nàng thoáng ửng đỏ khi nhắc tới bác sĩ Fraser. Nhưng bất đồng lúc trước dường như đã biến mất.

Trong khi em gái đang nói về chuyện ngài công tước cố tìm cách giúp họ xây lại nhà ở Ballaloch, Victoria tìm những bản phác thảo nàng đã hoàn tất. Những mẫu này có khiếm tốn hơn, chủ yếu để người mặc thấy thoải mái hơn là dùng để quyến rũ. Nàng đưa bản phác thảo cho Margaret và ngay lập tức cô hoàn toàn tán đồng. Nhưng Juliette lắc đầu. “Em e là những mẫu này sẽ chẳng bán được nhiều tiền lắm đâu. Nhìn rất đẹp nhưng phụ nữ cần có đồ lót quyến rũ hơn.”

Mặt Victoria đỏ bừng vì nàng hiểu chính xác những gì phụ nữ muốn. “Chúng ta vẫn nên may một vài mẫu dành cho những cô gái trẻ.” Nàng

không muốn nghĩ đến những loại vãi nhắc cho nàng nhớ đến cách mà chồng đã chạm vào mình. Anh thích vãi trong suốt và khi nghĩ về đôi môi tinh quái của anh, một ngọn lửa bí mật bùng cháy trong nàng.

Tối nay nàng muốn được ở cùng anh dù rằng vài ngày trước anh vẫn cứ tìm cách trốn tránh. Có thể những hành động khi họ ở cạnh bên nhau sẽ bị xem là suy đồi, nhưng cơ thể nàng vẫn mạnh mẽ phản ứng lại dưới từng cái vuốt ve. Và giờ đây, khi anh tìm cách tránh xa nàng, nàng cuối cùng đã nhận ra tình cảm của mình dành cho anh. Như thể một cảm giác bị ngăn cấm.

“Trễ rồi,” Margaret nói, cầm mũ. “Chúng ta nên về thôi, chắc dì Charlotte đang đợi.”

Trong khi các em đeo găng và đội mũ, Victoria rung chuông gọi người hầu bảo họ chuẩn bị xe độc mã cho nàng. Các em ôm nàng chào tạm biệt nhưng Margaret nán lại một hồi.

“Trông chị nhợt nhạt quá, Toria,” em gái nàng thì thầm bằng tên riêng mà mọi người thường gọi. “Chị ổn chứ?” Margaret thấp giọng, gần như thì thầm hỏi thêm, “Ngài công tước đối xử tốt với chị chứ?”

“Có, tốt lắm.”

Victoria cố mỉm cười nhưng vẫn có thể cảm nhận được bóng tối sợ hãi. Mấy ngày qua, nàng chưa làm gì để chuẩn bị cho vũ hội của dì Charlotte, cũng chưa nhờ dì Melanie giúp đỡ làm quen với chuyện nghi thức. Giờ đây, nàng thấy như bản thân đang đứng bên bờ vực, nàng nghĩ mình đã quyết định nhưng nỗi sợ hãi giữ nàng lại.

“Chị biết dì Charlotte định tổ chức một bữa tiệc,” nàng nói, cố ra vẻ tự nhiên.

Margaret mỉm cười. “Đúng đó. Dì còn định giới thiệu em và Juliette trong buổi tiệc. ngài công tước cũng đã hỗ trợ rất nhiều, và bọn em cũng

đang bắt đầu thử quần áo.” Mắt nàng hấp háy phần khích. “Chị phải nói cho ngài ấy biết bọn em thật cảm kích biết bao.”

“Chị sẽ nói,” Victoria hứa.

“Sau khi dạ vũ kết thúc, sáng hôm sau bọn em sẽ đến và kể cho chị nghe mọi chuyện,” Margaret hứa, siết chặt hai tay vào nhau.

Em gái nàng không hề hỏi xem Victoria sẽ đến dự tiệc hay không. Ý nghĩ đó không bao giờ xuất hiện trong đầu Margaret, và nàng có hơi tức giận khi nhận ra điều đó. Ngay cả các em gái cũng dần quen với sự vắng mặt của nàng, họ nhất định sẽ rất kinh ngạc khi thấy nàng tham dự.

“Bọn em sẽ mau đến thăm chị thôi,” Margaret hứa.

Sau khi các em đi khỏi, Victoria đứng im nhìn số vải nằm khắp trong phòng. Đây là công việc của nàng, là cuộc sống của nàng.

Không ai tin nàng có thể rời khỏi ngôi nhà này để chân chính trở thành một nữ công tước. Ngay cả Jonathan, để tìm kiếm một người thừa kế anh đã đồng ý kết hôn với nàng, nhưng đến cuối anh vẫn mãi xem nàng là một người ản dật. Tất cả mọi người đều chỉ muốn tìm lí do bào chữa thay nàng chứ chẳng ai thực sự muốn giúp nàng thay đổi.

Và nàng thì chẳng thích điều đó chút nào.

Đúng là nàng có lo sợ. Đúng là nàng biết người ta sẽ lạnh lùng xì xầm về mình nếu nàng cố bước ra khỏi nhà. Nhưng chẳng lẽ vì thế mà nàng lại chấp nhận vĩnh viễn phải sống đằng sau cánh cửa đóng kín cho đến hết quãng đời còn lại sao?

Nàng nhận ra là mình không hề muốn thế. Nàng thấy quá mệt mỏi khi nhận ra mình đang quá tách biệt với thế giới. Tệ hơn nữa, nàng chợt phát hiện chồng mình dù muốn hay không thì cũng sẽ phải tham dự những buổi tiệc tùng hội họp thế này. Nàng không muốn bị bỏ lại đằng sau, chuyện như thế chẳng đúng chút nào.

Trước khi kịp đánh mất lòng can đảm, nàng bước nhanh đến chỗ bàn viết, dẹp hết vật dụng may vá sang bên. Nàng cầm lấy viết, nhúng vào lọ mực và bắt đầu viết thư cho Phu nhân Rumford.

Nếu trong vài ngày tới nàng phải tham gia buổi tiệc của dì thì trước mắt, nàng cần được Phu nhân Rumford tỉ mỉ chỉ dẫn kĩ càng.

Sau khi niêm phong lá thư, nàng bước xuống nhà, đưa nó cho anh hầu và bảo anh đưa đến chỗ Phu nhân Rumford. Nàng chậm rãi bước ra đằng sau nhà, hướng về cánh cửa dẫn ra vườn.

Cùng với mỗi bước chân, nàng có thể thấy tay mình đang run lên nhưng nàng buộc bản thân cầm lấy tay nắm cửa và mở ra. Bên ngoài kia, trời đang mưa, những giọt nước bắn tung tóe lên đài phun nước làm bằng đá. Khu vườn có tường bao quanh và hoàn toàn không có chút dấu hiệu của mùa xuân, thì cũng chỉ mới cuối đông thôi mà. Nhưng nàng tự buộc bản thân phải đi bước đầu tiên, cố gượng mình đứng trong mưa.

Nước mưa xối xuống như muốn rửa sạch tóc nàng rồi chảy dần xuống má, tiếp tục thấm ướt da thịt. Một bước. Rồi lại thêm bước nữa. Nàng ngẩng đầu buộc bản thân đón nhận lời chào đón của mưa. Nàng chịu đựng sự lạnh lung bao phủ quanh thân và nhận ra rằng thật ra chỉ đơn giản thế thôi – đây chính là tự do mà nàng vẫn luôn quá sợ để đưa tay nắm lấy.

Nàng đặt tay lên đài phun nước, không thềm quan tâm gì đến đầu gối đang run lên hay hối tiếc chút nào về việc đã quên mặc thêm áo choàng.

Mình sẽ làm được, nàng thề. Nàng sẽ buộc mình tự bước ra ngoài mỗi ngày và dành nhiều thời gian ở trong vườn hơn cho đến khi có thể xóa bỏ hoàn toàn kẻ thù sợ hãi.

Khi nàng đưa mắt nhìn vào trong nhà, nàng thấy chồng mình đang đứng cạnh cửa sổ trên lầu, lẳng lặng nhìn xuống.

~*~

Victoria nhìn xuống đĩa thức ăn của mình, dạ dày quặn thắt như bị muôn ngàn mũi kim xuyên qua. “Cháu làm thế là đúng sao?”

“Tất nhiên rồi,” Phu nhân Rumford nói. Bà đang đứng đợi Victoria đến gần. “Giờ chúng ta nên xem qua trang phục của cháu trước đã. Mary đã chuẩn bị xong váy dài, và chúng ta sẽ khiến cháu trông thật xinh đẹp, Luân Đôn đang chờ đợi nữ công tước mới đây.”

Victoria bước lên lầu theo Melanie, cảm thấy thật tệ là sao mình lại đồng ý làm thế này. Dù rằng Phu nhân Rumford đã nhờ tất cả những bài học về nghi thức xã giao vào trong đầu, nàng vẫn chẳng thể nào nhớ hết mọi thứ.

Nhưng đây là vũ hội của dì Charlotte, nàng tự nhắc nhở bản thân. Là người trong nhà và... có thể chuyện cũng không hẳn là tệ đến thế. Dì sẽ giúp nàng hóa giải những lỗi lầm vụng về của mình.

Mary và Phu nhân Rumford dành cả tiếng đồng hồ giúp Victoria mặc vào chiếc váy ngắn tay bằng vải sao Ấn Độ xanh lục bảo, thân áo điểm xuyết bởi những họa tiết bằng vàng đồ dài từ vai áo xuống đến tận lưng. Găng trắng cao đến tận khuỷu tay, khăn choàng trắng khoác ngang vai. Trên cổ là chiếc vòng bằng kim cương và ngọc trai, cổ áo ngang lộ rõ mặt dây chuyền bằng ngọc trai hình giọt nước. Mary luôn sợi ruy băng màu lá vào trong tóc nàng, chia mái tóc làm đôi, tết tóc hai bên quấn lại quanh trán, theo đúng kiểu tóc được ưa chuộng nhất.

“Trông cháu thật thanh tú,” Phu nhân Rumford nói. “Chỉ cần đến trễ chút là đủ gây ấn tượng.”

“Cháu thật sợ,” nàng thủ nhận. “Cháu chưa từng làm thế này.” Dù rằng nàng đã làm đúng như dự định ban đầu, thường xuyên dành nhiều thời gian ở ngoài vườn, nhưng tham dự một vũ hội lại là chuyện khác.

“Ta sẽ đi với cháu,” Phu nhân Rumford hứa. “Ta biết Charlotte mời nhiều năm rồi, với lại, ta cũng được mời tham dự buổi tiệc này.”

“Còn ngài công tước thì sao?” nàng dò hỏi. Anh ta đã không đồng ý đi cùng nàng, và nàng đang tự hỏi bản thân liệu đi một mình thế này có phải là một hành động khôn ngoan hay không. Dù rằng anh sẽ không phản đối nàng đi gặp các em, nhưng nàng cảm giác anh sẽ không tham dự.

“Ngài công tước đã không hề tham dự bất kì hoạt động chung nào kể từ khi chị ta...” Phu nhân Rumford hít một hơi, rồi lấp liếm, “Chỉ là, ngài ấy đã không tham dự tiệc tùng gì trong suốt một thời gian dài.”

Victoria nhớ lại xấp thiệp mời chưa được trả lời và việc Jonathan khẳng định rằng cả hai sẽ không cần phải tham gia bất kì vũ hội hay tiệc tùng gì. “Dì nghĩ tối nay anh ấy sẽ cùng đi với chúng ta chứ?”

Gương mặt Phu nhân Rumford trở nên đầy tự ái. “Không quan trọng, thưa công tước phu nhân. Chúng ta có thể đi với nhau và cùng vui vẻ mà không cần biết ngài ấy có đi hay không.”

Victoria muốn tin vào chuyện này, nhưng nàng không biết cuối cùng rồi đêm nay sẽ diễn ra thế nào. Dù rằng khi còn nhỏ, nàng đã từng cùng cha mẹ tham dự mấy buổi tiệc nhưng nàng chưa bao giờ được ăn mặc xinh đẹp như thế này, lại càng chưa bao giờ được đeo kim cương. Nàng cố mỉm cười, dù rằng gương gạo khi Mary giúp nàng khoác áo choàng. “Cảm ơn vì đã giúp cháu chuẩn bị mọi thứ.”

“Không sao đâu.” Phu nhân Rumford mỉm cười. “Ta mong cháu sẽ có một buổi tối vui vẻ. Nhưng dù thế nào thì ta cũng tin là cháu chắc chắn sẽ thành công.”

Nhưng sự tự tin của nàng lại không mạnh mẽ đến thế, và khi cùng Phu nhân Rumford bước ra đến cửa, nỗi sợ hãi lại càng mãnh liệt hơn thêm. Nàng cứ đứng im trên cầu thang một hồi, nỗi lo sợ của quá khứ tràn ngập khắp cơ thể.

Em không thể kiểm soát được sự sợ hãi của mình, Jonathan đã nói thế. Nhưng em có thể kiểm soát được cách đối diện với nó.

“Cháu không sao chứ?” Melanie hỏi lộ vẻ lo lắng.

Victoria hít một hơi thật sâu, buộc bản thân phải bước ra ngoài, đi về phía chiếc xe ngựa đang đợi sẵn. Nàng không cho phép bản thân do dự hay bỏ chạy. Không thể được nhất là khi nàng đã làm được đến thế này. Mỗi bước chân như thể nàng đang cố leo lên một ngọn núi dốc, nhưng rồi cuối cùng nàng đã lên đến được trong xe, và giờ thì câu hỏi liệu đây có phải là một ý tưởng hay không lại trôi dạt.

Phu nhân Rumford lên tiếng phá vỡ sự im lặng, nhắc Victoria cách mà người ta sẽ giới thiệu nàng, và một vài quy tắc ứng xử khi được giới thiệu, cách nàng nên làm thế nào đáp lời nhưng vẫn không quá thân mật, như một nàng công chúa vậy.

Cơn đau quặn thắt nơi dạ dày giờ đã lan tỏa đến toàn thân, mọi sợi dây thần kinh của nàng đều như đóng băng. Bên dưới làn áo váy, hai đầu gối nàng đang run lên, và Chúa lòng lành, sao nàng lại có thể làm thế này được chứ? Nàng vẫn chưa sẵn sàng gì cả.

“Các em cháu sẽ rất vui khi được nhìn thấy cháu,” Phu nhân Rumford ân cần nhắc. Bà dịch tới một chút, nắm lấy tay nàng. “Và ta biết mẹ cháu nhất định cũng sẽ rất tự hào.”

Đó chính là những điều nàng cần nghe. Nàng hít một hơi thật sâu, nhận ra rằng đêm nay không chỉ là chuyện nàng muốn chứng minh với Jonathan nữa rồi. Cũng chẳng phải là nàng cần chứng minh với ai khác. Nó thực sự chính là kiểm soát lại những ngờ vực về chính bản thân mình, đánh tan sự thiếu tự tin đã giam cầm nàng bấy lâu nay.

Nó là vì chính nàng.

Và dù rằng đôi chân vẫn không ngừng run lên bên dưới chiếc áo váy bằng vải sa Ấn Độ, nhưng kkkhi bước lên cầu thang nàng đã không ngừng tự hứa với bản thân, nàng có thể làm được. Dù bằng cách nào đi nữa.

“Ôi, Victoria, thật là một ngạc nhiên lớn.” Di Charlotte cười hớn hở khi bước ra sảnh đường đón hai người. “Tha lỗi cho tôi, ý tôi là thừa công tước phu nhân.” Bà mỉm cười và ôm nàng thật chặt. Victoria không biết di Charlotte có nghe thấy tiếng trái tim đang đập rộn trong lồng ngực nàng không. “Ta rất vui khi cháu quyết định tham dự.”

Sự lo lắng của nàng giờ tăng gấp ba lần, nàng nắm chặt hai tay vào nhau, không biết Jonathan có tới không. Tối nay, anh đã ra ngoài từ rất sớm và nàng không biết liệu anh có định đến cùng nàng không.

“Phu nhân Rumford, thật vui được gặp bà.” Charlotte chào đón người phụ nữ lớn tuổi trong khi anh anh hầu đóng cánh cửa lại, rồi nhận áo khoác của cả hai.

Hai người phụ nữ lớn tuổi bắt đầu chuyện trò vui vẻ và Charlotte nói, “Vũ hội đã bắt đầu rồi, hai người sẽ tham dự chứ.”

“Cứ đi đi mặc kệ cháu,” Victoria nói với Phu nhân Rumford. “Cháu muốn nói chuyện với dì một chút.”

Khi chỉ còn hai người với nhau, Charlotte nhìn nàng tò mò. “Từ khi cháu mười bảy tới giờ, dì chưa gặp lại cháu,” bà nhắc. “Cháu đang trở thành một công tước phu nhân trẻ tuổi và thật đáng yêu.”

Victoria thì thầm cảm ơn. Dù rằng nàng thật muốn được tham gia cùng với mọi người trong nhà, nhưng nàng cần chút thời gian trước khi gặp mọi người. “Đã lâu lắm cháu không tham gia tiệc tùng gì cả, thưa dì. Cháu có thể nào... đứng ngoài cửa nhìn một hồi trước được không? Chỉ để nhớ xem trông nó thế nào, trước khi cháu bước vào?”

Mặt Charlotte lộ vẻ cảm thông. “Tất nhiên là được rồi. Các em sẽ vui lắm khi thấy cháu ở đây.” Bà đưa nàng đến phòng khách lớn, nói âm thanh của tiếng đàn tứ tấu vang vọng khắp nơi. Tiếng trò chuyện và tiếng cười khẽ râm ran, và dì đưa nàng đến đứng nơi gần cửa ra vào. “Ta sẽ đứng đây

cùng cháu nếu cháu thích. Và khi cháu đã sẵn sàng, ta sẽ bảo xưng tên cháu lên.”

“Nếu gì không phiền,” nàng van xin, “Cháu không thích được xưng tên. Mà dì cũng không cần bỏ bê khách khứa vì cháu đâu.” Nàng thích được lẳng lặng đi vào trong, không muốn bị ai nhìn mình chăm chăm. Dù rằng nàng biết nên để gì giới thiệu mình với những vị khách khác nhưng nàng quá nhút nhát nếu làm thế.

Charlotte do dự. “Cháu không nên đứng đây một mình, cưng à. Làm thế là không thích hợp đâu.”

Victoria nhìn dì mỉm cười rầu rĩ, tựa lưng vào tường. “Cháu chỉ đứng một hồi thôi, cháu hứa.”

Nhưng thay vì để mặc nàng đứng đó, Charlotte lại đứng bên cạnh nàng, đưa bàn tay đeo găng về phía cô cháu gái. “Ta biết tối nay mẹ cháu sẽ không đến đây, nên giờ ta đứng thay cho chị gái mình.” Bà nắm tay Victoria. “Ta biết cháu vẫn chưa quen với tất cả những thứ này.”

“Cháu cảm giác như mọi người đang nhìn mình, tìm kiếm từng lỗi sai của cháu.”

Charlotte vẫn giữ chặt tay nàng. “Ta sẽ không để ai nói gì về cháu đâu. Và ta nghĩ ngài công tước nhất định tự hào về cháu.”

“Anh ấy đến đây rồi ạ?” nàng hỏi, hy vọng rằng chồng mình đã đến.

Nhưng dì Charlotte lắc đầu. “Chúng tôi không ai nghĩ là ngài ấy sẽ đến.” Bà cười gượng gạo, nói thêm, “Ít khi nào ngài ấy tham gia tiệc tùng gì lắm.”

Cảm giác bị quan sát khiến nàng thấy thật phiền, và giờ Victoria lại nghĩ lần nữa về chuyện đến đây. Nàng hít một hơi thật sâu, liếc nhìn vào trong, có cả chục người ở đó. “Có lẽ cháu không nên đến đây nếu anh ấy cũng không đến.”

Dì nàng thận trọng lựa chọn những từ ngữ thích hợp. “Nếu cháu không phiền, dì muốn hỏi là sao cháu lại quyết định đến đây?”

Câu hỏi khiến nàng giật nảy mình, Victoria không biết làm sao để trả lời. Nàng muốn thay đổi bản thân, muốn thôi không trốn tránh nữa. Nhưng vẫn còn một lý do khác nữa, một lý do mà nàng rất vui được chia sẻ với dì. “Vì các em.”

Điều này đúng một phần, nhưng không phải là tất cả. Nàng cũng đồng thời muốn chứng minh cho chồng thấy nàng có thể chinh phục sự sợ hãi. Nhờ có anh mà nàng đã có lý do để thử một lần bước qua khỏi cánh cửa quá khứ đã khép chặt lấy cuộc đời mình. Và nếu nàng muốn có một cuộc hôn nhân thật sự thì nàng cần phải tìm cách thích nghi với anh.

“Cháu cũng đến vì chồng cháu, ngài công tước.”

“Trở thành một công tước phu nhân không chỉ là mặc trang phục đắt tiền hay tổ chức tiệc tùng là đủ,” Charlotte nói tiếp, “Nó còn có cả chuyện yêu thương nhau để cùng nhau trải qua mọi khó khăn. Chúa lòng lành, Nelson của dì chẳng thà bị róc da còn hơn phải tham dự những buổi tiệc tùng mà ông ấy buộc phải tháp tùng ta. Nhưng ông ấy biết dì thích khiêu vũ, nên ông ấy phải chịu đựng mọi thứ vì dì.” Dì nàng nghiêng người chạm vào má Victoria. “Không cần biết ngài công tước có đến hay không, hãy chơi cho vui vẻ vào. Đừng cứ mãi lo lắng vì những gì người khác nghĩ. Chỉ đơn giản nghĩ rằng cháu đến đây vì Margaret và Juliette.”

“Cháu ước gì mình đã không quá khiếp sợ với những chuyện xảy ra bên ngoài,” nàng thừa nhận.

“Trong phòng kia cũng không ai khá hơn cháu đâu, cháu yêu.” Charlotte đứng ở cầu thang, đưa tay ra hiệu, “Đến đây nào.”

“Dì cứ đi đi không cần lo cho cháu,” Victoria kêu lên. “Cháu hứa chút nữa cháu sẽ vào ngay.”

Dì nàng siết chặt tay cháu và mỉm cười thông cảm. “Nếu cháu không vào, ta sẽ quay lại đưa cháu vào.”

Victoria nghiêng mắt nhìn vào trong phòng, nhìn những chiếc váy áo đủ màu sắc của các quý ông và quý bà đang quay cuồng trong một vũ điệu đồng quê nước Anh. Em gái Margaret nổi bật giữa đám đông, cứ nhìn những động tác nàng đang thực hiện, chắc hẳn con bé phải tập nhiều lắm. Juliette do dự chuyện gì đó và Amelia thì đứng tựa lưng vào tường cùng với một quý bà như thể mời bà cùng tham dự.

Một bước, rồi thêm bước nữa.

Victoria bước vào phòng, nhưng dự định không gây chú ý của nàng thất bại. Khi nàng vừa đặt chân vào phòng, vài người quay đầu nhìn sang. Nàng đưa mắt nhìn các em nhưng khi nàng bước về phía mọi người thì mấy người phụ nữ bắt đầu dán mắt vào nàng, không ngừng thì thầm gì đó sau cánh quạt.

Máu nóng dần lên mặt, nàng buộc mình cứ tập trung nhìn vào sàn nhà. Ngát xiú thì chẳng tốt chút nào. Nàng phải đối mặt với chuyện này, không cần biết cảm giác khó chịu thế nào đi nữa.

Mấy phút mà như vô tận, cuối cùng nàng cũng bước được qua bên kia phòng. Nàng ý thức về sự xuất hiện của mình nhưng vẫn ngẩng cao đầu, cố làm ra vẻ quen thuộc với những tình huống thế này. Dì Charlotte bước đến chỗ nàng và bắt đầu giới thiệu nàng với khách mời. Khi người ta biết nàng là ai, nàng nghe thấy những lời thì thầm về công tước phu nhân bắt đầu lan khắp phòng như nấm sau mưa.

“Thưa công tước phu nhân, tôi đang kể cho các bạn nghe về chuyện bà bỏ trốn theo ngài Worthingstone. Thật là lãng mạn, chuyện đó có thật không ạ?”

Victoria cố gạt đầu và buộc mình mỉm cười nhưng những người khác lại đến và bắt đầu giới thiệu. Các em gái trông thấy nàng và niềm vui hiện

rõ trên mặt Amelia như cho nàng thêm sức mạnh. Nàng sẽ không gây rắc rối cho bản thân hoặc chồng mình. Mỉm cười và cư xử đúng mực là tất cả những gì nàng cần để qua khỏi đêm nay.

Nàng trò chuyện với mọi người dù rằng biết mình chắc chẳng thể nào nhớ hết tên mọi người chỉ trong một giờ. Sau khi được giới thiệu vài lần, nàng trông thấy một người phụ nữ nhìn mình chăm chăm. Dù không đến chỗ Victoria nhưng đôi mắt cô ta vẫn lóe lên vẻ giận dữ. Không hề rời mắt khỏi Victoria, cô ta thì thầm nói gì đó với người bên cạnh và rõ ràng chỉ về các cuộc nói chuyện đó chính là nàng.

Nàng đứng thẳng vai, quyết không để chuyện như vậy làm mình bận tâm. Charlotte tiếp tục đưa nàng tới chỗ Margaret và Juliette nhưng trước khi nàng tới được chỗ các em, một bàn tay đặt lên vai nàng.

“Thưa công tước phu nhân,” là tiếng của chồng nàng. Khi quay sang, nàng trông thấy Jonathan, dáng vẻ của anh khiến nàng gần như nghẹt thở. Chiếc áo đuôi tôm đen ôm sát dáng người cao lớn, cravat trắng như tuyết khiến nàng càng chú ý hơn đến những đường nét trên gương mặt. Anh mặc quần ống túm dưới gối, và ánh mắt anh dán vào nàng như thể nàng là điều gì đó không có thật.

“Lúc về anh không thấy em ở nhà.”

“Không. Em cần phải đến đây với các em.”

Anh nắm tay nàng, đưa nàng đến một nơi cách xa mọi người, không cần biết hành vi đó có thể xem là thô lỗ. “Em không sao chứ?”

“Em gần như chẳng thể thở nổi nữa rồi,” nàng thừa nhận. “Em không bao giờ nghĩ mình có thể làm được đến thế này.”

Anh bước đến đứng cạnh bên nàng. “Em thật đẹp, công tước phu nhân.” Nàng cảm nhận được sự ấm áp từ tay anh đang đặt trên chỗ gài áo sau cổ rồi tay anh trượt dần xuống lưng nàng. “Giống như lần đầu tiên bước ra ngoài, đúng không?”

Nàng gật đầu. “Em thật sự không biết người khác nghĩ gì về mình,” nàng thừa nhận. “Nhưng em muốn được đến đây.”

Bàn tay anh siết chặt vai nàng. “Bọn họ sẽ chẳng dám nói gì đâu.” Rồi giọng nói anh trở nên ôn hòa hơn, dù rằng lời nói vẫn đầy vẻ đe dọa. “Tài sản của anh nhiều gấp mười lần những người có mặt ở đây. Nếu bọn họ dám nói gì về em, bọn họ sẽ phải hối hận vì điều đó.”

Nàng vẫn nghiêng đầu nhìn anh. “Tiền bạc chẳng thể thay đổi được điều người ta cảm thấy đâu, thưa ngài công tước.”

“Em sai rồi.” Anh gật đầu về phía đám đông. “Đó là tất cả những gì bọn họ quan tâm.” Giọng nói anh trở nên trống rỗng khi phải thừa nhận, “Cả em cũng thế, em sẽ không kết hôn với anh nếu không phải vì anh có thể chu cấp cho mấy người tá điền.”

Sự cay đắng trong giọng nói của anh khiến nàng kinh ngạc, bởi vì nàng chưa bao giờ tin rằng anh lại tin vào những chuyện như thế. Sự thật không phải vậy và sẽ chẳng bao giờ là vậy. Nàng đưa tay nắm lấy tay anh, dè dặt nói, “Không đúng đâu. Là em sợ kết hôn với anh.” Cả cuộc đời này nàng đều muốn được gặp một người như anh, nhưng anh chưa bao giờ nàng lại tin chuyện đó có thể xảy ra. Nàng siết tay anh thật chặt.

“Tiền bạc là tất cả. Sức mạnh của nó là vô cùng, Victoria. Và không có nó, người ta sẽ chẳng cần biết em là ai.”

Jonathan đưa vợ đến chỗ các em, biết rằng họ sẽ giúp Victoria thấy thoải mái hơn. Anh vẫn không sao tin được nàng có thể rời khỏi nhà. Một người phụ nữ lặng lẽ, kín đáo, thích yên tĩnh, người chưa bao giờ dám mạo hiểm bước chân ra khỏi phòng giờ đã biến mất. Thay vào đó là một người xinh đẹp, mặc trên người bộ váy xanh ngọc lục bảo, tóc uốn thành lọn nổi bật với dải ruy băng xanh. Hiển nhiên nàng là người phụ nữ xinh đẹp nhất nơi này, và sự nhút nhát chỉ làm tăng thêm nét quyến rũ bí ẩn nơi nàng mà thôi.

Victoria nắm tay anh thật chặt, và Jonathan đưa nàng đến phía bên kia phòng khách. Anh có thể nhận thấy sự hoảng loạn đang tăng lên, anh hướng dẫn. “Thở đi, Victoria. Mọi chuyện sẽ tốt thôi. Chúng ta sẽ đến chào mọi người rồi đi thôi.”

Nàng điều hòa nhịp thở và đưa mắt nhìn anh. “Hứa với em anh sẽ không rời em nhảy đi.” Sự kinh hoàng trên nét mặt nàng vẫn hết như lần anh thấy nàng lần đầu tiên bước ra cửa.

“Cứ nghĩ như em đang cùng anh bước ra ngoài giữa trời tuyết,” anh nói. “Ở đây không có ai khác ngoài anh.”

“Chẳng ích gì đâu,” nàng khẳng định. Nhưng anh đã nắm chặt tay nàng, cúi xuống thì thầm bên tai.

“Còn anh thì đang tưởng tượng không biết lúc này em đang mặc áo lót màu gì. Và không biết khi về nhà, em có chịu cho anh cởi nó ra không.”

Mặt nàng đỏ bừng nhưng nàng gần như được giải phóng khi anh cuối cùng cũng đưa nàng tới chỗ các em. Trông thấy Amelia và Juliette khiến gương mặt vợ anh trông rạng ngời hẳn lên. Trò chuyện líu lo, cô em út có vẻ thật phấn khích và sự thoải mái đó đã ảnh hưởng tới cảm xúc của Victoria. Nàng nhìn các em triu mến, trong mắt nàng ánh lên tình yêu.

Nàng quay mặt nhìn anh, mỉm cười phấn khích. Anh như chìm trong nụ cười đó, và trong đôi mắt xám của nàng, anh bắt gặp tia nhìn ấm áp. Như thể nàng cảm thấy vui mừng khi có anh bên cạnh. Anh gật đầu nhìn nàng, nhưng hơn hết thấy mọi thứ, điều anh muốn là nàng cảm thấy an toàn khi ở cạnh bên anh. Anh muốn nàng biết được anh sẽ sẵn sàng bảo vệ nếu có ai muốn làm tổn thương nàng.

Khi đứng bên ngoài căn phòng, anh cảm thấy khó chịu bởi những vị khách khác. Hầu hết mọi người đều nhìn chằm chằm vào Victoria vẻ tò mò và vài người phụ nữ còn nhìn nàng vẻ oán giận. Anh biết vài công tước phu

nhân muốn con gái mình kết hôn cùng anh nhưng anh không muốn bọn họ nhìn Victoria bằng ánh mắt thù địch rõ ràng như thế.

Ánh mắt anh tối sầm khi nghe thấy những lời thì thầm bàn tán của họ. Những lời xúc phạm mà bọn họ dành cho nàng. Xúc phạm nàng nghĩa là xúc phạm anh.

Dưới ánh mắt đó, bọn họ đều im tiếng, một vài người bắt đầu với vũ điệu kế tiếp.

Và rồi anh trông thấy Phu nhân Meredith Baldwin bước tới. Vị hôn thê cũ nhìn anh mỉm cười nhưng sự nghi ngờ của anh tăng lên. Anh chẳng muốn dây dưa gì tới người phụ nữ đã bỏ rơi anh khi tin rằng anh đã hoàn toàn không một xu dính túi.

“Thưa ngài công tước,” Phu nhân Meredith chào anh. “Thật ngạc nhiên khi nghe tin ngài kết hôn.” Cô ả khuyu cúi chào rồi quay sang Victoria. “Đây chắc hẳn là công tước phu nhân.”

Dù rằng lời nói nhã nhặn nhưng anh vẫn cẩn thận đề phòng. Ánh mắt ả dán vào chiếc vòng kim cương và ngọc trai đeo quanh cổ Victoria đầy ganh tị. Rõ ràng, cô ả không bao giờ quan tâm gì đến con người anh. Tất cả những gì ả muốn chỉ là gia tài của anh, và thật may mắn khi ả lại sai lầm nghĩ rằng anh đã trắng tay. Jonathan nắm tay Victoria, cảm giác được Phu nhân Meredith định gây sự thị phi.

Victoria lịch sự chào nhưng gương mặt nàng lộ ra vẻ căng thẳng như thể biết người phụ nữ trẻ này là ai. Phu nhân Meredith nói thêm, “Sống ở Scotland lâu như vậy có lẽ mọi thứ sẽ thật khác với bà. Luân Đôn nhất định là hào nhoáng hơn nhiều.”

“Khi còn nhỏ chúng tôi sống ở Luân Đôn,” Victoria đáp. “Nó cũng không khác mấy trong trí nhớ của tôi.”

Jonathan cố không mỉm cười. Tốt. Nàng đã nhận ra mục đích của người phụ nữ và khéo léo đáp trả.

“Với tư cách con gái của một nam tước, tôi chắc là bà cảm thấy bị đe dọa trong vai trò mới,” Phu nhân Meredith tiếp lời. “Nhất là những tai tiếng về chuyện đã xảy ra với ba mẹ ngài công tước. Mọi người vẫn còn đang xì xào về nó.” Cười giả tạo, cô ả tiếp lời, “Có lẽ ngôi nhà bà đang sống vẫn còn đang bị ám bởi hồn ma của họ, thừa công tước phu nhân.”

Jonathan không giấu nổi giận dữ, “Bà đã vượt quá giới hạn rồi đó, Phu nhân Meredith.”

Người phụ nữ trẻ không để ý tới lời cảnh báo đó. Trong đôi mắt ả, anh thấy được ham muốn trả thù và không hề có ý định thu hồi móng vuốt của mình.

“Tôi chỉ cố gắng cảnh báo quý bà rằng có thể cần có thời gian để người ta không bàn tán về vụ tai tiếng này nữa. Bà ấy cũng cần được chuẩn bị cho chuyện này.”

Victoria nhìn người phụ nữ rồi nhận xét, “Tôi cứ nghĩ rằng sau một năm, những quý bà lịch sự sẽ thôi không nói về những chuyện có thể gây tổn thương cho người khác.”

Phu nhân Meredith cứng người, mặt sượng lại. ả nói với Victoria, “Tôi đã từng đính hôn với ngài Worthingstone.” Môi ả cong lại thành một nụ cười cay độc. “Sau những gì xảy ra với gia đình ngài ấy, tôi nghĩ tôi nên chấm dứt chuyện đính ước này. Làm sao mà biết được chuyện như thế có thể di truyền từ cha sang con hay không?”

Một ánh nhìn tự mãn lộ rõ trên nét mặt khi ả quay lưng đi. Jonathan nắm tay kéo Victoria theo. “Chúng ta đi thôi.”

“Cô ấy khiến anh buồn.” Victoria không bước tiếp, mặt đầy vẻ lo lắng. “Trước đây em chưa bao giờ thấy anh thế này.”

Những lời nói châm chọc của Meredith ngụ ý rằng anh cũng như cha mình, nó đã chạm vào nỗi sợ hãi sâu kín nhất trong lòng anh. Nó khiến anh

giận điên lên, phải cố lắm mới có thể kìm nén được.

Jonathan cố bình tĩnh không muốn Victoria nhìn thấy bất kì cảm xúc nào. “Anh không muốn nói về chuyện này.” Giọng nói của anh thật đáng sợ dù rằng anh không định nói thế nhưng Victoria đủ khôn ngoan không hỏi thêm gì nữa. Thay vào đó nàng im lặng nhìn mấy người phụ nữ đang khiêu vũ. Thời gian dần trôi, nàng cảm thấy càng thiếu thoải mái nhưng anh vẫn cố giữ bình tĩnh không nói gì về cái chết của mẹ. Anh không muốn nàng phải phiền lòng về những thứ tốt nhất cần phải quên đi.

Đi Melanie phá vỡ sự im lặng đó và mỉm cười nhìn Victoria, lên tiếng, “Cháu có nói cho vợ mình biết hôm nay trông bà ấy đẹp đến thế nào không Worthingstone?”

Anh cúi chào đi và gật đầu. “Tất nhiên rồi.”

Quay sang Victoria, bà hỏi, “Thứ lỗi cho ta, công tước phu nhân, nhưng ta có thể bắt cóc cháu ta một tí được không, tất nhiên nếu cháu không phiền?” Jonathan định phản đối nhưng Melanie không có vẻ muốn nghe gì. “Bà ấy sẽ ổn thôi, đúng không, công tước phu nhân.” Bà cầm lấy cả hai tay Jonathan nói thêm, “Đó, thấy chưa? Em gái Margaret cũng đến nói chuyện với bà ấy rồi kìa.”

Và không để cho Jonathan kịp phản bác, đi anh đã dìu anh ra cho điệu nhảy tiếp theo. “Chân cháu vẫn chưa khỏe hẳn đâu.” Anh nói, không muốn rời khỏi Victoria.

“Tuổi ta gấp đôi tuổi cháu đấy,” bà phản đối. “Ta nghĩ dù sau thì cháu cũng phải cố mà nhảy một điệu với dì của mình chứ. Có em gái ở bên cạnh vợ cháu sẽ an toàn thôi, không cần lo lắng gì đâu.” Anh đứng sang đối diện, chuẩn bị cho điệu nhảy và Melanie nhìn anh cười đầy ẩn ý. “Công tước phu nhân trông thật đáng yêu, đúng không? Mọi người đều nói về bà ấy và làm thế nào mà hai người lại kết hôn. Nhưng bà ấy có vẻ hơi e dè quá.”

Jonathan nắm chặt tay dì, xoay người sang hướng khác, đi đều từng bước. “Mấy năm nay cô ấy sống cuộc sống ẩn dật.”

“Nhưng cô ấy đã đến đây vì cháu,” bà nhấn mạnh. “Bởi vì cô ấy muốn là công tước phu nhân của cháu.” Anh nắm tay bà, chậm bước, không hoàn toàn tin vào lý do đó. Nhưng Melanie đã nhấn mạnh lại, “Đôi khi, Worthingstone, cháu đúng là một tên mù. Cô gái trẻ đó thật sự rất quan tâm đến cháu.”

“Cháu chu cấp cho cô ấy một cuộc sống tốt. Giờ thì cô ấy và gia đình không thiếu thốn gì nữa cả.” Và trong vài ngày nữa thôi, anh sẽ đảm bảo rằng họ vẫn sẽ an toàn khi ở lại Scotland.

“Cô ấy không cần tiền của cháu, chàng trai trẻ. Và ta nghĩ rằng cháu vẫn chưa biết điều đó.”

Anh biết chứ. Nhưng anh không muốn Victoria sẽ nhìn mình kinh tởm khi biết chuyện trước đây. Anh không bao giờ muốn khiến nàng sợ hãi. Anh muốn giữ mãi nàng trong ngôi nhà nơi không ai có thể làm phiền nàng.

“Cô ấy có một trái tim mềm yếu,” Melanie nói với anh. “Và nếu cháu yêu cô ấy, cháu sẽ...”

“Cô ấy không kết hôn với cháu vì tình yêu, dì à.” Victoria đã hy sinh bản thân, đồng ý kết hôn với anh vì anh đã buộc nàng làm thế.

“Có hay không, chỉ cần cháu nhìn thẳng cô ấy và tự mình cảm nhận. Nếu là một người thông minh, cháu sẽ làm mọi cách trong khả năng để bảo vệ điều đó.”

Điều nhảy chồm dút, Jonathan cúi chào, xoay người bỏ đi. Anh đưa mắt khắp nơi tìm kiếm Victoria.

Nàng đang đứng bên ngoài, chờ đợi.

~*~

Joanathan nhìn chăm chăm vào lớp than hồng trong lò sưởi, nhiều giờ sau khi hai người rời khỏi vũ hội. Victoria đã hoàn thành tốt vai trò công tước phu nhân. Bản năng thích yên tĩnh của nàng khiến nàng trở nên nhút nhát trong mắt người khác nhưng nàng đã không làm điều gì khiến người ta không chấp thuận vai trò này.

Anh nói lỏng cravat, tựa đầu lên tay. Trong lòng, sự thất vọng đang dâng lên. Lẽ ra anh nên biết những lời bàn tán về cái chết của ba mẹ mình vẫn chưa lắng xuống dù rằng chuyện đã xảy ra hơn một năm trời.

Có tiếng gõ cửa nhẹ, rồi cửa mở ra, anh thấy vợ mình vẫn đang mặc chiếc váy màu xanh lục ngọc. “Anh cứ nghĩ là em đã ngủ rồi.”

“Vẫn chưa.” Nàng bước qua phòng, đứng trước mặt anh. Anh có thể nhìn thấy sự mệt mỏi trên mặt nàng nhưng sao nàng vẫn chưa gọi người hầu giúp mình thay quần áo.

“Em có muốn anh gọi Mary không?” anh hỏi.

Nàng lắc đầu, nắm lấy tay anh. Nàng đứng trước mặt anh một hồi như thể đang đắn đo không biết có nên ở lại hay không.

“Anh sẽ kể cho em nghe về chuyện ba mẹ chứ?” cuối cùng nàng lên tiếng hỏi.

“Không,” anh không muốn nhìn thấy sự ghê tởm trong mắt nàng, không bao giờ nếu anh có thể tránh không cho nàng đối diện với điều đó. “Họ đều đã chết, và đó là tất cả.”

Nàng bước đến cạnh bên ghế, đặt tay lên vai anh. “Nhưng nó vẫn còn khiến anh bị tổn thương.”

“Đúng vậy.” Anh nhìn vào mấy viên than đang cháy bùng lên, cảm thấy như gánh nặng của một năm về trước vẫn còn đè lên cả người mình. Anh đã đi hết nơi này sang nơi khác, tự an ủi bằng cách trốn tránh hết thảy

mọi trách nhiệm. Và anh không bao giờ muốn vợ mình sẽ nhìn anh bằng ánh mắt thương hại.

Tay nàng đặt lên cổ anh, vuốt ve da thịt. Cả cơ thể anh như căng cứng khi nàng cúi người hôn lên cổ anh.

“Anh không muốn sự thương hại của em,” anh nói, tránh xa nàng.

Victoria nhìn anh chằm chằm như thể anh vừa giáng vào nàng một cú, anh hít một hơi, cố giữ bình tĩnh. Nàng không hiểu nổi làm sao chỉ một sự tiếp xúc nhẹ nhàng lại có thể khiến anh mất kiểm soát. Giờ đây khi đứng trước nàng anh chẳng thể tin tưởng vào bản thân được nữa rồi. Sau khi làm tổn thương nàng vào lần trước, anh không muốn lại khiến nàng sợ lần nữa.

“Em xin lỗi,” nàng thì thầm. “Em đi đây.”

Nhưng điều đó lại càng khiến anh thấy mình như một tên khốn. Nàng tìm anh để nói chuyện và cái cảm xúc tội tệ của anh lại khiến nàng không thấy dễ chịu chút nào.

“Không, em không cần đi đâu hết. Anh không phải giận dữ với em.” Tay nàng vẫn đặt trên tay nắm cửa, nàng quay người, đứng trước mặt anh.

“Anh giúp em chứ?” nàng hỏi, quay lưng lại, nhờ anh giúp nàng cởi khóa áo. Nàng bắt đầu gỡ những cây kẹp tóc trên tóc xuống, và những lọn tóc như mật rử xuống vai, rơi vào tầm mắt anh.

Jonathan nói lỏng sợi dây sau áo, rồi nàng giơ tay để anh cởi nó ra. Áo lót nàng đang mặc trên người đơn thuần sắc trắng... nhưng cái áo ngực lại bằng lụa màu rêu thẫm. Nó giúp nâng bộ ngực nhỏ nhắn của nàng lên, làm những đường cong hiện rõ trong mắt anh. Một trong những tác phẩm của nàng, anh đoán.

“Sao em lại đến phòng anh, Victoria?” anh hỏi. Nếu nàng chỉ muốn nói chuyện không thôi thì anh mới là đồ đáng chết.

Thay cho câu trả lời, nàng nắm tay anh đặt lên sợi dây áo ngực. “Bởi vì em muốn anh.”

Thời khắc này, Jonathan biết anh cũng muốn nàng, ngay khi chạm vào người nàng, anh đã không còn tin vào mình nữa, anh biết mình sẽ không thể kiềm chế được bản thân.

“Em chắc chứ?” anh thì thầm, hai tay nắm chặt buông thong ép sát vào hai bên sườn.

Đôi mắt xám vẫn nhìn anh tin tưởng. “Anh đã dạy em không cần sợ Scotland. Em cũng không muốn sợ được chia chung chiếc giường cùng anh.”

Anh tháo sợi dây buộc, cởi cái áo ngực đáng ghét và cả áo lót ra cho đến khi nàng đứng trước mặt anh, từ thắt lưng trở lên hoàn toàn trần trụi. Ngực nàng thật mềm, khiến anh chỉ muốn kê sát vào, thưởng thức đầu ngực bằng chính miệng mình.

Anh khép chặt những ngón tay mình quanh bầu ngực, nhìn ngắm đầu nhũ hoa cương cứng của nàng. Nàng thở nhẹ, rồi nắm lấy tay anh, để nó cảm nhận hoàn toàn độ lớn của bầu ngực.

Chương 18

Victoria chưa bao giờ thấy tim mình đập nhanh đến thế này. Nàng đang đứng trước mặt Jonathan, tay anh ôm trọn bầu ngực nhỏ nhắn của nàng. Trong ánh lửa, mặt anh lộ vẻ căng thẳng như thể đang cố trấn tĩnh.

Nàng thật sự rất quan tâm tới người đàn ông này. Anh đã mang đến cho nàng món quà vô giá của tự do và dù cho thế giới của anh quá xa lạ với nàng, nàng vẫn cảm thấy vui vì đã có thể phá tan mọi lo sợ trong lòng.

Nàng đứng im một hồi, tay đặt lên vai anh, để mặc anh khám phá cơ thể mình.

“Em làm anh nhớ đến mẹ,” anh lặng lẽ nói. “Bà cũng nhỏ nhắn, hết như em. Một người phụ nữ đa cảm, bà không làm tổn thương bất kỳ ai trong suốt cuộc đời mình.”

Anh cởi áo khoác và cà vạt, rồi đến sơ mi. Rồi anh kéo nàng đứng giữa hai chân mình, cầm lấy tay nàng áp lên ngực. Nàng có thể cảm nhận nhịp tim của anh bên dưới ngón tay mình.

“Còn cha anh thì sao?” nàng hỏi.

“Ông ta là một con quỷ hoang dã độc ác nhất mà anh từng biết. Ông ta không xứng với người như mẹ.”

Nàng đặt tay lên ngực anh, vuốt ve vòm ngực săn chắc. Nỗi đau đã hằn sâu trong lòng anh, hoà cùng với cảm giác tội lỗi.

“Vì anh mà mẹ mới mất,” anh thú tội, ánh mắt rỗng tuếch, vô hồn. Victoria tiến tới, ngồi lên đùi anh, vòng tay ôm anh thật chặt. Anh ngả đầu tựa lên cằm nàng, đôi tay vòng quanh cơ thể trần trụi. “Bà đã bảo anh đi đi, đừng can thiệp vào chuyện của bà vì như thế chỉ khiến ông ta càng giận dữ thêm mà thôi.”

Cả người anh như cứng lại, hơi nóng từ miệng anh phả vào cổ nàng. Hơi ấm từ cơ thể anh vẫn vít quanh nàng mang đến cảm giác an ủi, thoải mái khôn tả. Và chỉ cần thế, nàng sẵn sàng tha thứ cho bất kỳ tội lỗi nào anh đã gây ra.

"Ông ta đã hành hạ mẹ đủ kiểu chỉ vì nghĩ bà đã ngoại tình."

Victoria vuốt ve tóc anh, để mặc anh nói hết những lời trong lòng. Dù nàng thật sự không muốn nghe nhưng nàng biết anh cần phải giải tỏa.

Anh ngả người về sau, ánh mắt phủ đầy đau đớn. "Có vài lần ông ta còn đánh mẹ. Bà đã thôi không đến dự những buổi tiệc hay hội hè khiêu vũ gì nữa bởi vì người ta có thể dễ dàng nhận ra những vết bầm tím và những vết sẹo trên cơ thể bà. Anh nhớ vào năm tám tuổi, anh đã trông thấy bà khóc và lúc đó anh thật ghét bản thân đã không đủ mạnh để chống lại ông ta."

"Còn khi anh lớn hơn thì sao?" nàng hỏi.

"Một đêm, anh đi theo ông ta. Anh đã cảnh cáo lão đừng bao giờ chạm vào mẹ anh lần nữa, và chắc là đã làm gãy vài cái xương sườn." Mặt anh lộ vẻ cay đắng. "Ngày hôm sau lão đã đối xử với mẹ anh hết như vậy. Anh nhận ra cách duy nhất khiến mẹ an toàn là đưa bà đi, đến nơi nào mà lão sẽ không bao giờ có thể tìm được. Anh có được một mảnh đất ở Scotland từ Bá tước Stratland vì gã nợ anh một khoản tiền thua bạc. Mảnh đất rất cô lập, anh mong rằng mẹ có thể rời khỏi lão. Nhưng bà đã thề sẽ chẳng bao giờ từ bỏ cha anh, và rằng mẹ tin lão ta yêu mẹ." Biểu hiện ảm đạm phủ kín trên mặt anh. "Làm sao bà ấy lại có thể yêu một người đối xử với mình như vậy?"

Victoria chạm vào má anh và nàng nắm lấy tay anh.

"Giờ thì bà đã qua đời, chỉ vì lão." Lòng căm thù mãnh liệt không giấu được trong giọng nói và một ý nghĩ khủng khiếp chạy trong cơ thể nàng, nàng chưa bao giờ cân nhắc tới khả năng này.

"Là anh giết ông ấy sao?" nàng thì thầm.

Nét mặt anh đanh lại, anh nhìn thẳng vào mặt nàng. "Anh muốn làm thế. Em ngạc nhiên lắm sao?"

Nàng lắc đầu, thở ra chậm rãi. Nàng không tin anh có thể làm ra chuyện như thế, nhưng rồi, nàng hiểu bản chất tự vệ vốn có của con người.

Jonathan buông nàng ra, ánh mắt anh dán lên tường. "Anh mất bình tĩnh suốt một đêm. Những người hầu nói với anh lão đã đánh mẹ rất dữ dội, bà ngã xuống cầu thang và gãy cổ. Sau khi lão giết chết mẹ rồi, lão đặt một khẩu súng lục vào đầu và bóp cò."

Giọng nói trống rỗng thể hiện sự mệt mỏi của một người đàn ông không muốn sống lại thời khắc đó. Nàng hiểu gánh nặng mà anh mang trên người và nỗi đau đớn khi phải mất đi người mà anh yêu nhất. Trái tim nàng căng đầy mong muốn an ủi anh, bù đắp cho anh, chữa lành mọi nỗi đau trong anh.

"Cho nên anh cũng khoá bản thân tách xa khỏi thế giới?"

Anh gật đầu. "Anh không muốn gặp, cũng không muốn trò chuyện với ai. Anh nghe thấy những lời thì thầm bàn tán và anh chỉ muốn thoát khỏi tất cả."

"Đó không phải lỗi của anh," nàng thì thầm. "Anh đã cố tìm cách cứu bà."

"Là lỗi của anh. Lẽ ra anh nên mang bà đi, cho dù bà có phản đối thế nào đi nữa. Nếu anh làm thế mẹ nhất định vẫn còn sống."

"Đó không phải lỗi của anh," nàng nhắc lại. "Anh đã cho bà cơ hội nhưng là chính bà từ chối." Anh ấy cần phải nghe thấy điều này, có như vậy mới có thể giải thoát được cảm giác tội lỗi đang đè nặng trong lòng.

Victoria đặt hai tay ôm lấy mặt anh và kéo anh đến gần đặt lên môi anh một nụ hôn. Khi môi nàng vừa chạm vào môi anh, anh lập tức mất hẳn kiên nhẫn, buộc nàng mở to miệng ra, để lưỡi anh tìm vào trong, dưới sự bá đạo nơi đầu lưỡi, phần cơ thể giữa hai chân nàng bắt đầu nảy sinh phản ứng. Tay anh khám phá khắp mọi vùng cơ thể, đẩy nàng vào giữa cơn bão của ham muốn và xúc cảm.

"Jonathan," nàng thì thầm, kéo anh đến sát gần mình hơn, và anh ôm lấy nàng, bế nàng đến giường ngủ.

Anh mau chóng cởi bỏ hết quần áo còn lại trên người nàng, rồi cả bản thân. Khi vừa nhìn thấy thân thể trần trụi của anh, nàng nghĩ ngay tới lần đầu tiên của hai người. Từ bên trong, nàng cảm nhận được sự kích động của bản thân, cả cơ thể như bùng tỉnh dưới bàn tay vuốt ve âu yếm.

"Sau đó anh rời khỏi Luân Đôn vì anh không muốn đổi mặt với ai trong một thời gian." Anh ép chặt nàng xuống giường, tấm trải giường mát lạnh đánh vào da thịt, anh đưa tay lên vuốt tóc nàng và đỡ nàng nằm nghiêng sang một bên. "Anh muốn quên những chuyện đã xảy ra."

"Rồi mọi chuyện sẽ tốt thôi. Chỉ cần có thời gian," nàng thì thầm, đưa tay chạm vào ngực anh. Anh nắm chặt tay nàng, giữ yên nó và dùng đùi kẹp chặt hai chân nàng.

Anh nằm lên người nàng, cả cơ thể anh ép chặt lấy cơ thể nàng. Nàng có thể cảm nhận được vật nam tính mạnh mẽ của anh đang cọ lên bụng mình và nàng đưa tay chạm vào nó, nắm chặt nó trong tay. Anh hít mạnh khi bàn tay nàng bắt đầu vuốt ve chiều dài của nó còn ngón cái của nàng khẽ nhẹ lên phần đầu nhạy cảm. Một giọt nóng ấm thấm ra, dính vào ngón tay nàng, lập tức anh giữ chặt cổ tay nàng ở yên mép giường. "Đừng mà, Victoria, chưa đâu."

Anh ghì chặt lấy nàng như giữ tù binh trong khi miệng anh bắt đầu chậm chạp đi xuống dần, anh dùng đầu gối tách hai chân nàng ra. Nàng kinh ngạc nhận ra vật nam tính của anh lướt dần xuống, chạm vào vùng đất

riêng tư của nàng, cả cơ thể nàng như càng ướt hơn thêm. Khi chiếc lưỡi anh tìm đến nơi đầu ngực, vẽ thành vòng, nàng khó khăn cố chống vòng tay giữ chặt của anh. Bên dưới anh, nàng căng người cố chịu sự tiếp xúc với phần cơ thể rắn chắc và kết quả là anh chậm chậm đưa phần cương cứng áp sát vào vùng thân mật thâm kín của nàng.

Lưỡi anh xoay đều một bên ngực nàng trong khi một tay anh nắm lấy tay nàng đặt lên bên ngực còn lại. "Tự chạm vào nó," anh ra lệnh.

Nàng xấu hổ phản đối, "Em không bao giờ..."

"Làm đi," anh ra lệnh. "Em biết cảm xúc của cơ thể mình mà. Anh muốn nhìn em."

Má nàng nóng bừng nhưng vẫn đưa tay chạm vào đầu nhũ hoa cương cứng, một dòng nóng ẩm chảy thẳng xuống như đáp lời cho cơn đau khiến bầu ngực sưng phồng. Jonathan buông lỏng nàng một chút, và nàng thấy như mình càng muốn nhiều hơn nữa.

Tìm thấy khoái cảm của sự ngập ngừng cảm đoán, nàng se đầu ngực giữa những ngón tay, Jonathan kéo tay nàng ra, ghé đầu liếm vào phần da thịt nhạy cảm, để những ngón tay nàng vẫn giữ chặt nơi đó cho đến khi sự kích thích trở nên mãnh liệt hơn. Nàng nhắm mắt lại và anh đưa tay còn lại của nàng nắm lấy bầu ngực bên kia, thì thầm khuyến khích nàng tự kích thích bản thân. Cả hai đầu ngực đều bị miệng anh làm cho ướt đẫm, và nàng không thể ngăn được hơi thở run rẩy cùng tiếng rên chỉ chực thoát ra khỏi miệng. Da nàng tê rần, miệng không ngừng gọi tên anh.

Miệng anh tìm dần xuống dưới, hai tay anh kéo rộng chân nàng ra. Và khi nàng nhận thấy hơi thở anh đang phả vào vùng ẩm áp nữ tính, nàng uốn lưng theo bản năng. Những ngón tay anh tìm đến vùng ẩm ướt, bắt đầu cọ sát khiến nàng như muốn nổ tung. Trong khi những ngón tay vẫn không ngừng xoa dịu bên ngoài, nàng nhận ra đầu lưỡi anh đang bắt đầu thường thức nơi riêng tư của mình. Mềm mại và ướt át như thể anh sợ làm nàng đau.

Sự rung động nhẹ nhàng dần trở thành tra tấn khi anh tăng cường ép mạnh xuống, khiến nàng lên tới cao trào. Nàng muốn được cảm nhận anh ở bên trong mình. Nàng muốn sự tiếp xúc của anh đẩy nàng lên đến cao trào.

Hơi thở trở nên dồn dập khi đầu lưỡi anh bắt đầu tạo nhịp trên cơ thể nàng. Nàng không muốn nhịp độ chậm chạp nhưng nóng bỏng này, nhất là khi nó đang đẩy nàng đến sát bờ vực của sự tỉnh táo.

Nói cho anh ấy biết mày cần gì, tâm trí lên tiếng mách bảo, dù rằng nàng vẫn thật sự không biết anh sẽ nghĩ thế nào về mình. Nhưng anh càng giày vò thì cơ thể nàng lại càng kích thích hơn.

"Làm ơn đi, em muốn..." Nàng không thể nói hết lời khi nhìn thấy gương mặt anh. Anh ngừng lại ngay lập tức, răng lướt qua đùi nàng.

"Em muốn gì?"

Nàng muốn anh tiến lên nhưng anh vẫn dùng hai tay đỡ trọng lượng cơ thể, mặt anh vẫn đặt trên bụng nàng. Mắt anh đầy vẻ thận trọng và nàng không biết làm thế nào mở lời.

"Cho anh thấy đi." Giọng anh sắc gọn và nàng nắm tay anh, đặt nó giữa hai chân mình. Ngay lập tức anh tìm ra nhịp điệu và nàng cong người đón nhận, cả cơ thể nàng như rộn lên khi nàng gần lên đỉnh. Không biết tại sao nhưng nàng bắt đầu đưa tay lên tự xoa ngực mình, và điều đó càng khiến những chuyển động nơi tay anh càng trở nên nhanh hơn.

Cảm giác căng phồng trong cơ thể tăng thêm khi anh tiếp tục giữ đúng tốc độ đó. Nàng thấy khó chịu hơn, càng muốn được nhiều hơn.

"Ra đi, Victoria," hơi thở anh mon man da thịt. "Hãy để anh làm nó cho em."

Ngọn lửa trong nàng được giải thoát khi nàng rùng mình phóng xuất toàn bộ, cả cơ thể run lên không nén được tiếng rên rỉ. Jonathan ép miệng

mình lên miệng nàng và phần thân thể anh trượt đến vùng ướt át của cơ thể nàng.

Trong khi anh vẫn còn do dự, nàng mở rộng bản thân, kéo hông anh về phía trước. Bộ phận nam tính cứng nhắc của anh trượt sâu thẳng vào trong không do dự khiến nàng thở hắt ra. Dù rằng phải mất một lúc cơ thể nàng mới thích nghi với cảm xúc mới này, nhưng lần này không hề có đau đớn.

Anh vẫn giữ yên trong nàng, quan sát. "Em không sao chứ?"

Nàng gật đầu, mở mắt. "Đừng ngừng lại."

Lần này anh di chuyển thật chậm. Không ngừng ra vào, khiến nàng thở hổn hển khi cơn sóng mới lại ập tới. "Một lần nữa chứ?"

"Một lần nữa." Nhịp điệu xâm nhập của anh kết hợp cả đầu hàng và chinh phục. Nàng kéo anh sát vào trong mình, mở rộng chân để anh tiến vào sâu hơn. Và khi nàng cuồng nhiệt hôn anh, đưa lưỡi nàng tìm vào trong miệng anh, toàn bộ khả năng tự kiểm soát của anh bay biến hết.

Anh nhận lấy môi nàng như một chiến binh tàn nhẫn, đầu lưỡi anh chỉ tuân theo một chỉ dẫn duy nhất – phản ứng thuần túy của chính thân thể anh. Nàng cảm thấy mọi rào cản như hoàn toàn bị phá vỡ khi anh cùng nàng hoà hợp, tốc độ không ngừng tăng lên. Khoái cảm lại lần nữa đạt tới cao trào, nàng rên lên khi anh chìm sâu hoàn toàn vào trong nàng. Nhưng nhịp độ vẫn không giảm, anh vẫn tiếp tục tiến vào sâu hơn, tay nàng ghì giữa hai người, cả cơ thể hoàn toàn bất lực, chìm nổi giữa niềm hoan lạc mãnh liệt đang muốn vỡ tung từng phần cơ thể.

Jonathan rút ra khỏi cơ thể nàng và đổi tư thế. Anh kéo nàng đến sát mép giường, đặt nàng nằm sấp xuống. Nàng áp người lên tấm ga giường, quay lưng về phía anh, trong khi chân nàng chạm vào tấm thảm bên dưới. Tay anh luôn xuống ngang phần xương chậu, đỡ hông nàng lên cao cho đến khi có thể hoàn toàn chìm sâu vào phần ẩm ướt trong cơ thể nàng. Tư thế

mới khiến nàng gần như choáng váng khi anh thúc mạnh vào sâu trong nàng, đôi tay anh xoa nắn bầu ngực trong khi tốc độ càng lúc càng tăng. Những ngón tay nàng bấu chặt vào tấm khăn trải giường trong khi anh mạnh mẽ tiến thẳng, phần nóng bỏng nam tính cứ không ngừng thâm nhập vào ra.

Victoria không ngăn nổi tiếng rên rỉ thoả mãn trước niềm thích thú mà anh mang tới, và khi anh hoàn toàn phóng thích bên trong, nàng rùng mình cảm nhận những rung động sau cùng.

Trong đời mình nàng chưa bao giờ cảm thấy điên cuồng đến thế này. Cơ thể nàng như một miếng mồi ngon chờ được tận dụng và anh kéo nàng sát đến gần mình, nàng có thể nghe được tiếng tim anh đang đập rộn trên lưng mình. Không cần nói gì nàng vẫn có thể cảm nhận được suy nghĩ đang giãy vò anh. Nàng nhẹ nhàng hôn lên môi anh, vuốt ve mái tóc anh.

Không phải lỗi của anh.

Cơ thể anh cương cứng vì căng thẳng, đầu cúi thấp. Nhưng anh không nhìn nàng, cũng chẳng nói gì.

Vào khoảng giữa đêm, Jonathan rời đi. Anh lặng lẽ mặc quần áo rồi đi xuống lầu. Victoria khiến anh thấy như mình hoàn toàn phơi bày trước nàng. Được chạm vào nàng giờ như một con nghiện và anh nghĩ mình sẽ chẳng bao giờ có thể chấm dứt được chuyện này.

Mỗi khi ở cạnh bên nàng, anh cảm thấy như mọi khả năng kiểm soát của bản thân đều bay mất hết. Nhu cầu xác thịt lấn áp hoàn toàn lý trí và anh sợ những chuyện có thể xảy ra. Đứng trước Victoria, anh không biết mình sẽ nảy sinh những phản ứng gì, nàng chính là yếu điểm trong sức mạnh ý chí của anh.

Anh đứng cạnh cửa sổ phòng sách, nhìn ra màn đêm ngoài kia. Anh muốn cuộc hôn nhân giữa mình và Victoria đơn giản chỉ là mối quan hệ tôn trọng tương kính, và anh chính là người có khả năng chu cấp cho nàng.

Nhưng thay vào đó, tâm trí anh cứ không ngừng tái hiện hình ảnh đã diễn ra đêm nay, những tiếp xúc thân mật với nàng, cơ thể của cả hai như hoà vào làm một. Cơ thể nàng hoàn toàn chấp nhận anh, và mỗi cái rung mình của nàng tựa như một liều thuốc ám vào anh, kích thích những ham muốn tìm đến nàng. Anh chỉ muốn cả đêm được nhìn thấy nàng cong người và thoả mãn phóng thích bản thân.

Anh muốn yêu nàng. Và cũng muốn nàng đáp trả lại tình yêu đó. Nhưng mỗi khi ở cạnh Victoria, anh lại mất đi kiểm soát. Cuộc mây mưa đêm nay đã dừng ngay cạnh bờ vực của bạo lực, có một nhu cầu chiếm hữu mạnh mẽ cứ không ngừng thúc giục khiến anh không sao hiểu nổi. Cảm giác anh dành cho vợ mạnh mẽ đến nỗi anh cũng chẳng thể đoán được phản ứng của chính bản thân mình.

Anh thắp một ngọn nến nhỏ và ngồi vào bàn. Người hầu đã đem thư vào đặt trên bàn từ trước nhưng anh bỏ qua hầu hết những bức thư đó. Tuy nhiên gần đây, khi ánh mắt anh nhìn lại chồng thư cũ, anh nhìn thấy có một lá thư được gửi từ Bá tước Strathland. Trong thư, gã đã phủ nhận chuyện mình có liên quan đến vụ hoả hoạn và hứa sẽ điều tra những người tá điền để tìm xem ai là người có trách nhiệm trong vụ này.

Strathland không có quyền làm chuyện đó. Những người tá điền đã được mời thuê lại đất ở Đồi Eiloch và tên bá tước không còn quyền hạn gì ở đó. Nếu gã dám làm gì trong khu vực đó, nghĩa là gã đang công nhiên xâm phạm quyền cá nhân. Và cha mẹ của Victoria có thể cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Lần trước khi bỏ mặc hiểm nguy, kết quả cha mẹ anh đều đã qua đời. Lần này anh không muốn rời xa vợ, vì Victoria, anh cần phải bảo vệ mẹ nàng.

Và điều đó có nghĩa là phải quay trở lại Scotland.

~*~

Đại tá Henry Andrews, Nam tước Lanfordshire lê bước trong tuyết, nhìn chằm chằm vào ngôi nhà mới được xây phân nửa. Ông đã đi cả trăm dặm để trở về nhà, hy vọng được nhìn thấy vợ và các con gái. Thay vào đó, điều ông thấy chỉ là một vụ hoả hoạn đã phá huỷ toàn bộ ngôi nhà.

Sự sợ hãi lạnh lùng chạy dọc khắp cơ thể khi ông nghĩ về những điều mà gia đình mình đã trải qua. Ông bước nhanh hơn, và cảm giác thật nhẹ nhõm khi trông thấy vợ, Beatrice, đang ôm một đống gỗ cháy, có lẽ là tàn tro của mấy cái cửa sổ.

Mái tóc vàng của bà lấp lánh xám, trông bà mảnh khảnh hơn lần cuối cùng ông thấy rất nhiều. Nhưng Chúa lòng lành, ông ước gì có thể chạy băng qua sân, và ôm lấy bà trong vòng tay mình. Ông muốn ôm thật chặt người phụ nữ vẫn luôn đứng cạnh bên ông trong suốt ngàn ấy năm trời, muốn được cảm nhận hương thơm ấm áp trên cơ thể bà và quên đi những khắc nghiệt của chiến tranh.

Nhưng giờ ông đâu còn là chàng trai trẻ tuổi mới đôi mươi, và ông đã gửi cho bà những bức thư đầy lạnh nhạt. Ông không biết bây giờ bà cảm thấy thế nào khi nghĩ về mình, đó là trong trường hợp bà còn có cảm xúc gì đó với ông. Dù rằng ông muốn sửa chữa sai lầm, nhưng ông không phải là người biết cách nói chuyện.

Ông quan sát bà một hồi, nhớ lại hình ảnh trước kia. Bà vẫn xinh đẹp sau ngàn ấy năm. Ông tiến tới một bước đợi bà nhìn thấy mình. Nghe thấy tiếng động, bà xoay người nhìn lại, và mẩu gỗ cháy rớt khỏi tay bà, rơi tung toé trên mặt đất. Bà đưa tay che kín miệng nhưng vẫn đứng im.

Henry chờ đợi một tín hiệu cho thấy bà vui mừng khi nhìn thấy ông nhưng không có gì ngoài biểu hiện kinh ngạc trên gương mặt. Ông tạm ngăn lại cảm xúc thất vọng và bước tới gần bà. Dù rằng thật muốn đưa tay ôm lấy vợ nhưng hiện giờ tay ông đang bị băng kín, treo lủng lẳng một bên cổ.

Liệu rằng bà ấy có vui khi thấy mình trở về không? Tim ông đập nhanh hơn, chờ đợi một điều gì đó... bất kỳ có là điều gì đi nữa.

“Beatrice,” ông kêu to, gật đầu chào bà. Đó là từ duy nhất ông có thể nói lúc này, nhưng nó không đủ để nói lên mọi cảm xúc trong lòng ông. Ông muốn nói rằng thật lâu quá. Muốn nói rằng ông rất nhớ bà.

“Henry.” Bà gật đầu đáp lời, chùi tay vào trong tạp dề. Ông ngạc nhiên trông thấy bà mặc như một người đầy tớ. Trước đây, bà luôn tự hào về bản thân trong những bộ áo váy xinh xắn đáng yêu đủ màu sắc. Nhưng dù sao đi nữa, bộ áo váy len xanh đậm vẫn không làm giảm vẻ đẹp của bà chút nào. “Lâu ngày không gặp.”

Ông tiếp tục chờ đợi một dấu hiệu cho thấy bà muốn ông ôm lấy mình, nhưng bà vẫn buông thõng hai tay như thể không hề vui mừng được nhìn thấy ông.

Ông nhìn mái nhà và những bức tường cháy xém hỏi, “Chuyện gì đã xảy ra với nhà của chúng ta vậy?”

“Vài tuần trước, có người đã cố tình phóng hoả.” Bà ngẩng lên, gật đầu với những người tá điền đang khiêng những mảnh đồ nát ra khỏi nhà. “Em đã viết thư báo cho anh biết nhưng có lẽ anh chưa nhận được. Mọi người vẫn đang xây lại nhà.”

“Còn các con thì sao?”

Bà thoáng dịu lại khi nghe ông nhắc tới các con. “Bọn chúng đều không sao, và giờ đang ở Luân Đôn. Vài tuần trước Victoria đã kết hôn cùng Công tước Worthingstone.”

Có phải vợ ông vừa bảo rằng Victoria đã mọc cánh và bay đi không, trên đời này chưa bao giờ ông thấy điều gì đáng ngạc nhiên đến thế. “Một công tước sao? Với Victoria của chúng ta sao?” Từ khi cô con gái lớn bị lạc, ông chưa bao giờ thấy Victoria bước ra khỏi bốn bức tường, con bé cũng không còn là cô bé năng động, tinh nghịch như xưa nữa.

Beatrice mỉm cười xác nhận, “Em cũng rất kinh ngạc khi biết chuyện. Chưa bao giờ em nghĩ đến việc con bé có thể tìm được một tấm chồng, nói gì đến một ngài công tước.”

Ông chỉ muốn nói với bà rằng được nhìn thấy nụ cười trên mặt bà mới thật là điều tuyệt diệu, và rằng suốt mấy năm nay ông đã chẳng quan tâm gì đến ngôi nhà này, chỉ nghĩ nơi này an toàn là được. Nhưng từ ngữ không thể thoát thành lời, nó đã bị kìm hãm dưới những năm dài ngưng nghịu.

“Có vẻ như anh đã đánh mất một thời khắc quan trọng.” Và dù rằng ông vẫn viết thư tay về nhà nhưng mỗi bức chỉ vắn vện đôi ba chữ. Cuộc chiến ở Tây Ban Nha đã chiếm gần hết thời gian của ông, và khi có thời gian viết thư, ông lại chẳng biết nên nói gì.

Trong mắt Beatrice ánh lên tia lấp lánh, bà cố giữ không cho nước mắt rơi. “Có vẻ như là thế.” Bà chạm tay vào khung cửa trước như muốn quên đi sự hiện diện của ông, điều đó càng khiến cho nỗi đau đớn vì cô độc trong lòng ông tăng thêm. “Trong nhà bị thiệt hại rất nặng,” bà thừa nhận. “Hai tuần rồi em ở tạm trên Đồi Eiloch, nhưng giờ em nghĩ căn nhà cũng đã ổn.” Bà mở cửa, tiếp tục nói chuyện về thủ phạm mà mọi người nghi ngờ đã phóng hoả, và thời gian cần thiết để khôi phục lại ngôi nhà cùng đồ nội thất.

Ông không nghe bà nói được lời nào. Tất cả những gì ông có thể làm là nhìn vợ mình, ghi nhớ từng đường nét cơ thể.

“Henry?” Bà đứng lại trước lối vào phòng khách, kêu tên ông. “Anh không sao chứ? Tay anh có đau không?”

Ông muốn nói nhiều điều với bà, muốn hỏi bà ngàn vạn câu hỏi và tìm cách khiến bà hiểu rằng ông vẫn yêu bà dù sau bao nhiêu năm xa cách. Nhưng cuối cùng, sự dè dặt đã khiến ông chẳng thể nói được lời gì ngoại việc lắc đầu. “Không có gì.”

Ông vươn tay định nắm lấy tay bà, nhưng đúng lúc bà quay người để dẫn ông đến một nơi khác trong nhà. Trong khoảnh khắc, ông đứng đó, bàn tay đưa ra bất động. Nhưng bà không hề quay đầu nhìn lại.

Cuối cùng, ông hạ tay xuống, nuốt nghẹn những nuối tiếc vào lòng, tự hứa sẽ tìm cách cải thiện mối quan hệ giữa hai người.

~*~

"Thưa ngài công tước," Brandon Carlisle - Bá tước Strathland - bước vào căn phòng khách trên Đồi Eiloch, nơi Công tước Worthingstone đang đợi cùng với mấy vị khách mời. "Đại tá Lanfordshire," gã lên tiếng chào, "và Phu nhân Lanfordshire." Gã cúi người chào trước khi ngồi xuống đối diện hai người.

Vẫn cố giữ nụ cười thân thiện trên mặt dù rằng gã thừa hiểu mục đích của lần gặp mặt này - một cuộc đối chất. Gã không tự lừa mình dối người khi tưởng rằng đây chỉ là một cuộc gặp gỡ xã giao bình thường.

"Tôi rất tự hào khi nhận được thư mời," Brandon nói cảm ơn cô hầu vừa rót trà vào ly. "Ngài thật tốt khi nghĩ đến hàng xóm láng giềng."

Gương mặt Phu nhân Lanfordshire đầy vẻ căng thẳng. "Chúng tôi có chuyện muốn nói cùng ngài."

"Vài người của ông đã tìm cách thăm vấn những người tá điền," ngài công tước lên tiếng. "Nhưng bọn xâm phạm bất hợp pháp không được chào đón trên đất đai của ta."

"Những người Scot đó đã là tá điền của tôi hàng mấy năm trời. Tôi biết rõ bọn chúng hơn bất kỳ ai khác, và tôi nghĩ làm thế là tốt nhất nếu muốn điều tra vụ hỏa hoạn. Ngài cũng đâu muốn có tên tội phạm lẫn quần giữa người của mình."

"Ta sẽ tự mình điều tra chuyện đó," ngài công tước chấm dứt tranh luận.

Bradon nhăm nháp tách trà, tìm cách thay đổi chiến thuật. "Bà có nghĩ về lời đề nghị của tôi không thưa Phu nhân Lanfordshire?" Thấy Đại tá Lanfordshire nhướng mày, gã nói rõ, "Tôi đã vài lần đề nghị được mua lại mảnh đất của ông bà."

"Chúng tôi không bán," đại tá trả lời.

Bradon chùng như đã đoán trước câu trả lời đó, gã đưa ra đề nghị. "Tôi muốn tăng thêm đàn gia súc và chúng cần thêm nhiều đất để chăn thả. Tôi biết ngài hiểu rõ giá len đã tăng cao thế nào trong mấy năm nay. Nhưng tôi nghĩ đến một khả năng khả thi khác mà ngài vẫn có thể giữ lại được đất đai của mình." Gã đặt tách trà xuống nói thêm. "Ngài còn ba cô con gái chưa kết hôn. Tôi là một người goá vợ và tôi bằng lòng kết hôn với một trong ba người. Con cái của chúng tôi có thể kế thừa mảnh đất đó, coi như, chúng ta hợp tác vậy. Cả hai có thể chuyển đến sống ở Luân Đôn hay bất kỳ nơi nào khác."

Vẻ kinh ngạc tột độ trên mặt Phu nhân Lanfordshire cho thấy bà chưa từng lường trước đề nghị này. "Nhưng các con gái..."

"Những cô gái sẽ kết hôn với người mà họ chọn," ngài Công tước Worthingstone cắt lời. "Ta sẽ tài trợ cho họ khi đến mùa lễ hội. Họ xứng đáng có được nhiều hơn là bị đem để làm giao dịch với bọn cừu."

Strathland cố không bật ra tiếng cười nhạo. "Tôi không có ý đó, ít nhất chưa hề dự định. Nhưng tôi có cảm tình với cô con gái nhỏ của ông bà Andrews, tiểu thư Juliette. Có lẽ tôi nên đến Luân Đôn, tán tỉnh nàng cùng với những người muốn cầu hôn khác. Tất nhiên, nàng sẽ có quyền quyết định có chọn tôi hay không. Nhưng dù sao đó cũng là giải pháp cho tất cả chúng ta."

"Không," ngài công tước lên tiếng trả lời cắt đứt mọi chuyện và nhìn Brandon cảnh cáo. "Ta mời ông tới đây để chắc rằng ông hiểu rõ ý của ta. Đất đai ở Đồi Eiloch và ở cả Ballaloch không thuộc về ông. Ông không

được phép cho bất kỳ kẻ nào đến đe dọa gia đình ta hay những người tá điền được phép xây dựng nhà cửa trên đất của ta."

Sự độc đoán của anh khiến Brandon khó chịu. Dù gã nghiêng đầu im lặng về phục tùng, nhưng gã không hề có ý định từ bỏ mục tiêu thôn tính cả vùng Cao nguyên này.

"Cứ giữ lấy đất của chính ông, và chúng ta có thể chung sống trong hoà bình," Worthingstone nói, "nếu không, ông sẽ không thích phải nhìn thấy những hậu quả tài chính sắp tới đâu."

Nói theo cách khác, nghĩa là hãy tôn trọng quyền của ta và đừng cố mà tìm cách chống lại ta, Strathland nghĩ. Gã hiểu rõ từng lời ngài công tước nói, nhưng như thế không có nghĩa là gã sẽ vâng lời.

Ai cũng đều có giá. Cả Worthingstone cũng thế.

Chương 19

Mùa xuân năm 1811.

"Cháu không thể cứ tiếp tục từ chối mọi lời mời," Phu nhân Rumford nhận xét trong bữa ăn trưa. "Chỉ vì ngài công tước không tham dự không có nghĩa là cháu không được ra khỏi nhà và hưởng thụ cuộc sống. Ta rất vui được giúp cháu, cháu nên thử xem sao."

Dù Victoria rất cảm kích với lời đề nghị đó nhưng nàng không thấy nó hấp dẫn chút nào. "Cháu đã nhận lời đến dự bữa tiệc của dì Charlotte, và thế là đủ. Nhưng dù sao cũng cảm ơn dì, Phu nhân Rumford."

"Ta nghĩ Charlotte rất vui vì điều đó. Và vì cháu lúc nào cũng đầy vẻ bí ẩn, nên mọi người đều muốn được mời cháu."

"Quan trọng nhất vẫn là các em cháu," Victoria nói rõ. "Còn những người khác thì chẳng phải vấn đề gì."

"Chà, tất nhiên là có vấn đề rồi." Melanie nói thẳng, bà ghim nĩa vào một con hào. Mùi thức ăn khiến nàng khó khăn nuốt nước miếng. "Vì chồng cháu không ở đây, nên cháu có trách nhiệm thay mặt ngài công tước như một công tước phu nhân. Không được trốn trong phòng mình nữa."

Victoria không thể trả lời, nàng cảm thấy buồn nôn. Nàng không hề muốn cứ ở mãi trong phòng, nhưng càng lúc nàng càng cảm thấy mệt mỏi. Dù cố tìm cách tránh xa mọi tiệc tùng, nhưng dù sao, trong mùa đông nàng cũng đã nhận được vài lời mời, còn giờ, khi mùa xuân đến, mọi thứ đều thay đổi. Margaret và Juliette sẽ có mặt trong buổi ra mắt để chính thức giới thiệu bản thân.

Trong khi nàng vẫn còn lý do phải tiếp tục cuộc sống ảm đạm.

"Chồng cháu có viết thư gì không?" Melanie dịu dàng hỏi.

Victoria lắc đầu. Anh đã bỏ ra khỏi phòng ngay sau khi ân ái cùng nàng, và sáng hôm sau, anh rời khỏi nhà. Anh chỉ để lại một lời nhắn giải thích mình cần phải về giám sát việc xây dựng nhà của mẹ nàng. Nàng không hiểu tại sao anh lại đi cũng không biết khi nào anh sẽ trở lại.

Mình nên trở về, trái tim nàng lên tiếng. Nhưng ý nghĩ về một cuộc hành trình dài cô độc quay ngược lại Scotland lấn áp tất cả. Nàng buộc bản thân mỗi ngày phải bước ra ngoài và dù giờ đây việc đó có trở nên dễ dàng hơn thì nỗi sợ vẫn còn đó. Lý do duy nhất nàng có thể làm được điều đó khi ở Luân Đôn này là vì nàng không bao giờ muốn rời khỏi Jonathan.

Phu nhân Rumford cắn thêm một miếng hầu, giờ thì cái mùi của nó đủ khiến Victoria muốn bỏ trốn. Thật là một thứ mùi kinh tởm, ngọt ngào giả tạo khiến nàng cảm thấy buồn nôn. Khi nàng chạy đến chỗ cầu thang, căn phòng như đang quay cuồng và nàng buộc phải ngồi sụp xuống cố tránh cảm giác choáng váng.

“Ôi, cháu ơi, trông cháu thật đáng sợ.” Phu nhân Rumford vội chạy đến chỗ nàng, nỗi lo lắng hiện rõ trên mặt. “Cháu không khoẻ sao?”

Victoria vẫn cúi đầu, cô không để mình ngất đi. “Một chút nữa sẽ không sao đâu.” Tai nàng ong ong, nàng nói, “Là mùi hầu thôi mà.”

Bà dì chồng há hốc miệng. “Ôi trời. Trời ơi. Không phải là cháu sắp có em bé đó chứ?”

"Vâng, cháu nghĩ thế." Nàng đã không có kinh nguyệt kể từ lúc Jonathan rời khỏi nhà, mọi triệu chứng đều rõ ràng. Dù rằng không gặp bác sĩ, nhưng nàng vẫn cảm thấy đúng là thế.

“Ôi, quả là một tin tức tốt lành!” Phu nhân Rumford bước đến ngồi cạnh nàng trên cầu thang, vỗ nhẹ lên tóc nàng. “Và chỉ vừa mới kết hôn, đây là một tín hiệu tốt, rồi đây các cháu sẽ có rất nhiều con cái. Ta thấy em bé chắc sẽ ra đời vào mùa thu, đúng không?”

Nếu mình có thể sống đến lúc đó, Victoria cố nén cảm giác khó chịu, ngược đầu lên. “Cháu mong là ngài công tước sẽ trở lại trước lúc đó.”

Dù rằng nàng rất sợ hãi nhưng cũng thật xúc động khi có một đứa con, thời gian không có Jonathan bên cạnh thật đau khổ biết bao. Nàng vùi đầu vào việc thiết kế trang phục lót như niềm an ủi duy nhất. Nàng đã gửi bản phác thảo cho Sinclair và anh ta đưa nó cho mấy người tá điền, rồi mang thành phẩm đến cho nàng.

Bí mật Aphrodite's Unmentionables đã là một thành công tuyệt vời, và Victoria phải cẩn thận hơn bao giờ hết để giữ kín nó. Chỉ cần để vợ của mấy người tá điền làm việc thôi là đủ và giờ họ đang chậm rãi tụ tích góp tài sản cho riêng mình.

Nàng không cần gì cho bản thân, nhưng nhờ vào sự hào phóng của ngài công tước, nàng đã có thể bắt đầu những dự án từ thiện của riêng mình. Dù trại tế bần đã viện trợ phần nào cho những người không có khả năng nuôi nấng con cái, nhưng nàng cũng sắp xếp với các giáo xứ địa phương để cung cấp hỗ trợ đặc biệt cho phụ nữ, những con người bị chồng hành hạ.

Nàng đã mang tới một nơi trú ẩn cho họ, một thiên đường nho nhỏ trong thành phố, nơi họ được bảo vệ khỏi những người chồng thường hay đánh đập vợ con. Và nàng đang tìm kiếm một nơi ở vĩnh viễn, một nơi trú ẩn mang tên mẹ của Jonathan. Đó là mục đích, là phương tiện lấp đầy những tháng ngày cô đơn trống trải không có chồng bên cạnh.

Nàng hít thở thật sâu, xua đi cơn choáng váng, dù vẫn còn cảm giác buồn nôn.

"Cháu thấy khoẻ hẳn chưa, có thể trở lại phòng ăn chứ?" Phu nhân Rumford hỏi, giữ chặt tay nàng.

Victoria lắc đầu. "Cháu nghĩ chắc không đâu. Cháu không thể chịu nổi mùi hàu, nếu đi không thấy phiền."

"Ta vẫn còn nhớ những ngày đó." Bà rùng mình. "Tạ ơn Chúa, thời kỳ mệt mỏi đó rồi cũng qua. Nếu không không ai lại muốn có nhiều hơn một đứa con."

Victoria đứng lên, nắm lấy tay Phu nhân Rumford và xin bà bỏ qua cho sự thất thố của mình. Nàng đẩy cửa bước ra ngoài và ngồi lại trong vườn. Ánh nắng buổi sớm ấm áp vuốt ve gương mặt nàng, Victoria ngồi trên một băng ghế đá cạnh khóm nghệ vừa chớm nở hoa và mấy luống tulip. Giờ đây ở bên ngoài nàng không còn cảm giác bị đe dọa quá mạnh như trước, dù vậy nàng vẫn chưa sẵn sàng đến thăm các em.

Từng ngày trôi qua, nỗi lo sợ trong lòng càng lúc càng giảm và nàng tin rằng một ngày nào đó nàng cũng sẽ được tự do như các em. Nhắm mắt lại, Victoria ngả đầu, tận hưởng mùi hương của mùa xuân.

Có tiếng đàn ông háng giọng vang lên khiến nàng giật mình.

"Thưa công tước phu nhân, xin bà tha lỗi nhưng có khách muốn xin gặp bà," người hầu nói. "Ông John Melford đến đây thay mặt cho Bá tước Strathland. Ông ta nói có một bức thư từ mẹ bà muốn gửi đến bà. Tôi đã nói ông ta đợi trong phòng khách nhưng nếu bà không muốn gặp tôi có thể bảo ông ta đi."

Vừa nghe nói tới Strathland, tim Victoria như thắt lại. Dù rằng không ai có thể chứng minh gã bá tước có liên quan đến vụ hoả hoạn nhưng nàng biết gã là kẻ đứng sau vụ này. Nàng rất muốn từ chối gặp mặt ông Melford, nhưng đồng thời nàng cũng muốn nhận thư của mẹ.

"Ông có thể yêu cầu ông ta để lá thư lại và ngày khác tôi sẽ gặp ông ta sau được chứ?" Nàng không muốn nói chuyện với người lạ, nhất là những kẻ có liên quan tới Strathland.

Anh hầu lắc đầu. "Ông ta không đồng ý đưa thư cho tôi. Nhưng tôi đã nhìn thấy nó, nó thực sự là thư của Phu nhân Lanfordshire."

Nàng cảm thấy lo lắng hơn. "Vậy thì tôi sẽ đến gặp ông ta. Nhưng với sự có mặt của anh và một người hầu nữa." Nàng cũng có thể nhờ Phu nhân Rumford ở lại nhưng nàng lại ngại nội dung lá thư không phải tin tức tốt lành gì.

Nàng cả quyết đứng lên khỏi băng ghế, bước theo anh hầu vào phòng khách. Người đàn ông đang ngồi ghé bên một chiếc ghế, tay cầm mũ. Ông ta mặc một chiếc áo đuôi tôm xám, cổ tay đã sòn và hơi xơ. Ánh mắt ông ta lướt khắp căn phòng như để đánh giá sự giàu có của chồng nàng.

"Thưa công tước phu nhân, tôi là John Melford, quản lý của ngài Bá tước Strathland," ông ta đứng lên ngay khi nhìn thấy nàng, cúi đầu chào. "Cảm ơn vì đã đồng ý tiếp kiến tôi." Ông rút lá thư ra khỏi túi áo khoác. Nhưng ông ta giữ nó trong tay chứ không đưa cho nàng. Victoria đưa mắt nhìn ra sau để chắc là mấy anh hầu vẫn còn đứng đó.

"Tại sao ông lại đến đây?" nàng hỏi.

Ông nhìn ra sau một chốc, rồi quay sang nàng. "Ngài Strathland biết rằng gia đình bà đang xây lại nhà dưới sự giúp đỡ của ngài công tước."

"Đúng vậy, sau vụ hỏa hoạn." Một cảm giác đau nhói lên nơi cột sống nhưng nàng buộc mình phải mạnh mẽ lên. Nàng đã sớm biết câu trả lời cho câu hỏi mà nàng chưa từng hỏi ra. "Là người của bá tước gây ra vụ hỏa hoạn, đúng không?"

"Kẻ hầu của bà, MacKinloch mới là người gây ra vụ hỏa hoạn," ông ta chỉnh lại. "Chúng tôi vẫn chưa biết tại sao. Nhưng giờ hẳn đã trốn sang bờ kia của Scotland. Thật bất hạnh là tai nạn sẽ còn tiếp tục." Đôi mắt nâu của ông ta ánh lên vẻ cảnh báo và cuối cùng gã chìa thư về phía nàng. "Sẽ tốt hơn nếu gia đình bà đồng ý bán đất và quay lại Luân Đôn. Ballaloch giờ là một nơi thật nguy hiểm."

Có sự đe dọa trong những lời nói đó và Victoria cầm lấy lá thư. Khi nhìn thấy nét chữ quen thuộc của mẹ, cảm giác an lành chạy khắp cơ thể.

Nàng tin Beatrice sẽ an toàn khi có những người tá điền bên cạnh, nhưng giờ nàng bắt đầu phân vân.

Nỗi nhớ nhà như làn sóng đồ ập lên nàng, nàng xé vội lá thư, đọc lướt qua nội dung. Mẹ nàng viết rằng cả Jonathan và cha nàng đều đã về lại Ballaloch. Dù rằng mẹ chưa bao giờ hỏi sao ngài công tước chỉ trở lại một mình, như thể bà đã cảm nhận được sự ghẻ lạnh của họ.

Ngài công tước có thể sẽ quay lại Luân Đôn nếu biết Victoria mang thai nhưng nàng cũng chỉ mới biết chuyện này. Với lại, nàng cũng chỉ muốn anh tự nguyện trở lại chứ không phải vì trách nhiệm phải trở lại.

Cảm giác cô đơn khi không có anh bên cạnh đã để lại một nỗi đau trống rỗng bên trong nàng. Nếu nàng là một người phụ nữ mạnh mẽ hơn, nàng đã có thể trở lại Ballaloch và trực tiếp gặp anh. Nhưng ý nghĩ lại một lần nữa thực hiện cuộc hành trình đó là điều không tưởng với nàng.

"Tôi có thể mang lời phúc đáp khi trở về," Melford nói. "Sẽ không có vấn đề gì đâu."

"Và ông muốn tôi viết gì trong thư?" Nàng hỏi. Rõ ràng Melford không đến đây đơn giản chỉ để đưa thư. Gã có mặt ở đây vì một lý do hoàn toàn khác.

"Hãy nói gia đình bà quay về Luân Đôn đi," Melford nói. "Bán đất và để bọn tá điền cho chúng tôi. Ngài Strathland sẽ đưa ra một mức giá hời, và mọi người sẽ chẳng cần phải xây nhà lại làm gì."

Nói cách khác, gã muốn mọi người từ bỏ quyền kiểm soát của mình ở Cao nguyên Scotland và giao lại cho Bá tước Strathland. Đó mới đúng là mục đích của lần viếng thăm này - đe dọa nếu họ vẫn không chịu rời đi. Nàng thật không tin gã lại dám đưa ra đề nghị như vậy.

"Tôi cho rằng ngài bá tước đã mất một phần đất để gán cờ bạc cho chồng tôi," Victoria nói thẳng nhưng Melford phớt lờ.

"Những người Scotland có thể di chuyển dọc theo bờ biển và định cư ở đó," gã nói.

"Và nếu gia đình tôi từ chối?" Chỉ nghĩ đến đám cháy cũng đủ khiến toàn thân nàng lạnh toát. Trông đầu nàng vẫn còn nhớ đến cụm khói đen nghệt thờ và cả cảm giác sợ hãi khủng khiếp rằng nàng sắp chết. Không chỉ cha mẹ nàng đang gặp nguy hiểm mà cả Jonathan cũng thế. Thậm chí anh thế đã bị giết chết, suy nghĩ đó khiến nàng cảm thấy càng thêm thống khổ. Nàng đặt tay lên bụng như để bảo vệ đứa bé chưa ra đời.

Ngay lập tức Victoria hồi hận vì đã làm thế. Melford không bỏ qua bất kỳ cử động nào của nàng và ánh mắt kiêu như tôi-đã-biết của gã càng khiến nàng sợ hãi hơn.

"Có thể gia đình bà từ chối lời đề nghị đó," gã nói. "Nhưng bà nên nhớ chuyện đã xảy ra cho chồng bà lần trước khi tới Scotland." Đôi mắt gã nhìn chằm chằm vào bụng nàng. "Sẽ an toàn hơn cho tất cả mọi người nếu ở lại đây."

Victoria nắm chặt lá thư trong tay. Gã đang cố đe dọa bọn họ, và nàng cần phải cảnh báo cho chồng nàng biết. "Tôi sẽ viết thư cho họ," nàng đồng ý. "Nhưng tôi sẽ tự gửi thư." Bằng cách đó, nàng có thể yên tâm là Melford sẽ không thay đổi được nội dung trong thư. Cain Sinclau đang ở Luân Đôn và nàng định bàn với anh ta. Trông tất cả mọi người, anh ta là người biết nên làm gì.

Khi Melford bỏ đi, nàng nhắm mắt lại, lo lắng cho gia đình mình. Nhưng hơn hết thảy, nàng lo sợ cho chồng mình.

~*~

"Victoria sẽ không đến đâu." Margaret nhấn mạnh. "Chị ấy hiếm khi rời khỏi nhà."

"Tốt nhất cô nên hy vọng là cô ta sẽ đến," John Melford khẳng định. Giọng nói đều đều lạnh lẽo cho thấy gã là một người không ngần ngại giết

người.

Không khí trong xe như đặc quánh và Margaret nhìn ra cửa, thầm mong mình đã ngồi đủ gần cửa để có thể thoát ra ngoài. Bọn họ đang đỗ xe ngay trước cửa nhà ngài Công tước Worthingstone. Mưa đập rào rào trên mui xe, trận mưa như trút nước này khiến tầm nhìn trở nên hạn hẹp. Nàng nghe thấy tiếng người xà ích trèo xuống xe và đoán chắc là gã xuống để gõ cửa.

Đầu óc nàng xoay vòng vòng với muôn ngàn suy nghĩ, nàng thầm cầu mong sao nỗi sợ sẽ khiến Victoria kiên quyết ở trong nhà. Nhưng lẽ chi ấy đồng ý thì sao? Lỡ như chị nàng bất chấp nỗi sợ hãi và mạo hiểm bước ra trong thời tiết khắc nghiệt này thì sao? Người đàn ông này có thể sẽ giết chết cả hai.

Margaret buộc mình phải bình tĩnh. Nàng không thể để chuyện đó xảy ra, nhất là lúc này, khi chị nàng đang chuẩn bị chào đón đứa con đầu lòng. Nàng đưa mắt nhìn về phía cửa, không biết có thể cố gắng thoát khỏi đây được không.

"Chúng ta sẽ đợi ở đây," Melford nói. "Cô ta sẽ ra xe ngay khi đọc được lời nhắn."

Nhưng Margaret lắc đầu. "Victoria sẽ không rời khỏi nhà. Chị ấy quá..." Sự hãi, nàng suýt nữa đã nói ra hai từ sợ hãi. Nhưng rồi nàng nhận ra đã có một sự thay đổi nơi Victoria sau khi nàng kết hôn cùng ngài công tước. Đã đôi lần Margaret đến thăm và thấy Victoria đang ngồi ngoài vườn hoặc đang cắt hoa. Có vẻ như chị nàng đã quyết tâm phải vượt qua mọi sợ hãi.

"Khi cô ta đọc lời nhắn của tôi, cô ta sẽ tới," Melford nói. "Nếu cô ta nghĩ rằng mạng sống của cô đáng giá." Như để nhấn mạnh câu nói đó, gã cứa con dao đặt sau gáy nàng. Dòng máu nóng nhỏ từng giọt xuống da nàng, lưỡi dao sắc bén cay nghiệt nhắc cho nàng nhớ đến hậu quả có thể xảy ra.

Mạch máu trong người Margaret đập thành thịch, nàng hỏi không biết nếu Victoria không đến, người đàn ông này có giết nàng không. Nàng chỉ có thể thầm mong cô hầu gái sẽ phát hiện ra việc nàng mất tích và tìm người giúp đỡ. Nhưng cho dù cô ta có biết được sự thật thì cũng làm sao biết được Melford sẽ đưa nàng đi đâu.

"Nếu chị ấy không đến ông sẽ giết tôi sao?" nàng hỏi, lo sợ cho câu trả lời.

Melford nhún vai. "Có thể cô em vẫn còn công dụng khác."

Nàng không muốn nghĩ đến công dụng khác là gì. Margaret cắn chặt răng, nhìn màn mưa bên ngoài.

Dừng đến, dừng đến, dừng đến, nàng cầu khẩn. Hay là để ai khác đến cũng được, Cain Sinclair chẳng hạn. Gã Cao nguyên Scotland đó có thể thiếu lịch sự và thô cứng nhưng anh ta có thể dễ dàng cứu nàng.

Từng phút trôi qua, rồi gần một giờ cũng trôi qua và rồi cửa xe mở. Victoria đang đứng bên ngoài, chiếc ô che trên đầu với anh hầu đứng cạnh. Ngay khi trông thấy Margaret với lưỡi dao kề ngay sát cổ, nàng tái mặt.

"Lên xe, và tôi sẽ để cho ả đi," Melford nói.

"Chạy đi," Margaret khẩn khoản. Nhưng Victoria đứng im đó vì kinh ngạc, chiếc ô rơi khỏi tay. Về mặt kinh hoàng đó báo trước rằng chị nàng sẽ không chạy đi đâu được nữa và rằng chị ấy sắp ngất tới nơi rồi.

Người hầu trông thấy chuyện đang xảy ra, vội kéo nàng trở lại. "Không, thưa công tước phu nhân!"

Melford thấy Victoria nhìn trừng trừng vào anh. "Bảo tên hầu của bà lùi về sau, nếu không ta sẽ cắt cổ ả." Gã ấn mạnh lưỡi dao và nhiều máu hơn rỉ ra nơi vết cắt nhỏ xuống người nàng. Margaret vẫn ngồi im bất động, nước mắt tràn trên má. Nàng không biết phải làm gì nhưng nàng tin người đàn ông này có thể giết chết mình.

"Làm ơn đi," nàng thì thầm.

Victoria quay sang anh hầu. "Lùi lại."

"Tôi nghĩ một chuyến trở về Ballaloch sẽ hữu dụng hơn một lời nhắc," Melford nói. "Bà sẽ đi cùng tôi và thuyết phục chồng bà rời khỏi nơi đó."

Vào đúng lúc đó, anh hầu lao vào trong xe bảo vệ cả hai. Trong một thoáng hỗn loạn, Margaret lùi mình tránh xa khỏi Melford.

"Lùi lại!" nàng hét lên với chị gái. "Nhanh lên."

Victoria không động đậy. Gương mặt chị nàng tê liệt hoàn toàn trong khi nước không ngừng trút xuống người, nhỏ xuống mũ, còn hai người đàn ông bắt đầu vật lộn. Margaret cuộn váy cố tìm cách chạy thoát nhưng Melford bắt được nàng. Cuối cùng, trong nỗ lực mãnh liệt phải trốn thoát, nàng ném mình ra khỏi xe. Cả thế giới như chao nghiêng và phía sau gáy nàng đau nhói khi đầu đập xuống nền đá sỏi. Nàng ngất lịm đi, đầu ong ong.

Khi mở mắt, điều cuối cùng nàng nhìn thấy là Melford đang kéo chị nàng vào xe. Anh hầu nằm im trên đất, một vũng máu lan rộng dưới chân.

Chương 20

Chuyến hành trình quay trở lại Scotland đầy mệt mỏi đến gần như kiệt sức, nó khiến cho cả tâm trí lẫn cơ thể Victoria gần như tê liệt. Melford đã thay đổi xà ịch và xe ngựa vài lần, thậm chí đêm cũng không dừng lại. Thức ăn gã đưa đều là đồ ăn cũ và không mùi vị gì nhưng giờ phút này, vì quá lo sợ, cho dù gã có đưa cho nàng món ngon nhất trên đời thì e rằng nàng cũng chẳng muốn cắn một miếng.

Giờ nàng đã trở thành con tin của gã. Sau khi giết chết anh hầu, nàng tin rằng gã sẽ làm mọi thứ nhằm đạt được cái mà Strathland mong muốn. Nhưng ít nhất Margaret cũng đã tự do. Nàng thậm chí mong em gái có thể trốn thoát và tìm người giúp.

Mỗi dặm đường là một cực hình, thế giới đã đóng sập cửa lại trước nàng. Lần cuối khi đi xa thế này, nàng đi cùng Jonathan, suốt cả quãng đường, nàng cứ bầu chặt vào anh. Lúc đó thật khủng khiếp, nhưng nàng vẫn có thể chịu đựng. Lần này, nàng đặt tay lên lớp kính cửa sổ bằng thủy tinh, không chắc liệu mình có thể chịu đựng nổi không. Từng dặm đường lại gọi cho nàng nhớ đến những ký ức mà nàng không thể đối diện.

Sâu thẳm trong lòng, nàng cảm thấy một chút áp lực nơi bụng. Có một chuyển động nhẹ như có một bàn tay nhỏ bé đang muốn vươn ra. Cổ họng quặn thắt, nàng tìm cách đẩy lùi mọi sợ hãi. Sự chuyển động nhẹ ở bụng giúp nàng bình tĩnh và tiếp thêm hy vọng lẫn dũng khí để nàng có thể tiếp tục. Giờ thì không chỉ sợ hãi, mà nàng còn phải bảo vệ những người mà nàng hết mực yêu thương. Nàng sẽ không tránh về phía sau và trở thành con mồi của người đàn ông này. Gã đang hàng động tuyệt vọng, và điều đó để lộ ra sự sợ hãi của gã.

Dù rằng nàng vẫn không biết mình có thể làm gì để ngăn cản gã, nhưng nàng quyết định phải tìm cách trốn thoát. Sinh mệnh của đứa con

chưa ra đời hoàn toàn phụ thuộc vào điều đó.

Ở Cao nguyên Scotland, tuyết bắt đầu tan nhưng đường vẫn lầy lội và khó đi. Khi bọn họ đến gần dãy đất Glencoe, người xà ích đột ngột dừng lại. Melford mở cửa và người xà ích la to, "Có người đang đuổi theo chúng ta."

"Vậy thì đi nhanh hơn. Chúng ta phải chạy nhanh hơn chúng," kẻ bắt giữ nàng đáp lời.

"Rất nguy hiểm," người đánh xe đáp. "Bùn đang dày hơn và sẽ có rắc rối cho bọn ngựa."

"Nếu bọn chúng bắt kịp chúng ta, thì sẽ nhiều rắc rối hơn. Làm đi," Melford ra lệnh. Gã đóng sập cửa lại, nhìn Victoria. "Tôi đoán em gái bà đã cho người tới gấp."

Nàng nhìn thẳng vào mắt gã. "Con bé sẽ làm thế. Tôi có thể chắc chắn điều đó."

Người xà ích giục những con ngựa đi nhanh hơn và chiếc xe như lướt trên bùn, gần nghiêng sang một bên khi chuyển hướng. Victoria nắm chặt ghế, nhận ra bọn họ còn cách Ballaloch vài dặm. Người ta sẽ bắt kịp họ và nàng sẽ nhận cơ hội đó trốn thoát. Nếu về tới gần nhà hơn, những người tá điền có thể sẽ giúp họ.

Nhưng không một lời cảnh báo, chiếc xe ngựa trượt sang một bên. Nàng nghe thấy tiếng hí của những con ngựa và một tiếng gậy khủng khiếp. Nàng hét to khi chiếc xe trượt xa hơn và mấy con ngựa vùng thoát khỏi xe. Theo bản năng Victoria đưa tay bảo vệ bụng, cơ thể nàng va đập vào thùng xe trong khi chiếc xe quay tròn lăn xuống sườn đồi dốc. Đau đớn quất thẳng vào cơ thể, nàng nghe thấy tiếng Melford quát to gọi người xà ích. Cuối cùng thì chiếc xe cũng nằm im bất động, gã buộc phải mở cửa, trèo ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Lưng Victoria đau nhức nàng thậm chí cầu mong cho đứa bé không có chuyện gì. Đầu vẫn còn choáng váng, nàng ngồi một hồi cố định tâm rồi

mới đứng lên. Chính vào lúc đó, nàng bị chuột rút dữ dội.

Lạy Chúa, đừng mà. Làm ơn đi. Tay nàng đưa xuống đỡ lấy đứa trẻ, thậm cầu nguyện mình không bị sảy thai.

Không khí trong xe đặc quánh trong khi ngoài kia mưa phùn không ngừng trút nước. Nàng cố nắm lấy tay nắm cửa nhưng không đủ sức để mở cánh cửa ra.

Sau vài phút đập cửa và la hét nhưng không có ai đến. Victoria tiếp tục chiến đấu với tay nắm cửa, cổ không để bản thân rơi lệ.

Giống hết chuyện lúc trước, tâm trí nàng lên tiếng. Mình sẽ bị bỏ quên lại đây cho tới chết.

Nàng nhắm mắt, buộc những ký ức của quá khứ lùi về sau, những ký ức về sự lạnh lẽo, không thức ăn cũng không nơi trú ẩn. Sự cô lập đáng sợ, không biết liệu rằng sẽ có ai thấy mình không, đã khiến nàng hoàn toàn tê liệt trong khiếp hãi.

Nhưng nàng không thể bị kẹt lại đây. Không thể bị thế một lần nữa. Lần trước nàng đi lạc, cứ lang thang trên đường tìm kiếm gia đình. Lần này, nàng đã biết. Nếu có thể ra khỏi; nàng sẽ biết đường về nhà, cứ đi theo dấu bánh xe ngựa đằng trước. Cho dù có phải đi bộ hàng dặm đường để về lại Ballaloch thì nàng cũng sẽ làm thế. Tay nàng nắm chặt tay nắm cửa nhưng khi nàng cố tìm cách mở cửa ra thì nghe thấy tiếng súng nổ.

Và rồi im lặng.

Một phút sau, cánh cửa mở ra và bóng dáng của một gương mặt đỏ xuống người nàng.

~*~

"Là tiếng gió thổi thôi," bà Larson khẳng định, bà gật đầu với Jonathan rồi bước vào nhà với chiếc giỏ. "Tôi trông thấy hai con quạ cứ bay vòng quanh nhà giữa trời mưa."

"Vào trong đi," anh lãnh đạm nói. Bà quản gia vừa đến thăm những người tá điền, đó là công việc thường xuyên của bà vì bà cảm thấy Thượng đế đã trao cho bà trách nhiệm báo cáo với người về cuộc sống của những con người đó.

Bà đưa mắt nhìn anh hầu Franklin vì hướng dẫn, "Cậu phải mở tất cả cửa sổ ra."

"Cửa sổ sao?" Anh hầu nhìn bà không hiểu chậm rãi lên tiếng phản bác, "Nhưng mưa sẽ vào nhà."

"Chẳng lẽ bà lại muốn tất cả những linh hồn ác độc đều phải bị đuổi ra ngoài sao?" Jonathan hỏi.

Bà quản gia nhún vai. "Là chuyện của ngài nếu ngài muốn những linh hồn tội lỗi cứ lảng vảng quanh mình. Điềm báo rất rõ ràng và ngài phải chú ý tới điều đó."

"Cứ đi rồi mở cửa ra nếu bà muốn," anh nói, vẫy tay ra hiệu bảo bà vào nhà.

"Tôi sẽ để cho người hầu của ngài làm chuyện đó. Cậu ta mới đúng là người hầu của ngài chứ không phải tôi." Bà Larson đưa cái giỏ cho anh. "Phu nhân Landíorshire bảo tôi mang cái này đến."

Jonathan mở miếng vải ra và thấy mấy cái bánh nho nóng nằm bên trong. "Tôi đoán là bà làm món này."

"Là tôi làm dù tôi không biết tại sao bà ấy lại nghĩ tôi nên mang bánh đến cho ngài trong khi ngài để mặc vợ mình ở lại một nơi như Luân Đôn." Bà thở dài khó chịu, đưa tay lên vẻ đầu hàng. "Những con cừu đáng thương bị vây quanh bởi bầy sói. Ngài xem người chồng như mình thì đáng bị gọi là gì?"

"Ồ đó nàng sẽ an toàn hơn ở đây," anh nói. "Chẳng lẽ bà quên vụ hoá hoạn rồi sao?"

"Không đúng thế, chồng và vợ không nên ở xa nhau. Làm sao ngài lại nghĩ làm thế thì cô ấy sẽ thấy hạnh phúc được?" Bà vẫy ngón tay về phía anh. "Nếu ngài mà là chồng tôi, thì tôi..." Giọng nói của bà ngừng hẳn khi một con quạ lao thẳng vào cửa kính. "Lạy Chúa, xin người cứu vớt chúng con." Bà Larson trừng mắt nhìn anh hầu. "Đó chính là linh hồn tội lỗi."

Bà choàng khăn lên đầu để tránh mưa rồi mở cửa. Đúng vào lúc đó, Jonathan trông thấy một người đàn ông vội vã băng qua thung lũng, mưa tuôn xối xả lên người anh ta. Dù không thấy rõ gương mặt người đàn ông, nhưng dự báo của Larson khiến anh tự hỏi, làm sao anh ta lại cứ xăm xăm tiến về phía này.

Rồi khi nhận ra gương mặt Cain Sinclair, một sự căng thẳng siết chặt tim anh. Theo dáng vẻ bên ngoài nhếch nhác, có lẽ anh ta đã phải chạy hàng giờ.

Sinclair thở không ra hơi, quần áo ướt đẫm mặc mưa. "Vợ của ngài... tai nạn xe ngựa." Đó là tất cả những gì anh ta có thể nói.

Lạy Chúa. Không khí như bị hút hoàn toàn khỏi buồng phổi khi anh nghĩ Victoria có thể bị thương hoặc thậm chí là chết. Anh không thể chịu nổi ý nghĩ đó. Anh gần như không thể nói gì ngoài hỏi, "Nàng còn sống chứ."

Sinclair gạt đầu, chỉ vào con đường phía sau. "Khoảng mười dặm, sau ngọn núi. Chúng ta cần có ngựa."

Jonathan cảm thấy vai mình buông thõng, dù rằng thâm tâm anh vẫn đang run rẩy. Anh biết nàng sợ ở bên ngoài đến thế nào, và mỗi phút phải ở một mình, nàng sẽ lại càng thêm đau đớn. "Sao người để nàng ở lại đó?"

"Melford bắt cóc bà ấy," Sinclair đáp. "Thằng khốn đó bắn vào ngựa của tôi và hai con còn lại không thể đi được. Có vẻ bọn chúng bị khập khiễng sau vụ tai nạn. Nếu không tôi đã đưa bà ấy đi cùng."

“Giờ Melford đang ở đâu?” Jonathan hỏi, đồng thời ra lệnh cho Franklin chuẩn bị ngựa.

“Gã gặp tai nạn,” Sinclair bình tĩnh đáp. Qua tia sáng loé lên trong mắt anh, Jonathan ngờ rằng chẳng có tai nạn nào cả. “Theo tôi.”

“Tôi sẽ gọi vài người tá điền đến giúp,” bà Larson nói. Bà vội vã chạy đi trong màn mưa, khăn trùm kín tóc.

“Cả bà mẹ luôn,” Sinclair ra lệnh. “Phòng trường hợp,” giọng nói của anh ta trở nên trầm lặng hơn và nó khiến Jonathan chẳng thể nói nên lời.

Bà mẹ. Hàm ý của Sinclair quá rõ ràng, và nỗi sợ hãi đến tuyệt vọng gào lên trong anh. Anh không chỉ bỏ mặc nàng ở lại Luân Đôn.. mà còn khiến nàng mang thai.

Lẽ ra anh không nên bỏ đi. Anh đã quá giận bản thân, tâm trạng anh đã rơi bời trước sự khiêu khích của Victoria. Những tháng này anh đã trốn xa khỏi nàng chỉ để giảm bớt đi những cảm giác đó. Nhưng thay vào đó, không có nàng bên cạnh lại càng khiến anh cảm thấy mình cần nàng hơn.

Khi người giữ ngựa đánh ngựa tới trước mặt Jonathan, anh phóng lên mình ngựa, ra roi thật mạnh, không đợi Sinclair dẫn đường. Mỗi dặm đi qua, sự lo sợ trong anh lại càng nhân lên. Nàng đang ở ngoài đó một mình, và sau tai nạn, nàng có thể sẽ mất đi đứa trẻ.

Nếu anh vĩnh viễn không thể gặp nàng được nữa thì phải làm sao đây? Nếu nàng không chỉ bị sảy thai mà còn mất đi tính mạng thì anh phải làm sao đây? Nếu nàng chết mà không biết anh cần nàng đến thế nào thì phải làm sao đây?

Mưa tầm tã quất vào da thịt, bắn lên như những tinh thể thủy tinh. Anh chạy theo con đường vô tận, thậm chí mong Thượng đế có thể cho mình quay lại, cho anh được sửa chữa lỗi lầm. Anh nghĩ mình đã có thể giúp nàng thoát khỏi nỗi sợ hãi khi phải bước ra ngoài, nhưng sự thật là, nàng đã

đưa anh ra khỏi những ký ức đen tối. Mấy tuần lễ ở lại Scotland cạnh bên nàng đã giúp anh chữa lành những đau khổ của quá khứ.

Nàng là lý do để anh sinh tồn, lý do giúp anh còn có thể thở được. Anh không sao tưởng tượng được một cuộc sống mà chẳng có nàng, không được nhìn thấy nàng ngồi trên ghế, khâu từng đường kim. Hay nhìn thấy vẻ thất vọng trên mặt nàng khi anh thắng một ván cờ.

Anh yêu nàng, và tất cả vàng bạc trên thế giới này cũng không sao sánh bằng sự tồn tại của nàng trong cuộc đời anh. Anh sẵn sàng đưa ra tới đồng xu cuối cùng miễn sao biết được nàng vẫn an toàn.

Khi trông thấy phần còn lại của cỗ xe ngựa nằm cuối chân đồi, tim anh như ngừng đập. Cơ thể của Melford và người đánh xe nằm trên đất, tư thế kỳ lạ của cái cỗ cho thấy nguyên nhân tử vong. Cỗ xe ngựa nằm ngay bên cạnh, một cánh cửa mở ở phía trên. Jonathan thúc ngựa cẩn thận lao xuống chân đồi và khi đến chỗ chiếc xe bị vỡ, anh trèo lên, gọi to, “Victoria.”

~*~

Hai cánh tay mạnh mẽ giữ chặt lấy nàng, mưa thấm ướt hết cả mặt. Dù rằng cơ thể vẫn còn đau nhói nhưng nàng biết có người đã tìm thấy mình.

“Tạ ơn trời đất,” nàng nghe thấy tiếng một người đàn ông. Một giọng nam trầm quen thuộc, nàng vẫn nhắm nghiền mắt. Nghe như Jonathan, nhưng nàng không dám mở mắt vì sợ mình sẽ không chịu nổi nếu nhận ra đó chỉ là ảo giác.

“Anh đến vì em,” nàng thì thầm trò chuyện cùng chồng trong giấc mơ. Nàng hy vọng đúng là như thế. Sau khi Cain Sinclair tìm thấy nàng. Nàng đã cố trèo khỏi xe. Nhưng một cơn đau nhói quất thẳng vào nàng lần nữa, nàng lo lắng nếu mình không thể đi ra, nàng có thể sẽ mất đứa bé.

“Anh đã đến đây nhanh nhất có thể,” anh đáp. Anh giữ tay nàng thật chặt trong tay mình, cẩn thận đỡ nàng lên, rồi nàng thấy như mình được nâng lên ngựa. “Em có đau không? Đứa bé...” Lời nói vỡ vụn như thể anh không thể nói thành lời nỗi sợ hãi khủng khiếp nhất.

Victoria chậm chạp liếc mở mắt. Khi nhìn thấy hình dáng mờ mờ của ngài công tước, nàng không ngăn được nước mắt. Đó là nước mắt pha trộn giữa niềm vui được nhìn thấy anh và cả sự sợ hãi nếu mất đi đứa bé.

“Đau quá,” nàng thừa nhận, “Em không biết mình có thể giữ được em bé hay không.”

“Anh xin lỗi,” anh thì thầm, hôn nhẹ lên thái dương nàng. “Anh đã sai khi rời khỏi em lâu đến thế.” Anh ôm siết nàng thật chặt, thì thầm bên tai nàng, “Em là tất cả của anh.”

“Đưa em về nhà đi,” nàng khẩn khoản, vùi mặt vào cổ anh, “Làm ơn đi.”

Anh ôm nàng, để nàng ngồi lên đùi mình để không chịu sức nặng. “Melford định dùng em để đe dọa anh,” nàng thì thầm, “Gã bá tước muốn kiểm soát tất cả đất đai ở đây của cha mẹ và của cả anh nữa.”

“Anh sẽ không để chuyện đó xảy ra đâu.” Anh giữ nàng nép sát vào mình, và nàng ôm chặt lấy anh trong khi anh ra roi thúc ngựa. Nàng không dám mở mắt, chỉ cố gắng nhìn chăm chăm con đường trước mặt. Thung lũng nằm bên dưới, được những rặng núi che chở, những ngọn đồi xanh ướt sũng tuyết tan. Dù rằng bên ngoài trời vẫn còn rất lạnh nhưng nàng lại chẳng thấy lạnh chút nào. Jonathan đã phủ áo khoác của mình quanh người nàng như thể nàng là món quà quý báu nhất của anh. Nàng cảm nhận được vòng tay chồng đang ôm chặt lấy mình và những lời thân mật thì thầm rót bên tai.

Khi cả hai tới Đồi Eiloch, nàng trông thấy ngôi nhà trước đây của anh đã được mở rộng, thêm một chái nhà mới. Xung quanh nó là hàng chục căn

nhà tranh, cái này nối tiếp cái kia, những người tá điền nhà MacKinloch tập trung để chắc rằng nàng vẫn ổn. Những người đàn ông vẫy tay chào đón trong khi phụ nữ vội vã chạy về phía Jonathan, đỡ nàng xuống ngựa.

Bà mẹ Bridget Fraser đã chờ họ. "Chúng tôi sẽ chăm sóc bà ấy, chàng trai trẻ," bà Fraser hứa. "Chúa lòng lành, chúng tôi sẽ cứu được đứa bé."

Nhưng khi Jonathan bế nàng lên lầu, mắt anh không rời khỏi nàng. Anh đặt nàng nằm xuống giường, ngồi cạnh bên nàng. "Anh yêu em, Victoria." Nhìn thấy nỗi thống khổ trong mắt anh, nàng đưa tay nắm lấy tay anh. "Lẽ ra anh không nên bỏ đi."

Nàng muốn trấn an anh, muốn đáp lại cảm xúc anh dành cho mình nhưng anh vẫn tiếp tục.

"Nếu em không muốn trở lại Luân Đôn, nếu em muốn ở đây suốt quãng đời còn lại thì anh cũng không quan tâm," anh thừa nhận. "Em không cần phải trở thành một nữ công tước. Chỉ cần trở thành vợ anh là được."

Nàng vội xoa dịu sự lo lắng trong anh khi đọc được nỗi sợ hãi trong mắt Jonathan. "Em yêu anh, Jonathan. Và anh đi đâu thì em sẽ theo đó." Nàng kéo anh xuống, đặt lên môi anh một nụ hôn. "Chỉ cần hứa với em một chuyện."

"Bất cứ chuyện gì."

"Hứa rằng em sẽ không phải chơi cờ với anh, cho tới ngày em chết."

Anh bật cười, ôm nàng thật chặt. "Không bao giờ nữa. Anh hứa."

~*~

Trời âm áp hơn và Victoria thì đang trở nên đầy đà hơn. Dù rằng bà mẹ đã cam đoan nàng chỉ bị vài vết bầm tím, và đứa bé thì vẫn khoẻ nhưng chồng nàng vẫn không muốn ngủ chung cùng nàng. Có vẻ như anh sợ làm tổn thương cả hai mẹ con. Thậm chí lúc đêm về, khi nàng cúi xuống hôn

anh, anh đã phòng ngừa thái quá, anh dịu dàng để nàng nằm xuống từ chối lời mời gọi rõ ràng của nàng.

Chuyện đó thậm chí càng khiến nàng thất vọng hơn. Mang thai khiến cơ thể nàng biến đổi thật nhiều, nó trở nên nhạy cảm hơn trước mọi sự tiếp xúc. Và thành thật mà nói, nàng muốn chồng mình. Nhiều lần nàng cứ không ngừng nhớ lại hình ảnh lần cuối khi anh làm tình cùng mình. Rồi khi đêm về, nàng chỉ có thể ôm anh mà ngủ. Dù rằng không hiểu tại sao anh lại không chịu chạm vào mình nhưng nàng quyết định mình đã quá mệt mỏi vì chờ đợi.

Ánh nắng ban mai đỏ rực nơi đường chân trời khi nàng tỉnh giấc. Nàng cẩn thận cởi áo ngủ ra, cúi xuống người Jonathan. Anh không mặc áo ngủ, gần như khoả thân, trên người chỉ độc chiếc quần cộc bằng cotton. Nàng tiến về phía anh, ngực trần ép lên phần lưng ấm áp. Ngực nàng có vẻ to hơn bình thường và nàng thích thú khi mang thai lại có thể giúp nàng lấp đầy những đường cong còn thiếu lúc trước.

Chồng nàng vẫn ngủ say, nàng đưa tay tới chỗ sợi dây chun quần. Khi nàng đưa tay vào bên trong, tay nàng cảm nhận được vật nam tính thô dày cứng cáp. Nụ cười thoáng qua trên mặt khi nàng nhẹ nhàng siết chặt cẩn thận vuốt ve anh bằng bàn tay và cả những ngón tay.

“Victoria,” anh thì thầm bằng giọng ngái ngủ.

“Suýt.” Nàng chạm vào anh, thích thú cảm nhận phần nam tính của anh đang trở dậy phản ứng. Anh đã thật cứng rắn mỗi khi vuốt ve, nàng cảm thấy cơ thể mình như càng ẩm ướt hơn.

“Chúng ta không thể,” anh cảnh báo, và nàng trả lời anh bằng cách di chuyển tay lên xuống nhanh hơn, “Chúa ơi, thật tuyệt.”

“Cởi quần của anh ra nào,” nàng ra lệnh, tay vòng quanh thắt lưng anh. Nhưng anh đã nắm lấy cổ tay nàng giữ chặt.

“Anh sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân nếu khiến em bị thương,” anh nói. “Nếu em mất đứa trẻ vì sự ích kỷ chỉ biết thỏa mãn của anh...”

“Đã lâu lắm anh không chạm vào em,” nàng đáp. “Nó khiến em cảm thấy mình như một con bò, có phải anh không còn muốn em nữa không,” giọng nàng thỏn thức và cũng đầy thất vọng.

“Anh muốn em chết đi được,” anh đáp. “Em có biết đã bao lâu rồi không?”

“Gần năm tháng.”

“Là bốn tháng, ba tuần và năm ngày,” anh đáp rồi xoay người để nàng nằm ngửa, môi anh hôn lên cổ nàng, “Hai mươi giờ và ba mươi hai phút.”

Nàng mỉm cười tinh quái. “Anh không chắc đến vậy đâu.”

“Và bốn mươi lăm giây,” anh nói thêm, nụ hôn chìm dần xuống dưới. “Đêm nào chúng ta cũng nằm tách ra vì anh sợ sẽ làm em bị thương.”

“Anh không làm em bị thương gì cả,” nàng nói. “Nhưng em không thể hiểu tại sao anh lại bỏ em...” Victoria nhắm mắt, chống lại nỗi cay đắng đang tràn lên.

“Là vì anh sợ,” anh thừa nhận. “Không chỉ sợ làm tổn thương em... mà còn vì cách em khiến anh cảm nhận. Nó còn mạnh hơn bất cứ thứ gì anh từng biết. Anh nghĩ nếu ở xa em một thời gian ngắn, anh có thể trở lại là người đàn ông như trước. Nhưng anh đã lầm rồi.”

Nàng rùng mình khi tay anh chạm vào đầu ngực nhạy cảm của mình. Lưỡi anh trêu đùa đầu ngực bên kia và cơ thể nàng phản ứng mãnh liệt, thân thể nàng đều cần có anh.

"Anh yêu em, anh biết mình thật xấu khi phá vỡ cuộc sống của em. Anh đã đưa em rời xa gia đình và cố đưa em bước vào một thế giới mà em không hề muốn."

"Lẽ ra anh nên tin tưởng em." Tay nàng luôn vào tóc anh, cong người khi miệng anh tiến gần tới ngực bên kia. Nàng cố tiến sát đến gần anh, để anh có thể nằm trên người mình nhưng anh đã tránh ra. "Anh sẽ sẵn lòng làm thế, nếu em cho anh chút thời gian."

"Dì Melanie đã viết thư kể cho anh nghe về chuyện em đã làm với những goá phụ và những đứa bé mồ côi. Về mái ấm mà em đã mang đến cho họ."

"Tiền bạc của anh dùng vào mục đích đó thì tốt hơn là mua trang sức hay y phục," nàng nói, cầm tay nàng đưa xuống dần bên dưới. Anh nâng niu vòng bụng hơi phồng của nàng và em bé lại khẽ cử động khiến nàng mỉm cười. "Mong là anh không phiền."

"Em đã cho những người phụ nữ không có gì một nơi trú ẩn. Đó là điều mà anh thường ước được làm cho mẹ." Anh hôn lên bụng nàng và đặt tay lên vùng bụng hơi nhô. Không để cho anh dời tay đi nơi khác, nàng kéo tay anh xuống giữ hai chân mình, để anh biết nàng muốn anh đến nhường nào.

Anh thở mạnh, rên nhẹ khi chạm vào vùng ẩm ướt. "Lạy Chúa, em không biết là lúc này anh muốn được ở trong em đến thế nào đâu." Anh chơi đùa nơi lõi vào mềm mại, và dù rằng nàng đã cố không lên tiếng, cảm giác lâng lâng khi được anh chạm vào vẫn đủ khiến nàng cảm thấy nơi đó hơn sung lên.

"Em cũng muốn anh ở đó."

Nhưng anh lờ nàng đi, nhẹ nhàng vuốt ve lên cao dần cho đến khi nàng run lên. Nàng khuất phục trong sự ngọt ngào khi một cơn sóng vui thú chảy tràn khắp cơ thể. Vui thú lại càng thêm có ý nghĩa khi nàng có thể cùng chia sẻ với người mình yêu thương.

Anh nằm ngửa ra giường, không động đậy, nàng không biết anh đang nghĩ gì. Nàng chồm người tới chạm vào anh và cả người anh vẫn còn đang

căng cứng. Anh hôn hên khi những ngón tay nàng chạy loạn trên người mình.

"Victoria, đừng mà."

Nhưng nàng mặc kệ, đưa tay kéo bàn tay anh vẫn đặt trên đầu. "Cứ giữa nguyên tay thế này. Em cam đoan là em sẽ không để anh làm em bị thương gì đâu." Cả người anh cứng nhắc, gằn như rên rỉ khi nàng cười lên người anh. "Nhiều tuần nay, em cứ không ngừng nghĩ về anh, mong còn có cơ hội được ở cạnh bên anh." Nàng nâng phần rắn chắc trên cơ thể anh, đưa nó trượt vào bên trong mình, và cứ thế anh trượt sâu vào vùng ẩm ướt như thể muốn lấp đầy nàng.

Cảm giác tinh tế khiến hơi thở nàng trở nên hỗn loạn, và nàng chậm rãi nâng hông lên, rồi nhấn mạnh xuống. Hai cánh tay anh như đang giãn ra, cả cơ thể đều căng ra cảm nhận từng động tác của nàng.

"Muốn giết chết anh sao," anh rên lên. "Em thật chặt và ướt quá."

"Em chỉ muốn anh cũng cảm nhận được sự thích thú mà em vừa cảm thấy," nàng nói. Nàng muốn đưa anh tới cao trào, muốn anh cảm thấy bị giày vò, muốn đẩy anh vào trạng thái vô thức cho đến khi anh có thể hoàn toàn phóng thích. Nhưng càng khiêu khích anh, nàng lại cảm thấy cơ thể mình càng nảy sinh phản ứng mạnh mẽ hơn. Hơi thở nàng trở nên dồn dập hơn khi anh chìm vào bên trong nàng và nàng bắt đầu di chuyển nhanh hơn.

Chồng nàng cũng bắt đầu di chuyển hòa theo nhịp điệu của vợ, anh thúc mạnh như muốn vào thật sâu. Anh không còn nhớ việc nàng đã bảo phải giữ nguyên tay mình, thay vào đó, anh đưa tay lên xoa ngực nàng.

"Lần nữa," anh đòi hỏi. "Anh muốn thấy em phóng thích lần nữa. Nhưng lần này, anh vẫn ở trong em." Những ngón tay anh vuốt ve đầu ngực, ngón cái ấn lên vùng nhạy cảm khi nàng gằn như đang nghiền nát anh. Nàng di chuyển nhanh hơn, muốn anh triệt để chiếm lấy mình cho đến

khi cả cơ thể bắt đầu co giật, một dòng chất lỏng màu trắng nóng hồi tràn ra khỏi cơ thể nàng.

Jonathan nắm chặt hông nàng và khi nàng rung mình bao phủ lấy anh, anh cũng tìm thấy cao trào của mình và phóng thích, anh rên lên trong cổ họng trong khi hạt giống của anh lấp đầy trong nàng.

"Anh yêu em," anh thì thầm, vẫn chôn sâu bên trong nàng khi anh dịu dàng đỡ nàng nằm nghiêng xuống.

Một chân của Victoria vẫn đặt trên hông anh, đầu anh tựa lên ngực nàng. Cả cơ thể nàng đều thư giãn và nàng thích thú chìm trong tình yêu của cả hai. Giờ thì dù cho anh có là công tước hay người hầu thì cũng chẳng còn quan trọng nữa. Anh là người mà nàng ngưỡng mộ, người mà nàng muốn chia sẻ suốt phần đời còn lại.

"Nếu em vĩnh viễn không muốn đặt chân ra ngoài, thì cũng không sao," anh trêu, nghiêng người hôn nàng. Tay di chuyển dọc theo sống lưng nàng rồi lướt lên mái tóc. "Chúng ta có thể sống suốt quãng đời còn lại trên chiếc giường này."

Nàng ôm anh vào lòng, mỉm cười khi ánh nắng mặt trời chiếu rọi xuống giường. "Chúng ta sẽ có đủ thời gian làm thế," nàng tán thành. "Nhưng em không muốn lại sống trong sợ hãi. Không có anh bên cạnh."

Phản kết

Trong vườn dạ lan hương nở rộ, Jonathan đứng ngay lối vào bằng đá, ngắm vợ mình. Nàng đang ngồi trên một băng ghế gỗ, cậu con trai vừa ra đời nằm gọn trên tay. Chiếc váy bằng vải muslin hồng được trang trí bằng những dải ruy băng đong đưa trong gió nhẹ, trông nàng như một đoá hoa quý hiếm. Sợi dây buộc quanh nón hơi bị tuột và anh mừng là nàng vẫn còn nhớ khoác áo choàng. Đã nhiều ngày, Victoria thật rất muốn được ra ngoài, nhưng nàng thường quên mất một điều.

Dù rằng đã là đầu xuân và bên ngoài vẫn còn hơi lạnh, nàng ngẩng đầu nhìn mặt trời toả sáng và mỉm cười. Nhóc Christopher được ủ kín trong bộ quần áo ấm áp, và khăn choàng làm bằng lông cừu mịn màng.

Hình ảnh họ cứ quán lấy anh. Vợ và con trai là món tuyệt vời nhất mà anh được nhận, thật kỳ diệu khi họ chính là gia đình anh.

Victoria thấy chồng đứng nhìn mình, nàng mỉm cười. "Chúng ta nhận được một lá thư từ Margaret. Con bé quyết định sẽ kết hôn ở Luân Đôn và muốn mời chúng ta tham dự."

"Em chắc là muốn đi chứ?"

Nàng gật đầu. "Em đã bảo Mary thu xếp hành lý." Jonathan bước đến ngồi xuống cạnh nàng, đưa tay nắm lấy tay con. Những ngón tay nhỏ nắm lấy phân khớp tay anh, và điều kỳ diệu chính là thứ nhỏ nhắn như thế lại có thể chi phối toàn bộ tình cảm trong trái tim anh. Nhưng chính vợ mới là nửa kia của anh. Anh không sao tưởng được sẽ có ngày sống không có nàng.

"Em có thiết kế được kiểu nào mới cho bộ Aphrodite's Unmentionables không?" anh hỏi, tay anh đặt ngang eo nàng.

"Chắc là có," nàng nói về bí ẩn. "Có thể em cần được anh nhận xét. Vài người nói mẫu thiết kế mới quá gọi cảm."

Má nàng ửng hồng khiến anh cười phá lên. "Anh mong là như thế."

Nàng tỏ vẻ nghiêm túc nói, "Em cứ nghĩ anh thấy công việc may vá không phù hợp với vai trò một nữ công tước."

"Đúng là có mạo hiểm đó, cho nên giữ kín chuyện này nhé," anh nói. "Nhưng nếu em thích tiếp tục, anh sẽ không cản. Tuy nhiên, em nên suy nghĩ chuyện đề cho các em gái chỉ đạo chuyện này, và gửi cho họ những thiết kế phù hợp." Anh nghiêng người hôn lên cổ nàng.

"Vậy là bọn em không cần phải chấm dứt chuyện này, đúng không?"

"Anh thấy không có lý do gì tước đoạt nguồn thu của vợ những người tá điền. Miễn sao không ai phát hiện ra..."

"Em sẽ bí mật tiến hành," Victoria hứa. Qua cơn phấn khích, nàng hỏi, "Anh không nghĩ bá tước Strathland sẽ gây thêm rắc rối nào nữa chứ?"

Anh lắc đầu. "Anh đã nói chuyện với những người mua len và bọn anh đã thoả thuận. Nếu gã không ở yên trong lãnh địa của mình, bọn họ sẽ không mua gì từ gã hết. Lợi nhuận của gã giờ phụ thuộc vào chuyện gã có chịu để chúng ta yên không." Từ sau cái chết của viên quản lý Melford, gã bá tước đã biết chừng mực hơn. Thế là đủ.

Jonathan đứng lên, đưa tay đỡ, dìu nàng vào trong. Sau khi hôn con trai và đưa nó cho bảo mẫu, Victoria nắm tay anh kéo lên lầu.

Nàng mỉm cười tinh quái, liếc mắt nhìn về sau. "Hôm nay em mặc màu mà anh thích."

Trong đầu anh hiện lên hình ảnh vợ mình trong áo lót đỏ và không mặc thêm gì khác. Nàng cười to chạy lên cầu thang, biết chắc anh sẽ bắt được mình. Jonathan nhảy hai bậc một và bế nàng lên. Anh ngửi mùi hương nơi cổ nàng, mở cánh cửa dẫn tới phòng ngủ và bế nàng vào trong.

Anh cởi hết những chiếc cúc của chiếc váy dài và khi da trần hoàn toàn bị phơi bày, anh nhìn thấy màu áo lụa đỏ thắm như nàng đã nói. Khi cởi áo váy ra, anh thấy mắt nàng đang ngắm nhìn ánh nắng ban ngày. Anh ôm nàng một hồi, nhận ra sự băng khuâng trong lòng vợ.

“Chưa bao giờ anh nghĩ mình sẽ cảm kích nếu bị thương vì trúng đạn,” anh thì thầm sau gáy nàng.

“Anh đã mang cho em tự do.” Victoria quay người, vẫn nằm trọn trong vòng tay anh, nàng ngược đôi mắt xám lên nhìn anh. “Đó là điều mà em luôn cảm kích.”

Anh ôm lấy mặt nàng trong vòng tay mình và nàng kiễng chân lên hôn anh. Anh có thể cảm nhận được mùi vị ngọt ngào của tương lai trên đôi môi đó.

Và đó là món quà vô giá.

— Hết —

Mời các ghé thăm [Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com) để thêm nhiều eBook hơn nữa.

Growing Readers